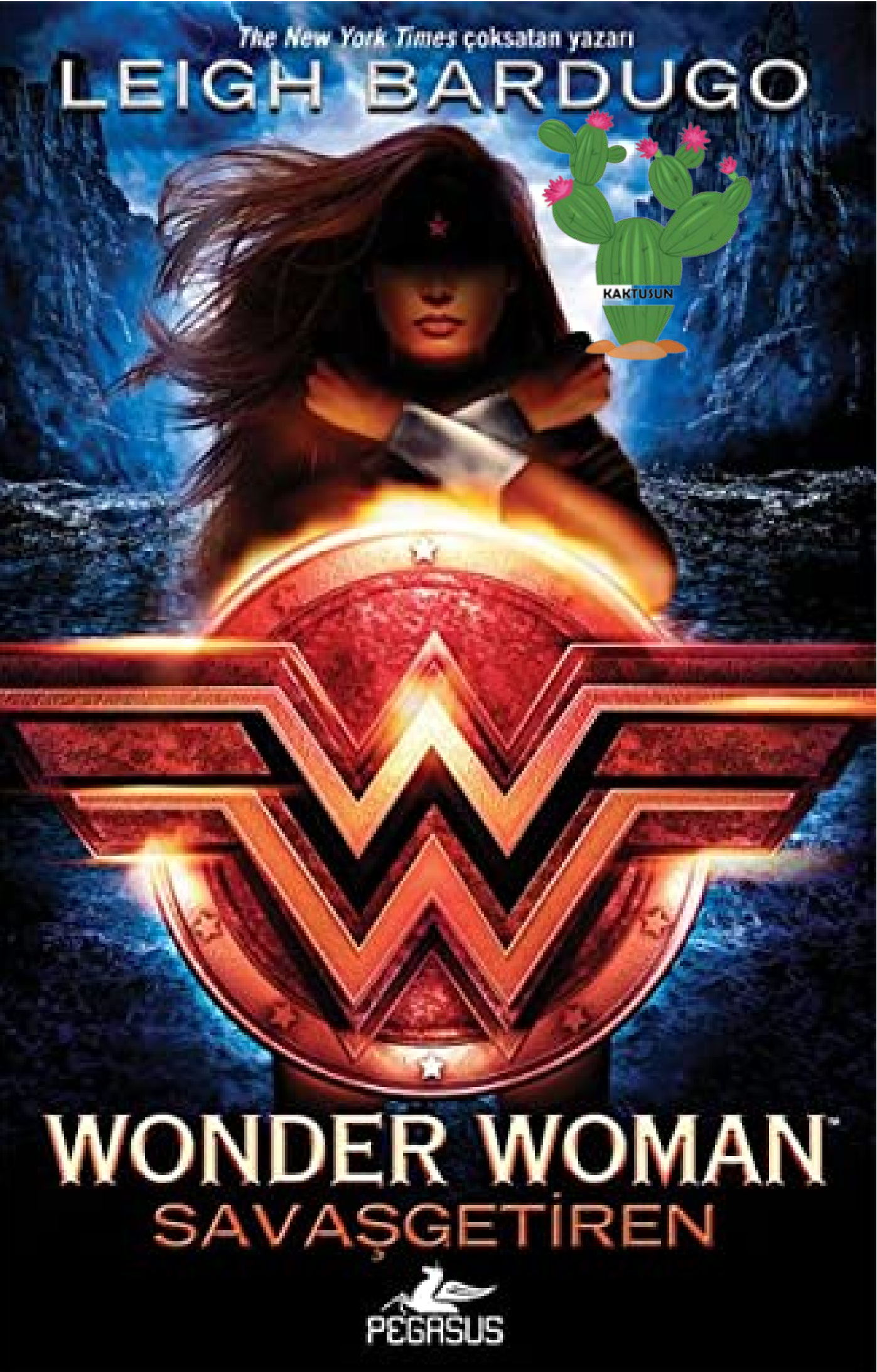
The New York Times çoksatan yazarı

LEIGH BARDUGO

WONDER WOMAN™

SAVAŞGETİREN

PEGASUS

KAKTUSUN

WONDER WOMAN™

SAVAŞGETİREN

— DC İKONLAR —

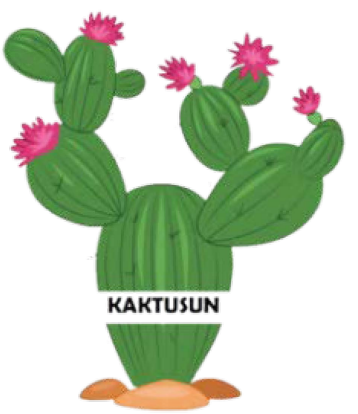
LEIGH BARDUGO

İngilizceden çeviren:
Özge Nur Küskün

PEGASUS YAYINLARI

WONDER WOMAN

SAVAŞGETİREN

Wonder Woman created by William Moulton Marston

Copyright © 2018 DC Comics.
WONDER WOMAN and all related characters and elements
© & ™ DC Comics. WB SHIELD: ™ & © Warner Bros.
Entertainment Inc. (s18)
RHUS40650

Pegasus Yayınları: 1835
Gençlik: 355

Wonder Woman: Savaşgetiren
Leigh Bardugo
Özgün Adı: Wonder Woman: Warbringer

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlke Keskin
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2018 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-361-3

Türkçe Yayın Hakları, PEGASUS YAYINLARI, 2018

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Penguin Random House LLC'nin bünyesindeki Random House Children's Books'tan alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

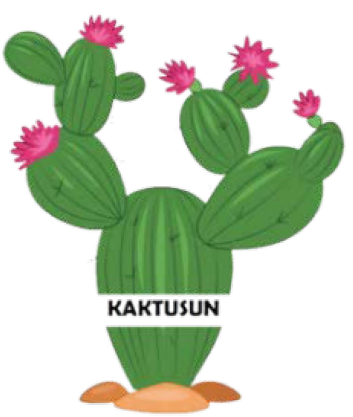
Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

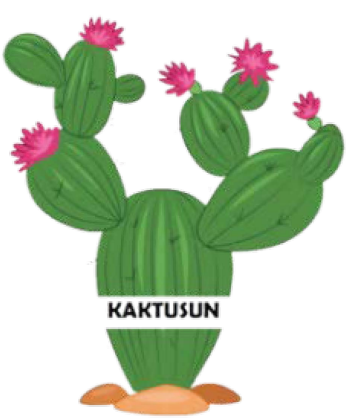
Joanna Volpe'a
savaştaki kız kardeşime

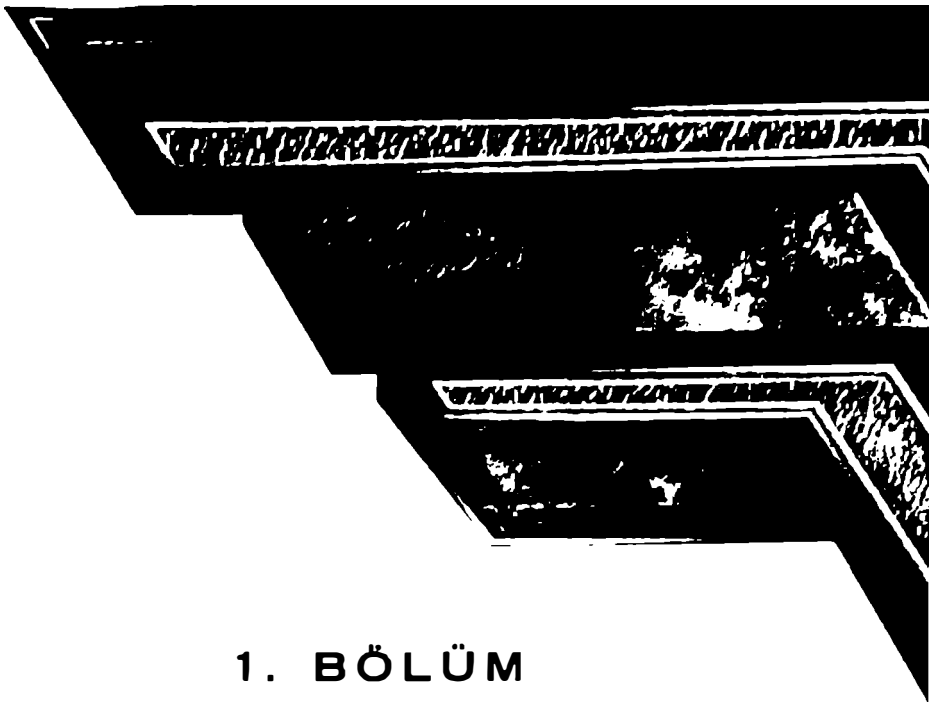

Üzerime gel, izdihamın içinden geçerek benimle çarpış, böylece Amazonların göğüslerinin nasıl bir kudretle dolu olduğunu öğrenirsin. Benin kanıma savaş karışmış!

Quintus Smyrnaeus, *Truva'nın Düşüşü*

1. BÖLÜM

Bir yarışa kaybetmek için girilmez.

Diana, başlangıç çizgisinde hafifçe topuklarının üzerinde sekiyordu, baldırları yay kirişleri misali gergindi, annesinin sözleri kulaklarında yankılanıyordu. Gürültülü bir kalabalık, Nemeseia Oyunları'nın başlangıcını yapacak olan güreş ve cirit atma müsabakaları için toplanmıştı fakat asıl olay koşu yarışıydı ve şimdi tribünler, kraliçenin kızının yarışmaya katılmış olduğu haberiyle uğulduyordu.

Hippolyta, arenanın kumları üzerinde toplanmış olan koşucular arasında Diana'yı gördüğünde, hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermemişti. Geleneklere uygun şekilde, yarışları seyredeceği platformdan sporculara müsabakalarda şans dilemek için aşağı inmiş, bazılarıyla şakalaşıp bazılarına cesaretlendirici sözler sarf etmişti. Diana'ya başıyla kısaca bir selam vererek ona özel bir ilgi göstermemişti fakat sadece kızının duyabileceği kadar alçak bir sesle, "Bir yarışa kaybetmek için girilmez," diye fısıldamıştı.

Amazonlar, arenadan dışarıya doğru uzanan yol boyunca sıralanmış, yarışların başlaması için ayaklarını yere vurarak tezahürat etmeye başlamışlardı.

Diana'nın sağ tarafında bulunan Rani göz alıcı bir tebessümle ona gülümsedi. "Bugün için iyi şanslar." Rani her zaman nazik, her zaman cömert ve her zaman muzafferdi.

Diana'nın sol tarafındaki Thrya alaycı bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. "Buna ihtiyacı olacak."

Diana onu duymazdan geldi. Bu yarışı haftalardır bekliyordu. Bana-Mighdall'daki büyük kubbenin altında bulunan kırmızı bayraklardan birini almak için adaya doğru yapılacak uzun ve zorlu bir yolculuktu bu. Tamamen koşudan ibaret bir müsabakada hiç şansı olmazdı. Henüz Amazon gücünü bütünüyle kazanmamıştı. *Zamanla kazanacaksın*, diye vadetmişti annesi. Fakat annesi birçok şey vadederdi.

Bu yarış farklıydı. Bunun için strateji gerekiyordu ve Diana buna hazırdı. Gizlice antrenman yapıyor, Maeve'le birlikte koşuyor ve daha engebeli ancak kesinlikle adanın batı ucuna daha fasılasız çıkan arazilerde kendine rotalar çiziyordu. Hatta... Aslında bu tam olarak *casusluk sayılmazdı* ama yarıştaki diğer Amazonlar hakkında bilgi toplamıştı. Hâlâ yarıştaki en ufak tefek ve en genç yarışmacı oydu fakat geride bıraktıkları sene boyunca birden boy atmıştı ve şimdi neredeyse Thyra'nın boyundaydı.

Benim şansa ihtiyacım yok, dedi kendi kendine. *Bir planım var.* Başlangıç çizgisinin ardında, savaşa hazırlanan birlikler misali toplanmış Amazonlardan oluşan sıraya baktı ve *Ama biraz şansın da zararı olmazdı doğrusu*, diye düzeltti sözlerini. Defne yapraklarından yapılmış o tacı istiyordu. Herhangi bir hükümdarlık tacından ya da sıradan bir taçtan daha güzeldi. Kendisine verilecek değil, kazanabileceği bir şeydi.

Diana, kalabalık içinde Maeve'in kızıl saçları ile çilli yüzünü gördü ve kendinden emin görünmeye çalışarak gülümsedi. Maeve onun tebessümüne karşılık verdi ve her iki eliyle birlikte, sanki havayı sıkıştırıyormuş gibi bir hareket yaptı. Dudaklarını kıpırdatarak, "Yavaş ve kontrollü," sözlerini fısıldadı.

Diana gözlerini devirdi fakat başını salladı ve soluklarını yavaşlatmaya çalıştı. Fazla hızlı bir tempoyla çıkma ve süratini erkenden kullanıp harcama gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Diana zihnini temizledi ve buklelerinden oluşan iri tepenin içinde mücevherleri parıldayan, esmer tenli kollarındaki gümüş şeritleri ışıldayan Tekmessa, çizgi boyunca dolaşıp koşucuları incelerken o da rotaya konsantre olmak için kendini zorladı. Tekmessa, Hippolyta'nın en yakın danışmanıydı, kraliçeden sonra gelen kişiydi ve sanki üzerindeki kemerli, çivit mavisi elbise zırhmış gibi dolanıyordu.

Tek, yanından geçerken Diana'ya, "Sakin ol, Pyxis," diye mırıldandı. "Çatladığını görmek istemem." Diana Thyra'nın yine alaycı bir şekilde güldüğünü işitti fakat takma ismini duyunca tepki vermek istemedi. *Kazanan olarak podyuma çıktığımda böyle sırıtamayacaksın*, diye söz verdi kendi kendine.

Tek, sessizliği talep eden bir şekilde ellerini kaldırdı ve kraliyet locasında –yani kraliçenin capcanlı kırmızı ve mavi renklerine boyanmış ipek bir tenteyle güneşten korunan yüksek bir platformda– diğer iki Amazon Konseyi üyesinin arasında oturmakta olan Hippolyta'yı başıyla selamladı. Diana annesinin onu o anda tam da orada, yarışmak yerine yanında oturup oyunların başlamasını beklerken görmek istediğini biliyordu. Kazandığında bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

Hippolyta çenesini çok hafif bir şekilde indirdi, üzerindeki beyaz tuniği ve binici pantolonu, alnındaki basit tacıyla son derece şıktı. Rahatlamış, sıkıntısız görünüyordu, sanki her an aşağı atlayıp yarışlara katılmaya karar verecekmiş gibiydi fakat yine de tepeden tırnağa kadar bir kraliçeydi.

Tek, arenanın kumları üzerinde toplanmış sporculara seslendi. "Kimin şerefine yarışıyorsunuz?"

"Amazonların şanı için," diye cevap verdi sporcular hep birlikte. "Kraliçemizin şanı için." Diana kalbinin daha şiddetli çarptığını hissetti. Daha önce bu sözleri, bir yarışmacı olarak söylememişti.

"Her gün kime şükrederiz?" diye bağırdı Tek.

"Hera'ya," dedi sporcular topluca. "Athena'ya, Demeter'e, Hestia'ya, Afrodit'e, Artemis'e." Bunlar Themyscira'yı yaratmış ve burayı sığınacağı bir yer olarak Hippolyta'ya lütfetmiş tanrıçalardı.

Tek bir an durdu ve Diana sıra boyunca, diğer isimlerin de fısıldandığını işitti: Oya, Durga, Freyja, Mary, Yael. Bunlar da bir zamanlar, savaşlarda ölen kadın savaşçıların son dualarındaki feryatlarla zikredilmiş isimlerdi, onları bu adaya getiren ve Amazonlar olarak kendilerine yeni birer hayat veren sözcüklerdi. Diana'nın yanındaki Rami, iblislerle savaşan Matri'nin, yedi annenin isimlerini mırıldandı ve her zaman üzerinde taşıdığı dikdörtgen tılsımı dudaklarına götürdü.

Tek, Bana-Mighdall'da koşucuları beklemekte olan kan kırmızısı bayrağın tıpatıp aynısı olan bir bayrağı kaldırdı.

"Ada size adil bir zafer yolunda rehberlik etsin," diye bağırdı.

Kırmızı ipeği yere bıraktı. Kalabalık uğuldadı. Koşucular doğudaki kemere doğru akın ettiler. Yarış böylece başladı.

Diana ve Maeve bir tıkanıklık olmasını beklemişlerdi fakat Diana yine de, koşucular tünelin taş boğazına doluşurken, beyaz tunikler ve kaslı bacaklar bir karmaşa oluştururken, ayak sesleri taşlarda yankılanırken, her biri bir an önce arenaya çıkmak isterken hayal kırıklığı yaşadı. Biraz sonra yola çıktılar, her bir koşucu kendi rotasını seçerek ada boyunca koşuyordu.

Bir yarışa kaybetmek için girilmez.

Diana koşu adımlarını bu sözlerin ritmine uydurdu; çıplak ayaklar, onu adanın kuzey ucundaki Cybelia Ormanı'nın karmaşasına götürecek yolun sıkıştırılmış toprağına çarpıyordu.

Normalde bu ormanda çıkılacak kilometrelerce uzunluğundaki bir yolculuk oldukça yavaş geçer, karşınıza yola devrilmiş ağaçlar ve keskin bıçaklarla kesmek zorunda kalacağınız kadar kalın asma düğümleri çıkardı. Fakat Diana yolunu iyi çizmişti. Ormana girdikten bir saat sonra, ağaçların arasından ıssız sahil yoluna çıkıvermişti. Rüzgâr saçlarını uçuruyor, denizin sıçrattığı

tuzlu su yüzüne çarpıyordu. Diana derin soluklar aldı, güneşin konumunu kontrol etti. Kazanacaktı. Yalnızca derece almayacak, kazanacaktı.

Rotayı bir hafta öncesinde Maeve'le birlikte oluşturmuşlardı ve sabahın ilk gri ışıkları altında, kız kardeşleri henüz yataklarından kalkarken, mutfaktaki ateşler yeni yeni yakılırken, üzerlerine dikilmesinden endişe edecekleri meraklı gözler yalnızca avcılık oyunu oynamak ya da o gün yakalayacakları balıklar için ağ kurmak üzere ayakta olan kişilere ait olabilecek bir saatte iki kere gizlice koşmuşlardı. Fakat avcılar ormanlarda ya da daha güneydeki çayırlarda bulunurlardı ve kimse kıyının bu tarafında balık tutmazdı; burada kayıkların denize açılabileceği güzel bir yer yoktu, yalnızca denize sokulan çelik rengi, sarp kayalıklar ve bir de yalnızca sırtınızı kayaya dayayarak, yanlamasına sürünmek suretiyle geçebileceğiniz kadar dar bir yoldan ulaşılabilen küçük, pek de dostane olmayan bir koy vardı.

Kuzeydeki sahil gri, zorlu ve pek konuksever olmayan bir yerdi ve Diana buranın gizli tabiatının her bir santimini, bütün uçurumlarını ve mağaralarını, içleri deniz minaresi ve anemonlarla dolu, akıntılarla oluşmuş göllerini biliyordu. Burası, yalnız kalmak için güzel bir yerdi. *Ada, üzerindekileri memnun etmek için uğraşır,* demişti annesi ona. İşte bu yüzden Themyscira'daki ormanların bazı yerlerinde kızılağaçlar, bazı yerlerindeyse kauçuk ağaçları bulunurdu; bu yüzden bir öğleden sonrayı çayırlarda yuvarlak yakalı bir midillinin, akşamı da bir devenin üzerinde gezinerek, bir ejderhanın sırtını andıran, ay ışığının aydınlattığı kum tepeciklerine tırmanarak geçirebilirdiniz. Bunların hepsi, bu adaya gelmeden önce Amazonların hayatlarının birer parçası, kalplerinin minik manzaralarıydı.

Diana bazen Themyscira'nın, adanın kuzey kıyısını, uçurumlarının dik yamaçlarına tırmanarak kendi kendine meydan okuması için, Hippolyta'nın kızı olmanın yükü dayanılmaz bir hale geldiğinde sığınabileceği bir yer olması için yaratıp yaratmadığını merak ederdi.

Bir yarışa kaybetmek için girilmez.

Annesi genel bir uyarı yapmamıştı. Diana'nın yenilgileri farklı bir anlama gelecekti ve bunu ikisi de biliyordu. Üstelik bunun nedeni sadece prenses olması da değildi.

Diana neredeyse Tek'in bilgiç bakışlarını üzerinde hissediyor, sesindeki alaycı tavrı işitebiliyordu. *Sakin ol, Pyxis.* Bu, Tek'in ona verdiği takma isimdi. Pyxis. İçinde mücevherleri ya da dudakları renklendirmek için kullanılan kırmızı boyayı muhafaza etmeye yarayan, kilden yapılmış bir kap. Bu zararsız, sadece onu kızdırmak için verilmiş, her zaman sevgi dolu bir şekilde söylediği ya da Tek'in böyle olduğunu iddia ettiği bir isimdi. Fakat her seferinde Diana'nın canını acıtırdı: ona kendisinin diğer Amazonlar gibi olmadığını ve asla olamayacağını hatırlatırdı. Kız kardeşleri, savaşta kendilerini kanıtlamış savaşçılardı, yaşamdan ölümsüzlüğe geçerken çektikleri acılarla çelik gibi dövülmüş ve bilenerek muhteşem bir hal almışlardı. Her biri Themyscira'daki yerini kazanmıştı. Adanın toprakları ve Hippolyta'nın çocuk özleminin karşımından, annesinin elleriyle kile şekil verilerek – içi boş ve kırılgan – dünyaya gelmiş Diana haricinde hepsi. *Sakin ol, Pyxis. Çatladığını görmek istemem.*

Diana soluk alıp verişini düzenledi, adımlarını sabit kıldı. *Bugün değil, Tek. Bugün, defne tacı bana ait olacak.*

Diana, denizden esen meltemin alnındaki teri kurutmasına izin vererek bir an ufka baktı. Sislerin arasından, bir geminin beyaz biçimini gördü. Sınıra o kadar yaklaşmıştı ki Diana geminin yelkenlerini seçebiliyordu. Küçük bir gemiydi bu – belki bir uskunaydı? Denizcilikle ilgili detayları hatırlamakta güçlük çekiyordu. Grandi direği, mizana direği, yelkenler ve halat donanımı için düğümlere verilen binlerce isim. Denizde bir gemide olup İliryalı korsanlarla yolculuk etmiş Teuta'dan bir şeyler öğrenmek bir şeydi, Epheseum kütüphanesine tıkılıp cam gibi gözlerle bir guletin ya da karavelanın resimlerine bakmak başka bir şeydi.

Bazen Maeve'le birlikte, gemi ya da uçakları belirleme oyunu oynarlardı ve bir keresinde ufuktaki bir yolcu gemisinin iri karaltısını bile görmüşlerdi. Fakat birçok ölümlü, Ege Denizi'nde pusulaların şaştığı ve diğer cihazların kullanıcılarına riayet etmeyi reddettiği bu köşeden sakınmaları gerektiğini bilirdi.

Bugün, sınırdaki sislerin ötesinde bir fırtına çıkıyormuş gibi görünüyordu ve Diana bunu seyretmek için duramayacağına üzüldü. Themyscira'ya düşen yağmurun tekdüze bir yumuşaklığı vardı ve önceden tahmin edilebilirdi, tehditkâr gökgürültüleri, uzaklarda çakan şimşeklerin parıltısı görülmezdi.

Bir gün, Maeve'le birlikte sarayın güneş ışınlarıyla yıkanan çatı terasında tembellik edip fırtınanın uzaklardan gelen uğultu ve gürültüsünü dinlerken Diana, "Hiç fırtınaları özlüyor musun?" diye sormuştu. Maeve, Crossbarry'de bir pusuda ölmüştü, dudaklarındaki en son yakarış, Kildare'liAzize Brigid'e ettiği dua olmuştu. Amazonların standartlarına göre adada yeniydi ve fırtınaların sıklıkla görüldüğü Cork'tan geliyordu.

"Hayır," demişti Maeve, o hareketli ses tonuyla. "Güzel bir fincan çayı, dans eden oğlanları özlüyorum ama kesinlikle yağmuru özlemiyorum."

"Biz de dans ediyoruz," diye karşı çıkmıştı Diana.

Bunun üzerine Maeve sadece gülmüştü. "Sonsuza dek yaşamayacağını bildiğin zaman daha farklı dans ediyorsun." Ardından gerinmişti, çilleri bembeyaz teninin üzerinde yoğun bir polen bulutu gibi görünüyordu. "Sanırım önceki hayatlarımdan birinde bir kediydim çünkü dünyanın en büyük güneş ışığının altında yapmak istediğim tek şey öylece yatmak."

Sakin. Diana hızlanma isteğine karşı koydu. Sabah güneşini omuzlarında, rüzgârı da arkasında hissederken bir şeyi ihtiyatlı kullanması gerektiğini hatırlamak güç oluyordu. Diana kendini güçlü hissediyordu. Fakat kendi başınayken güçlü hissetmek kolaydı.

Dalgaların ötesinden bir *patlama*, bir kapının çarpmasını andıran metalik bir ses işitildi. Diana'nın adımları bocaladı.

Masmavi ufukta dalgalanarak yükselen bir duman sütunu vardı, dip kısmını alevler yalıyordu. Gulet yanıyordu, pruvası patlayarak parçalara ayrılmıştı ve direklerinden biri parçalanmıştı, yelken küpeştenin üzerinden sarkıyordu.

Diana yavaşladığını fark etti fakat adımlarını tekrar düzene sokmak için kendini zorladı. Gulet için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Uçaklar düşerdi. Gemiler kayalıklara çarpıp enkaza dönerdi. Ölümlü dünyanın doğası buydu. Orası, felaketlerin yaşanabileceği ve sıklıkla yaşandığı bir yerdi. İnsan yaşamı acılarla dolu, bu adanın kıyılarına asla ulaşmamış olan bir dalgaydı. Diana bakışlarını yola odakladı. Çok uzaklarda, Bana-Mighdall'daki büyük kubbeye çarparak parıldayan altın rengi güneş ışınlarını görebiliyordu. Önce kırmızı bayrak, ardından defne tacı. Plan buydu.

Rüzgârla birlikte gelen bir çığlık işitti.

Bir martı, dedi kendi kendine. *Bir kız*, diye ısrar etti içinden bir başka ses. İmkânsız. İnsan sesi bu kadar uzak bir mesafeden ona kadar gelemezdi, öyle değil mi?

Bunun bir önemi yoktu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Fakat yine de gözleri ufka doğru kaydı. *Sadece daha iyi görmek istiyorum*, dedi kendi kendine. *Yeterince vaktim var. Onlardan öndeyim.*

Aslında eski araba yolunun izlerinden ayrılması için hiçbir sebep yoktu, adanın kayalık ucuna sapmasının da hiçbir mantığı yoktu fakat yine de saptı.

Denizin kıyıya yakın suları kıpırtısızdı, berrak ve capcanlı bir turkuaz rengindeydi. Onun ötesinde uzanan denizse bambaşka bir şeydi – hoyrat, koyu mavi, neredeyse siyaha çalan bir renkteydi. Ada, onu ve kız kardeşlerini memnun etmek için uğraşıyor olabilirdi ama sınırın ötesindeki dünya, bu adanın sakinlerinin mutluluğu ya da güvenliğiyle ilgilenmiyordu.

Diana belli bir mesafeden bile uskunanın batmakta olduğunu anlayabiliyordu. Fakat etrafta herhangi bir filika, tehlikeyi belirten bir işaret fişeği göremiyordu, sadece yükselip alçalan

dalgaların taşıyıp getirdiği geminin parçaları vardı. Her şey sona ermişti. Diana elleriyle hızla kollarını ovalayarak aniden içinde beliren ürpertiyi gidermeye çalıştı ve tekrar araba yoluna doğru gitmeye başladı. İnsan hayatı böyleydi. Maeve'le birlikte defalarca kez sınırın ötesine geçmişler, uçakların, yelkenlilerin, şık deniz motorlarının enkazlarına doğru yüzmüşlerdi. Tuzlu su ahşabı değiştiriyor, sertleştiriyordu; böylece ahşap çürümüyordu. Ölümlüler böyle değildi. Onlar denizin derinliklerinde yaşayan balıklar için, köpek balıkları için ve karada olsun suda olsun, onları kaçınılmaz bir şekilde yavaş yavaş yiyip bitiren zaman için yemdiler.

Diana güneşin konumunu tekrar kontrol etti. Kırk dakikada, belki de daha az bir zaman içinde Bana-Mighdall'da olabilirdi. Bacaklarına kıpırdamalarını söyledi. Sadece birkaç dakika kaybetmişti. Bu zamanı telafi edebilirdi. Bunun yerine, omuzunun üzerinden geriye baktı.

Tüm eski kitaplarda, arkalarına bakma hatasını yapan kadınlara dair hikâyeler yer alıyordu. Alevler içindeki şehirlerden çıkarlarken. Cehennemden çıkarlarken. Fakat Diana yine de devasa dalgalar arasında batan, bir kuşun kırık kanadı gibi yana yatan gemiye baktı.

Diana uçurumun tepesinin yüksekliğini hesapladı. Alt kısımda sivri kayalar vardı. Yeterli bir hızla atlamadığı takdirde darbenin etkisi korkunç olurdu. Yine de bu düşüş onu öldürmezdi. *Bu gerçek bir Amazon için geçerli*, diye düşündü. *Senin için geçerli mi?* En azından düşüşün onu öldürmeyeceğini *umdu*. Elbette ki düşüş öldürmezse annesi öldürürdü.

Diana bir kez daha enkaza baktı ve hızla koşarak harekete geçti, kolları aşağı yukarı inip çıkıyor, uzun adımlar atıyor, hız kazanarak uçurumun kenarına kadar olan mesafeyi kapatıyordu. *Dur dur dur*, diye feryat etti zihni. *Bu delilik*. Kazadan kurtulanlar olsa bile, Diana onlar için hiçbir şey yapamazdı. Onları kurtarmaya çalışmak, sürgüne davetiye çıkarmak olurdu ve bu kuralın herhangi bir istisnası olamazdı, bir prenses için

bile. *Dur.* Neden bu kurala uymadığından emin değildi. Diana bunun nedeninin, göğsünde bir kahramanın kalbinin çarpması olduğuna inanmak istedi ve bu ürkek çağrıya bir yanıt aradı. Fakat kendini uçurumun kenarından bomboş gökyüzüne doğru fırlatırken bile onu buna çeken şeyin biraz da onu sevip sevmediğini umursamayan engin, gri denizin meydan okuması olduğunu biliyordu.

Diana'nın bedeni havada düzgün bir kavis çizdi, kolları bir pusulanın iğneleri gibi uzanmış, kendi rotasını işaret ediyordu. Suya dikine düştü ve temiz bir şekilde yüzeyi yarıp geçti, kulakları aniden bastıran sessizlikle doluydu, kasları kayaların sert etkisinin korkusuyla gerilmişti. Herhangi bir etkiyle karşılaşmadı. Diana hızla yukarı doğru çıktı, bir soluk aldı ve kollarıyla ılık suyu yararak doğruca sınıra yüzdü.

Diana sınıra yaklaştığında, suyun sıcaklığı değişmeye başladığında, soğuk önce parmak uçlarına temas edip ardından kafa derisine ve omuzlarına yerleştiğinde her zaman hafif bir heyecan duyardı. Diana ve Maeve güneydeki kumsallardan denize girmekten, uzaklara açılmaya cesaret etmekten hoşlanırlardı. Bir keresinde sislerin içinden geçen bir gemi görmüşlerdi, denizciler geminin kıç tarafında duruyorlardı. Adamlardan biri onların bulunduğu tarafı işaret ederek kolunu kaldırmıştı. İkisi de suya dalıp güvenli bir yere gitmişlerdi; dalgaların arasından deliler gibi birbirlerini işaret etmiş ve o kadar çılgınca gülmüşlerdi ki kıyıya ulaştıklarında ikisi de tuzlu sudan boğulacak gibi olmuştu. *Siren olabilirdik*, diye bağırmıştı Maeve, sıcacık kumların üzerine çöktüklerinde fakat ikisinde de müzik kulağı yoktu. O öğleden sonrayı, Tek onları bulana dek çılgınca, sarhoşların detone bir şekilde söylediği İrlanda şarkıları söyleyerek ve aptalca gülerek geçirmişlerdi. Ondan sonra hemen seslerini kesmişlerdi. Sınırı aşmak ikinci derece bir suçtu. Adanın yakınlarında ölümlüler tarafından görülmekse ciddi bir disiplin cezası alma sebebiydi. Peki Diana şimdi ne yapıyordu?

Dur. Fakat Diana duramazdı. O tiz insan çığlığı hâlâ kulaklarında çınlarken duramazdı.

Diana, sınırın ötesindeki suyun soğukluğunun kendisini tamamen içine aldığını hissetti. Artık deniz onu tamamen sahiplenmişti ve bu pek de arkadaş canlısı bir sahiplenme değildi. Akıntı bacaklarını kavrayıp onu, devasa, sarsıcı bir kuvvetle, bir tanrının en yalın silkinişiyle dibe çekiyordu. *Bununla mücadele etmen gerek*, dedi kendi kendine ve rotasını takip etmek için kaslarını zorladı. Daha önce hiç denize karşı mücadele vermek zorunda kalmamıştı.

Dalgalar etrafında yükselirken bir an için yönünü bulmaya çalışarak yüzeyde batıp çıktı. Su enkaz artıklarıyla, yüzeyde sürüklenen kâğıtlarla, ahşap parçalarıyla, kırılmış fiberglasla, mürettebatın giymek için vakit bulamamış olduğu turuncu can yelekleriyle doluydu. Yağan yağmur ve adayı bir kefen gibi saran sislerin arasında görebilmek neredeyse imkânsızdı.

Ne yapıyorum ben burada? diye sordu kendi kendine. *Gemiler gelir gider. İnsanlar hayatlarını kaybeder.* Diana bir kez daha daldı, hızla akan gri suların arasından baktı fakat kimseyi göremedi.

Yüzeye çıktı, kendi ahmaklığı midesinde giderek büyüyen bir sızıya dönüşüyordu. Yarışı bunun için feda etmişti. Bunun, kız kardeşlerinin onu gerçek anlamda görebilecekleri, annesini gururlandırabileceği bir an olması gerekiyordu. Fakat Diana bunun yerine, yarıştaki birinciliğini bir kenara atıvermişti ve bunu ne için yapmıştı? Burada yıkımdan başka bir şey yoktu.

Diana göz ucuyla, geminin gövdesi olabilecek beyaz, büyük bir parçanın parıltısını gördü. Gövde bir dalganın üzerinde yükseliyor, gözden kayboluyor, bir kez daha yükseliyordu ve gemi parçası böyle yükselip alçalırken Diana incecik, esmer bir kolun, parmakları açılmış, eklemleri bükülmüş bir vaziyette gövdenin kenarına sıkıca tutunduğunu gördü. Bir an sonra kol ortadan kayboldu.

Kocaman, gri bir dağı andıran bir başka dalga daha yükseldi. Diana hızla bacaklarını çırparak bu dalganın altına daldı

ve suyun altını inceledi, her yanda kereste ve fiberglas parçaları vardı, enkazın bir parçasını diğerinden ayırmak imkânsızdı.

İşte yine oradaydı; bir kol, iki kol, bir beden, eğik duran bir baş ve çökük omuzlar, limon sarısı bir gömlek, karmakarışık olmuş koyu renk saçlar. Bir kız. Genç kız başını kaldırdı, soluk almaya çalıştı, koyu renk gözleri korkuyla irileşmişti. Bir dalga, bembeyaz sular sıçratarak ona çarptı. Gemi gövdesinin parçası yüzeye çıktı. Kız gözden kaybolmuştu.

Tekrar dibe battı. Diana, kızın dibe doğru gittiği yere yöneldi. Bir an gözüne sarı bir şey ilişti ve ona doğru hücum etti, kumaşı sıkıca kavrayarak kızı çekmeye çalıştı. Bulanık suyun içinde birden bir hayaletin yüzü belirdi; altın sarısı saçlar, irileşmiş ve cansız bakan mavi gözler. Daha önce bir cesedi hiç bu kadar yakından görmemişti. Daha önce bir delikanlıyı hiç bu kadar yakından görmemişti. Diana geri çekildi, elleri delikanlının gömleğini bıraktı fakat onun gözden kayboluşunu izlerken bile aradaki farkları anlayabildi; keskin bir çene, geniş bir alın, tıpkı kitaplarda gördüğü resimlerdeki gibi.

Diana yine suya daldı fakat artık tüm yön duygusunu kaybetmişti; dalgalar, enkaz, adanın sislerin arasındaki yalın gölgesi. Daha uzağa gittiği takdirde geri dönüş yolunu bir daha bulamayabilirdi.

Diana gözlerinin önünde beliren o incecik kolun, o parmaklardaki vahşice kavrayışın, hayata sıkıca tutunuşun anılarını zihninden silip atamıyordu. *Bir kez daha*, dedi kendi kendine. Suya daldı, suyun soğukluğu şimdi kemiklerinin etrafına sıkıca tutunuyor, sanki daha derinlere doğru oyuklar açıyordu.

Bir an etraf tamamen gri akıntılardan ve bulanık denizden oluşuyordu, bir diğerinde genç kız, limon rengi gömleği içinde, yüzü yere eğik, kolları ve bacakları bir yıldız misali açılmış halde karşısında duruyordu. Kızın gözleri kapalıydı.

Diana kızı belinden yakaladı ve yüzeye doğru götürdü. Korkunç bir an için adanın şeklini seçemedi fakat biraz sonra sis perdesi aralandı. Diana kızı tuhaf bir biçimde, tek koluyla

göğsüne sararak ileri doğru bacak çırptı, diğer koluyla da kızın nabzını arıyordu. *İşte.* Nabzı çenesinin altında, çok hafif, neredeyse belirsiz bir şekilde atıyordu ama atıyordu işte. Kız nefes almamasına karşın kalbi yine de atıyordu.

Diana bir an tereddüt etti. Sınırın engebeli başlangıç kısmını gösteren Filos ve Tcthros'un ana hatlarını görebiliyordu. Kurallar açıktı. Ölümlülerin yaşam ve ölüm gelgitini asla durdurmazsınız ve bunun adaya asla temas etmemesi gerekir. Bu konuda hiç istisna yoktu. Hayatını kurtarmak için bile olsa, Themyscira'ya hiçbir insan getirilemezdi. Bu kuralı ihlal etmenin tek bir anlamı vardı: sürgün.

Sürgün. Bu sözcük, dayanılamaz ağırlıkta bir taş gibiydi, istenmeyen bir yüktü. Sınırı ihlal etmek bir kenara, sonrasında yaptığı şey onun adayla, kız kardeşleriyle, annesiyle bağını sonsuza dek koparabilirdi. Dünya ona çok büyük, deniz çok derin göründü. *Bırak.* Bu kadar kolaydı işte. Kızın bedenini bırakacaktı ve Diana o uçurumlardan hiç atlamamış gibi olacaktı. Bu yükten kurtulunca yine hafifleyecekti.

Diana kızın elini, eklemlerinin ahşabı çılgınca kavrayışını, dalga onu altına almadan önce gözlerinde beliren çelik gibi azim ifadesini düşündü. Kızın nabzının, uzaklardan gelen bir davul gibi aksak ritmini hissetti: yaşıyor, yaşıyor.

Kıyıya doğru yüzdü.

Sıkıca kavradığı kızla birlikte sınırı geçerken sis perdesi dağıldı ve yağmur dindi. Bedenini sıcaklık kapladı. Denizin darbelerinden sonra sakin sular ona tuhaf bir şekilde cansız geldi fakat Diana bundan şikâyet edecek değildi.

Ayakları kum kaplı zemine değdiğinde ayağa kalktı, sığ sularda taşımak için kızı farklı şekilde kavradı. Kız anlaşılmaz bir şekilde hafifti, neredeyse gerçek değilmiş gibiydi. Sanki çukur yaptığınız avuçlarınızın arasında bir serçeyi taşımak gibiydi. Denizin bu canlı ve mürettebattaki arkadaşlarını böylesine kolayca alt etmiş olması şaşılacak bir şey değildi; kızın iğreti

bir hali vardı, sanki bir heykeltraşın elinden çıkmış alçıdan bir vücut kalıbı gibiydi.

Diana onu usulca kumların üzerine bıraktı ve tekrar nabzını kontrol etti. Şimdi kalp atışını alamıyordu. Kızın kalbini çalıştırması, ciğerlerine dolan suyu çıkarması gerektiğini biliyordu fakat zihni bunu nasıl yapması gerektiği noktasında biraz bulanıktı. Diana, boğulmuş bir kurbanı nasıl canlandıracağına dair temel şeyleri öğrenmişti fakat bunu hiç sınıfın dışında pratiğe dökmemişti. O zamanlar buna fazla dikkat etmemiş olması da muhtemeldi. Bir Amazon'un, özellikle de Themyscira'nın sakin sularında boğulması ne kadar muhtemeldi? Ve şimdi onun ders sırasında kurduğu düşler bu kızın hayatına mâl olacaktı.

Bir şeyler yap, dedi kendi kendine, yaşadığı paniğe rağmen düşünmeye çalışarak. *Ürkmüş bir tavşan gibi oturup seyredeceksen neden onu sudan çıkardın?*

Diana iki parmağını kızın göğüs kemiğinin üzerine yerleştirdi, ardından parmaklarını, doğru olduğunu umduğu noktaya doğru indirdi. Ellerini birbirine kenetledi ve bastırdı. Kızın kemikleri avuçlarının altında büküldü. Diana hemen geri çekildi. Bu kız neden yapılmıştı ki? Balsa ağacından mı? Vücudu neredeyse, Diana'nın ders için yapmak zorunda kaldığı küçük dünya anıtları maketleri kadar kırılgan görünüyordu. Kemiklere yeniden nazikçe bastırdı, ardından yine bastırdı. Kızın burnunu parmaklarıyla tıkadı, dudaklarını kızın soğuyan ölümlü dudaklarına dayadı ve soluk verdi.

Bu kuvvetli rüzgâr kızın göğsüne gitti ve Diana göğüs kafesinin kalktığını gördü fakat bu kez fazladan uyguladığı güç ona iyi gibi göründü. Kız bir anda öksürmeye başladı, tuzlu suları tükürürken bedeni şiddetle sarsılıyordu. Diana dizlerinin üstüne oturdu ve hafifçe güldü. Başarmıştı. Kız yaşıyordu.

Az evvel yapmaya cüret etmiş olduğu şeyin gerçekliği onu sarstı. Hades'in bütün tazıları adına: Bunu başarmıştı. Kız yaşıyordu.

Ve doğrulup oturmaya çalışıyordu.

"İşte," dedi Diana, kızın sırtını koluyla destekleyerek. Orada öylece diz çöküp kızın kumların üzerinde bir balık gibi çırpınmasını seyredemezdi ve tabii onu denize geri de atamazdı. Bunu yapabilir miydi? Hayır. Anlaşıldığı kadarıyla ölümlüler boğulma konusunda ziyadesiyle başarılıydılar.

Kız öksürüp tıksırarak kocaman soluklar alırken göğsünü tuttu. "Diğerleri," dedi soluk soluğa. Gözleri öylesine irileşmişti ki Diana onun iris tabakasının etrafını çevreleyen beyaz halkaları tamamen görebiliyordu. Kız titriyordu fakat Diana onun soğuktan mı yoksa şoka girdiği için mi titrediğinden emin değildi. "Onlara yardım etmek zorundayız..."

Diana başını iki yana salladı. Enkazın içinde başka bir yaşam belirtisi olsaydı bile bunları görememişti. Ayrıca zaman ölümlülerin dünyasında daha hızlı geçiyordu. Diana oraya geri yüzseydi bile fırtına çoktan cesetleri veya enkaz parçalarını sürükleyip götürmüş olurdu.

"Öldüler," dedi Diana, ardından sözlerini daha dikkatli seçmiş olmayı istedi. Kızın ağzı önce açıldı, sonra kapandı. Bedeni o kadar şiddetle titriyordu ki Diana bir an kızın parçalara ayrılacağını sandı. Gerçekten böyle bir şey olamazdı, değil mi?

Diana, kumsalın üzerinde yükselen kayalıkları inceledi. Birileri onu yüzerken görmüş olabilirdi. Başka hiçbir koşucunun bu rotayı seçmemiş olduğundan emindi ama patlamayı görüp incelemeye gelmiş olabilirlerdi.

"Seni kumsaldan götürmem gerek. Yürüyebilir misin?" Kız başıyla onayladı fakat dişleri takırdıyordu ve ayağa kalkmak için hiçbir harekette bulunmadı. Diana'nın gözleri yine kayalıklarda gezindi. "Cidden ayağa kalkman gerek."

"Deniyorum."

Kız pek deniyormuş gibi görünmüyordu. Diana, kendisine ölümlüler ve dayanıksız özellikleriyle ilgili söylenmiş her şey için zihnini yokladı. Yemek yeme alışkanlıkları, vücut sıcaklıkları, kültürel normları. Ne yazık ki annesi ve öğretmenleri daha çok, Diana'nın Korkunç Uyarılar olarak adlandırdığı şey-

ler üzerine odaklanmışlardı: Savaş. İşkence. Soykırım. Çevre kirliliği. Kötü dilbilgisi.

Tam karşısında, kumların üzerinde titreyen kız pek de Korkunç Uyarılar kategorisine dahilmiş gibi değildi. Diana'yla aynı yaşta gibi görünüyordu, esmer tenliydi, saçları upuzun, incecik, kuma bulanmış örgülerden oluşan bir kördüğümdü. Kendisinden başka hiç kimseye zarar veremeyeceği belliydi. Yine de, Diana için fazlasıyla tehlikeli olabilirdi. Sürgün edilebileceği kadar tehlikeli. Adadan sonsuza dek kovulabileceği kadar tehlikeli. En iyisi bunu düşünmemekti. Diana bunun yerine, Teuta'yla olan derslerini düşündü. *Bir plan kur. Çatışmalar genelde, insanlar hangi savaşta savaştıklarını bilmedikleri için kaybedilir.* Pekâlâ. Kız bu durumda pek uzun bir mesafe katedemezdi. Diana'nın onu götürebileceği bir yer olmadığı için, belki de bu iyi bir şeydi.

Diana elini, rahatlatmasını umduğu bir şekilde kızın omuzuna koydu. "Dinle, kendini güçsüz hissettiğini biliyorum ama kumsaldan ayrılmalıyız."

"Neden?"

Diana bir an tereddüt etti, ardından eksiksiz olmasa da teknik olarak doğru olan bir yanıtı tercih etti. "Deniz kabaracak."

Bu sözü işini görmüş gibi geldi ona çünkü kız başıyla onayladı. Diana ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

"Ben iyiyim," dedi kız, dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalkarak.

"İnatçısın," dedi Diana, hafif bir saygı ifadesiyle. Kız neredeyse boğuluyordu ancak kıyıya vurmuş ahşap parçaları kadar sağlamdı ve halsizdi ama yardım kabul etme konusunda pek istekli değildi. Kesinlikle Diana'nın bundan sonra kendisine teklif edeceği şeyden hoşlanmayacaktı. "Sırtıma tırmanman gerek."

Kızın alnı kırıştı. "Neden?"

"Çünkü kayalıklara tırmanabileceğini sanmıyorum."

"Orada yol var mı?"

"Hayır," dedi Diana. Bu kesinlikle yalandı. Onunla tartışmak yerine, Diana arkasını döndü. Bir dakika sonra, boynuna bir çift kolun dolandığını hissetti. Kız sırtına atladı ve Diana kalçalarından tutarak kızı sırtına tam yerleştirmek için arkasına uzandı. "Sıkı tutun."

Kızın kolları Diana'nın soluk borusunu sıkıştırdı. "O kadar da sıkı değil!" dedi Diana soluksuz kalmış bir halde.

"Özür dilerim!" Kollarını gevşetti.

Diana yavaş tempoda koşmaya başladı.

Kız inledi. "Yavaşla. Sanırım kusacağım."

"Kusacak mısın?" Diana ölümlülerin bedensel işlevlerine dair bilgilerini şöyle bir aklından geçirdi ve hemen adımlarını yavaşlattı. "*Sakın* yapma."

"Sen beni düşürme yeter."

"Ağırlığın neredeyse bir çift ağır çizme kadar." Diana, kayalıkların dibinde yer alan büyük taşların arasından dikkatle ilerledi. "Tırmanmak için kollarımı kullanmam gerekecek, bu yüzden bana bacaklarınla da tutunman lazım."

"Tırmanmak mı?"

"Kayalıklara."

"Beni *kayalıkların diğer tarafına* mı götürüyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Sadece sıkı tutun ve beni boğmamaya çalış." Diana parmaklarını kayaya geçirdi ve kız bu konuda daha fazla düşünemeden zeminle aralarındaki mesafeyi artırmaya başladı.

Hızla yol alıyordu. Burası iyi bildiği bir bölgeydi. Diana kuzeydeki sahile gidip gelmeye başladığından beri bu kayalıklardan sayısız kez inip çıkmıştı ve on iki yaşındayken de şu anda gittikleri mağarayı keşfetmişti. Kayalığın dik yüzünün aşağı kesimlerinde başka mağaralar da vardı fakat dalgalar yükseldiğinde bunların içi suyla dolardı. Ayrıca birileri meraklandığı takdirde, bunlardan sürünerek dışarı çıkmak fazlasıyla kolaydı.

Kız yine inledi.

"Neredeyse geldik," dedi Diana onu teşvik etmeye çalışarak.

"Gözlerimi açmıyorum."

"Muhtemelen en iyisini yapıyorsun. Sadece, şey yapma işte... biliyorsun."

"Üstüne başına kusmayayım mı?"

"Evet," dedi Diana. "Aynen öyle." Amazonların midesi bulanmazdı ama kusma eylemi birçok romanda geçerdi ve anatomi kitabında da oldukça canlı tasvirleri vardı. Neyse ki kitapta herhangi bir görsel yoktu.

Sonunda Diana onu, mağaranın girişini oluşturan minik çimenliğin üzerine taşıdı. Kız Diana'nın sırtından indi ve uzun bir soluk aldı. Mağara yüksek tavanlı, dar ve şaşırtıcı bir şekilde derindi, sanki biri uçurumun orta yerini küçük bir baltayla kazmış gibiydi. Mağaranın parlayan siyah renkli kayalık kenarları deniz dalgalarının köpükleriyle nemli olurdu hep. Diana küçükken, kayalıkların içinden doğruca geçip giderse mağaranın bambaşka bir diyara açılacağını hayal etmeyi severdi. Fakat böyle bir şey hiç olmadı. Burası sadece bir mağaraydı ve bunu ne kadar isterse istesin bir mağara olarak kalmaya devam etmişti.

Diana gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi ve ardından ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Eski at örtüsü –biraz küf kokulu olsa da muşambaya sarılmıştı ve büyük ölçüde kuruydu– ve teneke kutuların içindeki erzakları hâlâ oradaydı.

Diana örtüyü kızın omuzlarına sardı.

"Tepeye çıkmayacak mıyız?" diye sordu kız.

"Henüz değil." Diana'nın arenaya geri dönmesi gerekiyordu. Yarış artık bitmek üzereydi ve diğerlerinin, nereye gittiğini merak etmesini istemiyordu. "Aç mısın?"

Kız başını iki yana salladı. "Polise ve arama kurtarmaya haber vermeliyiz."

"Bu mümkün değil."

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedi kız, tekrar titremeye başlayarak. "Jasmine ve Ray, Dr. Ellis'le tartışıyorlardı ve sonra..."

"Bir tür patlama oldu. Kıyıdan gördüm."

"Benim suçum," dedi kız, gözyaşları yanaklarından aşağı akarken. "Hepsi öldü ve bu benim suçum."

"Yapma," dedi Diana usulca, içinde bir panik dalgasının kabardığını hissediyordu. "Fırtına vardı." Elini kızın omuzuna koydu. "İsmin nedir?"

"Alia," dedi kız, başını kollarının arasına gömerek.

"Alia, benim gitmem gerek ama..."

"Hayır!" dedi Alia şiddetle. "Beni burada bırakma."

"Gitmek zorundayım. Benim... gidip yardım getirmem gerek." Aslında Diana'nın Epheseum'a geri dönüp birileri fark etmeden kızı adadan nasıl çıkaracağını düşünmesi gerekiyordu.

Alia onun kolunu sıkıca kavradı ve Diana bir kez daha kızın o ahşap gemi gövdesine nasıl tutunduğunu hatırladı. "Lütfen," dedi Alia. "Çabuk ol. Belki buraya bir helikopter gönderebilirler. Başka kurtulanlar da olabilir."

"Elimden geldiğince çabuk dönerim," diye söz verdi Diana. Teneke kutuyu kıza doğru itti. "İçinde kurutulmuş şeftali, pili çekirdeği ve biraz temiz su var. Hepsini bir kerede içme."

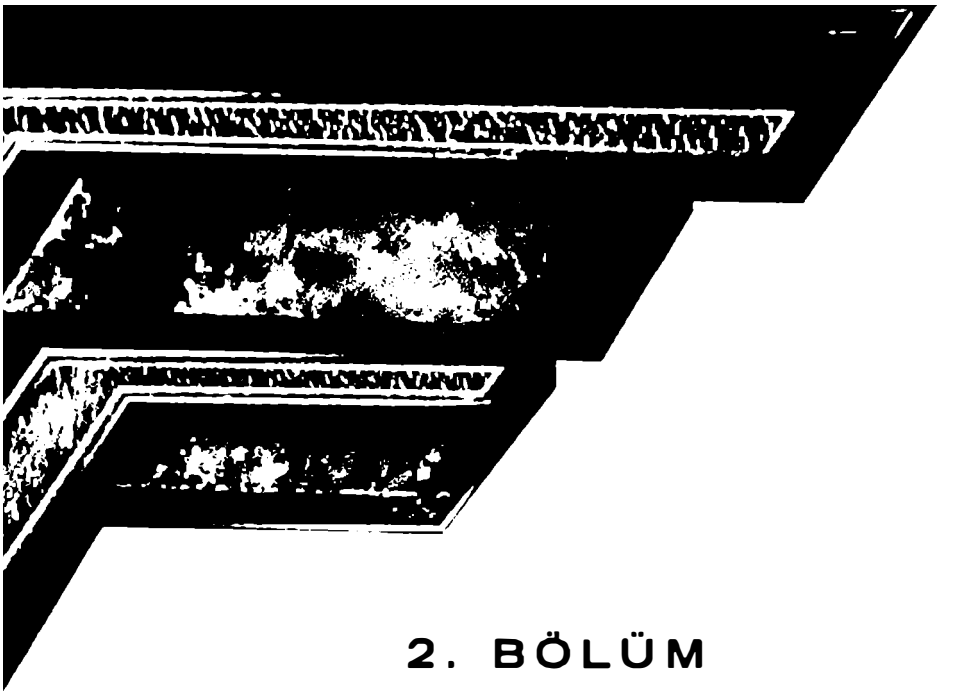
Alia'nın göz kapakları titreşti. "Hepsini bir kerede içmeyeyim mi? Gittiğin yerde ne kadar kalacaksın sen?"

"Belki birkaç saat. Olabildiğince çabuk geleceğim. Sadece vücudunu sıcak tut ve dinlen." Diana ayağa kalktı. "Ve mağaradan ayrılma."

Alia başını kaldırıp ona baktı. Gözleri koyu kahverengiydi ve kalın kirpikleri vardı, bakışları korku dolu ama sabitti. Alia, Diana kendisini sudan çıkardığı andan itibaren onu sanki ilk kez gerçekten görüyormuş gibiydi. "Neredeyiz biz?" diye sordu ona. "Neresi burası?"

Diana bu soruya nasıl cevap vereceğinden pek emin değildi, bu yüzden tek söyleyebildiği şey, "Burası benim evim," oldu.

Alia ona başka bir şey soramadan ellerini tekrar kayaların arasına geçirdi ve eğilerek mağaradan çıktı.

2. BÖLÜM

Onu bağlamalı mıydım? diye merak etti Diana kayalıkları tırmanırken. Öğle güneşi, mağaranın soğuğunun ardından omuzlarını ısıtıyordu. *Hayır.* Yanında ip yoktu ve biraz evvel ölmek üzere olan bir kızı bağlamak da ona pek doğru bir şey gibi gelmemişti. Fakat geri döndüğünde bazı cevapları olması gerekiyordu. Alia enkazdan kurtulduktan sonra oldukça sarsılmıştı fakat kendine geliyordu ve aptal olmadığı da ortadaydı. Mağarada uzun süre kalmak onu memnun etmezdi.

Diana adımlarını genişletti. Artık bayrağı almak için Bana-Mighdall'a gitmesinin bir anlamı yoktu. Arenaya dönüp bir mazeret uyduracaktı fakat bundan sonrasını düşünemiyordu. Kayalıklardan uzaklaştıkça kararı ona daha da ahmakça görünüyordu. Kaburgalarının hemen altına buz gibi, tenini karıncalandıran bir korku çöreklenmişti. Adanın kendi kuralları, kendi yasakları vardı ve bunların her birinin de sebepleri vardı. Talim ve şölen zamanları haricinde silah taşımak yasaktı. Adanın dışına çıkılmasına izin verilen birkaç görev de Amazon Konseyi ve Kâhin'in onayladığı –ve yalnızca Themyscira'nın tecrit halini korumak amacıyla çıkılan– görevler olmuştu.

Alia'yı mümkün olduğunca çabuk bir şekilde ölümlülerin dünyasına geri göndermek zorundaydı. Alia o mağarada beklerken insanların dünyasında günler geçecekti. Kaybolan gemi için kurtarma gemileri gönderilebilirdi. Diana yeterince hızlı hareket ettiği takdirde belki de Alia'yı, kurtarma ekipleriyle buluşabilmesi için başka bir gemiyle oraya götürebilirdi. Kız yetkililere Themyscira'dan söz etse ve bir ihtimal ona inanılsa bile adaya dönüş yolunu tekrar bulabilmesine imkân yoktu.

Epheseum'dan gelen derin bir boru sesi işitildi ve Diana'nın kalbi tuhaf bir biçimde çarpmaya başladı. Yarış sona ermişti. Biri, bugün takacağından o kadar emin olduğu defne tacını takmıştı. *Ben bir hayat kurtardım*, diye hatırlattı kendine fakat bu düşünce onu pek teselli etmedi. Biri Alia'nın varlığını keşfettiği takdirde Diana sonsuza dek yuvasından gönderilecekti. Adanın bütün kuralları içinde en kutsal olanı, yabancılara karşı olandı. Themyscira'da bir yaşam sürme hakkını kazanmış Amazonlar bu adaya aittiler sadece. Onlar savaşta onurlu bir şekilde ölmüş, cesaretlerini ve yürekliliklerini ispat etmişlerdi ve yaşamlarının son anlarında bir tanrıçaya yakarmışlarsa, kendilerine yeni bir yaşam, diğer kız kardeşleri arasında huzurlu ve onurlu bir hayat sunulmuştu. *Athena*, *Chandraghanta*, *Pele*, *Banba*. Tüm dünyadan tanrıçalar, tüm milletlerin savaşçıları. Her bir Amazon, adadaki yerini kazanmıştı. Diana haricinde hepsi, elbette.

Karıncalanma hissi midesini sıkıştırdı. Belki Alia'yı kurtarmakla yanlış bir adım atmamıştı ama Diana'nın kaderini tayin eden bir şeyler vardı. Eğer adaya gerçek anlamıyla hiç ait olamamışsa, belki de sürgün kaçınılmaz bir şeydi.

Epheseum'un kuleleri görüş alanına girdikçe Diana adımlarını sıklaştırdı fakat ayakları korkudan sanki ağırlaşmış gibiydi. Tüm bunlardan sonra annesiyle nasıl yüzleşecekti?

Çok geçmeden, çıplak ayaklarının altındaki toprak yol, İstirya taşından yapılmış bembeyaz ve parçalanmış bir yola dönüştü. Diana şehre girerken sanki balkonlardan ve açıktaki

bahçelerden ona bakıldığını görür gibi oldu, meraklı gözler arenaya giderken onu takip ediyormuş gibiydi. Arena, şehirdeki en güzel yapılardan biriydi, parıldayan beyaz taştan taçlar incecik kemerlerin üzerine oturtulmuştu ve her biri farklı bir şampiyonun ismiyle süslenmişti.

Diana, Penthesilea'ya adanmış kemerin altından geçti. Tezahüratların ve ayak vuruşlarının sesini işitebiliyordu ve güneşin aydınlattığı arenaya girdiği anda onu karşılayan manzara, beklediğinden çok daha kötü oldu. Sadece yarışı kaybetmekle kalmamıştı. Arenaya en son dönen de o olmuştu. Kazananlar podyuma çıkmıştı ve defne taçlarının takdimi çoktan başlamıştı. Doğal olarak, Rani birinci olmuştu. Rani ölümlü hayatında da Amazon olarak sürdürdüğü hayatında da bir ulaktı, koşmak onun işiydi. İşin en kötü kısmı, Diana'nın onu çok seviyor olmasıydı. Bıkıp usanmak bilmez bir şekilde alçakgönüllü ve nazikti, hatta Diana'ya antrenmanlarında yardım etme teklifinde bile bulunmuştu. Diana, her an mükemmel olmanın onu yorup yormadığını merak ediyordu. Belki de kahramanlar böyleydi.

Diana kürsüye doğru ilerlerken gülümsemek için kendini zorladı. Güneş kurumasına yardımcı olmasına rağmen, tuniğinin buruşuk dağınıklığının, deniz suyunun saçlarında ortaya çıkardığı düğümlerin farkındaydı. Belki de sadece yarış önemli değilmiş gibi davranırsa, gerçekten de önemi olmazdı. Fakat Diana tam birkaç adım atmıştı ki Tek kalabalığın arasında belirdi ve kolunu boynuna doladı.

Diana kaskatı kesildi, hemen sonra bunu yaptığı için kendinden nefret etti çünkü Tek anlardı.

"Ah, küçük Pyxis," diye mırıldandı Tek, "çamura mı saplandın yoksa?"

Yakınlarda duran kalabalıktan hafif bir tıslama sesi çıktı. Hepsi de yapılan hakareti anlamıştı. Diana hiçbir savaşta çarpışmamıştı; kilden yapılmıştı.

Diana sırıttı. "Beni mi özledin, Tek? Burada yargılayabileceğin başka birileri de olmalı."

Kalabalıktan birkaç kıkırtı yükseldi. *Yürümeye devam et,* dedi Diana kendi kendine. *Başını dik tut.* Sorun, Tek'in doğuştan bir lider olmasaydı. Zafiyeti hissederdi ve çatlakları nerede bulacağını son derece iyi bilirdi. *Dişe diş mücadele etmelisin, diye uyarmıştı Maeve Diana'yı, yoksa Tek geri adım atmaz. Hippolyta'nın yanındayken ihtiyatlı davranıyor ama eninde sonunda o tahtta oturacak olan kişi sensin.*

Tek kendi başına buyruk davrandıkça bu olamaz, diye düşündü Diana.

"Kızma, Pyxis," dedi Tek. "Her zaman bir sonraki sefer vardır. Ve ondan sonraki sefer."

Diana seyircilerin arasından geçerken Tek'in arkadaşlarının araya girdiklerini işitti.

"Belki bir dahaki yarış için bitiş çizgisinin yerini değiştirirler," dedi Otrera.

"Neden olmasın?" diye cevap verdi Thyra. "Kraliyet ailesinden olunca farklı kurallar geçerlidir."

Bu, annesine yapılmış doğrudan bir saygısızlıktı fakat Diana sanki dünyada hiçbir şey onu rahatsız edemezmiş gibi gülümsedi. "Bazılarının aynı teraneden asla bıkmaması ne kadar şaşırtıcı, değil mi?" dedi, kraliyet locasına giden merdivenlere doğru ilerlerken. "Sadece tek bir dans öğrenirsen sanırım öyle olur zaten."

Seyircilerden bazıları onu onaylarcasına başlarını salladılar. Onlar, basit iğnelemelerden çekinmeyen, geri adım atmayan, yumrukları yerine sözleriyle mücadele edebilen bir prenses istiyorlardı. Zaten Tek'in gerçek anlamda nasıl bir zararı olmuştu ki? Bazen Diana Tek'in ona açıkça meydan okumasını isterdi. Böyle bir mücadeleyi kaybederdi ama sürekli sataşmalar ve iğnelemeler onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaktansa yenilgiye uğramayı tercih ederdi. Her bocaladığında bunu fark edecek biri olduğunu bilmek yorucuydu.

Fakat işin en kötü kısmı bu değildi. En azından Tek, düşündüğü şey konusunda dürüsttü. En zor olanı, şimdi burada yüzüne gülenlerin çoğu ona nazik davranmasına, hatta annesinin kızı olduğu için ve onlar da kraliçelerini sevdikleri için ona sadakat göstermelerine rağmen asla Diana'nın değerine inanmadıklarını –aralarında dolaşmasını, tacı giymesini istemediklerini– bilmekti. Ve haklıydılar da. Diana, bir Amazon olarak doğmuş olan tek Amazon'du.

Şayet Tek, Alia'yı öğrenirse, Diana'nın ne yaptığını fark ederse, istediği her şeye kavuşmuş olurdu: Diana adadan sürgün edilir, kilden yapılmış kız insanların dünyasında kaybolup giderdi ve Tek'in Hipploya'ya açıkça meydan okumasına gerek kalmazdı.

Pekâlâ, neler olduğunu öğrenmeyecek, diye söz verdi Diana kendi kendine. *Alia'yı adadan yollamanın bir yolu olmalı.* Diana'nın sadece bir tekne edinmesi, Alia'yı buna bindirmesi ve sınırın öte tarafında onu teslim edebileceği bir insan bulması gerekiyordu.

Ya da gerçeği söyleyebilirdi. Alaylarla yüzleşir, eğer şanslıysa yargılanır, değilse anında sürgün edilirdi. Themyscira'yı yaratmış olan tanrıçaların emirleri hafife alınamazdı ve Hera'ya yaptığı hiçbir bağış ya da Athena'ya yakarışları, yaptığı şeyi değiştiremezdi. Diana'nın annesi onun adına konuşur muydu? Kızının zaafları için mazeretler sunar mıydı? Yoksa sadece yasaların emrettiği cezayı mı uygun görürdü? Diana hangisinin daha kötü olacağından emin değildi.

Unut bunu. Bir şekilde bir tekne bulacaktı.

Diana, kraliçenin locasına giden merdivenleri çıktı, tüm dikkatlerin kazananların kürsüsünden ona çevrilmiş olduğunun farkındaydı. İpek tentenin arasından içeri ışık sızıyor, gölgedeki platformu kırmızı ve maviye boyuyor, parmaklıklarından çok hoş kokulu bulutlar halinde yasemin çiçekleri dökülüyordu. Themyscira'da mevsimler yaşanmazdı fakat Hippolyta'nın, her ekinoks ve gündönümüyle değişen asmaları ve bitkileri vardı.

Zamanı hesaplamalıyız, demişti annesi Diana'ya. *Ölümlülerin dünyasıyla olan bağımızı devam ettirmek için çalışmalıyız. Bizler tanrı değiliz. Birer ölümlü olarak doğduğumuzu her zaman hatırlamalıyız.*

Hepimiz değil, diye düşünmüştü Diana ama o an bunu dile getirmemişti. Bazen sanki Hippolyta Diana'nın nereden geldiğini unuturmuş gibi oluyordu. Ya da belki de unutmak istiyordu. *Kraliyet ailesinden olunca farklı kurallar geçerlidir.*

Diana, arenaya girer girmez annesinin kendisini görmüş olduğundan emindi fakat Hippolyta sanki kızını ilk kez görüyormuş gibi dönmüş ve onu hoşça karşılayarak gülümsemişti.

Hippolyta kollarını açtı ve Diana'ya kısaca sarıldı. Bu yapılması gereken şeydi. Diana yarışı kaybetmişti. Şayet annesi ona fazlaca alaka göstermiş olsaydı bu, seyirciler tarafından aptalca ya da uygunsuz bir hareket olarak algılanırdı. Diana'ya fazlaca soğuk davranmış olsaydı bu da bir reddediş olarak görülebilir ve çok daha uzun soluklu etkileri olabilirdi. Onu kucaklaması tam da olması gerektiği gibiydi, fazlası değildi, siyasetin bıçak sırtında dengelenmiş bir hareketiydi. Öyleyse neden bu hareket kalbini acıtmıştı?

Diana rolünü biliyordu. Kazananların başlarına defne taçları konulurken annesinin yanında kalmış, gülümsemiş ve sabahın kazananlarını tebrik etmişti. Fakat karnına çöreklenmiş olan buz gibi endişe yumağının sanki dokunaçları çıkmış gibiydi ve her geçen saniye bu dokunaçlar onu daha da sıkıca sarıyordu. Diana kendisine huzursuzlanmamasını, güneşin gökyüzündeki konumunu kontrol etmeyi bırakmasını söyledi. Annesinin, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlayacağından emindi. Diana yalnızca Hippolyta'nın bu davranışı, yarışı kaybetmiş olmanın utancına bağlamasını umabilirdi.

Yarışlar öğleden sonra da devam edecekti, hemen ardından da akşama amfitiyatroda yeni bir oyun oynanacaktı. Diana bunlardan önce mağaraya gidebilmeyi umuyordu ama ilk şölenden kaçabilmesinin olanağı yoktu. Arenanın yanındaki bahçelere,

üzerleri sıcacık ekmeklerle, buğulama yapılmış mürekkepbalığı yığınlarıyla, ızgara geyik eti dilimleriyle, şarap ve kısrak sütü sürahileriyle dolu upuzun masalar yerleştirilmişti.

Diana kendini zorlayarak biraz pilav ile balık ve tabağının etrafına da taze bir bal peteği aldı. Bu, genelde en sevdiği yemekti ama midesi kaygıyla doluydu. Masanın ucundan Maeve'in sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı fakat annesinin yanında kalmak zorundaydı. Ayrıca Maeve'e tam olarak ne söyleyebilirdi ki? *Yarışı kesinlikle kazanırdım ama ilahi yasaları çiğnemekle meşguldüm.*

"Biz Pontus'tayken kuzu şiş yerdik," dedi Tek, tabağındaki geyik etini iterek. "Doğru düzgün et yerdik, bu pis kokulu şeyi değil."

Adada kesim için hayvan yetiştirilmezdi. Et isteniyorsa mutlaka avlanmak zorundaydı. Bu, tanrıçalar tarafından koyulmuş bir kural ya da adanın gerektirdiği bir durum değil, Hippolyta'nın kanunuydu. O tüm yaşamlara değer verirdi. Tek midesine değer verirdi.

Hippolyta sadece gülmekle yetindi. "Yemeye değer et bulamıyorsan daha çok şarap iç."

Tek kadehini kaldırdı ve kupalarını birbirine tokuşturdular, ardından genç kızlar gibi kıkırdayarak hep birlikte başlarını eğdiler. Diana kimsenin Hippolyta'yı Tek gibi güldürdüğünü görmemişti. Ölümlülerin dünyasında yan yana savaşmışlar, birlikte hükmetmişler, birlikte tartışmışlardı ve insanların dünyasından birlikte dönmeye karar vermişlerdi. Onlar *prota adelfis*, yani Themyscira'daki ilk Amazonlardı, aynı kandan olmayan kız kardeşlerdi. Tek, Hippolyta'dan nefret etmiyordu. Diana Tek'in annesinden nefret *edemeyeceğinden* emindi. Sadece Diana'yı yaratırken yaptıklarından nefret ediyordu. Hippolyta yoktan bir hayat var etmişti. Themyscira'da bir kız meydana getirmişti. Yalnızca tanrılar böyle bir şeyi yapabilirken, o bir Amazon yaratmıştı.

Bir keresinde, Diana henüz küçük bir çocukken, saraydaki odasında uyanıp ikisinin tartıştığını işitmişti. Yatağından çık-

mış, soğuk mermerleri ayaklarının altında hissederek yavaşça salonda ilerleyip Iolanth Konağı'na gitmişti.

Aşağıdaki bahçelere ve ilerideki şehre tepeden bakan zarif sütunlardan oluşan bu geniş teras, evlerinin kalbiydi. Saray, annesinin adadan önceki dünyasına dair ipuçları barındıran nesnelerle– altın bir kupa, üzerinde dans eden kadın figürleri bulunan ve derin olmayan siyah bir kadeh, püsküllü keçeden yapılmış bir eyer – Diana'nın asla bütün bir hikâye içinde bir araya getirmeyi başaramadığı bir yapbozun parçalarıyla doluydu. Fakat Iolanth Konağı'nda hiçbir gizem barınmazdı. Konak, sarayın batı duvarı boyunca uzanıyordu, üç tarafı açıktı, böylece içerisi sürekli güneş ışığıyla ve aşağıdaki bahçelerde çağıldayarak akan çeşmelerin sesiyle dolardı. Sütunlarının etrafına tatlı, mumlu plumeria çiçekleri dolanmıştı ve merdiven korkulukları da geveze arıları ve sinekkuşlarını kendilerine çeken bodur portakal ağaçlarıyla dikkat çekiyordu.

Diana ve annesi yemeklerinin çoğunu, üstü her zaman Diana'nın okul kitaplarıyla, yarıya kadar su ya da şarap dolu bardaklarla, incir tabaklarıyla ya da yeni koparılmış bir tutam çiçekle karmakarışık halde olan o upuzun masada yerlerdi. Bu masa, Hippolyta'nın her biri arındıktan sonra yeni Amazonları karşıladığı, alçak ve kibar sesiyle adanın kurallarını anlattığı masaydı.

Fakat yanında Tek varken Hippolyta o asil, cömert kraliçe olmaktan vazgeçerdi. Diana'nın tanıyıp bildiği anne de olmazdı; başka biri, biraz vahşi tabiatlı ve ilgisiz, sandalyesinde arkasına yaslanan ve güleceği zaman kahkahalarla gülen bir kadın olurdu.

Hippolyta şimdi gülmüyordu. Terasta aşağı yukarı geziniyordu ve safran sarısı elbisesinin ipek kumaşı arkasında bir savaş sancağı misali dalgalanıyordu.

"O daha *çocuk*, Tek. Tehlikeli bir yanı yok."

"O çocuk tam da yaşam tarzımız için bir tehlike," dedi Tek. Binici giysileri içinde, uzun masadaki banklardan birine oturmuştu, dirseklerini masanın üzerine dayamış, bacaklarını

önüne doğru uzatmıştı. "Yasayı biliyorsun. Yabancılar adaya alınamaz."

"O yabancı değil. Küçük bir kız. Bu adanın toprağından yapılmış, benim ellerimden şeklini almış bir kız. Hiç *yabancı* bir diyarda bulunmadı ki."

"Kurallar var, Hippolyta. Bizler ölümsüzüz. Gebe kalamayız ve bu ada, insanların dünyasının tehlikelerini bilen, ölümlülerin şiddet eylemlerinin bitmek bilmez akınlarına karşı savaşmanın ne demek olduğunu bilen, buna sırt çevirmeyi seçen bizlerin yaşaması için yaratıldı. Diana için bu kararı verme hakkın yoktu."

"Çekişmelerin olmadığı bir dünyada yetiştirilecek. Hiçbir zaman kanın dökülmediği bir diyarda olacak."

"O zaman bunun değerini bilmeyi nasıl öğrenecek? Tanrılar bunu planlamadı. Onlar yasalarını belli bir sebep için koydular ve sen o yasaları ihlal ettin."

"Onu tanrılar kutsadı! Ona canlıların soluğunu bağışladılar, benim kanımın damarlarında akmasını sağladılar, ihsanlarını ona bahşettiler." Tek'in yanına oturdu. "Mantıklı ol. Sence ona hayat veren benim gücüm müydü? Hiçbirimizin böyle bir yeteneği olmadığını biliyorsun."

Tek, Hippolyta'nın elini ellerinin arasına aldı. Orada elleri birbirine kenetlenmiş halde otururlarken sanki bir antlaşma yapıyormuş, müthiş bir plan üzerinde gizlice mutabık kalıyorlarmış gibiydiler.

"Hippolyta," dedi Tek usulca, "tanrılar böylesi bir marifeti bize ne zaman bir bedel istemeden bahşederler? Henüz görmemiş olsak da her zaman bir tehlike, her zaman bir bedel vardır."

"Peki benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Tek ayağa kalktı ve ellerini korkuluklara dayayarak şehrin ve denizin koyu uzantısına baktı. Diana aşağıdaki evlerde hâlâ yanmakta olan ne kadar çok fener olduğuna bakıp şaşırdığını hatırladı, sanki yetişkinlerin tartışmaları için belirlenmiş saat gelip çatmış gibiydi. "Bizi imkânsız bir durumun

içine soktun. Bunun hesabı verilecek, Hippolyta ve bu da sırf sen kendine ait bir şeye sahip olabilesin diye olacak."

"O *bize* ait, Tek. Hepimize." Hippolyta elini Tek'in koluna dokundurdu ve bir an için Diana ikisinin arayı bulacaklarını düşündü fakat biraz sonra Tek silkinerek Hippolyta'nın kolunu üzerinden attı.

"Seçimi *sen* yaptın. Kendinize ne söylemeniz gerekiyorsa söyleyin, Majesteleri ama bedeli hepimiz ödeyeceğiz."

Şimdi Diana, Tek ile annesinin sanki bu tartışmanın ve bunu seyreden diğer tartışmaların hiçbir önemi yokmuş gibi, sanki Tek'in Diana konusundaki düzenli işkencesi sevilen bir oyunmuş gibi konuşmalarını izliyordu. Hippolyta her zaman Tek'in davranışlarını, soğukluğunu görmezden gelir, yıllar geçtikçe bu özelliklerinin de değişeceğini ve Themyscira'ya kötü bir şey olmayacağını iddia ederdi. Ancak bunun yerine durum daha kötüye gitmişti. Diana neredeyse on yedi yaşına gelmişti ve görünüşe göre değişen tek şey, Diana'nın daha büyük bir hedefe haline gelmesi olmuştu.

Diana'nın bakışları, şölenlerin düzenlendiği alandaki güneş saatine kaydı. Alia yaklaşık üç saattir mağarada yalnızdı. Diana'nın Tek'i düşünüp dert edinmek için zamanı kalmamıştı. Bir şekilde bir tekne bulmak zorundaydı ve bunu nasıl yapacağını düşünmesi gerekiyordu.

Tek sanki Diana'nın zihnini okuyabiliyormuş gibi, "Bir yere mi gitmen gerekiyor, Prenses?" diye sordu. Gözleri hafifçe kısılmıştı, bakışları şüphe doluydu. Tek çok fazla şey görmüştü. Muhtemelen onu böyle büyük bir lider yapan şey de buydu.

"Aklıma bir yer gelmiyor," dedi Diana hoşça bir ifadeyle. "Hiçbir şey bilmesem, buradan gitmemi istediğini düşünecektim."

"Böyle bir fikre kapılmana neden olan şey nedir?"

"Yeter artık," dedi Hippolyta, elini hafifçe sallayarak, sanki anlaşmazlığı bu el hareketiyle silip atabilecekmiş gibi. Beklendiği

üzere tam o an müzisyenler çalmaya başladılar ve şölen masası şarkılar ve kahkahalarla doldu.

Diana tabaktaki yiyecekleri dürtükledi ve güneş batıya doğru yol alırken elden geldiğince neşeli görünmeye çalıştı. Birden gözden kaybolup ardından surat asıyormuş gibi görünme riskine giren ilk kişi o olamazdı. Sonunda Rani masadan kalkıp gerindi. "Kim kumsala doğru koşmak ister?" diye sordu. Kırmızı ipekten bayrağı havaya kaldırdı ve bağırdı. "Sıkıysa yakalayın beni!"

Amazonlar çığlık çığlığa yerlerinden kalkarken sandalyeler geriye itildi ve oyunların bir sonraki etabı başlamadan önce diğerleri Rani'yi kumsala doğru takip ettiler. Diana bu fırsattan faydalanıp Maeve'nin beklediği oyuğa gitti. Üzerinde, elbise demeye bin şahit isteyen soluk yeşil, kadifeden bir tunik vardı ve giysisine uygun olarak sadece sandaletleri ve kızıl saçlarına örerek takmış olduğu açık yeşil boncuk tacı vardı.

"Sanırım pantolonunu özlüyorsundur," dedi Diana, Maeve kolunu onunkine dolarken ve birlikte saraya doğru yol aldılar.

"Buraya dair en çok sevdiğim iki şey yağmurun ve edep kurallarının olmaması. Tüm Güzel Şeylerin Sevgili Anası adına, o yemek hiç bitmeyecek sandım."

"Biliyorum. Ben Tek'in karşısında oturuyordum."

"Çekilmez miydi?"

"Normalden daha kötü değildi. Sanırım annem ve Rani yüzünden iyiliği üstündeydi."

"Rani yanındayken insanın kendisini önemsiz hissetmesi *zor*. Ona bakan herkes en iyi vakit geçirme yönteminin kendini geliştirmek olduğunu bilir."

"Ya da sikkeyi kendi profilinle süsleyerek." Birlikte, üzeri kıvrılıp bükülen üzüm asmalarıyla dolu bir sütun dizisinin altından geçtiler. "Maeve," dedi Diana, elinden geldiğince sıradan bir ifadeyle, "Konsey'in yakın zaman içinde ufukta yeni bir görevden söz edip etmediğini biliyor musun?"

"Yine başlama."

"Sadece sordum."

"Bir ihtimal bahsetmiş olsalar bile annenin gitmene asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Beni sonsuza dek burada saklayamaz."

"Aslına bakarsan bunu yapabilir. Kendisi kraliçe, hatırladın mı?" Diana kaşlarını çattı ama Maeve öylece sözlerine devam etti. "Seni burada tutmak için her türlü bahaneye başvuracaktır ve sen bugün ona iyi bir tane sundun. Neler oldu bugün? Sorun neydi?"

Diana bir an tereddüt etti. Maeve'e yalan söylemek istemiyordu. Hiç kimseye yalan söylemek istemiyordu. Yine de bu sırrı onunla paylaştığı takdirde, Maeve ya Diana'nın suçunu ortaya çıkarmak ya da Diana'nın sırrını saklayıp kendisi de sürgün edilme riskini göze almak zorunda kalacaktı.

"Kuzey yolunu kesen kayalar vardı," dedi Diana. "Bir tür toprak kayması olmuş."

Maeve kaşlarını çattı. "Toprak kayması mı? Sence biri seni takip mi etti? Rotanı bilen biri var mıydı?"

"Gerçekten sabotaj gibi bir ihtimali öne sürmüyorsun, değil mi? Tek böyle bir şey..."

"Yapmaz mıydı?"

Hayır, diye düşündü Diana ama bir şey söylemedi. *Tek bana sabotaj yapmak zorunda olduğunu düşünmüyor. Kendi kendime başarısız olacağımı düşünüyor.* Ve Diana onu haklı çıkarmıştı.

"Hey," dedi Maeve, Diana'nın omuzlarını sıkarak. "Başka yarışlar da olacak ve..."

Maeve Diana'nın kolunu tuttu. Gözleri geriye doğru kaydı ve ayakları üzerinde sallandı.

"Maeve!" dedi Diana soluk soluğa. Maeve dizlerinin üstüne çöktü. Diana kolunu onun beline dolayarak ona destek oldu. Arkadaşının teninde tuhaf bir durum vardı. Teni dokunamayacağı kadar sıcaktı. "Sorun nedir? Ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Maeve nefes nefese, sonrasında acıyla haykırarak iki büklüm oldu. Diana bunu, yani Maeve'in acısının yankısını bir saniye sonra hissetti. Tüm Amazonlar birbirlerine

kan bağıyla bağlıydılar, Diana bile onlara annesi vasıtasıyla bağlıydı. İçlerinden biri acı duyduğunda bu acıyı hepsi paylaşırdı.

Kadınlar çoktan onlara doğru koşmaya başlamışlardı, Tek en öndeydi.

"Ne oldu?" diye sordu Tek, Diana'nın Maeve'i ayağa kaldırmasına yardım ederken.

"Hiçbir şey," dedi Diana, içinde panik havası yükseliyordu. "Sadece konuşuyorduk ve o..."

"Cehennemin tazıları adına," diye lanet okudu Tek. "Bu kız alev alev yanıyor."

"Bir tür enfeksiyon mu?" diye sordu Thyra.

Diana başını iki yana salladı. "Vücudunda yara yok."

"Yediği bir şeyden olabilir mi?" diye ortaya sürdü Otrera.

Tek dudak büktü. "Şölende mi? Saçmalama. Maeve, bugün yiyecek toplamaya mı gitmiştin? Ormanda bir şey yedin mi? Mantar? Böğürtlen?"

Maeve başını iki yana salladı. Bedeni incecik bir hıçkırıkla sarsıldı.

"Haydi onu yatağa götürelim ve vücudunu serinletmeye çalışalım," dedi Tek. "Su getirin, mutfaklardan buz getirin. Thyra, git Yijun'u getir. Onun saha doktoru olarak deneyimi var. Biz Maeve'i saraydaki yurda götürüyoruz."

"Maeve artık Caminus'ta yaşıyor," dedi Diana. Yeni Amazonlar, şehrin hangi kısmında yaşamak istediklerini seçene kadar, ilk birkaç senelerini saraya bağlı bir yurtta geçirirlerdi. Diana, Maeve'in yeni kaldığı yeri evvelki gün ziyaret etmişti.

"Eğer bu bulaşıcı bir hastalıksa, onun diğerlerinden ayrılmasını istiyorum. Yurt boş durumda ve orayı karantinaya almak kolay."

"Bulaşıcı bir hastalık mı?" dedi Otrera korkuyla.

"Git," diye emretti Tek.

Thyra doktoru bulmak için şehre doğru koştu ve Diana bir testi dolusu buz getirmek için hızla sarayın mutfağına gitti. Maeve ve Tek'i yurtta bulduğunda, Maeve incecik bir çarşafa

sarınmış titriyordu. Diana testiyi yere bıraktı ve çaresizce arkadaşına baktı.

"Nedir bu?"

"Humma," dedi Tek sert bir ifadeyle. "Maeve hasta."

Bu olamazdı. Mümkün değildi. "Amazonlar hasta olmaz."

"Evet ama o hasta," dedi Tek öfkeyle.

Thrya hızla odaya girdi, altın sarısı saçları uçuşuyordu. "Doktor geliyor ama şehirde iki tehlikeli vaka daha var."

"Humma mı? Onlar da mı şölendeydi?"

"Bilmiyorum ama..."

Birden tüm oda âdeta kıpırdanmaya başladı. Duvarlar sarsıldı ve zemin, derin uykusundan uyanan bir canavar misali iç geçirdi. Buz testisi devrildi ve fayansların üzerinde tuzla buz oldu. Thyra duvara çarptı ve Diana da düşmemek için kapı kirişine tutunmak zorunda kaldı.

Sarsıntı, başladığı gibi hızla sona erdi. Bir şeyler olduğuna ilişkin ortadaki tek belirti kırık testi ve hâlâ askılarında sallanmakta olan fenerlerdi.

"Freyja'nın örgüleri adına!" dedi Thyra. "Bu da neydi?"

Tek'in yüzünde karamsar bir ifade vardı. "Deprem."

"Burada mı?" dedi Thyra kuşkuyla.

"Kraliçe'yi bulmam gerek," dedi Tek. "Doktoru bekleyin." Hızla odadan çıktı, çizmeleri kırık testi ve buz parçalarına basarak çatırdadı.

Diana bir battaniyeyi açtı ve Maeve'in etrafına sardı. Kızıl saç tutamlarını arkadaşının yüzünden geriye itti. Maeve'in yüzü, çillerinin ardında bembeyazdı ve gözleri solgun göz kapaklarının altında kıpır kıpırdı. *Bulaşıcı hastalık. Karantina. Deprem.* Bu sözcükler Themyscira'ya ait değildi. *Ya hepsi Alia'yla birlikte gelmişse?* Ya bu keder lisanını Diana halkına getirmişse?

Themyscira'ya hiçbir ölümlü ayak basamazdı. Bu kural açık ve netti. Amazon tarihinde bu kuralı ihlal etmeye cüret eden yalnızca iki kadın olmuştu. Kahina çıktığı bir görevden geriye yanında savaş alanında ölümden kurtarmak istediği ölümlü bir

çocukla birlikte gelmişti. Kızı adada yetiştirmek için yalvarmıştı fakat sonunda ikisi de insanların dünyasına sürgün edilmişlerdi. İkinci Amazon da Themyscira'ya geri döndüğünde ölümlü sevgilisini gemide saklamaya çalışan Nessa'ydı.

Diana çocukken, yatağında kıpırdanarak Nessa'nın hikâyesini tekrar tekrar dinlemek istemişti, o korkunç sonu beklemişti; yer sarsılırken ve rüzgârlar uğuldarken, ada bu denli öfkeliyken, tanrılar bu denli öfkeliyken zırhından sıyrılmış bir halde sahilde öylece duran Nessa'nın görüntüsünü gözlerinin önüne getirmişti. Diana hep hikâyenin, şair Evandre tarafından anlatılan son sözlerini hatırlardı:

Kız kardeşleri ona birer birer sırt çevirdiler çünkü bunu yapmak zorundaydılar ve hepsi gözyaşı dökmelerine rağmen, onların gözyaşları deniz için hiçbir şeydi. Böylece Nessa merhamet adasından çıkıp sislerin içine girdi ve oradan da daha öteye, insanların soludukları havanın savaş olduğu ve hayatın bir pervanenin kanat çırpışı gibi güçlükle görülebildiği, kaybedilmeden önce değerinin güçlükle anlaşılabildiği diyarlara gitti. Onun çektiği acılar için, kısa olmasından başka ne diyebiliriz ki?

Diana bu sözlerin umarsızlığı karşısında ürpermişti. Annesinin terasındaki fenerlerin etrafında toplanan pervaneleri seyretmiş ve gözünü onların kanatlarının bulanık hareketlerine dikmişti. Hareketleri bir an görüyor, bir an gözden kaçırıyordu. O kadar hızlıydı. Fakat şimdi, korkunç bir farkındalık hissiyle hatırladığı, Evandre'nin diğer sözleriydi. *Yer sarsılırken ve rüzgârlar uğuldarken, ada bu denli öfkeliyken, tanrılar bu denli öfkeliyken.* Diana Alia'yı kurtardığında, yalnızca kendine risk aldığını, diğer kız kardeşleri için, Maeve için bir tehlike olmadığına inanmıştı.

Diana, Maeve'in elini sıktı. "Geri geleceğim," diye fısıldadı.

Aceleyle kapıdan çıktı ve yurdu saraya bağlayan sütunlu avludan koşarak geçti.

"Tek!" diye seslendi, ona yetişmek için hızlı adımlarla ilerlerken.

Tek arkasını dönerken bir sarsıntı daha başladı. Diana bir sütuna doğru sendeledi, kolu acı verici bir şekilde taş sütuna çarptı. Tek adımlarını güçlükle kontrol edebildi.

"Arkadaşının yanına geri dön," dedi Tek. Kraliçenin odasına giden merdivenleri tırmanırken Diana onu izliyordu.

"Tek, buna ne sebep oluyor?"

"Bilmiyorum. Bir şeylerde bir dengesizlik var."

Tek hiç tereddüt etmeden kraliyet ikametgâhının üst katındaki odalarına girdi. Hippolyta uzun masada oturmuş süratli koşucularından biri olan Sabaa ismindeki bir kızla görüş alışverişinde bulunuyordu.

Onlar içeri girerlerken Hippolyta başını kaldırıp baktı. "Biliyorum, Tek," dedi. "İlk sarsıntı olur olmaz bir ulak çağırttım." Yazmış olduğu mesajı katladı, ardından kırmızı mumla mühürleyerek yüzüğüyle damgaladı. "Elinden geldiğince hızlı bir şekilde Bana-Mighdall'a git ama dikkatli ol. Adada yolunda gitmeyen bir şeyler var."

Koşucu merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

"En az üç hastalık vakası haberi var," dedi Tek.

"Bunun hastalık durumu olduğundan emin misin?" diye sordu Hippolyta.

"Kurbanlardan birini kendim gördüm."

"Maeve," diye ekledi Diana.

"Hastalık önce genç Amazonları etkiliyor olabilir," dedi Hippolyta.

"Hepsini değil," diye mırıldandı Tek, Diana'ya göz ucuyla bakarak.

Fakat Hippolyta'nın bakışları doğudaki denize odaklanmıştı. İç geçirerek, "Kâhin'e danışmamız gerekecek," dedi.

Diana'nın midesi düğümlendi. Kâhin. O halde daha fazla saklanamayacaktı.

Tek başını onaylarcasına salladı, yüzünde bir teslimiyet ifadesi vardı. Kâhin'i ziyaret etmek kolay bir karar değildi. Fedakârlık gerektiriyordu ve eğer Kâhin bir Amazon'un yanında

getirdiği adağın yetersiz olduğunu düşünürse, onu çeşitli cezalara çarptırabilirdi.

"Konsey'i toplamak için işaret ateşlerini yakacağım," dedi Tek ve başka bir söz söylemeden çıkıp gitti.

Her şey çok hızlı oluyordu. Diana Hippolyta'nın peşinden odasına gitti. "Anne..."

"Yeterince hızlı gelirlerse, Konsey üyeleri bir saat içinde burada olurlar," dedi Hippolyta. Konsey'in bazı üyeleri Epheseum'da ya da Bana-Maghdall'da yaşarlardı fakat diğerleri adanın daha izole olan kısımlarını tercih ederlerdi ve yakılan ateşlerle çağrılmaları gerekirdi.

Hippolyta, arenada giydiği rahat binici kıyafetlerini ve gümüş tacı çıkardı ve olgunlaşmış eriklerin koyu mor tonlarındaki ipekler içinde bir süre sonra soyunma odasından çıktı, sol omuzu altın bir omuzlukla ve parıldayan zırhının pullarıyla kaplıydı. Zırhı tamamen süs amaçlıydı, devlet işlerini görüşmek için giyilen türden bir şeydi. Ya da ivedi Konsey toplantıları için.

"Saçlarımı bağlamama yardım eder misin?" dedi Hippolyta. Büyük aynanın önüne oturdu ve kadife astarlı bir kutudan, üzeri saf ametist parçalarıyla işlenmiş altın bir taç çıkardı.

Etraflarındaki her şey yerle bir olurken Diana'nın orada durup annesinin simsiyah saçlarını örmesi tuhaf görünebilirdi fakat bir kraliçe her zaman halkına bir kraliçe gibi görünmeliydi.

Diana cesaretini topladı. Annesine Alia'dan söz etmesi gerekiyordu. Bu bilgiyi edinmeden Konsey toplantısına girmesine izin veremezdi. *Belki de sebep Alia değildir. Sebep insanların dünyasındaki bir dalgalanma da olabilir. Böyle bir şey olabilir. Herhangi bir şey olabilir.* Fakat Diana buna gerçekten inanmadı. Konsey Kâhin'e danıştığında Alia öğrenilecekti ve Diana da sürgün edilecekti. Annesi zayıf, müsamahakâr biri gibi görünecekti. Herkes Hippolyta'yı Tek'in sevdiği gibi sevmezdi ve herkes de Amazonları bir kraliçenin yönetmesi gerektiğine inanmazdı.

"Anne, bugün, yarış sırasında..."

Hippolyta Diana'nın bakışlarıyla buluştu ve kızının elini tuttu. "Bunu daha sonra konuşuruz. Ama yarışı kaybetmen utanılacak bir şey değil."

Bu pek doğru değildi fakat Diana, "Mesele o değil," dedi.

Hippolyta kulaklarına iki ametist taşı daha taktı. "Diana, buna benzer başka mağlubiyetler alamazsın. Kazanacağını düşünmüyordum..."

"Düşünmüyor muydun?" Diana etrafına yayılan o kırılgan ifadeden, sesinden uzaklaştıramadığı şaşkınlık tonundan nefret ediyordu.

"Elbette hayır. Sen hâlâ küçüksün. Diğerleri kadar güçlü ya da tecrübeli değilsin. Benim umudum bir derece alman ya da en azından..."

"Ya da en azından seni küçük düşürmemem miydi?"

Hippolyta tek kaşını kaldırdı. "Bir kraliçeyi küçük düşürmek için ufak bir yarışta alınan bir mağlubiyetten fazlası gerekir, Diana. Ama sen hazır değildin ve bu da gelecekte kendini kanıtlaman için daha çok çalışman gerektiği anlamına gelecek."

Annesinin Diana'nın kazanma ihtimalini değerlendirmesi, onu platformda ölçülü bir şekilde sahiplenmesiyle aynıydı, benzer şekilde gerçekçi, benzer şekilde acı vericiydi.

"Ben *hazırdım*," dedi Diana inatla.

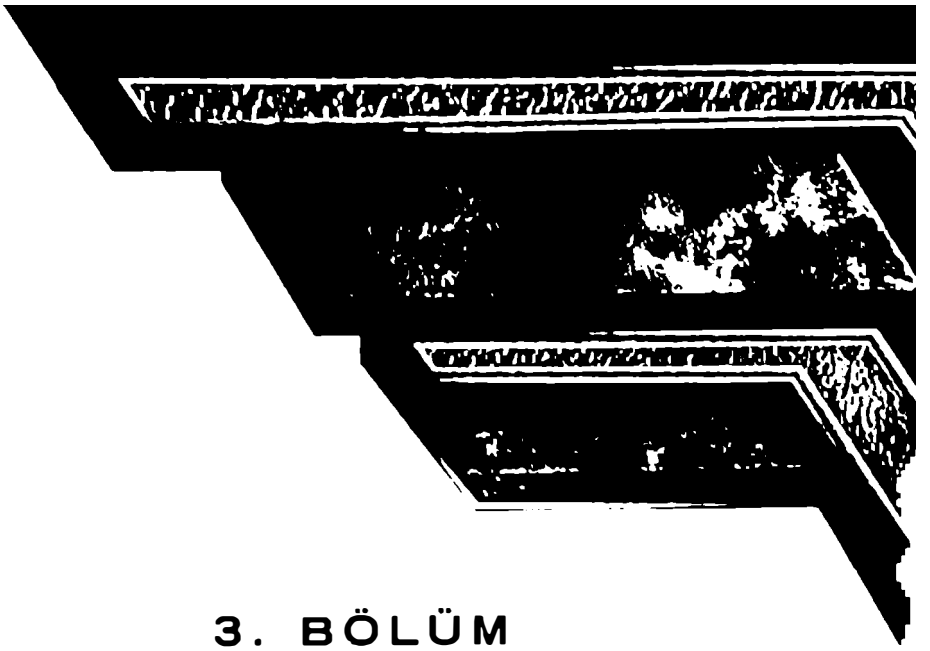
Hippolyta'nın bakışı o kadar nazik, o kadar sevecen, o kadar merhamet doluydu ki Diana çığlık atmak istedi. "Sonuçlar her şeyi ortaya çıkardı zaten. Senin zamanın da gelecek."

Fakat böyle bir şey olmayacaktı. Kendisine bir fırsat verilmediği takdirde bu olamazdı. Annesi bile kahrolası bir koşu yarışını kazanacağına inanmazken olamazdı. Ve Alia. *Alia*.

"Anne," diye denedi Diana bir kez daha.

Fakat Hippolyta azametle yürüyerek odasından çıkıyordu. Lambalardan yayılan ışık, zırhına çarparak parlıyordu. Yer sarsılıyordu fakat nedense adımları bocalamadı, sanki adımlarının ta kendisi, "Ben bir kraliçe ve bir Amazon'um; önümde titremen gerektiğini bilmelisin," der gibiydi.

Diana aynada kendi aksini gördü: dağınık giysileri içinde siyah saçlı bir kız. Mavi gözleri tedirgindi, dişleri alt dudağını adeta bir trajedide rol alan sıkıntılı bir aktör gibi yiyordu. Diana omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı. Kendisi kraliçe olmayabilirdi ama Kâhin'den talepte bulunabilecek olanlar yalnızca Konsey üyeleri değildi. *Ben Themyscira prensesiyim*, dedi aynadaki kıza. *Kendi cevaplarımı kendim bulurum.*

3. BÖLÜM

Diana giysilerini değiştirmek ve bir yolculuk çantasının içine battaniye, ip, fener ve çakmaktaşı ile boks yaparken elleri için kullandığı rulo şeritleri –bunlar gerektiğinde bandaj olarak kullanılabilirdi– doldurmak için koşarak odasına gitti. Alia'yı mağarada bırakalı dört saat olmuştu. Genç kız çok korkmuş olmalıydı. *Hera'nın tacı adına, ya aşağı inmeye kalkarsa?* Diana bu düşünce üzerine yüzünü buruşturdu. Alia'nın beden yapısı, tıpkı bir çuval dolusu çıra gibiydi. Mağaradan çıkmayı denediği takdirde yalnızca kendine zarar verirdi. Fakat kayalıklara geri dönmek için zamanı yoktu. Eğer Diana bu durumu düzeltecekse, Kâhin'le Konsey'den önce konuşması gerekecekti.

Yatağının yanında sakladığı yeşil, süslü bir kutuyu açtı, ardından bir an tereddüt etti. Daha önce Kâhin'i görmeye hiç gitmemişti fakat Diana onun tehlikeli biri olduğunu biliyordu. Kâhin, bir Amazon'un kalbinin derinliklerini ve geleceğini görebilirdi. Ayin ateşinin dumanları içinde, binlerce yıl ötesindeki hayatların izini sürmüş, akışın hareketine ve bunların yollarını değiştirmek için neler yapılabileceğini görmüştü. Onun öngörülerine erişmek her zaman ödenmesi zor bir bedelle gelirdi. En

önemli şey, onu memnun edecek bir teklifle, kişisel bir şeyle, istekte bulunan için vazgeçilmez bir şeyle yanına yaklaşmaktı.

Süslü yeşil kutuda Diana'nın en sevdiği şeyler vardı. Diana kutuyu ve içindekilerin hepsini çantasına tıktı ve koşarak merdivenlerden aşağı indi. Şölenden kalan yiyeceklerden de ceplerine doldurmuştu fakat bir an için bir tulum dolusu sıcak, tatlandırılmış şarap almak üzere mutfakta durdu. Saraydaki mutfaklarda her zaman gürültü ve karmaşa olurdu, bugün de görevliler katı bir azimle çalışıyorlardı ve yemeklerin yapıldığı testilerden buharlar çıkararak buram buram tuhaf kokular yayılıyordu.

Diana bir kapağın altından gizlice bakarken, "Söğüt kabuğu," dedi aşçılardan biri. "Hummaları geçirmesine yardımcı olsun diye salisilik asit elde ediyoruz." Ona keçi postunu verdi. "Maeve'e geçmiş olsun dileklerimizi ilet."

Diana'nın tek söyleyebildiği, "Teşekkürler," oldu. O gün için yalanlar listesine bir yenisini eklemek istemiyordu.

Büyük bir kalabalık, depremlerin hasar verdiği binalarda bulunanlara destek olmak için ellerinde yiyecek, ilaç ve erzakla koşturup dururken şehrin sokaklarına telaş ve yaygara hâkimdi. Diana kukuletasını başına geçirdi. Kendisinin de tüm bunların ortasında, insanlara yardım etmesi gerektiğini biliyordu fakat şayet Alia hakkındaki şüphelerinde haklıysa, bu durumda tek çözüm onu elinden geldiğince hızlı bir biçimde adadan uzaklaştırmak olacaktı.

Limana şöyle bir bakınca, oradan bir araç çalmanın imkânsız olduğunu anladı. Rüzgâr şiddetli bir fırtınaya dönüşmüştü ve gökyüzü arduvaz rengine bürünmüştü. Rıhtımlar, fırtına tüm gücüyle inmeden donanmayı emniyete almaya çalışan Amazonlarla doluydu.

Diana şehirden uzaklaşan, batı tarafındaki yolu tercih etti, bu yol Kâhin'in tapınağına en doğrudan giden yoldu. Yolun etrafında zeytin ağaçları sıralanmıştı ve Diana bu ağaçların

sığınağına girer girmez koşmaya başladı, cesaret edebildiği en hızlı tempoyla koşuyordu.

Çok geçmeden zeytin ağaçlarını ardında bırakarak üzüm bağlarının ve muntazam bir biçimde sıralanmış meyvelerle dolu şeftali ağaçlarının olduğu yola geçti, ardından da adanın merkezindeki bataklığı sınırlandıran alçak tepelerden içeri girdi.

Diana bataklığa yaklaştıkça tedirginliği de artıyordu. Bataklık, Ptolema Dağı'nın gölgesinde yer alıyordu ve adada, neredeyse sürekli gölgede kalan tek yer burasıydı. Diana daha önce içeri girmeye hiç cesaret etmemişti. Tarihte Kâhin'i ziyaret etmek için bu bataklığın derinliklerine inen ve dışarıya ya ağlayarak ya da tamamen delirmiş vaziyette çıkan Amazonların hikâyeleri vardı. Clarissa tapınakta Kâhin'in huzuruna kabul edildiğinde, şehre anlamsız şeyler mırıldanarak ve titreyerek dönmüştü, her iki gözündeki kılcal damarlar da kanlanmış, tırnakları kemirilmekten lime lime olmuştu. Ne gördüğünden hiç söz etmemişti fakat o günden bu yana savaş alanına baltası ve cesareti haricinde üzerine hiçbir şey almadan giden, sağlam yürekli bir asker olan Clarissa yatağının yanında bir fenerle uyuyordu.

Diana, cenazeye gidenler misali yosundan peçelerini takmış, açıktaki yamru yumru köklerden oluşmuş yığınları bulanık sulara tuhaf şekiller aksettiren bataklık ağaçlarının gölgeliğine girerken ürperdi. Yaklaşmakta olan fırtınanın sesini işitmiyordu, etrafta o tanıdık kuş sesleri, hatta rüzgârın sesi bile yoktu. Bataklığın kendine has kapkara bir müziği vardı: çıkıntılı sırtı olan bir şey yüzeyi yarıp upuzun kuyruğunu bir an göstererek gözden kaybolurken suyun çıkardığı şapırtı, böceklerin hızlı adımları, sebepsiz yükselip alçalan fısıltılar. Diana, kulağına gelen buz gibi bir fısıltıyla isminin söylendiğini işitti. Fakat yüreği gümbür gümbür atarken arkasını döndüğünde kimseyi göremedi. Bir an için, yakınlardaki bir dalın üzerinden sıçrayan upuzun, kıllı bacaklı bir yaratık görür gibi oldu ve adımlarını hızlandırdı.

Diana batı olduğunu umduğu yöne, karanlık giderek artarken bataklığın derinliklerine doğru gitmeye devam etti. Artık bir

şeyin, belki de birkaç şeyin birden onu takip ettiğinden emindi. Hemen altında, sürünen bacakların hışırtısını duyabiliyordu. Sol tarafında, etrafa sızan yosun şeritlerinin arasında parlayan, simsiyah gözlere ait olabilecek bir parıltı gördü.

Burada korkulacak bir şey yok, dedi kendi kendine ve bataklığın derinden gelen, gürül gürül kahkahasını duyar gibi oldu.

Diana ürpererek, süt rengi öbekler halinde örülmüş örümcek ağlarına karışmış üzüm asmalarının arasından geçti ve durdu. Kâhin'in tapınağının, tarih kitaplarında gördüğü kubbeli yapılar gibi olacağını hayal etmişti fakat şimdi karşısında ağaç köklerinden oluşan yoğun bir çalılık, bir kale duvarı gibi yüksek ve geniş bir biçimde uzanan dallardan örülmüş bir barikat vardı. Bu barikatın birileri tarafından yapılmış bir yapı mı yoksa sadece bataklıkta büyümüş bir şey mi olduğunu anlamak zordu. Barikatın orta yerinde bir açıklık, yıldızsız bir gökyüzünden daha derin ve daha siyah bir boşluk vardı. Bu açıklıktan alçak tonda, ahenksiz bir uğultu, yarılıp açılmaya hazır bir arı kovanının, bir eşekarısı yuvasının aç mırıltısı yayılıyordu.

Diana cesaretini topladı, çantasını düzeltti ve girişe doğru giden ıslak, simsiyah taşlara bastı, buğulu bir aynanın donuk gri rengine sahip suyun üzerinde bir taştan diğerine sıçradı, sandaletleri taşların parlak yüzeylerinde kayıyordu.

Girişin yakınlarındayken hava tuhaf bir şekilde yoğunlaştı. Nemli ve fena halde sıcak, bir hayvanın uzanan dili gibi ıslak hava Diana'nın tenine yapıştı. Diana çantasında asılı feneri yaktı, üstünkörü bir nefes aldı ve içeri girdi.

İçeri girer girmez lamba hemen söndü. Diana arkasında fısıltılar işitti ve köklerin düğümlenerek tünelin ağzını kapadığını gördü. Girişe doğru atıldı ama artık çok geçti. Karanlıkta yalnız başınaydı.

Kalbi göğsünde tavşan adımları gibi hızla atıyordu. Böceklerin titreşen vızıltılarının ötesinden, asmaların ve köklerin yer değiştirdiklerini işitebiliyordu ve Diana birden hepsinin etrafını

kuşatacağından, onu sonsuza dek bu girift duvarın içinde hapsedeceğinden emin oldu.

Diana, ellerini önüne uzatarak ileri doğru ayaklarını sürüyerek ilerlemek için kendini zorladı. Annesi olsaydı birkaç daldan korkmazdı. Tek muhtemelen onlara kupkuru bir bakış atardı ve dallar gerçek anlamda kuruyup giderlerdi.

Vızıltı şiddetlendi ve giderek insan sesine benzemeye başladı, bir çocuğun ağlaması gibi yükselip alçalan, iç çeken, ağıt yakan bir sesti bu. *Korkmuyorum. Ben bir Amazon'um ve bu adada korkacağım hiçbir şey yok.* Fakat burası tüm adadan daha eskiymiş gibiydi. Her şeyden daha eskiymiş gibiydi.

Diana tünelin yukarı doğru eğim aldığını fark etmeye başladı ve kendi elleri ile köklerden örülmüş duvarların belli belirsiz biçimini görmeye başladı. İleride bir yerlerde ışık vardı.

Tünel birden, tavanı gökyüzüne açılan yuvarlak bir odaya dönüştü. Diana yola çıktığında ikindi vaktiydi fakat şimdi bakmakta olduğu gökyüzü kapkaranlıktı ve yıldızlarla doluydu. Bir şekilde tünelde vakit kaybedip kaybetmemiş olduğunu düşünerek paniğe kapıldı ve daha sonra tam tepesindeki takımyıldızların hepsinin yanlış olduğunu fark etti. Gözlerinin önündeki hangi gökyüzüyse, onunki değildi.

Böğürtlen çalılarıyla kaplı duvarlarda, etrafa ısı yaymayan gümüşi alevlerle aydınlanan fenerler vardı ve bir kale hendeğini dolduran su, odanın etrafını çevreliyordu. Odanın orta yerinde, kusursuz bir biçimde dümdüz, yuvarlak bir taş vardı, üç ayaklı bir iskemleden zarif bir zincirle sarkan bronz bir mangalın yanında cübbeli bir kadın oturuyordu. Mangalın içinde yanan ateş etrafa parlak bir turuncu renk yayıyor, yıldızlarla kaplı gökyüzüne bir duman bulutu gönderiyordu.

Kadın ayağa kalktı ve kukuletası başından düşerek bakır rengi saçlarla çilli bir yüzü ortaya çıkardı.

"Maeve!" diye bağırdı Diana.

Kâhin'in yüzü değişti. Önce iri gözlü bir çocuk, ardından pörsümüş bir yaşlı kadın, ardından da kulaklarında ametist

taşından küpeleri olan Hippolyta'ya dönüştü. Simsiyah, sivri dişleri ve opal gibi gözleri olan bir canavar, sonra da düzgün burnu ve dolgun dudakları altın bir miğferle çevrelenmiş, parıldayan bir kadın yüzüne dönüştü. Kâhin ileri çıktı; gölgeler kıpırdandı. Kadın şimdi Tek'ti fakat zamanın değiştirdiği bir Tek'ti, esmer teni kırışmıştı, şakaklarında gri tutamlar vardı. Diana o an arkasını dönüp koşmaktan başka bir şey istemedi. Fakat olduğu yerde kaldı.

"Toprağın Kızı," dedi Kâhin. "Adağını sun."

Diana irkilmemek için kendini zorladı. *Toprağın Kızı. Kilden doğan.* Kâhin bu sözleri hakaret niteliğinde mi söylemişti? Önemi yoktu. Diana buraya belli bir amaç için gelmişti.

Diana çantasını yere koydu ve yeşil kutuyu almak için içine uzandı. Eli bir an, son yaş gününde Maeve'in ona vermiş olduğu yeşim tarağın, senelerce cebinde taşıdığı küçük bir tılsım olan, sırtının eğik kısmını şans getirmesi için başparmağıyla okşadığı akik taşından bir leoparın ve gezegenleri doğum saatlerinde uzayda belirdikleri şekliyle gösteren goblenin üzerinde durdu. Bu yamru yumru ve kusurlarla dolu bir şeydi. Gobleni annesiyle birlikte yapmışlardı ve Hippolyta'nın kendisiyle geçireceği vakte doyamayan Diana, bu proje üzerinde sonsuza dek onunla çalışmayı umarak her gece işlenen yün iplik sıralarını sökmüştü. Sonunda kutunun kenarını hissetti ve parmakları aradığı nesnenin üzerine kapandı.

Diana kale hendeğine baktı. Karşıya geçmek için görünür bir yol yoktu fakat Kâhin'e herhangi bir talimat soracak değildi. Bağışı kabul edildiği takdirde, kendisine üç soru sorma hakkından başka bir hak verilmeyeceğini bilecek kadar çok sayıda insanın Kâhin'den söz edişini dinlemişti.

Diana suya girdi. Ayağının suyun içinden geçişini, yüzeyin altında daha solgun renkte görünen tenini görebiliyordu fakat hiçbir şey hissetmiyordu. Belki de nehir sadece bir yanılsamaydı. Diana taş adacığa geçti. Pürüzsüz kayaya ayak bastığında vı-

zıltıya benzer sesler hafifledi. Bir fırtınanın tam merkezine girmişti sanki.

Diana sabit durmasını umarak elini uzattı. Kâhin'in karşısında titremek istemiyordu. Parmaklarını açarak demir temreni ortaya çıkardı. Temren, avucunun büyük bir kısmını kaplayacak kadar uzundu, acımasızca zarar vereceği noktaya dek bilenmişti, ucu ve üzerindeki yarıklar öylesine koyu bir kırmızıyla lekelenmişti ki fenerlerin donuk ışığı altında simsiyah görünüyorlardı.

Kâhin'in kahkahası, ateşin çatırtısı gibi kupkuruydu. "Bana nefret ettiğin bir şeyi mi hediye olarak getirdin?"

Diana şaşkınlıkla irkildi, eli korumak istercesine temrenin üzerine kapandı ve hediyeyi kalbine yaklaştırdı. "Bu doğru değil."

"Ben *yalnızca* gerçekleri söylerim. Belki de sen bunları duymaya hazır değilsindir." Diana ona başka bir adak sunup sunmaması gerektiğini merak ederek tekrar çantasına baktı. Fakat Kâhin, "Hayır, Toprağın Kızı. Ben senin mücevherlerini ya da çocukça incik boncuklarını istemiyorum. Anneni öldüren oku alacağım senden. Bundan nefret etsen de değer veriyor olabilirsin ve bir kraliçenin kanı hiç de ufak bir hediye değildir," dedi.

Diana gönülsüz bir şekilde elini bir kez daha uzattı. Kâhin, ucu kanlı temreni avucundan çekerek aldı. Yüzü değişti. Bir kez daha Hippolyta'ya dönüştü fakat bu kez simsiyah saçları tokasızdı ve örülmemişti, bukleleri omuzlarına uzanıyordu ve altın rengi ipliklerle işlenmiş beyaz bir tunik giymişti. Hippolyta, Diana günlük gezilerine çıkmadan önce iki Amazon'un konuşmalarına kulak misafiri olduktan sonra ağlarken annesinin onu ahırda bulduğu haliyle karşısındaydı. *Benim bir canavar olduğumu söylediler,* demişti annesine. *Çamurdan yapıldığımı söylediler.* Hippolyta onun gözyaşlarını tuniğinin kollarıyla silmiş ve o gece Diana'ya ok başını vermişti.

Şimdi Kâhin, Hippolyta'nın sesiyle konuşuyor, lambanın ışığı altında Diana'nın yatağının yanında otururken söylemiş olduğu sözleri söylüyordu. *"Bir ölümlü olarak dünyaya gelmenin*

eğlenceli bir yanı yok. İnsan olmanın acısını bilmene hiç gerek yok. Hepimizin içinde bir tek sen, ölümün acısını asla bilmeyeceksin."

Bu sözler o zaman Diana için pek fazla bir şey ifade etmemişti ama onları asla unutmamıştı ve bu temrene neden bu kadar değer verdiğini hiçbir zaman açıklayamamıştı. Annesi bunun ona bir uyarı, ona bahşedilen hayata değer vermesi için bir andaç niteliğinde olmasını amaçlamıştı. Fakat Diana için bu, annesinin kanı gibi ürkütücü bir şey vasıtasıyla olsa bile, onu çok daha büyük bir dünyaya bağlayan şey olmuştu.

Kâhin'in yüzü yaşlanmış Tek'in yüzüne dönüştü bir kez daha. Temreni mangalın içine attı ve turuncu tonlarındaki alev yağmuru bir anda yukarı doğru sıçradı.

"Bugün bana ölüm hediyeleri getirdin," dedi Kâhin. "Tıpkı kıyılarımıza ölümü getirdiğin gibi."

Diana'nın başı yukarı çevrildi. "Alia'yı biliyor musun?"

"İlk sorun bu mu?"

"Hayır!" dedi Diana aceleyle. Daha zekice davranması gerekecekti.

"Yer sarsılıyor. Solmayan yaprak sapı yorgun düşer."

"Hepsi benim yüzümden," dedi Diana üzgün bir ifadeyle. "Hepsi Alia yüzünden."

"Ve ondan evvel gelenler yüzünden. Sorularını sor, Toprağın Kızı."

Diana'nın gönlünden ufacık bir parça yanılıyor olmasını, Alia'yı kurtarmasını ve Themyscira'daki felaketlerin sadece birer tesadüf olmasını umuyordu. Şimdiyse yapmış olduğu şeyin gerçekliğinden ve ortaya çıkardığı sorunlardan bir türlü kaçamıyordu. Şayet işleri düzeltecekse, sorularını dikkatle seçmek zorundaydı.

"Themyscira'yı nasıl kurtarabilirim?"

"Hiçbir şey yapma."

Kâhin elini salladı ve mangaldan çıkan duman bir yay çizerek hendeğin üzerinden karşıya geçti. Dumanların arasında Diana ona suyun içinden bakan birini gördü. Bu Alia'ydı. Di-

ana, uçurumun kenarındaki mağaranın içini gördüğünü fark etti. Alia titreyerek, gözleri kapalı ve alnı terle kaplı bir halde battaniyenin altında tortop olmuştu.

"Ama o yaralanmamıştı..." diye karşı çıkacak oldu Diana.

"Tıpkı onun adayı zehirlemesi gibi, ada da onu zehirliyor. Fakat Themyscira ondan daha yaşlı ve güçlü. Kız ölecek ve onunla birlikte de ölümlü dünyanın zehri geçecek. Kız kardeşlerinin birçoğu kurtulacak ve sağlıklarına kavuşacaklar. Şehir yeniden inşa edilebilir. Ada bir kez daha temizlenebilir."

Birçoğu mu kurtulacaktı? *Maeve yaşayacak mı?* Bu sözler dudaklarından dökülmek için Diana'nın dilini yakıyordu. "Anlamıyorum," dedi, bir soru sormamaya dikkat ederek. "Ben hasta değilim ve Alia da ondan ayrıldığım sırada iyiydi."

"Sen adadansın, bozulmadan doğdun, *athanatos*, ölümsüzsün. Sen kız kardeşlerin gibi hastalanmayacaksın ve ona yakınlığın kızın hayatını uzatabilir, hatta onu yatıştırabilir ama iyileştiremez. O ölecek ve ada yaşayacak. Her şey olması gerektiği gibi olacak."

"Hayır," dedi Diana, sesindeki öfke tonuna şaşırarak. "Alia'nın hayatını nasıl kurtarırım?" İkinci sorusu da harcanmıştı işte.

"Kurtarmamalısın."

"Bu bir cevap değil."

"O halde onu, atalarına verilmiş isimle çağır, *haptandra*, savaşın eli. Dumana bak ve onun gerçekte ne olduğunu gör."

Bir kez daha mangaldan dumanlar çıktı ve suyun üzerine yayıldı fakat bu kez Diana baktığında sanki ona alevler tarafından yutulmuş gibi geldi. Bir savaş alanının ortasında duruyordu, etrafı ölü askerlerle çevriliydi, askerlerin cesetleri harap haldeki alana saçılmıştı, uzuvları dalgaların sürüklediği ağaç dalları misali küllerin kararttığı kıyıya vurmuştu. Kitaplarda gördüğü devasa bir zırhlı araç, lastikleri altında kalan cesetleri parçalayan bir savaş makinesi yakınından geçerken Diana korkuyla geri çekildi. Uzaklarda bir yerde zangır zangır titreten bir ses işitti, seri patlamalar oluyordu.

Bakışları, etrafındaki dehşet sahnelerine odaklanırken dudaklarından çaresiz bir inilti döküldü. Orada, sadece birkaç metre ötede Maeve, kalbi bir kılıçla parçalanmış, cansız bir böcek gibi yere yapışmış halde yatıyordu. Diana'nın etrafını saran cesetler Amazonlara aitti. Gözleri bir tutam siyah saça takıldı: savaş zırhı dağılmış ve kırılmış, bedeni bir atık gibi bir kenara bırakılmış halde yatan annesiydi bu.

Diana bir savaş çığlığı duydu ve hemen dönerek sahip olmadığı silahına uzandı. Bedeni terden parlayan, gözleri savaş hırsıyla ışıldayan, masallarda anlatılan yarı insan yarı çakal benzeri bir tür canavarla dövüşen Tek'i gördü. Çakal dişlerini Tek'in boğazına geçirdi, onu oyuncak bir bebek gibi salladı ve bir kenara attı. Tek, yırtılan şahdamarından kanlar fışkırtarak yere düştü. Gözleri Diana'ya odaklandı, onu suçlayan gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

"Toprağın Kızı."

Diana iç geçirdi, zorlukla nefes alıyordu. Vahşet görüntüsü gözlerinin önünden silindi ve tekrar suya yansıyan, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakmaya başladı.

"Kehanet havuzumun suyuna tuz katıyorsun," dedi Kâhin.

Diana yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Bu olamaz. Canavarlar gördüm. Kız kardeşlerimi gördüm..."

"Alia sıradan bir kız değil. Ölümle kirlenmiş."

"Tüm ölümlüler gibi," diye iddia etti Diana. Alia'da farklı olan şey neydi? Ada onu, herhangi bir insanın varlığında olacağı gibi reddetmişti. Diana onu Themyscira'dan çıkarabildiği takdirde her şey normale dönecekti.

"Yanında taşıdığı *kendi* ölümü değil, tüm dünyanın ölümü. Gemisini kıyılarımızın bu kadar yakınına şans mı getirdi sanıyorsun? Alia bir Savaşgetiren, Helen'le aynı soydan geliyor ki onun atası da Nemesis'ti."

"Helen mi? O Helen olamaz..."

"Truva Savaşı on yıl boyunca şiddetle devam etti. Hiçbir tanrı bağışlanmadı. Kahramanlar bağışlanmadı. Amazonlar

bağışlanmadı. Demek ki Alia'nın yaşamasına izin verilmiş. O *haptandra*. Gittiği her yerde ihtilaf baş gösterir. Her bir soluğuyla bizi Mahşer Günü'nde iyiler ve kötüler arasında yapılacak son savaşa daha çok yaklaştırıyor."

"Fakat savaşa sebep olan şey Helen'in güzelliğiydi."

Kâhin elini havada kayıtsız bir ifadeyle salladı ve fenerlerin alevi titreşti. "Bu hikâyeleri kim anlatıyor? Gösteriş uğruna insan yaşamları üzerinden bahse tutuşan, intikam peşindeki tanrıçaların hikâyelerini? Elbette erkekler, bir kadının gücünün yüzünün güzelliğinde, uzuvlarının biçimliliğinde yattığına inanırlar. Sen daha iyisini bilirsin, Toprağın Kızı. Helen kanında savaşı taşıyordu ve yaşamının on yedinci yılında bu güçler doruk noktasına ulaştı. Tüm Savaşgetirenlerde bu böyle oldu. Alia'da da böyle olacak. Sen bunu suyun içinde kendin gördün."

"Savaşgetirenler soyu." Diana bu sözcükleri evirip çevirdi. Böyle bir şey mümkün müydü? Ataları intikam tanrıçası Nemesis'e kadar uzanabilen biri olsa da nasıl olurdu da bir ölümlü bunca acıya sebep olabilirdi?

Kâhin onu yakından inceliyordu. "Sözlerime kulak ver, Toprağın Kızı. Bir Savaşgetiren dünyaya geldiğinde yıkım kaçınılmazdır. İnsanların dünyasındaki tüm büyük ihtilafların katalizörü onlardır. Yeni ayın gelişiyle birlikte Alia'nın güçleri en üst noktaya ulaşacak ve savaş gelecek." Bir an durdu. "O zamana kadar ölmezse tabii."

"Patlama bir kaza değildi," dedi Diana olayı idrak ettikçe. "Birileri Alia'nın ölmesini istiyor."

"Birçok kimse, dünyanın bir katliam çağına girmesini önlemek için elinden geleni yapacak. Ama senin hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece bekle ve gemi enkazında ölmesi gerektiği gibi, kız ölsün. En iyi yol bu."

Diana gözlerini kıstı. Pek çok efsane okumuştu. Kâhinlerin nasıl konuştuklarını bilirdi. "En iyi yol," diye düşündü. Kâhin'in dudaklarının köşeleri, sanki gerçekten Diana'nın düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi aşağı doğru kıvrıldı. Diana ilk kez kendine,

Kâhin'in neden onunla Tek suretinde konuşmayı seçtiğini sordu. Onu korkutmak için mi? Onu yıldırmak için mi? "En iyi yol bu ama *tek* yol değil."

Kâhin'in gözleri, sanki duvarlarda asılan fenerlerin ışığıyla parlıyormuş gibi, gümüşi bir ateşle ışıldadı. "Son sorunu sor ve buradan git." Diana ağzını açtı ama Kâhin zarif bir hareketle elini kaldırdı. "Dikkatli düşün. Kabul ettiğim hediyeler konusunda her zaman fazla nazik olmam. Dünyanın geleceği mevzubahisken sen tek bir kızın kaderini düşünüp endişeleniyorsun. Bunun yerine kendi geleceğin için endişelen. Tekmessa'nın seninle ilgili düşüncelerinde haklı olup olmadığını bilmek istemez miydin? Amazonlara ihtişam mı yoksa yeis mi getireceğini bilmek istemez miydin? Eninde sonunda annen halkı yönetemeyecek kadar yorgun düşecek. Gerçekten bir kraliçe mi olacaksın yoksa hayatını yarı gölgeler içinde mi geçirmek zorunda kalacaksın, bilmek istemez misin? Bunların hepsini sana gösterebilirim, Toprağın Kızı."

Diana bir an tereddüt etti. Tek'in sözlerini, annesinin itirazlarını düşündü. Kâhin ona menfur bir şey olduğunu, gizlice tanrıların hakaretine uğramış olduğunu, halkına yalnızca sefalet getireceğini söyleyebilirdi. Fakat Kâhin ya ona tanrıların lütfunu taşıdığını, halkı için bir lanet değil de bir lütuf olduğunu söylerse? Bu annesini haklı çıkarır, Diana hakkındaki bitmek bilmez spekülasyonları sona erdirirdi. Tek bir daha ikisi aleyhinde tek bir söz edemezdi.

Fakat bu Diana'yı daha mı çok Amazon yapardı? *Onların onayını nasıl alabileceğimi sorabilirim. Savaşta nasıl övgüler kazanabileceğimi sorabilirim.* Alia'nın, teknenin gövdesini sıkıca kavrayışını, nabzının kendi araştıran parmaklarının altında nasıl attığını düşündü. Diana'nın kendi soluğuyla hayata döndürülmüş bir kız.

Halkımı kurtarırsam Alia ölür. Alia'yı kurtarırsam kız kardeşlerimin katledildiklerini seyredeceğim. Gerçekten de bu ikilem, sorusunu bulmasını kolaylaştırdı.

"Herkesi nasıl kurtarırım?"

Kâhin'in yüzünü öfke bürüdü. Görünümü bir an titreşti – bir yılana, Tek'e, bir kuru kafaya, kapkara bir kurda dönüştü. Gözleri birer mücevher taşıydı, başının üstünde yılanlar kıvrılıyor ve ağzından yere dökülüyorlardı. "Bütün kızlar gibi inatçı," diye tısladı. "Bütün kızlar gibi umursamaz."

Diana ikinci bir kez düşünüp vazgeçemeden, sözler ağzından çıkıverdi. "Peki sen hiçbir zaman umursamaz, inatçı bir kız olmadın mı?" Bu anlamsız bir soruydu fakat artık bir önemi yoktu. Diana önemli soruyu önce sormuştu ve Kâhin'in öfkesi onu, doğru soruyu sormuş olduğuna inandırdı.

Kederli bir vızıltı sesi, çılgınca ıstırapla güçlenmiş acı dolu bir ağıt yükseldi ve Diana bu sesin arasında, kız kardeşlerinin savaş alanındaki çığlıklarının yankısını da işitti.

Kâhin konuşmaya başladığında artık Tek'in suretinde değildi, kendiliğinden ışıldayan, mermerden yontulmuş gibi farklı bir surete bürünmüştü: "Savaşgetiren, güneş Hekatombaion'un ilk gününde batarken Therapne'deki kaynağa mutlaka erişmeli. Helen'in ebedi istirahatte olduğu yerde Savaşgetiren arınabilir, başından beri soyunu lekeleyen ölüm zehrinden kurtulabilir. Orada gücü bağlanabilir ve bir daha asla kimseye geçemez."

Therapne. Yunanistan. Bu adadan ayrılmak anlamına gelecekti. Böyle bir şey imkânsızdı. Ama yine de...

"Savaşgetirenlerin soyu kesilecek mi?"

Kâhin hiçbir şey söylemedi ama herhangi bir itirazda da bulunmadı. Eğer Alia Themyscira'da ölürse, yeni bir Savaşgetiren doğacaktı. Belki bir ay, belki yüz yıl içinde doğacaktı fakat bu yaşanacaktı. Eğer kaynağa vaktinde yetişebilirlerse, eğer Diana kendi koruması altında Alia'yı oraya götürebilirse, tüm bunlar değişecekti.

"Seni görüyorum, Toprağın Kızı. İhtişam dolu rüyalarını görüyorum. Ama *senin* göremediğin şey tehlike. İnsanların dünyasındaki çeşitli gruplar Savaşgetiren'in peşine düşerler. Bazıları barışı sağlayabilmek için hayatını sonlandırmak amacıyla onu

ararlar; bazılarıysa bir dönem boyunca sürecek ihtilafı sağlayabilmek için onu korumaya alma amacıyla ararlar. İki haftadan daha kısa bir süre içinde Hekatombaion başlıyor. Kaynağa vaktinde ulaşmayı umma. Sen tek başına bir kızsın."

Diana yumruklarını sıktı, Kâhin'in adak olarak kabul ettiği kanlı temreni düşündü. Annesinin kanı. Diana'nın damarlarında akan kan. "Ben bir Amazon'um."

"Öyle misin? Sen bir kahraman değilsin. Savaş seni sınamamış. Bu macera senin yetilerinin ve gücünün çok ötesinde. Gururun uğruna dünyayı kaçınılmaz sona sürükleme."

"Bu hiç de âdil değil," dedi Diana. "Ben doğru olanı yapmaya çalışıyorum." Diana bu sözleri söylerken bile tamamen doğru olmadıklarını biliyordu. O asıl övgü istiyordu. Kendini ispat etme şansını yakalamak istiyordu, hem de bu şansı yalnızca bir koşu yarışı ya da güreş müsabakasıyla değil, kahramanca bir maceraya atılarak, kimsenin inkâr edemeyeceği bir şey yaparak yakalamak istiyordu. Kâhin'le tartışmak istiyordu fakat her şeyi görebilen, kadim zamanlardan kalma biriyle tartışmanın anlamı neydi ki?

"Evine git," dedi Kâhin. "Epheseum'a geri dön. Tatlı arkadaşını teselli et. Ona çektiği acının çok geçmeden sona ereceğini söyle. Konsey geldiğinde onlara bir şey söylemeyeceğim. Kimsenin ne yaptığını bilmesi gerekmiyor. Suçun bir sır olarak kalacak ve sürgün edilmekten korkman gerekmeyecek. Ada eski haline dönecek, dünya güvende olacak ve sen de kız kardeşlerinle birlikte huzur içinde yaşayabileceksin. Ama o kızı adadan götürmelisin..."

Vızıltı sesi uğultuya, binlerce uğultuya dönüştü, alazlanmış topraktan çığlıklar, kılıç sesleri, ölmek üzere olan insanların feryatları yükseliyordu, kız kardeşlerinin acıları bin kat daha güçlenmişti. Diana'nın hiçbir şey yapmayarak önleyebileceği bir geleceğin sesiydi bu.

"*Git*," diye emretti Kâhin.

Diana arkasını dönüp tünele, karanlığa doğru koştu, o korkunç uğultudan kaçamıyordu. Dikkatsizce koştu, böğürtlen çalılarıyla kaplı duvarda omuzunu çizdi, tünelin aşağı doğru eğim yaptığı yerde sendeleyerek dizlerinin üstüne düştü. Biraz sonra tekrar ayağa kalkıp koşmaya başladı, o keder dolu, korkunç koro kemiklerini titreten ve kafatasını takırdatan bir çığlığa dönüştü.

Ağaç kökleri önünde açıldı ve Diana tapınaktan fırlayıp bataklığın acı suyunun içine girdi. Soluksuz bir halde dizlerinin üzerinde sürüklendi ve sendeleyerek kıyıya doğru ilerledi. Bataklığın karanlığı içinde koştu, tapınakla arasındaki mesafeyi elinden geldiğince açmaya çalıştı.

Diana ancak ağaçların karanlığı içinden kurtulduktan ve karşısına çıkan ilk alçak tepeleri tırmandıktan sonra durabildi. Mersinlerin o tatlı, yemyeşil kokusunu alabiliyor, yağmurun tazecik serpintisini teninde hissedebiliyordu. Fakat burada bile kendini güvende hissetmiyordu. Yaprakların fısıltıları arasında, Kâhin'in alayla gülen sesini işitti.

Toprağın Kızı.

Ben bir Amazon'um.

Öyle misin?

Diana bunu riske atamazdı. Neredeyse hiç tanımadığı bir kız yüzünden kız kardeşlerinin yaşamlarını tehlikeye atamazdı. Bu sabah denize atlamakla aptalca bir şey yapmıştı fakat şimdi doğru tercihi yapabilirdi.

Diana'nın ayakları altındaki yer sarsıldı. Şimşek gökyüzünü ikiye böldü. Diana çantasını omuzlarına daha emniyetli bir şekilde geçirdi ve mağaraya yöneldi. Alia ölüyordu. Şayet Diana onu kurtaramayacaksa, en azından yalnız başına ölmemesini sağlayabilirdi.

4. BÖLÜM

Dev geri dönmüştü. Alia enkazın ardından, o paniğe kapılmış, adrenali tavan yapmış haliyle, kendisini kurtaran bu kızın özelliklerini abarttığını düşünmüştü. Fakat hayır, kız mağaraya geri dönmüştü ve tıpkı Alia'nın hatırladığı gibiydi. Boyu bir seksenin üzerindeydi ve çok güzeldi, geceleri geç vakitte yayımlanan reklâmlardaki tuhaf vücut şekillendirici aletleri sattırabilecek vücut hatlarına sahipti. Karın Kası Ateşleyen. Pazı Çıkaran.

Belki de sayıklıyorum. Alia ateşi olduğunu ve üşüdüğünü biliyordu fakat vücudundaki belirtileri anlayamıyordu. Baş ağrısı ve mide bulantısı, beyin sarsıntısının sonuçları olabilirdi. *Thetis* batarken kafasını ve vücudunu fena halde bir yerlere çarpmış olduğundan şüphe duymuyordu. Fakat Alia şimdi bunları –patlamanın şokunu, çığlıklar atan Ray'i, onu dibe doğru sürükleyen suyun gri kütlesini– düşünmek istemiyordu. Zihni bu hatırayla her yüz yüze geldiğinde, düşünceleri tekleyerek duruyordu. Mağaraya, etrafını saran battaniyeye, başındaki korkunç zonklamaya odaklanması daha iyi olurdu. Şayet bu sadece kötü bir beyin sarsıntısıysa, o halde yapması gereken şey, yardım gelene dek ayık kalmaktı ve Alia bunu başarmıştı. İşte yardım gelmişti.

Kafes dövüşçüsü olarak çalışan bir süpermodel şeklinde. Ya da tam tersi. Fakat yardım ekibi neredeydi? Helikopter neredeydi? Işıklarını Alia'nın gözlerinin içine tutacak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek acil yardım ekipleri neredeydi?

"Sadece sen mi geldin?" diye sordu boğuk sesiyle. Sesinin bu kadar güçsüz çıkması cesaretini kırmıştı.

Kız yanına oturdu. "Bir şey yedin mi?"

"Aç değilim."

"En azından biraz su?" Alia'nın takati yoktu. Belli belirsiz bir şekilde, dudaklarına dokundurulan bir şeyin varlığının farkındaydı. "İç," diye emretti kız.

Alia birkaç yudum almayı başardı. "Yardım geliyor mu?"

Kız bir an tereddüt etti. "Korkarım ki hayır."

Alia gözlerini açtı. Bu vakte kadar panik duygusunu kontrol altında tutmayı başarmıştı ama şimdi bu duygunun özgür kalmak için pençeleriyle mücadele verdiğini hissedebiliyordu. "Depremler yüzünden mi?" İlk sarsıntıda Alia, tepesindeki kayanın çökeceğinden ve kütlenin ağırlığıyla ezileceğinden korkarak kendini mağara çıkışındaki açıklığa kadar sürüklemişti. Fakat denize olan mesafeye bir kez bakması, sürünerek geri dönmesi için yeterli olmuştu. Alia giderek artan korkusuyla mücadele ederek battaniyesine sarınmıştı. *Teker teker,* demişti kendi kendine. *Bir adadayım, belki burada volkanik bir etkinlik vardır. Sadece yardımın gelmesini bekle.* O kendi üzerine düşeni yapmıştı. Ayık kalmış, enerjisini ağlayarak ya da çığlık atarak harcamamayı başarmıştı. Öyleyse yardım neredeydi?

Kızın yüzünde sıkıntı dolu bir ifade belirdi, bakışları sandaletli ayaklarına çevrilmişti. Alia kızın giysilerini değiştirmiş olduğunu fark etti. Sahildeyken üzerinde bir tür beyaz tunik vardı fakat şimdi kahverengi bir deri pantolon ve kolsuz bir gömlek ile spor sutyeni karışımı bir şey giymişti. "Bu ada fazlasıyla tecrit edilmiş bir adadır," dedi. "Burası... Yardım için birileriyle temas kurmak mümkün olmadı."

"Mürettebatın geri kalanı...?"

"Üzgünüm. Keşke hepsini kurtarabilseydim."

Kızın sözleri Alia'ya pek mantıklı gelmedi. Hiçbir şey ona mantıklı gelmiyordu. Gözlerini kapadı, gözyaşları genzini yakıyordu. En yakın arkadaşı Nim, Alia'nın uğursuz biri olduğunu çünkü görünüşe göre belanın her yere peşinden geldiğini söyleyerek şakalar yapardı. Partilerde kavgalar çıkardı. Çiftler yoktan yere tartışmaya başlardı. Ve bir keresinde de Central Park'ta düzenlenen ücretsiz bir konser etkinliği, nasıl olmuşsa bir ayaklanmaya dönüşmüştü. Tüm bunlar ona şimdi pek komik gelmiyordu.

Nim'i, evini, yatağının güvenliğini düşünmek gözlerinden yaşlar akmasına neden oldu.

"Ölenler yakın arkadaşların mıydı?" diye sordu kız sessizce.

"Onları pek tanımıyordum," diye itiraf etti Alia. "Benim bir doktora ihtiyacım var. Ters giden bir şeyler var. Sanırım kaza sırasında kafamı bir yerlere çarptım. İç kanama olabilir." Fakat Alia konuşurken bile, kızın mağarada belirdiği andan itibaren başındaki ağrının azalmaya başladığını hissediyordu. Belki de farkına vardığından daha çok susuz kalmıştı.

"Geminde bir patlama oldu," dedi kız. "Batmadan önce."

Alia başını mağara duvarına yasladı. "Hatırlıyorum."

"Sahilde bunun senin hatan olduğunu söylemiştin."

Bu sözler Alia'ya sanki kalbine dayanmış bir yumruk gibi gelmişti. "Öyle mi dedim? Doğru düzgün düşünemiyordum herhalde."

"Sence... Bunun kasti bir şey olması mümkün mü? Bir tür bomba falan?"

Alia'nın gözleri bir anda açıldı. "Neden söz ediyorsun sen?"

"Kaza planlanmış bir şey olabilir mi?"

"Hayır, elbette hayır, bu..." Alia bir an tereddüt etti. Jason'ın tüm paranoyakça uyarıları aklına geldi. *Biz hedefteyiz, Alia. Paramız. Vakıf. Akıllı davranmalıyız.*

Akıllı davranmak demek, teras katında görevlendirilmiş eğitimli korumalar anlamına geliyordu. Silahlı bir şoförün onu her

sabah okula götürmesi ve her akşam okuldan alması anlamına geliyordu. Hiçbir sınıf gezisine katılamaması, nerede olduğunu Jason'ın her an bilebilmesi için gününün her bir dakikasının izahatını veren programlar yapması, yazlarını her sene aynı yerde geçirmesi, aynı insanları görmesi, aynı manzaraya bakması anlamına geliyordu. Bu güzel bir manzaraydı. Alia, şikâyet edeceği hiçbir şeyin olmadığını biliyordu. *Ama bu seni durdurmadı, değil mi?* Her fırsatta Nim'e yakınmak hoşuna giderdi. Ve yeni bir şeyler deneyimlemek, farklı insanlarla, Jason'ın saçma sapan kurallarından uzak bir ay geçirebilmek için hemen her fırsata balıklama atlardı.

Bu belki de o kadar saçma değildi. Birileri gemiye bir bomba koymuş olabilir miydi? Mürettebattan biri *Thetis*'i kasten havaya uçurmuş olabilir miydi?

Kaygıları yüzüne vurmuş olmalıydı çünkü kız ona doğru eğilerek, "Konuş. Bu mümkün olabilir mi?" demişti.

Alia buna inanmak istemiyordu. Şayet gemisini patlatmak, ona ve Vakıf'a zarar vermek için masum insanları öldürmek istemiş birileri varsa, o zaman Jason her konuda haklı çıkmış demekti ve kendisi de yaşayan en büyük ahmaklardan biriydi.

"Bu mümkün," dedi Alia gönülsüzce. "Ben bir Keralis'im."

"Yunanca bir isim."

"Babam Yunan'dı. Annem New Orleanslı bir siyahiydi." İnsanlar her zaman, teninin renginin nereden geldiğini bilmek isterlerdi. Alia suya uzandı. Tulumu dudaklarına götüren elleri hâlâ titremesine karşın gerçekten de kendini biraz daha iyi hissediyordu. Alia suyu içerken kız onun kolunu sabit tuttu. "Teşekkür ederim. Daha önce hiç Keralis Vakfı'nı duymadın mı? Keralis Laboratuvarları'nı?"

"Hayır. Bunun patlamayla ne ilgisi var?"

Alia birden temkinli davranması gerektiğini hissetti. "Kimsin sen?"

"Ben... İsmim Diana."

"Diana ne?"

"İsmim neden senin için önemli?"

Neden mi? Çünkü bu kız ücra bir adada yaşasa bile, herkes Keralis ismini bilirdi. Sorunun bir kısmı da buydu.

Diana enkaza nasıl o kadar kolay ulaşabilmişti? Ya gemideki bombadan o da haberdar olmuşsa? Alia kafasını hafifçe iki yana salladı ve bunun karşılığında onu soluksuz bırakan, midesini bulandıran bir baş dönmesi kazandı. Başını mağara duvarına yasladı ve baş dönmesinin geçmesini bekledi. Doğru düzgün düşünemiyordu. Bir kızın onu öldürmeye çalışması, ardından hayatını kurtarması ve bir mağarada tutması için hiçbir sebep yoktu. "İnsanlar annem ile babamdan nefret ediyordu; şimdi de benden nefret ediyorlar."

"Anlıyorum," dedi Diana anlayış dolu bir ifadeyle. "Annen ile baban çok fazla insan mı katletti?"

"Ne?" Alia göz ucuyla baktı. "Annem ile babam biyologdu. Biyomühendisti. İnsanlar onların genetik ve Vakıf'ın politikaları konusunda yaptıkları bazı çalışmalar sonucu huzursuzlandılar."

Diana, sanki tüm bu bilgileri çözümlemeye çalışıyormuşçasına alnını kırıştırdı. "Sence birilerinin seni öldürmek istemesinin sebebi bu mu?"

"Başka ne olabilir ki?"

Kız hiçbir şey söylemedi. Alia bir başka bulantı dalgasının içinden geçişini hissetti. Tüm bedenini soğuk terler kapladı. "Benim bir doktora ihtiyacım var."

"Adada sana yardımcı olabilecek kimse yok."

"Bir klinik. İstanbul'a ya da en yakın limana gidecek bir gemi."

"Bu mümkün değil."

Alia, panik duygusunun tasmasından kurtulduğunu hissederek Diana'ya baktı. "O halde bana ne olacak?"

Diana bakışlarını ondan kaçırdı.

Alia avuçlarını gözlerine bastırdı, gözyaşlarının akmak üzere olduğunu fark edince utandı. Neler olduğunu anlayamıyordu, sadece daha önce kendini hiç böylesine yorgun ve ürkmüş his-

setmemişti. Çocukluğundan beri. İşler nasıl bu kadar çabuk ters gidebilmişti?

"Evden asla ayrılmamalıydım. Jason bana New York'ta kalmamı söylemişti. Bunun daha güvenli olduğunu söylemişti. Ama ben bunu çok istedim."

Diana çantasından bir örtü daha çıkardı ve bunu da Alia'nın etrafına sardı. Örtü adaçayı ve lavanta kokuyordu. "Neyi istemiştin?"

"Aptalca bir şey," dedi Alia.

"Lütfen. Bilmek istiyorum."

Alia tekrar gözlerini kapadı. Konuşamayacak kadar yorgundu ama duyduğu suçluluk ve utanç, bitkinliğinden daha baskın geliyordu. "Biyoloji öğrencileri için denizde-yaz programı denen bir şey var. Üniversite için kredi toplamış oluyorsun. Katılması gerçekten zor bir program ama ben bir başvurup neler olacağını göreyim dedim. Fakat daha sonra beni programa kabul ettiler ve ben de şeyi fark ettim..."

"Gitmeyi ne kadar istediğini mi?"

"Evet," dedi Alia hafif bir tebessümle. Gülümsemenin dudaklarından silinip gidişini hissetti. "Jason'a yalan söyledim."

"Kim bu Jason?"

"Ağabeyim. Çok iyi bir ağabeydir, dünyadaki *en iyi* ağabeydir. Sadece biraz aşırı korumacı. Geziye hayır diyeceğini biliyordum, bu yüzden ona, Nim'in annesi ile babasının Santorini'deki evlerine davet edildiğimi söyledim. Her şeyi sır olarak saklamanın ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Vize almak, tıbbi onaylardan geçmek zorunda kaldım ama bunlardan sonra, neredeyse gitmeyi başarıyordum. Korumalarımdan havaalanında kurtuldum ve İstanbul'da *Thetis*'e bineceğim ana kadar Jason'ı aramadım." Alia bir hıçkırık koyuverdi. "Jason çok kızgındı. Yemin ederim, onun daha önce hiç sesini yükselttiğini işitmemiştim ama bu kez bağırıyordu. Bana yasak etti, gitmeyi *yasak etti*. Telefonu yüzüne kapadım."

"Sana sık sık emir verir mi?" diye sordu Diana. "Birçok erkek, kadınlar üzerinde otorite kurmaktan hoşlanır. Ya da bana anlatılan bu yönde."

Alia güldü fakat Diana ciddi görünüyordu. "Eh, öyledir tabii ama Jason öyle biri değildir. O sadece beni düşünerek endişeleniyor, beni güvende tutmaya çalışıyordu. Ben de, bu işi kendi başıma halledebildiğimi gösterebilirsem onun bana bebek gibi davranmayı bırakmak zorunda kalacağını düşündüm."

Diana iç geçirdi. "Anlıyorum. Benim annem de hiçbir şeyi kendi başıma halledemeyeceğimi düşünüyor."

"Şaka mı ediyorsun? Sen benim hayatımı kurtardın. Beni kahrolası bir mağaraya *sırtında* taşıdın. Oldukça yetenekli biri gibi duruyorsun."

"Benim ailemde... arkadaşlarım arasında, en zayıf olan benim."

"Bana pck zayıf biri gibi gelmiyorsun."

Diana uzunca bir süre ona baktı. "Sen de bana pek zayıf biri gibi gelmiyorsun."

Alia iç geçirdi. "Ama Jason haklıydı. New York'ta kalsaydım, onun sözünü dinlemiş olsaydım kimse ölmeyecekti. Evden asla ayrılmamalıydım."

Diana kaşlarını çattı. "Sen evde kalsaydın belki de diğerleri zarar görecekti. Arkadaşların ya da ailen."

"Belki de," dedi Alia fakat bu düşünce onu biraz rahatlatmıştı.

"Ayrıca bir hayalin vardı," diye devam etti Diana, "çalışma, mükâfat kazanma hayalin vardı."

"Şey, üniversite kredisi."

"Kendini ispat etmek istemenin nesi yanlış olabilir ki?" diye sordu Diana gözlerinde öfke dolu bir parıltıyla. "Buna cesaret etme konusunda haksız değildin."

"Jason..."

"Jason seni sonsuza dek koruyamaz. Bizler hayatlarımızı saklanarak, bize şans verildiği takdirde neleri başarabileceği-

mizi merak ederek geçiremeyiz. O şansları kendimiz *elde etmek* zorundayız. O gemiye binerek bir cesaret örneği gösterdin."

"Aptallık ettim. Yaşananlar da Jason'ın haklı olduğunu kanıtladı işte."

"Hayır. Kazadan sağ kurtuldun. Dalgalar üzerine geldiğinde sıkıca tutundun. Belki de düşündüğünden, herkesin düşündüğünden daha güçlüsündür." Diana ayağa kalktı. "Belki de ben de öyleyimdir." Alia'ya elini uzattı. "Seni buradan çıkarmamız gerek."

"Ben şey dedin sanmıştım..."

"Ne dediğimi biliyorum. Bu adadan gitmek istiyor musun istemiyor musun?"

Bu fikir değişimine neyin sebep olduğu konusunda Alia'nın hiçbir fikri yoktu fakat ayağına kadar gelmiş bu devi geri çevirecek değildi. "Evet," dedi sabırsızca. Diana'nın elini tuttu ve bedenini ele geçiren baş dönmesi hissiyle mücadele etmeye çalışarak yavaşça ayağa kalktı. "Ne yapacağız? Bir teknen falan var mı?"

"Durum bundan daha karmaşık. Bana güvenmen gerekiyor. Buradaki insanlar... Korkunç riskler var ve gördüğün şeyler... Pekâlâ, bu işten kurtulursak, bir daha bunlardan bahsedemezsin."

Alia kaşlarını kaldırdı. Bu kız onunla alay mı ediyordu yoksa hafiften kafayı mı yemişti? "Tamam, elbette."

"En sevdiğin şey üzerine yemin et."

Belki hafiften değil de *biraz* daha fazlaca kafayı yemişti. "Jason, Nim ve Amerika'nın en iyi üniversitelerinden birindeki olası eğitimim üzerine yemin ederim."

Diana başını bir yana doğru kaldırdı. "Kabul edilebilir." Tekrar Alia'ya döndü ve "Bin sırtıma," dedi.

Alia sızlandı. "Bunu gerçekten de tekrar yapmak zorunda mıyız?" Kendini pek dinç hissetmiyordu ama yine de beş yaşında bir çocuk gibi, birinin sırtına atlamak da ona onur kırıcı bir şeymiş gibi geliyordu.

Diana omuz silkerek, "Kendin gör," dedi.

Alia, ödünü koparan ilk aşağı bakma girişiminden sonra kasten mağaranın girişinden uzak durmuştu fakat üzerindeki battaniyeleri omuzları etrafında topladı ve tekrar kenardan aşağı baktı. Aşağıdaki kayalıklara iniş yolu, sabaha nazaran şimdi daha da dik görünüyordu.

Diana'nın elini ve mağara ağzının girintili çıkıntılı kayasını tutarak başını *yukarı* kaldırdı. Nedense fırtınalı gökyüzüne doğru uzanan dimdik kayalık ona inişteki kayalıklardan iki kat daha ürkütücü gelmişti.

"Burayı mı tırmanacağız?" diye sordu Alia.

"*Ben* oraya tırmanacağım."

"Sırtında benimle birlikte mi?"

"Çok hafifsin. Acaba kalsiyum eksikliği falan mı var sende?"

"Kalsiyum değerlerim gayet iyi."

"Kas elastikiyetin de zayıf."

"Ben zihinsel uğraşları tercih ediyorum," dedi Alia gururlu bir ifadeyle.

Diana ona kuşkulu bir şekilde baktı. "Benim felsefe hocalarım, zihin ile bedenin uyum içinde olması gerektiğini söylerler."

"Beş diş hekiminden dördü bunu mu öneriyor yani?" diye sordu Alia. Ayrıca, felsefecilerin birçoğunun da Bennett Akademisi spor salonunda yakar top oynamak zorunda kaldıklarından şüpheliydi.

Alia iç geçirdi. En iyi durumda bile böyle bir tırmanış onun için neredeyse imkânsız olurdu ve şu an kesinlikle en iyi durumunda değildi. Dikkatle Diana'yı süzdü. Alia daha önce kendini hiç kısa boylu biri olarak görmemişti ama bu kızın yanında kendini ancak minik bir fino kadar endamlı hissediyordu. Mesele kızın yalnızca uzun boylu olması değildi, aynı zamanda heybetliydi de. Tıpkı bir gökdelen gibi. Ya da Rushmore Dağı gibi ama daha az sarp.

Alia omurgasını dikleştirdi. "Tamam, bu işi senin tarzında yapıyoruz."

Diana başını salladı ve Alia'ya sırtına tırmanmasını işaret ederek döndü. Alia kızın sırtına atladı ve kız ellerini Alia'nın dizlerinin altına dolayarak onu kocaman bir sırt çantası gibi arkasına yerleştirdi. Alia, ağırbaşlılığın da buraya kadar olduğunu düşündü.

"Deh," dedi Alia yüzünü ekşiterek.

"Pardon?"

"Koş bakalım, köpecik!"

"Ben senin atın değilim," dedi Diana fakat mağaranın ağzına doğru tıns gitmeye –koşmaya– başladı. Birden parmaklarını kayanın içine geçirdi ve dışarı sıçradı. Alia gözlerini sıkıca yumdu ve aşağıdaki affı olmayan kayalıkları düşünmemeye çalışarak sıkıca tutundu.

"Pekâlâ," dedi, çenesini Diana'nın omuzuna gömerek kendi dikkatini başka tarafa yönlendirmeye çalıştı. "Şimdi bir uçurumun kenarında birlikte asıldığımıza göre... söyle bakalım, hobilerin falan var mıdır?"

"Annem beni lir çalmaya başlatmaya çalışıyor."

"İlginç bir seçim. Kardeşin var mı?"

"Hayır."

"Takma ismin falan?" Alia vücudu altında, kızın kaslarının kasıldığını hissetti.

"Hayır."

Belki de bu kadar muhabbet yeterliydi.

Tutunacak yerler arayarak istikrarlı bir biçimde kayalığa tırmanırken Diana'nın bedeni dura kalka hareket ediyordu. Arada sert şekillerde hırıltılar çıkarıyor ya da mırıldanıyordu fakat Alia bu işe tek başına kalkışması durumunda olabileceği gibi soluk soluğa kalmamıştı ya da söylenmiyordu.

Alia tam bu kızın ne kadar kardiyo egzersizi yapmış olduğunu düşünürken bir sarsıntıyla birlikte kayalık sallandı. Diana'nın ayağı kaydı. Düştüler.

Yüreği ağzına gelirken Alia'nın dudakları arasından bir çığlık kaçıverdi. Sarsılarak sert bir şekilde durdular, Diana'nın kayanın

içine geçmiş sağ eli haricinde hiçbir şeyden destek almaksızın havada sallanıyorlardı. Alia, kızın parmaklarının arasında bir yerden kanların sızdığını görebiliyordu.

Birden içini aşağı bakma, ne kadar yol gelmiş olduklarını, aşağı ne kadar düşeceklerini görme arzusu kapladı. *Bunu sakın yapma*, diye emretti beyninin mantık merkezleri. Fakat sinir sisteminin geri kalan kısmı hâlâ dövüş veya kaç modundaydı. Aşağı baktı. Baş dönmesi tüm bedenini etkiledi. Aşağıda bulanık suları dalgalanan deniz ve simsiyah iri kayalardan başka bir şey yoktu, köpüklü dalgalar kayalara çarpıyor ve kayalık sırtları daha da köpürtüyordu.

Alia tekrar Diana'nın, tutundukları yerden yavaşça kayan, kanamakta olan parmaklarına baktı. Kendi elleri de terliyordu; vücudu aşağı doğru kayıyordu. Daha sıkı tutunmak için kıpırdandı.

"Kıpırdama," diye bağırdı Diana. Alia hareketsiz kaldı.

Diana'nın boğazından kükreme ile hırıltı arası bir ses çıktı ve bedenini yukarı doğru iterek sol kolunu başının üzerinden geçirdi. Bir an için Alia düştüklerini sandı. Daha sonra Diana'nın parmakları tutunacak bir yer buldu, ayak parmakları kayanın içine geçti ve bir kez daha kayaya sıkıca yapıştılar.

Alia, Diana'nın sırtındaki gerilimi, kaslarındaki kasılmayı hissetti. Tekrar hareket ediyorlar, yukarı, daha da yukarı tırmanıyorlardı. Alia bir daha aşağı bakma riskine girmedi. Gözlerini sıkıca yumdu ve aradan uzun dakikalar geçtikten sonra Diana uçurumun tepesinden düzlüğe çıkıyordu. Alia onun sırtından indi ve bir süreliğine öylece yerde yattılar.

Diana hemen ayağa fırlayarak üzerindeki tozları sildi. Alia'ya elini uzattı.

"Bir dakika izin ver bana," dedi Alia, kalp ritmini normale döndürmeye çalışarak.

"*Sen* neden yoruldun?"

"Neredeyse ölüyorduk!"

Diana başını yana doğru kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"*Evet.*" Bu kızın sorunu neydi böyle?

Alia kendine uzatılan eli tuttu ve ayağa kalktılar. Tepedeki bulutlar arasında kapkara fırtına bulutları da vardı ve rüzgâr sanki bu kümelerin saçlarını çekiyordu. Kafasındaki örgülere dokundu. Saçları tuz ve kumdan, rahatsız edici bir şekilde kaskatı kesilmişti.

Bir başka fırtınanın habercileri ya da belki de *Thetis*'i batıran fırtına adaya doğru geliyordu. Alia kıyı şeridine baktı fakat herhangi bir deniz feneri ya da liman göremedi, hiçbir medeniyet belirtisi yoktu. Burası gerçekten de izole bir yerdi.

Alia denize bakmak istemedi ama yine de *Thetis*'ten ve tayfasından, Jasmine'den, Ray'den, Luke'tan, Dr. Ellis'ten –*bana Kate deyin* demişti fakat onlar ona yine de Dr. Ellis demişlerdi– herhangi bir işaret görebilmek için baktı. Rüzgâr çıktığı sırada Ray ve Jasmine ne hakkında tartışıyordu? Rotalarından sapmışlardı, değerleri gösteren cihazlar hiçbir anlam ifade etmiyordu ve herkes birbirini suçluyormuş gibi görünüyordu.

Tayfa, gemiye bindikleri andan itibaren birbirine sataşıp duruyordu. Alia, içinde hafif bir hayal kırıklığı hissederek onlardan uzak durmuştu. *Thetis*'te geçirdiği bir ay boyunca Jason'a kendi başına güvende olabileceğini göstermesi, aynı zamanda Bennett Akademisi'nden uzakta arkadaş edinebilmesi ve son zamanlarda peşini bırakmayan o gerilimden kaçması için de kendine bir fırsat yaratması gerekiyordu. Fakat bunun yerine gezi tıpkı eski yaşamı gibi devam etmişti. Ray ve Luke o kadar şeyin arasında birbirlerini resmen bir şarkı listesi yüzünden itip kakmaya başlamışlardı. Ve şimdi de ölüp gitmişlerdi işte.

"Belki de olduğumuz yerde kalmalıyız," dedi Alia. Diana gelmeden önce kendini oldukça kötü hissediyordu fakat şimdi mağaradan çıkmış olduğu için ciğerleri çok daha temiz bir havayı soluyordu ve kendini daha az sersemlemiş hissediyordu. "Gemi için bir arama ekibi gönderirler. Belki de sahilden onlara işaret göndermenin bir yolunu buluruz."

Diana başını iki yana salladı. "Kimse seni burada bulamaz. Kimseyi bulamadılar."

Alia kuşkuyla kaşını kaldırdı. "Burası bir tür Bermuda Şeytan Üçgeni saçmalığı gibi bir şey mi?"

"Onun gibi bir şey. Bu ada, ulaşılması imkânsıza yakın bir yerdir. Herhangi bir haritada ya da krokide yer almaz."

Alia parmaklarını salladı. "Google her şeyi bilir ve her şeyi görür."

"Google," diye yineledi Diana. "Google tanrılarınızdan biri mi?"

"Hey," dedi Alia. "İnternette vakit geçirmiş olmam, beynimin tamamen yıkandığı anlamına gelmez."

Diana ona boş gözlerle baktı, ardından onu takip etmesi için Alia'ya işaret etti. "Haydi gel. Burada fazla göze batıyoruz."

"Fırtınalı havada ormanın sığınılabilecek bir yer olduğundan pek emin değilim," dedi Alia. Diana bunu hiç düşünmemiş gibi, dudağını ısırdı. "Sanırım burada havalar pek bozuk olmuyor, ha?"

"Asla," dedi Diana. "Fakat ormana gitmemiz şart. Açık alanda kalamayız."

Birden Alia'nın kollarına, fırtınayla ya da nemli giysileriyle alakası olmayan bir ürperti yayıldı. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Bu adadaki insanlar buraya, bulunmak istemedikleri için geldiler."

"Senin gibi mi?"

"Benim... başka seçeneğim yoktu. Ben burada doğdum. Ama ada insanları yabancılardan pek hoşlanmazlar."

Alia ürperdi. Harika, demek şimdi atışan bançolar senaryosunun bir adım uzağındaydılar.[1] Ya da belki atışan lirler? *Sakin ol, Alia.* "Bu insanların hepsi de aynı tuhaf milis kuvvetlerine ya da onun gibi bir şeye dahil değil, değil mi?"

"Aslında, birçoğu... şey... orduda."

---

1 *Kurtuluş* (1972) filmine gönderme yapılmış. (ed.n.)

Durum çok daha iyiye gidiyordu. Alia'da bu şans varken muhtemelen adadaki insanların, bir kazadan sağ kurtulmuş bir grup paranoyak olduğu ortaya çıkacaktı. Yabancılardan hoşlanmıyorlarsa, o zaman kesinlikle New York'tan gelen melez bir kızdan da hoşlanmayacaklardı. "Peki telefonları yok mu? Ya da telsizleri?"

"Dış dünyayla hiçbir bağlantı yok mu?"

"Ya biri hastalanırsa ya da bir kaza geçirirse?"

"Burada öyle şeyler sorun değil," dedi Diana, ardından, "Ya da eskiden sorun olmazdı," diye ekledi.

Demek Alia bir tür Tarikat Adası'na düşmüştü. Mükemmel. "Bir tekne ya da onun gibi bir şey çalamaz mıyız?" diye sordu.

"Bunu düşündüm ama rıhtımlar kalabalık. Birinin bir araç aldığını anlarlar, özellikle de fırtına çıkmışken. Ve sanırım Therapne'ye gidebilmemiz için bir tekneden fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Nereye?"

"Güney Yunanistan. Lakonia Körfezi."

Bu ona hiçbir şey ifade etmedi. Alia coğrafya derslerinden bir şeyler unutmadıysa tabii. *Thetis* İstanbul'dan ayrılalı sadece birkaç gün olmuştu. Fena halde rotalarından sapmış olsalar bile, bu kadar uzağa gitmiş olmaları mantıksızdı. Neden Selanik ya da Atina değildi? "Orası buradan kilometrelerce uzakta. O kadar uzağa gidemeyiz."

"Elbette gidemeyiz."

Alia derin bir nefes aldı. Göğsü, sanki biri onu yumruklamış gibi ağrıdı. Ciğerleri hâlâ suyla doluymuş gibi geliyordu ve vücudu çürüklerle kaplıydı. Bunların haricinde de midesi bulanıyor ve başı dönüyordu. Bir doktora görünmesi gerekiyordu. Gerçek bir şehre gitmesi gerekiyordu.

Eğer Diana yalan konuşmuyorsa ya da hayal dünyasında yaşamıyorsa –ki bunların her ikisi de olası ihtimallerdi çünkü kız tuhaf tiplerle dolu bir adada kalmıştı– akıllıca davranması gerekiyordu. *Ona ayak uydur,* dedi kendi kendine. *Bu kız güney*

Yunanistan'a gitmek mi istiyor? Sorun değil. Telefonun olduğu bir yere gidebildiği müddetçe Alia başını sallayıp gülümseyebilirdi.

Alia sağlam bir ifadeye büründü ve Diana'nın peşinden yemyeşil ormana daldı. Bu tamamen yabancı bir dünyaya ayak basmak gibiydi. Alia'nın annesi ile babası, keşfedilen yepyeni bitki türleri ve bu keşiflerden geliştirilen ilaçlar hakkında bilgi sahibi olmak amacıyla çıktıkları bir gezide, küçük yaştaki Alia ve Jason'ı Brezilya yağmur ormanlarına götürmüştü. Orası da biraz burası gibi gür ve capcanlıydı ama yine de tam olarak benzemiyordu. Bu ağaçlar Alia'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu, bazıları o kadar genişti ki halkalarının içine *Thetis* gibi bir gemi rahat rahat sığabilirdi. Kökleri orman zemininde kalın spiraller halinde uzanıyordu; üzerleri, geniş ağızlı boru çiçeklerinin açtığı sarmaşıklarla kaplıydı. Hava çok hoş kokuyor, neredeyse Alia'nın tenine ipek gibi temas ediyordu ve her türlü yüzeyi kaplayan yağmur damlaları yosunları, yaprakları ve dalları, sanki değerli taşlarla süslüymüşler gibi gösteriyordu.

Bir tarikat için harika bir yer.

Alia ağzını açmaması gerektiğini biliyordu ama yine de dayanamayıp, "Neden güney Yunanistan'a gitmemiz gerekiyor?" diye sordu.

"Keşif geminize annen ile babanın işleri nedeniyle saldırılmadı. Seni avlamaya çalışıyorlar."

"Avlamaya çalışıyorlar," dedi Alia dümdüz bir ifadeyle. "İpeksi derim için mi?"

"*Haptandra* olduğun için."

"Ne olduğum için?"

"Bir Savaşgetiren."

"Oyunlarla pek aram yoktur."

Diana omuzunun üzerinden geriye şaşkınlık dolu bir bakış attı. "Kâhin, Hekatombaion'un ilk gününde güneş batmadan önce Therapne'deki kaynağa ulaşmamız gerektiğini söyledi. Orası Helen'in, Menelaus'un yanında defnedildiği yer. Sen ve ait olduğun soy o kaynağın suyunda temizlendiğinizde artık bir

Savaşgetiren olmayacaksın. Bir daha hayatın için korku duyman gerekmeyecek."

"Elbette," dedi Alia. "Çok mantıklı."

"Umalım ki düşmanların ölmüş olduğuna inansın ama adadan ayrıldığımız zaman her şeye karşı hazırlıklı olmalıyız."

En yakındaki polis merkezini bulmaya ve senden uzaklaşmaya hazırlıklı olacağım ben, Deli Kraliçe, diye düşündü Alia. Fakat tek söylediği şey, "Anladım," oldu.

Diana aniden durdu ve parmağını dudaklarına götürdü. Alia anlayışla başını salladı, ardından Diana'nın peşinden sürünerek omuzunun üzerinden, yaprakların arasından geriye baktı.

Alia kendini ne görmeye hazırlaması gerektiğinden pek emin değildi. Belki bir tür kale ya da askeri kamp bozması bir yer, kamuflajlar içinde dağlılar. Fakat bunun yerine, aşağıda uzanan ve azalmaya başlayan ışıkta parlıyormuş gibi görünen, altın taştan yapılmış bir şehre bağlanan geniş bir yol gördü. Kemerleri ve kuleleri, kubbeli çatıları ve ipek tenteleri zarif sütunlar tarafından yukarıda tutulan, dizi dizi çiçeklerle dolu açık verandaları olan bir şehirdi bu.

Bir şeyler oluyordu. Kadınlar yol boyunca yukarı aşağı koşturuyorlardı, hareketlerinde acele vardı. Bazılarının üzerinde deri pantolonlar ve Diana'nınkine benzeyen şeritli üstler vardı fakat diğerleri açık renkli ipekler giymişlerdi. Bu insanlar bir kazadan kurtulmuş kurbanlardan çok sahne almaya hazırlanan bir grup sanatçıya benziyordu.

Diana Alia'nın bakışlarıyla buluştu ve bir işaret yaptı.

"Bu askeri bir şey mi?" diye fısıldadı Alia.

"Boş ver," dedi Diana sinirli bir şekilde soluk vererek. "Sadece beni takip et ve sessiz ol. Hafif adımlarla yürümeye çalış. Bu kadar ufak tefek birine göre epeyce ses çıkarıyorsun."

"*Ufak tefek* değilim ben," diye karşı çıktı Alia. Ve evet, pek de *endamlı* biri sayılmazdı ama bir ağaca falan da çarpmış değildi.

Birlikte dallar arasında yol alarak orman içinde ilerlemeye devam ettiler. Diana temkinli ilerliyordu ve dinlenmek için hiç

durmuyordu fakat Alia attığı her adımda kendini daha kötü hissediyordu. Ne kadar zamandır yürümekte olduklarına dair hiçbir fikri yoktu fakat kanvas tenis ayakkabılarını kazada kaybetmişti ve orman zeminini kaplayan yosun tutmuş yüzeye rağmen ayakları, karşılarına çıkan her bir kökü, yumruyu ve çakıl taşını protesto ediyordu.

Sonunda Diana durdu. Bu kez karnının üzerinde uzandı ve şişman, yeşil yapraklarla kaplı bir ağacın altından tırtıl misali sürünerek geçti. Alia bir süre orada öylece durdu. Gerçekten bunu yapıyor muydu? Bir omuz silkti, ardından o da karnının üstüne yatarak Diana'yı takip etti. Yüksek surları olan hisar türü bir yapıya tepeden baktıkları bir yere çıktılar.

"Surlar çatlamış," dedi Diana, sesi üzgün bir dehşet ifadesine bürünmüştü. "Neredeyse üç bin yıldır ayaktalar."

Artık Alia bu kızın kafayı yemiş olduğunu biliyordu. Bu yapının o kadar uzun süredir burada olmasının imkânı yoktu. Hisar, kum rengi surlarından birindeki kocaman çatlağa karşın yepyeni görünüyordu.

Birlikte aşağı bakarlarken Alia, deri pantolonları ve üstleri içindeki iki kadının bir kemerin altından koşarak geçtiklerini gördü. Tekrar ortaya çıktıklarında yanlarında başka bir kadın daha vardı. Kadının sadece bir kolu vardı ve bu kolunun üzerinde de –

"O bir zincir zırh mı?"

Diana başıyla onayladı. "Everilde Haçlı Seferleri'nde çarpışabilmek için kendini bir şövalye kılığına soktu. Dövme gövdesini tamamen kaplıyor."

"Vay canına. Sanki hep bir Rönesans Fuarı'nda yaşıyormuş gibi. Omuzunda ne yazıyor peki?"

Diana gözlerini kırptı, kapkara kirpiklerinde yağmur damlaları vardı. "Barış. Arapça yazılmış. O dövmeyi, Hafsah adaya geldiğinde yaptırdı. İkisi de antrenman odalarında çalışıyor fakat fırtına ve depremler sürüp giderken muhtemelen Epheseum'dan

alabildikleri her türlü yardıma ihtiyaçları olacak." Diana sızlandı. "Annem beni öldürecek."

"Neden?"

"Benim de aşağıda olup onlara yardım etmem gerekirdi. *Liderlik rolünü üstlenmem gerekirdi.*"

Alia neredeyse gülecekti. Görünüşe göre, tarikat çocuklarının bile beklentiler içinde olan anneleri vardı. "Burası neresi?"

"Cephanelik."

Burası bir cephaneliğe göre inanılmaz güzel bir yerdi.

Kadınlar gittiğinde Diana Alia'yı toprak setten ve çiçeklerle kaplı bir kemerin altından geçirdi. Alia uzanıp krem rengi bir güle dokundu, çiçeğin taç yapraklarında kırmızı benekler vardı ve yağmurdan ağırlaşmıştı. Daha önce hayatında bundan daha güzel bir çiçek görmemişti ve gül neredeyse kafası kadar büyüktü.

"Eldiven gülleri," dedi Diana. "Eriha zambakları, güngüzelleri. Bunların hepsi savaş ya da zaferle ilişkilendirilmiş çiçeklerdir. Annem temalardan gerçekten çok hoşlanır."

"Bana pek tuhaf gelmedi," diye mırıldandı Alia.

Fakat cephaneliğe girdiklerinde Alia'nın ağzı açık kaldı. Burası, devasa bir kubbesi olan altıgen biçimli kocaman bir salondu. Her duvarda farklı bir silah çeşidi vardı: kılıçlar, baltalar, hançerler, sopalar ve uçlarında çiviler, çatallar ve Alia'nın herhangi bir isim bulamadığı ürkütücü görünümlü küçük çengeller bulunan aletler. Duvarlardaki silahlar kronolojik olarak sıralanmış gibi görünüyorlardı, en eski ve en basit görünümlü silahlar en üstteydi, bunların daha şık ve modern karşılıkları da altta yer alıyordu.

"Tüfek yok," dedi Alia.

Diana ona sanki karşısında bir kaçık varmış gibi baktı. "Tüfek korkakların silahıdır."

"Hmmm," dedi Alia diplomatik bir şekilde. Tüfek aynı zamanda en etkili silahtı. Polislerin sokakta çift uçlu baltalarla yürürken görülmemesinin bir sebebi vardı. *Anti-silah, çiçekçilik*

seven, hayatta kalmayı amaç edinmiş bir tarikat. Belki de bunlar sadece, silah koleksiyonu yapan bir hippi topluluğuydu.

"Oradaki şey nedir?" diye sordu Alia, üzerinde kocaman çengeller olan bir aleti işaret ederek.

"*Zhua*. Bir savaşçının, atın üstündeki düşmanının kalkanını alması için kullanılır."

"Bana dünyanın en ölümcül paspası gibi geldi."

Diana bunu bir süre düşündü. "Belki de yerleri korkutarak temizlemek için bunu kullanabilirsin."

Devasa bir salona girdiler, salonun zeminine idman amacıyla kondukları anlaşılan keçelerin ve cansız mankenlerin yanından geçtiler. "Bütün bu aletleri böyle ortada mı bırakıyorsunuz? Tehlikeli geliyor bu bana."

"Teşhir edilmesi için izin alınmayan hiçbir silah cephanelikten dışarı çıkarılamaz."

"Ya biri bir şeyi çalarsa?"

"Nasıl çalsın? Bunlar herkese ait."

Alia tarikata dair bulduğu sıfatlar listesine sessizce bir de *sosyalist* sözcüğünü ekledi. Jason bunu onaylamazdı. Fakat ağabeyini ya da onun ne kadar endişeli olabileceğini düşünmek istemiyordu. Ya da bu adadan gitmenin bir yolunu bulamazsa onu bir daha göremeyebileceği gerçeğini.

Başka bir kemerli geçitten geçerek daha küçük bir salona girdiler. Işık burada daha loştu, tepedeki vitray kubbenin mavi panellerinden süzülerek içeri giriyordu. Oda, içindekilerin maviye çalan ışıkta süzülüyormuş gibi görünmelerine neden olan akıllı aynalarla donatılmış cam kasalarda doluydu. Tıpkı bir safir taşının merkezinde durmak gibiydi.

Kasaların hiçbirinin üzerinde etiket ya da levha yoktu ve her birinin içinde farklı birer kostüm vardı – dövülmüş bronzdan bir zırh ve parçalanmış bir çift sandalet; Alia'nın bir samuray zırhı olabileceğini düşündüğü, parçalı çelik ve deri karışımı; ağır kürkler ve boncuklu heybeler; yirmili yıllardan kalma gibi görünen bir pilot tulumu – Alia'nın askeri modanın tarihçesine

dair net bir bilgisi yoktu ama Nim bunu bilirdi. Belki de Amelia Earhart'ın düştüğü yer burasıydı. Fakat Alia yakından bakınca, pilot ceketinin kurşun delikleriyle parçalanmış olduğunu gördü. Ceketin yanındaki bir başka kutu içinde bulunan ağır kaplamalı zırha dikkatlice baktı. Bunun da içinde, sanki mızrakla delinmiş gibi bir delik vardı.

Başka bir şey daha vardı: zırh, giysilerin kesilip biçilme tarzları, taçlar, bilezikler ve çizmeler. Alia birden durdu. Şehre giden yolda yirmi ya da otuz kadar kadın görmüşler ama hiç erkek görmemişlerdi.

"Dur biraz," dedi Alia. Diana odanın tam ortasında bulunan, diğerlerinden daha büyük ve daha parlak, kubbenin tepesindeki camı delip geçen beyaz ışıkla aydınlanan cam kasanın önünde duruyordu. "Bu adada hiç erkek var mı?"

Diana başını salladı. "Hayır."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Vay canına, yoksa siz radikal feminist bir tarikat falan mısınız?"

Diana kaşlarını çattı. "Pek öyle değiliz?"

"Hepiniz lezbiyen misiniz?"

"Tabii ki hayır."

"Öyle olsanız da sorun yok. Nim eşcinseldir. Belki biseksüel. Buna kendisi de karar vermeye çalışıyor."

"Nim de kim?"

"En yakın arkadaşım." Tek arkadaşım, demedi Alia. Jason sayılmazdı. Ve Theo da gerçek bir arkadaştan ziyade "sıradan bir arkadaş"tı.

"Bazıları erkeklerden, bazıları kadınlardan hoşlanır, bazıları her ikisinden hoşlanır, bazıları da hiçbirinden hoşlanmaz."

"Öyleyse neden hiç erkek yok?"

"Uzun hikâye."

"Peki, madem bu adada erkeklerin yaşamasına izin verilmiyor, sen nasıl burada *doğdun*?"

"Bu çok daha uzun bir hikâye." Diana kasaya arkasını döndü ve mandalı kaldırdı fakat daha sonra bir an tereddüt etti. Çekinerek, sanki metalin alev almasından korkarak kasanın içine uzandı ve orta yerinde yıldız biçiminde kocaman bir yakut olan incecik bir altın taç aldı.

Alia, birçok Park Avenue sosyetiğinde birçok devasa mücevher görmüştü ama hiçbiri bunun gibi değildi. "Bu kimin?"

"Sanırım benim. Annem bunu ben doğduğumda yaptırmış. Ama bugüne kadar hiç takmadım."

"Yakut gerçek mi?"

Diana başıyla onayladı ve hafifçe gülümsedi. "Köpek Yıldızı gibi kırmızı. İsmim, avcı kadın Diana'dan esinlenilerek verildi ve onun nişanı olan Orion takımyıldızının altında doğdum. Ortadaki taş, annemin tacının taşından kesilerek yapıldı." Diana, kasanın içinde askıda duran ve ortasında çok daha büyük bir yakut bulunan geniş tacı işaret etti. "Bunlar kalptaşıdır. Bir tür pusula işlevi görürler."

Diana, yıldız şeklindeki yakutu yerinden çıkardı ve altın tacı tekrar yerine koydu. "Umarım kimse fark etmez."

"Kurabiye büyüklüğünde bir yakutu mu? Kesinlikle kimse fark etmez."

Diana parmaklarını kasanın içindeki diğer parçaların üzerinde gezdirdi: üzerinde kırmızı mücevherler ve Alia'nın başparmağı büyüklüğünde topaz parçaları bulunan geniş, altın bir kemer; ipi gerilmemiş şık bir yay ve içi oklarla dolu, işlemeli deri bir sadak; geniş, demir bileziklere benzeyen bir set ve yılan gibi kıvrılmış bir tür halat.

"Buna ihtiyacımız olacak," dedi Diana, kemendi kasadan alarak. Kalçasına bağlarken kement sanki sıradan ipten farklı bir şeyden örülmüş gibi bir ışıltıyla parladı. Diana demir bileklikerden birinin kelepçesine dokundu. "Annem küçükken her hafta beni buraya getirirdi. Bana her bir kasanın ardındaki hikâyeyi, buraya gelmiş bütün kadınları anlatırdı. Bunlar bizim en büyük kahramanlarımızdan kalan özel eşyalar. Adaya gel-

meden önce sürdükleri hayattan ve sonrasında barışı korumak için mücadele verdikleri savaşlardan kalan bazı parçalar. Annem bana hepsinin hikâyesini anlattı. Kendisininki hariç hepsinin."

Bunlar aile yadigârı olmalı, diye düşündü Alia.

Ardından, Diana'nın dokunmakta olduğu bileklik *hareket etti*.

Alia bir adım geriledi, neredeyse hemen arkasında duran kasaya çarpacaktı. "Neler oluyor?" Sanki metal erimiş gibiydi. Bileklik kasadan kayıp çıktı ve kendini Diana'nın bileğine sardı. "Neler. Oluyor," diye tekrarladı Alia, ikinci bileklik de Diana'nın diğer bileği etrafında kıvrılırken.

Diana da Alia kadar şaşkın görünüyordu. Tıpkı ameliyat öncesi ellerini ovalayarak yıkamak üzere olan bir cerrah gibi ellerini kaldırdı ve ağzı şaşkınlıktan bir karış açık halde bileklikliklere baktı.

Beyin sarsıntısı geçirdim, diye mırıldandı Alia'nın zihni. *Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirdim. Aslında, belki de komadayımdır. Patlama sırasında kendimden geçtim ve şu anda da Türkiye'de bir hastanedeyim. Hemen uyanmam gerek çünkü ona kadınların yaşadığı bu büyülü adadan söz ettiğimde Nim heyecandan altına kaçıracak.*

"Belki de bu bir işarettir," dedi Diana.

"Neyin işareti," diye bağırabilmeyi başardı Alia.

"Atılacağım macera konusunda haklı olduğumun. Doğru kararı verdiğimin."

"Beni adadan götürme kararı mı? Kesinlikle. En haklı karar bu." Alia ipi ve bileklikleri düşündü. Diana silah taşıyan insanlara dair ne demiş olursa olsun, şayet bunların herhangi biri gerçekse, şimdi etrafta savaş baltaları ve ölüm saçan paspaslarıyla koşturan bir yığın tarikat kadını olabilirdi. "Belki de başka bir şey almalıyız?"

"Ne gibi?"

"Beni avlamaya çalışan düşmanlardan bahseden sensin. Sence bir arbalete ya da mızrağa falan ihtiyacımız olmaz mı? Sivri uçlu bir şeye, mesela şu kılıç gibi."

"Diğer eserler mi? Ama bu çalmak olur."

"Peki ya bu bileklikler?"

"Bunlar doğuştan bana ait."

"O zaman antrenman odasından bir şeyler ödünç alamaz mıyız?"

"Kaynağa, bir savaş başlatmak için gitmiyoruz. Böyle bir şeyi önlemek için gidiyoruz."

"Evet ama ne derler bilirsin. Bazen en iyi savunma iyi bir hücumdur."

Diana kaşını kaldırdı. "Ve bazen en iyi savunma, elinde devasa bir kılıçla ortaya çıkmak değildir."

"Boyu bir seksenin üzerinde olan ve beni bir sırt çantası gibi gezdirebilen kız söylüyor bunları. Kimse seninle uğraşmaz zaten."

"Kimlerin uğraştığını bilsen şaşırırdın. Ben..."

Bir sarsıntı daha zemini salladı ve odanın masmavi ışık içinde yüzmesine neden oldu.

"Haydi," dedi Diana. Kasa yana doğru devrilerek taş zeminde parçalanır, kırık cam parçaları etrafta uçuşurken Alia'nın kolunu kavradı ve onu kasadan uzaklaştırdı. "Seni bu adadan çıkarmak zorundayız."

Alia, koşarak cephanelikten geçerlerken Diana'ya ayak uydurmaya çalıştı. Başı zonkluyordu ve mide bulantısı öncekinden daha ağır bir şekilde başlamıştı. Devasa kubbeden iri kayalar dökülüyor, Diana ve Alia zikzaklar çizerek girişe doğru giderken antrenman odasının keçelerle kaplı zeminine düşerek parçalanıyordu.

Kemere yaklaşırlarken Diana Alia'yı arkasına aldı fakat yolları açık olmalıydı çünkü sonrasında Alia'nın elinden tuttu ve ormanlık alana doğru koştular. Yalnızca toprak sete çıktıklarında ve ağaçlar onları gizlediğinde durdular. Alia göğsü patlayacakmış gibi hissediyordu. Formsuz olduğunu biliyordu. Nim sürekli onu yogaya başlatmak istiyordu ve Jason'ın da koşu bandıyla

neredeyse ciddi bir ilişkisi vardı fakat bu başka bir şeydi. Başı dönüyordu, ağrı kafatasını ısrarcı zonklamalar halinde zorluyordu.

"Durmam gerek," dedi Alia iki büklüm olarak. Görüşü bulanmıştı. Dudaklarının üzerinden sızan bir şey olduğunu fark etti ve elini yüzüne değdirdiğinde parmağı kana bulandı. "Bana neler oluyor?"

Diana çantasından bir bez çıkardı, bezi en yakınında bulunan ağaç dalındaki yağmur suyuyla ıslattı ve usulca Alia'nın ağzı ile burnunu sildi. Diana dokununca Alia acının hafifçe geçtiğini, görünüşün netleştiğini hissetti. "Söyledim ya, seni adadan çıkarmamız gerekiyor."

"Bu ada bir metafor," diye mırıldandı Alia kendi kendine. "Adadan çıktığımızda uyanacağım."

"Ada metafor falan değil," dedi Diana. "Yuvam, sen ona zarar vermeden önce seni öldürüyor. Devam etmeliyiz. Seni taşımamı ister misin?"

"Hayır," dedi Alia, Diana'nın elini iterek. "İyiyim."

Diana başını iki yana salladı ama onunla tartışmadı. Alia, gerek duyduğu zamanlarda ağaç gövdelerine yaslanarak, ciğerlerindeki solukların takırtısını dinleyerek, yağmurun çamura dönüştürdüğü yumuşak toprak parçalarında ayaklarını şapırdatarak Diana'nın peşinden gitti. Kocaman, yeşil yaprakların arasına sığınan kuşların kanat hışırtılarının farkındaydı. Maymunların çığlıklarını işitmiş ama hiçbirinin izine rastlayamamıştı. Burası son derece canlıydı, hayat doluydu, coşkundu.

Hangisi gerçek, hangisi değil? diye merak etti Alia. Belki de ada gerçekti ve onun algıları kapalıydı. Beyni kaza sırasında hasar görmüş olabilirdi. Bedeni kesinlikle adrenalinle dolup taşıyordu. Ya da belki de bir yerlerde bir hastanede yatıyor, bir MR cihazına götürülüyordu ve tüm bunlar halüsinasyondu. Bu fikir çok hoşuna gitti. Uzmanlar tekleyen zihnindeki sorunu tespit edecekler ve düzelteceklerdi. Zaman ve kaynaklar uygun olduğunda bilim her şeyi çözebilirdi. Annesi ile babasının ona ve Jason'a öğrettiği şey buydu. Dünyanın kusursuz bir mantığı,

görebilmeyi öğrendiğiniz takdirde kendilerini gösterecek saklı düzenleri vardı. Annesi ile babası, iyi eğitilmiş bir evcil hayvan gibi davranan kocaman ağaçları ve mücevherleri görselerdi ne düşünürlerdi? *Bunun bir açıklaması olması gerektiğini söylerlerdi. Bir açıklama bulurlardı.*

Orman aşağı doğru eğim alırken Alia sendeleyerek Diana'nın peşinden gitti. Ağaçlar giderek seyreldi ve yavaş yavaş yerlerini bir açıklığa bıraktılar. Bir dünyadan diğerine geçtiğine dair sarsıcı bir hisse kapıldı Alia. Az evvel gür bir bitki örtüsüyle kaplı, çiçeklerle ve parlak renkli ötücü kuşlarla dolu bir ormandan çıkmışlardı. Şimdiyse ancak bir otlak olarak adlandırılabilecek bir alana, rüzgârla usulca sallanan sazların kapladığı inişli çıkışlı tepelere, bulutlarla kaplı gökyüzüne karışan gri ve uçuk yeşil renklere bakıyordu.

Alia soluklanmaya çalıştı, yorgun bir köpek gibi nefes alıp verdiğinin ciddi bir biçimde farkındaydı, bu sırada Diana hiç de soluksuz kalmış gibi görünmüyordu. "Bu çok anlamsız. Bu tür bir ekoloji bu iklime tamamen ters."

Diana yalnızca gülümsedi. "Ada böyledir. Bize hediyeler verir." Alia gözlerini devirmemeye çalıştı. "Annem adadan önceki yaşamdan asla söz etmez," diye devam etti Diana sözlerine. "Fakat burayı çok sever. Sanırım ona bozkırları hatırlatıyor."

Diana uzunca bir süre durup çimenlere baktı. Alia'nın yeniden yürümeye başlamak gibi bir isteği yoktu fakat Diana acele etmeleri gerektiğine dair belirgin bir izlenime kapılmıştı.

"Pekâlâ..." diye söze başladı Alia. Diana başını iki yana sallayarak parmağını dudaklarına götürdü. "Eğer beni susturacaksan..."

"Dinle."

"Tek duyabildiğim şey rüzgârın sesi."

"Burası," dedi Diana, Alia'nın elini tutarak. Çömeldi ve Alia'yı da çekerek avucunu nemli toprağın üzerine koydu. "Hissediyor musun?"

Alia kaşlarını çattı fakat daha sonra depremden farklı olan bir sarsıntı hissetti. Bu daha çok yağmur damlalarının patırtısı gibiydi fakat tam olarak hissettiği şey değildi.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandı Diana.

Alia ona temkinli bir şekilde baktı, ardından gözlerini kapadı. Etraf karardı. Havadaki fırtınanın kokusunu, arkalarında kalan ormanın yoğun, yosunu andıran rayihasını ve başka bir şeyin, isimlendiremediği daha sıcak bir şeyin kokusunu duydu. Çimenlerin arasında ilerleyen yapayalnız rüzgârın hışırtısını işitti ve sonrasında ise başta onu şüpheye düşürecek kadar belirsiz, son derece yumuşak bir kişneme sesi duydu. Ses bir kez daha geldi ve sonra bu sesler, yerin derinliklerinde hissettiği davul ritmiyle bir olmaya başladı: birlikte hareket eden bedenler, burundan alınan soluklar, toynak sesleri.

Gözleri birden açıldı. Gülümsediğini hissetti. "Atlar mı?" Diana gülümsedi ve onu başıyla onayladı. Birlikte doğruldular. "Ama neredeler?"

"Buradalar, bu alandalar, hayalet sürü."

Diana beline geçirmiş olduğu altın renkli ip sarmalını çıkardı ve uzun çimenlerin arasında ilerlemeye başladı. Otlar Diana'nın kalçalarına, Alia'nınsa neredeyse beline kadar geliyor, çıplak bacaklarını, ona örümcek ağlarını hatırlatan kaşıntılı bir şekilde gıdıklıyorlardı.

"Annem ve kız kardeşleri ata binme konusunda ustaydılar," dedi Diana. "Her tür atı sürebilir ve atları tatlı sözlerle idare edebilir, eyerlerinden asılırken, baş aşağı vaziyette nişan alarak ok atabilirlerdi. Maeve adaya geldiğinde..." Diana'nın sesi titredi. "Hayalet sürü, tanrıça Epona'dan bir hediyeydi. Maeve'e ölümsüzlüğü bağışladıkları için Hera ve Athena'ya bir teşekkürdü."

Diana durmaları için işaret etti ve Alia onun ipe bir düğüm atarak kement yaptığını gördü. Diana elinde usulca sallayarak kemende ivme kazandırdı.

Alia şimdi seslerin, kalp atışını andıran ama sesi adeta iki katına, üç katına çıkmış gibi duyulan toynakların gümbürtüsünün

daha da yaklaştığını işitiyordu. Uzun çimenler, sanki görünmez bir güç tarafından eziliyormuşçasına, rüzgâra karşı hareket ediyordu. Alia'nın zihni bunu reddetti. *Bu olamaz. Olamaz.*

Diana'nın gözleri kapalıydı. Yüzü rüzgâra doğru eğilmiş bir halde durmuş dinliyordu, elindeki kement tembelce, belli bir ritimde sallanıyordu. Serbest bıraktığında ip sanki Diana'nın elinde parladı. Gri gökyüzünde uzun, ışıldayan bir yol kat etti, ardından bir saniye önce orada olmayan kocaman, beyaz bir atın boynunun etrafına dolandı. Sanki atın ortaya çıkmasına kement neden olmuş gibiydi.

Alia geriye doğru bir adım attı, kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu. Diana kemendi gevşetti, at yürüyüşünü yavaşlatarak parlak beyaz yelesini isteksizce sallarken etrafında döndü. Diana ipi usulca çekti ve at toynakları üzerinde şaha kalkıp şiddetli, öfke dolu bir şekilde kişneyerek yavaşladı.

"Bir şey yok, Khione," diye mırıldandı Diana, sesi alçak ve rahatlatıcıydı. "Benim."

At yelesini silkerek geriye doğru salındı ve Diana bir kez daha kemendi usulca çekti, kollarındaki kaslar bronz teninin altında kıpırdandı.

Diana hafifçe ıslık çaldı ve atın kulakları kıpırdadı. At gönülsüzce çöktü, toynakları çimenler üzerine huysuz bir şekilde gürültüyle indi ve hoşnutsuz bir soluk verdi. Diana kemendi sallarken at ilerledi. Yeterince yakınına geldiğinde Diana kolunu atın boynuna doladı ve hayvan kocaman başını ona değdirirken Diana da onun böğrünü okşadı.

"Bu Maeve'in en sevdiği attır," dedi Diana ve Alia onun sesindeki üzüntü ve endişeyi işitti. Cesaret verici bir gülümsemeyle Alia'ya ilerlemesi için elini salladı. "Haydi."

Alia bir an tereddüt etti, ardından dikkatle uzanıp hayvanın kadifemsi burnunu okşadı. Okulundaki birçok kız ata binerdi ama o daha önce, kaymaktaşı gibi bembeyaz, mermerden yontulmuş, meydanın orta yerindeki bir anıttan fırlamış gibi duran böyle bir hayvan görmemişti. Kirpikleri de yelesi gibi

kar beyazdı fakat gözlerinin akları yoktu. Bir alacamenekşenin derin, koyu mor rengine sahiptiler.

At –*görünmez at*, diye düzeltti Alia'nın zihni, ardından bunu reddetti– başını eğdi ve Alia, kazadan kurtulduğu andan beri içinde taşıdığı dehşetin ufak bir kırıntısını hissetti. Birden kendini gözyaşlarını tutmaya çalışırken buldu. Ağzına kadar dolu olan bir bardağı, suyun dökülmesini önleyen yüzey gerilimini düşündü. Elinin altında atın bedeni sımsıcaktı. Alia atın kirpiklerinin upuzun kıvrımını görebiliyordu. Bu hayvan, dalgaların soğukluğundan beri hiçbir şeyin olmadığı kadar gerçekti. Eğer bu yaratık gerçekse, o zaman bunların *hepsi* gerçek olabilirdi. Bu çok fazlaydı.

Alia gözlerini yumdu ve alnını atın yelesinin kaba ipeksiliğine dayadı. "Adı ne demiştin?"

"Khione. 'Kar' anlamına gelir."

"Ve bu bir hediyeydi, öyle mi?"

"Evet. Eğer bir binici hayalet sürüden bir ata biner ve yelelerine tutunursa, o da at gibi görünmez olur."

"Peki, onu şimdi nasıl görebiliyoruz?"

"Kement sayesinde. Kement her zaman gerçekleri gösterir."

Alia yarı yarıya hıçkırık gibi çıkan şiddetli bir nefes aldı. "Kemende, benim eve dönüp dönemeyeceğimi sorabilir misin?"

"O şekilde işlemiyor. Ayrıca Alia, eve dönemezsin. Henüz değil. Bazı insanlar seni öldürmeye çalıştı."

"Vakıf yüzünden."

"Kimliğin yüzünden. Birçok insan için sen bir tehlikesin. Seni Yunanistan'a, Therapne'deki kaynağa götürmek zorundayız." Diana atın kulağına fısıldadı ve ardından Khione'nin yelesinden birkaç tutam kopardı. Khione bu hareketi onaylamayan bir şekilde kişnedi fakat kocaman toynaklarını yere vurarak olduğu yerde kaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Alia.

"Adadan çıkmamız için bunlara ihtiyacımız var."

Bir sarsıntı daha oldu ve at şaha kalkarak kemendi Diana'nın elleri arasından çekip aldı. Diana telaşsız bir ifadeyle, kollarını iki yana genişçe açarak Alia'nın önüne geçti. Khione sıçrayarak birkaç adım attı, ardından sakinleşmiş gibi göründü. Diana biraz daha bekledi, sonra ipi aldı. Atın böğrüne hafifçe vurdu. "Yakında çok daha iyi olacak," dedi usulca. "Söz veriyorum."

Diana kemendi atın kafasından geçirdi ve Alia, Khione'nin ortadan kayboluşunu hayretle izledi. Sihir. Gerçek anlamda sihirle karşı karşıyaydı. Filmlerde gösterilen türden sihir. Henüz ortada sihirli bir değnek ya da bir büyücü falan yoktu ama belki de adada uzun süre kalırsa karşısında bire ejderha belirebilirdi. *Her şey son derece gerçekmiş gibi,* diye düşündü Alia, Diana'nın peşinden otlağa doğru giderken. Fakat muhtemelen sanrılar böyle şeylerdi zaten.

Bir süre sonra bu bölgenin tanıdık gelmeye başladığını fark etti. Alia uzaklarda bir yerde denizi gördü. Kayalıklara geri dönmüşlerdi.

"Mağaraya geri dönmem," dedi inatla.

"Mağaraya değil," dedi Diana. "Koya."

Alia dikkatle uçurumun kıyısına yürüdü ve aşağı baktı. Orada, kıyıya girinti yapmış, bir soru işaretinin üst kısmı biçiminde küçük bir kumsal vardı.

"Tamam ama bu kez asla sırtına binmem."

"Seni bir iple çekebilirim," dedi Diana, çantasından sıradan bir halat çıkararak.

"İmkânı yok. O uçurumun üzerinden geçmem."

"Sana zarar gelmesine izin vermem."

"Sana bir şey söyleyeyim mi, Diana? Tanışalı çok olmadı, o yüzden belki farkına varamadın ama benim vücut yapım seninki gibi değil. Hayatımı kurtardığın için sana minnettarım..."

"Birkaç kez hem de."

"Tamam, birkaç kez kurtardın ama bugün yaşadıklarım bana çok fazla geldi. Ben kilometrelerce yürüyüş yapmam. Güvenlik ağı, özel tırmanma duvarı ve spor salonunun zemininden "Aferin

sana!" diye bağıran aşırı heyecanlı bir herif olmadan herhangi bir tırmanış faaliyetinde de bulunmadım. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama artık kontrolü kaybetmek üzereyim."

Diana onu uzunca bir süre inceledi ve Alia, istediği takdirde kızın onu öylece omuzunun üzerinden atarak sırtına alabileceğini net bir şekilde fark etti. Fakat Diana başını salladı ve hafifçe başını eğdi. "Affedersin."

Görünüşe göre tarikat çocukları bir de terbiyeliydiler.

Alia yaptığı çıkış üzerine mahcup olarak, "Önemli değil," dedi. En azından bu, onu artık sırtına almayacağı anlamına geliyordu. Diana kayalıklardan geçip onu dik ve daracık bir yolun başlangıcına doğru götürdü. Alia yutkundu ve kendine güveni tammış gibi görünmek için elinden geleni yaptı. "Bu daha iyi."

"Benim gideceğim yoldan daha hızlı gidilirdi," dedi Diana.

"Yavaş ve istikrarlı gidilen yollar yarışı kazandırır."

"Bu neredeyse her zaman yanlıştır."

"Ezop masallarını düşün."

"Ezop diye biri hiç var olmadı. Ona mal edilen masallar, iki kadın kölenin yazdıklarıydı."

"Bu bana çok normal bir durum gibi geldi. Yolda giderken bunu düşüneceğim."

Alia her bir adımını dikkatle seçerek yola koyuldu, ayağının bir yere takılmasından ve doğruca aşağı düşmekten korkuyordu.

"Bu şekilde ilerlersen yol bir saat sürer," dedi Diana.

"Oraya varmam gereken zamanda varacağım. Yarı keçi değilim ben."

"Neredeyse sana inanacaktım."

O anda hafif çaplı bir sarsıntı daha oldu ve Alia tüm bedeniyle uçurumun kenarına yaslandı.

"Bu yolda yürümek istediğinden emin misin?" dedi Diana.

"Eminim," diye bağırdı Alia.

"Tamam. Kumsalda beni bekle."

"Sen gelmiyor musun?"

"Ben kendi yolumdan gideceğim."

Diana çantasını uçurumun kenarından aşağıdaki koya attı. Sonra da, Alia onu şaşkınlıkla seyrederken, uçurumun tepesinden hızla koştu. Alia elleriyle ağzını kapadı. Yapmak istediği şey bu olamaz...

Diana ileri sıçradı, bir an için fırtına bulutlarının arasında, ayak parmakları dümdüz, kolları açık vaziyette hayal meyal belirdi. Sanki her an kanatları çıkıp uçuverecekmiş gibiydi. *Bugün daha tuhaf şeyler de oldu.* Fakat bunun yerine, bedeni aşağı doğru bir kavis çizdi ve uçurumun kenarında gözden kayboldu.

"Gösteriş," diye mırıldandı Alia ve yoldan aşağı doğru inmeye devam etti.

Alia ayaklarını sürüyerek ilerlerken, önce bir adımını atacak bir sonraki yeri bulmaya çalışıyor sonraysa kıyıya vuran gri dalgalar arasında Diana'nın yerini bulabilmek için denize bakıyordu. Dalgalar kocamandı, koyu bitmek bilmez bir öfkeyle dövüyorlardı. Ya Diana bu dalgaların dibine çekilmişse? Ya o güzel başını bir kayaya çarpıp parçalamışsa?

Alia uzağa gittikçe kendi başının ağrısı daha da şiddetleniyor ve midesi daha da bulanıyordu. Kayalıkların aşağısına ulaştığında uylukları titriyordu ve aşağı düşme korkusuyla sinirleri iyice yıpranmıştı. Diana'dan herhangi bir iz yoktu ve Alia, o geri dönmediği takdirde ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Tekrar uçurumun tepesine mi tırmanacaktı? Buna gücü olduğundan hiç emin değildi. O hippi silah koleksiyoncularından birinin onu bulmasını ve Diana'nın bahsettiğinden daha arkadaş canlısı olmasını mı umacaktı? Peki ya Diana'nın Yunanistan'a ve Alia'nın tehlikeli biri olduğuna dair söylediği şeyler?

"Kız deli," dedi Alia, sözlerini herhangi birine yöneltmeden. "Bir tarikatın içinde büyümek insanı bu hale getirir işte." *Evet, bir kumsalda kendi kendine konuşan da sensin.*

Deli olsa da olmasa da Alia, denize bakıp Diana'yı, kolları kararlı bir tempoyla suyu yararak ilerler vaziyette görünce göğsündeki korku düğümünün gevşediğini hissetti. Arkasında, dalgalar arasında belirip kaybolan devasa bir şekil vardı.

Diana kıyıya ulaştığında koyu renk saçlarından sular süzülüyordu, omuzlarından halatlar asılıydı, ayakları kumlara batıyor, ileri doğru yürürken vücudundaki her bir adale geriliyordu. Alia bu iplerin geminin halat donanımı olduğunu ancak bir süre sonra fark edebildi.

Diana *Thetis'i* denizin dibinden çıkarmıştı.

Alia birden, iliklerine dek sarsıldığı bir ürperti duydu. Geminin direklerinden biri hâlâ sağlamdı; diğeriyse temelinden kırılmıştı. Pruva tamamen gitmişti. Patlama ardında, teknenin geriye kalan kısmının olması gereken yerde, ahşap ve fiberglastan oluşan çentikli bir hat haricinde hiçbir şey bırakmamıştı. *Peşindeler... Kimliğin yüzünden.*

Diana anlamıyordu. Alia'nın ailesi, ilk önce araştırmalarıyla "Tanrıcılık oynadıkları" gerekçesiyle, ardından da Keralis Vakfı'nın yardımlar için yapılacak hibelere ilişkin koymuş oldukları kurallardan ötürü çok uzun süredir hedefteydiler. Hâlâ annesi ile babasını öldüren kazanın bir tür suikast planı olduğuna ilişkin spekülasyonlar vardı. Daha etraflıca yapılan incelemelerse, o korkunç gecenin ardında kaygan yol ve dikkatsiz sürücülerden başka bir şeyin olmadığını kanıtlamıştı. Fakat birkaç senede bir, gazetelerden ya da bloglardan biri mutlaka Nik ve Lina Keralis'in ölümleri hakkında bir komplo yazısı yazardı. Alia meraklı bir muhabirden bir elektronik posta alırdı ya da bir gazete bayiinin önünden geçerken annesi ile babasının evlilik töreni fotoğrafının kendisine baktığını görürdü ve eski yaraları tekrar açılıverirdi.

Alia Jason'la birlikte arka koltukta oturduklarını, ağabeyinin sokak lambaları tarafından aydınlatınan profilini, önde oturup eve giderken hangi köprüden geçmeleri gerektiği konusunda tartışan annesi ile babasını hatırlıyordu. Alia'nın onlara dair en son anısı buydu: parmaklarıyla direksiyon üzerinde ritim tutan annesi, telefonunun ekranına dokunan ve Triborough'tan geçmiş olmaları halinde çoktan evde olacaklarını iddia eden babası. Daha sonra da arabanın yanlış yöne doğru gittiğine

dair hissettiği o tuhaf duygu, yolda kayarken o hızla trafikte geçtikleri üç şerit. Alia arabanın refüje çarpışını, yırtılan metalin gıcırtısını hatırlıyordu, daha sonrasındaysa hiçbir şey hatırlamıyordu. Alia o zamanlar on iki yaşındaydı. Jason ise on yedi. Alia hastanede uyandığında burnunda hâlâ yanık lastik kokusu vardı. Kokunun yok olması ve yerini mide bulandırıcı hastane dezenfektanına bırakması birkaç günü bulmuştu. Alia uyandığında Jason yanındaydı, yanağında dikiş atılmış büyük bir kesik vardı ve gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Vaftiz babaları Michael Santos da gelmişti ve oğlu Theo, kolunu Jason'ın omzuna atmış, Alia'nın elini tutmuştu.

Thetis'ten geriye kalanlara bakmak ona o hastane yatağında uyanmakla aynı şeyleri hissettirmiş, içini kederle doldurmuştu. *Peşindeler.* Kazanın sebebi Alia mıydı? Jasmine'in, Ray'in ve diğerlerinin sonsuza dek yitip gitmiş olmalarının sebebi kendisi muydu?

Diana geminin halat donanımını çözmeye girişmişti ve şimdi de geminin gövdesini, ıstakoz yemeye girişirmiş biri gibi kolayca parçalara ayırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Alia, ona gergin bir şekilde bakarak. Belki de tarikat üyeleri çiğnenebilir vitamin tabletlerine steroid de karıştırıyorlardı.

"Sınırın ötesine geçebilmemiz için bir tekneye ihtiyacımız var."

"Ne sınırı?"

Diana birden tereddüt ettikten sonra, "Yani açık deniz demek istedim. Bu gövde artık işe yaramaz ama sanırım güverte ile yelkenin bir kısmını kurtarıp sal olarak kullanabiliriz."

Alia tekneye dokunmak istemiyordu. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. "Sal mı? Bu dalgalar arasında mı? Neden fırtınanın dinmesini beklemiyoruz?"

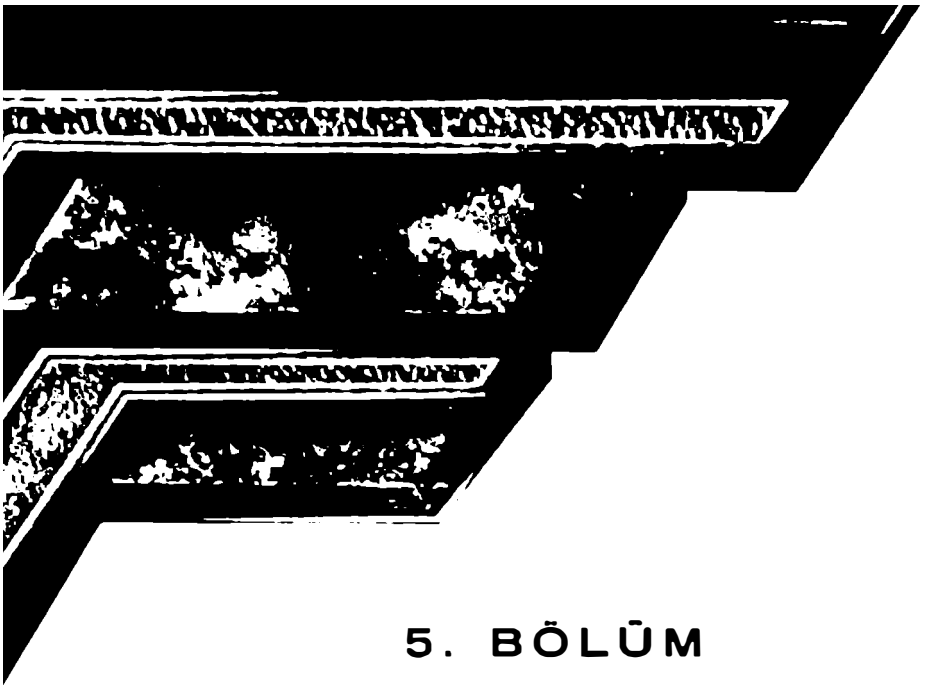
"Bu fırtına dinmeyecek. Daha da şiddetlenecek." Diana denize baktı. "Yüzmeyi deneyebiliriz ama eğer birbirimizden ayrılırsak..."

"Sorun değil," dedi Alia, gövdenin bir kısmını omuzuna bağlayıp çekerek yerinden kopardı ve Diana'ya yardım etti.

Tam o anda Diana acıyla iki büklüm oldu.

"Ne oldu?" diye sordu Alia paniğe kapılarak. Farkına bile varmadan, Diana'yı yenilmez biri olarak görmeye başlamıştı.

"Maeve," dedi Diana. "Diğerleri. Acele etmemiz gerek. Yakında her şey için çok geç olacak."

5. BÖLÜM

Birlikte neredeyse bir saat çalıştılar. Depremler daha da sıklaşmaya başlamıştı ve arada sırada arkalarındaki uçurumdan parçalar kopuyordu. Diana, melez teninin ardında Alia'nın nasıl da külrengine döndüğünü görebiliyordu. Alia bir süre ona yardım etmeyi denemiş fakat sonunda pes etmiş ve sadece eğreti sala yaslanmıştı, fazla derin olmayan soluklarla nefes alıp veriyordu.

Alia, kayalıklara tırmanırlarken ve Diana yakınındayken daha iyi görünüyordu. *Ona yakınlığın hayatını uzatabilir, hatta onu yatıştırabilir ama iyileştiremez. O ölecek ve ada yaşayacak.* Alia ölüyordu ve Diana kendini hâlâ iyi hissetmesine karşın, tüm Amazonları birbirine bağlayan kan bağı vasıtasıyla kız kardeşlerinin duyduğu acıyı ve şaşkınlığı hissedebiliyordu. Birinin hissettiği şeyi hepsi hissederdi ve dövüşmek, hatta dalaşmak bile rakibinizin acısına dayanmak anlamına gelirdi, hem de darbeyi vuran siz olmanıza rağmen. Şayet içlerinden biri ölürse... Hayır, Diana buna izin vermezdi.

"Dayan Maeve," diye fısıldadı.

Salı birlikte ellerinden geldiğince sağlam bir şekilde bağladılar ve daha sonra Diana yelkenleri gererek, Khione'nin yelesinden

kopardığı tutamları halatların düğümlerine bağladı. Her bir düğümle birlikte, sırasıyla salın bütün bölümleri gözden kayboldu. Sal, Themyscira ve Yunanistan'ın güney kıyılarından bakıldığında görünmez olacaktı. Diana salı, Gytheio'ya mümkün olduğunca yakın bir yere götürmeyi umuyordu. Oradan Therapne'ye yürüyerek iki günlük bir yolculukları olacaktı. Alia'nın şimdiki durumunda oraya daha hızlı gidebileceğinden şüpheliydi. Belki de orada, hakkında birçok şey okuduğu o makinelerden bir tane edinebilirlerdi.

"Otomobil kullanmayı biliyor musun?" diye sordu Diana, salın eğreti dümenini sağlamlaştırırken.

"Araba mı? Hayır. New York'ta araba kullanmayı öğrenmem için hiçbir sebep yok."

Diana kaşlarını çattı. "Pekâlâ, yaya olarak gitsek bile, Hekatombaion'un başlangıcından önce kaynağa ulaşabilecek vaktimiz var."

"Peki bu Hekatombaion tam olarak nedir?"

"Eski Yunan takviminin ilk ayı. Eskiden senenin başlangıcını temsil ederdi."

"Anladım. Hekatombaion. Kaynağın içinde parti. Bütün havalı çocuklar orada olacak."

"Kim o havalı çocuklar?"

"Of. Tamam, sen ve ben orada olacağız."

Diana'nın içinde, Alia'nın kaynağa gitmek istemediğine dair belli belirsiz bir his vardı ama bu konu hakkında daha sonra endişelenebilirdi. Khione'nin yelesinin bir tutamını da kendi saçıyla birlikte ördü ve aynı şeyi Alia'ya da yaptı, ardından onun sala binmesine yardım etti ve salın kenarlarını sıkıca kavramak üzere eğildi.

Diana salı suya doğru itti. Ardından sala atladı, dalgaların altta kabardığını hissedebiliyordu. Yelkeni hafifçe açtı ve elini dümen yekesinin üzerine yerleştirdi.

Birlikte hızla denize açılırlarken, Diana arkasına dönüp küçücük koya baktı ve geçen her saniyeyle birlikte koyun daha

da ufalıp gidişini seyretti. *Çok geç değil,* diye düşündü. *Geri dön. Adanın yapacağını yapmasına izin ver.* Fakat bunun yerine Alia'ya yelkenleri gevşetmesini söyledi ve rüzgârın branda bezinin içini doldurmasını seyretti. Sal başka bir dalganın üstünden hızla aşarak midelerini ağızlarına getiren bir düşüşle diğer tarafa indi.

Sınırı belirten kayaları geçtiler ve sislerin içine doğru ilerlediler. Bu kez hava sıcaklığında bir değişim olmadı ve Diana diğer tarafa geçip geçmediklerini anlayabileceğinden pek emin olamadı. Dalgalar burada daha şiddetli görünüyordu fakat bunu anlamak güçtü. Biraz sonra Alia başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Diana yanaklarına tekrar renk geldiğini görebiliyordu. Themyscira'daki depremler diniyor muydu? Maeve gözlerini açıyor muydu? Yoksa adayı Alia'nın etkisinden arındırmak için bir kurban mı istenecekti?

Diana arkasına dönüp yuvasına baktı. Daha önce hiç bu kadar uzağa gitmemiş, adayı hiç bu kadar uzak bir mesafeden görmemişti. Sis hafifçe aralandı ve Diana adanın şeklini, kıyı şeridinin kıvrımını, bir ucunda Epheseum'un kulelerini, diğerindeyse Bana-Mighdall'ın koca kubbesini, yeşil bir cariye gibi uzanan dağlarının zirvelerini ve vadilerini görebildi.

Sis perdesi kapandı. Themyscira gözden kayboldu. Şimdi geri dönmeye çalışsa, ada onu tanır mıydı? O, adayı bulabilir miydi? Ada onu geriye dönüşte hoş karşılar mıydı?

Nereye geri dönüşte? diye sordu kafasının içindeki karamsar bir ses. Ya geri dönerse ne olacaktı? Ya Kâhin Hippolyta'ya, onun halkına ne kadar feci bir şekilde ihanet ettiğini söylemezse? Diana adada kalsaydı, sadece Hippolyta'nın şımarttığı kızı olarak kalacaktı. Asla yolunu bulmasına izin verilmeyecekti.

Hippolyta Diana'nın bir Amazon olduğunu iddia edebilirdi ama her şeyden önce, Diana onun kızıydı, riske atamayacağı kadar değerli ve kırılgandı. Ve diğer Amazonlar da her zaman onu böyle göreceklerdi: gerçek bir kız kardeş gibi değil de kraliçelerinin kızı olarak. Diana sonsuza dek bir yabancı, diğerlerinin istifade edebileceği bir zaaf olarak kalacaktı.

Fakat Diana işleri yoluna koyabilirse, Alia'yı kaynağa götürebilirse, bu onun için çıkılmış bir görev olmayacaktı sadece; aynı zamanda bir *macera*, şampiyonlardan önce, eski zamanlarda çıkılanlar gibi, bir kahramanın yolculuğu olacaktı. Savaşgetirenlerin soyu kesilecekti. Alia yaşayacak, savaş önlenecekti ve Diana da kendini ispat etmiş olacaktı. O zamana kadar, Hippolyta ve Tek, Diana'nın çiğnemiş olduğu kuralın farkına varacaktı. Amazon Konseyi karşısında mahkemeye çıkarılması gerekecekti fakat Diana'nın, affedileceğine inanması gerekiyordu. Savaşgetirenlerin soyunu kesmek? Tek bir savaşı değil de gelecekteki sayısız savaşı önlemek? Bu bir Amazon'a layık bir işti. Elbette bir cezası olacaktı ama bu kesinlikle sürgün olmayacaktı. *Yine de Maeve'in gözünün içine bakıp ona acılarının sebebinin sen olduğunu söylemek zorunda kalacaksın.* Bu en kötü, dayanılması en güç ceza olacaktı ve Diana'nın bunu hak ettiğine şüphe yoktu.

Elbette başarısız da olabilirdi. Bu kızı kurtarabilir ve dünyayı, ölümlülerin dünyasının sınırlarından kendi yuvasına dek uzanabilecek bir savaş çağına sokabilirdi. Diana annesinin savaş alanında cansız yatan bedenini, Tek'in gözlerindeki suçlar ifadeyi, yanıp küle dönmüş toprakları, havadaki kan ve yanık et kokusunu, çakal başına sahip o korkunç yaratığı hatırladı. Hatası her şeye mal olabilirdi.

Hayır. Thetis'in batışını gören, Alia'yı denizden çıkaran kişinin o olmasının bir sebebi olmalıydı. Ona, dünyaya barışı getirme ve Alia'nın soyunda var olan savaş döngüsünü sona erdirme şansı verilmişti. Başarısız olmayacaktı. Ve yolunu korkunun tayin etmesine izin vermeyecekti.

Sis buz gibiydi ve dalgalar altlarından canlı bir şey gibi yalpalayarak geçiyordu. Diana cebine uzandı ve kalptaşını kavradı. Taşın yontulmuş, sert kenarlarını avucunun içinde hissediyordu.

"Alia," diye seslendi rüzgârda. "Elimi tut."

Alia sendeleyerek salın kenarından kıç tarafına doğru ilerledi. Diana'nın yağmur ve dalga köpüklerinden ıslanmış elini tuttu, avuçlarının arasında kalptaşı duruyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Diana, diğer elini dümen yekesinin üzerinde tutarak.

"Hazırım," dedi Alia kararlı bir baş işaretiyle.

Diana yüzünde bir tebessümün belirdiğini hissetti. "Kader bizi bekliyor."

Zihnindeki Yunanistan haritasına, Laconia Körfezi'ne, güney kıyısında bulunan küçük çimenlik alana odaklandı. *Rehber ol bize*, diye bir dilekte bulundu.

Hiçbir şey olmadı.

Diana'nın zihninde, kalptaşının nasıl çalıştığını yanlış anlamış olabileceğine dair ani, utanç verici bir düşünce belirdi. Ya dileği, taşı yönlendirecek kadar güçlü olmamışsa? O zaman bu salın üzerinde, denizde kaybolurlardı ve Diana da Themyscira'yı bir daha asla göremezdi.

Biraz sonra sal dönmeye başladı. Sular yükselerek yavaşça dönen bir spirale dönüştü ve etraflarında bir duvar oluşturdu. Gri renkli deniz suyundan ve kıvranan köpüklerden oluşan bir sütundu bu, gökyüzü çok uzaklarda güçlükle seçilen bir iğne deliği gibi minicik bir ışık halini alana dek giderek daha hızlı bir şekilde köpürüyor, daha da yükseklere çıkıyordu.

Şiddetli bir *çatırtıyla* birlikte yelken koptu ve su yolunun içinde gözden kayboldu. Sal sarsılarak altlarında ikiye ayrıldı.

"Elimi sakın bırakma!" diye bağırdı Diana, Alia'yı sıkıca tutarak.

"Şaka mı ediyorsun?" diye seslendi ona Alia.

İkisi de tamamen ıslanmış, dümenin yanında diz çökerek birbirlerine sokulmuşlardı, avuçları birbirine o kadar sıkıca yapışmıştı ki Diana elindeki taşın kenarlarının etini kestiğini hissedebiliyordu.

Tek haklıydı. Tanrılar öfkelendi. Onu hiçbir zaman adada istememişlerdi. Alia'yı ona azametini kanıtlayabilmesi için bir fırsat olarak göndermiş olduklarını düşünmesi ne kadar da büyük bir kibirdi. Alia'yı bir tuzak olarak göndermişlerdi ve

şimdi Savaşgetiren'le birlikte, denizin kocaman ağzı tarafından yutularak ölecekti.

Çalkalanan suların uğultusu kulaklarını doldurdu, kafatasını çınlattı, rüzgâr ve tuzlu deniz suyu üzerine öyle büyük bir güçle saldırıyordu ki gözlerini açık tutamıyordu. Diana Alia'ya sokuldu, birbirine kenetlenmiş avuçlarında onun nabız atışlarını hissetti. Yoksa bunlar Diana'nın kendi nabız atışları mıydı?

Bir anda etraf sessizliğe büründü. Uğultu kesilmedi ama öylece ortadan kayboldu. Su sütunu büyük kütleler halinde denize dökülüp onları sırılsıklam ederken ve deniz altlarında çalkalandığı sırada sallarını bir beşik gibi sallarken Diana gözlerini açtı. Sis direklerin küçücük kalmış parçalarına yapışırken sal dalgalandı, ardından durdu, deniz ürkütücü bir şekilde sakindi.

Etraflarını karanlık bürümüştü. Ölümlülerin dünyasında gece mi olmuştu? Kalptaşını kullandıkları sırada vakit mi kaybetmişlerdi, yoksa vakit mi kazanmışlardı?

Güçlü bir akıntı tarafından taşınan salları hâlâ hareket ediyordu fakat büyük dalgalar güçlükle fark edilen minik dalgalara dönüşmüştü.

Diana ve Alia birbirlerine baktılar. Alia'nın saçları karmakarışık bir örgü yığını halinde uzanıyordu, gözleri irice açılmıştı ve yeni basılmış madeni paralar gibi yusyuvarlaktı. Diana kendisinin de onun gibi afallamış göründüğünden kuşkulanıyordu.

"İşe yaradı mı?" dedi Alia.

Yavaşça ellerini birbirinden ayırdılar. Kalptaşı kanlarıyla kaplanmıştı. Diana taşı ıslak pantolonuna sürterek temizledi ve tekrar cebine koydu.

Etrafına bakındı. Sal, adadan ayrıldıkları sırada olduğunun yarısı büyüklüğündeydi. Direkte yalnızca, gevşek bir şekilde asılan paçavralar ve halat parçaları kalmıştı. Diana sislerin arasından ilk ışık parıltılarını gördü. Bunlar, Themyscira'nın sokak lambalarından daha parlak, fener ışığından daha sabit yanan, ölen yıldızlar misali –bembeyaz, uçuk mavi, altın rengi, gümüşi yeşil tonda– iğne ucu gibi parıldayan ışıklardı.

"İşe yaradı," dedi Diana, buna kendi de pek inanamıyordu. "Gerçekten işe yaradı." Başarmıştı. Themyscira'dan ayrılmıştı. İnsanların dünyasına geçmişti.

Her iki yanda da ışıkların sayısı artmış, Diana'nın hayal edebileceğinden daha çok sayıda ışık parlamaya başlamıştı. Diana salın kenarlarına çarpan suyun sesiyle birlikte derinden ve yankılanarak gelen bir sesi daha işitebiliyordu: gemilerin düdükleri. İşte bu, adaya çok uzaklardan gelen bir sesti.

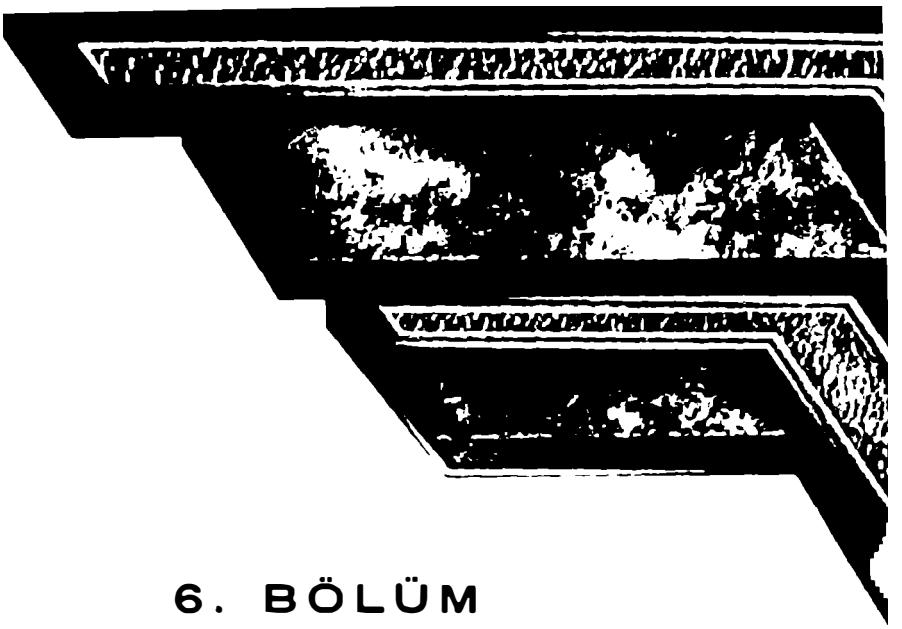
Fakat ışıklar çok yakınlarındaydı, çok parlaktı ve sayıları çok fazlaydı. Yoksa Diana onları bir şehrin bu kadar yakınına mı getirmişti? Ve neden İyonya Denizi bu kadar dingindi?

Sis dağıldı ve Diana gökyüzünde parlayan, diğerlerinden farklı bir ışık daha gördü, bu bir Amazon heykelinin havada tuttuğu titrek ışığıyla yanan sarı bir meşaleydi, sert hatlı yüzü güneş ışığı gibi bir taçla çevrelenmişti, elbisesi yıpranmış bakırın gri-yeşil kıvrımları halinde uzanıyordu. Heykelin ardında Diana göz alabildiğince uzanan köprünün ışıklarını görebiliyordu.

"Bunda bir yanlışlık var," dedi Diana, yavaşça ayağa kalkarak. "Burası Yunanistan değil."

Alia başını arkaya atarak güldü, saf coşkunluk, rahatlama ve... gurur karışımı bir histi bu.

"Olamaz," diye fısıldadı Alia. Sanki tüm şehri içine alabilecekmiş gibi, sanki tüm bu ışıklar yalnızca onu karşılamak için yakılmışlar gibi kollarını genişçe açtı. "Dünya'nın en muhteşem şehrine hoş geldin, Diana. Burası New York." Sevinçle bir çığlık atarak başını gökyüzüne çevirdi. "Burası benim evim!"

6. BÖLÜM

Ne yaptım ben? Hava Diana'nın teninde tuhaf bir his bıraktı, soluğu ciğerlerine batıyordu. Havanın rutubetli ve kül gibi tadını ağzında duyabiliyordu. Kıyıdaki ışıklar şimdi yıldızlardan ziyade yırtıcı bir hayvanın gözlerindeki parlak yansımaya, karanlıkta bekleyen kurtlara daha çok benziyordu.

Hızla Alia'ya doğru döndü. "Ne yaptın sen?"

Alia ellerini kaldırdı. "Dümende sen vardın."

"*Kalptaşı* bizi yönetiyordu. Ben kaynağı düşündüm. Kıyılara odaklandım..." Alia'nın müsterih, mutlu yüzüne bakarken sözleri yarıda kesildi. Kalptaşının, ona hükmeden kadının isteklerini yerine getirmesi gerekiyordu. Görünüşe göre Alia'nın dileği daha ağır basmıştı. "Sen de evini düşlüyordun." Sesindeki suçlayıcı tona engel olamadı.

Alia omuz silkti. "Üzgünüm?"

"Pek üzgün olduğunu sanmıyorum."

Bir mavna, ardında sallarından geriye kalan kısmı sarsan bir dalgalanma bırakarak geçerken, bu kez daha yakınlardan gelen bir gemi düdüğü işitildi. Sendelediler, kendilerini doğrultmayı başardılar fakat sal hızla su alıyordu. *Düşün*, diye azarladı Diana

kendini. Kalptaşı yalnızca Themyscira'dan ayrılmak ya da oraya geri dönmek için kullanılabilirdi. Taşı, tekrar adaya dönmek ve yeniden denemek için kullanabilirdi ama Savaşgetiren'i tekrar oraya götürme tehlikesini göze alabilir miydi? Alia ya da ada bu kez sağ kurtulabilir miydi?

Diana doğuda, yeni ağarmaya başlayan günün ışıklarının gökyüzünü griye boyadığını gördü. Gözleri ufku taradı. New York. Manhattan adası. Diana ders notlarından haritaları yeterince iyi biliyordu, Therapne'den, kaynaktan ve her türlü umuttan kilometrelerce uzakta olduğunu biliyordu.

Diana hüsran dolu bir şekilde sızlandı. "Nasıl oldu bu?"

Alia hafifçe gülümsedi. "Ben de bütün gün boyunca bunu söylüyordum."

Henüz bir gün mü olmuştu? Bu sabah Diana'nın tek endişesi yarışı kaybetmekti. Şimdiyse, bildiği tek yuvayı ve tek hayatı terk etmişti ve muhtemelen dünyayı kanlı bir savaş çağına mahkûm etmişti. Anlaşılan, felaket yaratmak gibi bir yeteneği vardı.

Yeni bir plan yap, dedi kendi kendine. Askerler duruma uyum sağlar.

"Kıyıya çıkmamız gerek," dedi Diana kesin bir ifadeyle. Fazla bir şey değildi ama bir başlangıçtı. Elbette sallarının direği, yelkeni yoktu ve tutacakları bir dümen de yoktu. "Yüzmemiz gerekecek."

Alia ürperdi. "New York hayatının ilk kuralı: Hudson'da asla yüzme. Bu suyun ne kadar kirli olduğunu biliyor musun?"

Diana nehre baktı. Suyun barut rengine çalan donuk mavi bir tonu vardı. Bu, kendi adasındaki berrak sulara hiç benzemiyordu. Yine de...

"Su sudur," dedi Diana, kendine güven duygusundan ziyade umutla. Rüzgâr ve deniz suyu, Khione'nın yelesini Alia'nın saç örgüleri arasından çekip almıştı ve Diana'nın kendi örgüsü de açılmıştı. Saldan ayrıldıkları an görünür hale geleceklerdi fakat bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu. Diana kolunu Alia'ya doladı.

"Yüzebilirim ben!" diye karşı çıktı Alia.

"Etraf karanlık. Risk alamam," dedi Diana. Ayrıca artık ölümlülerin dünyasında oldukları için, Alia'nın kendi başına yola koyulmayacağından tamamen emin olamazdı.

Diana Alia'yla birlikte suya atladı ve birden tüm vücudu irkildi. Soğukla karşılaşmayı bekliyordu ama suda ters bir şeyler vardı. Yoğun ve yapış yapış bir kıvamı vardı, sanki rutubetli bir palmiye yaprağı etrafına dolanıyormuş gibiydi.

"Hey!" diye şikâyet etti Alia, Diana'nın elleri arasında kıvranarak. "Dur, dur, doğuya yönel, Manhattan'a doğru. Yoksa Jersey'e çıkarız."

Diana hızla bacak çırpmaya başladı, onları bu... çorbanın içinden mümkün olduğunca çabuk çıkarmak istiyordu. Birden Alia kollarının arasında kaskatı kesildi.

"Ne oldu?" diye sordu Diana. "Suyun zehri mi etkiledi seni?"

"Hatırlıyorum."

"Neyi hatırlıyorsun?"

"*Bunu*. Senin beni enkazdan kurtarışını."

"Bu bana pek mümkün görünmüyor. O sırada bilincin yerinde değildi."

Alia'nın sırtı ona dönüktü fakat Diana onun hafifçe silkinişini hissetti. "Suyun ılıklaştığını hatırlıyorum." Bir an durdu. "Her şeyin yoluna gireceğini düşündüğümü hatırlıyorum."

Diana onun sesindeki rahatlamayı, her şeyin iyi gitmiş olduğuna duyduğu inancı işitebiliyordu. *Şimdi güvende olduğunu düşünüyor,* diye aklından geçirdi Diana. *Her şeyin sona erdiğini düşünüyor.*

"İşte," dedi Alia, başını uzatarak. "Tam karşıda. Orası Battery Parkı."

Gri ışık altında Diana, sudan çıkarak yükselen devasa şekli seçebiliyordu ve oraya yaklaştıkça... Gözlerini kıstı. "Top mu onlar?"

"Eskiden öyleydiler. O bir savaş anıtı."

Annesi ona, ölümlülerin dünyasının kaybettikleri şeyler için diktikleri anıtlar ve heykellerle dolu olduğunu söylemişti. *Kaybettiklerini hatırlamak için çelik ve taşlarla heykeller inşa ederler,* demişti. *Ama asla onları hatırlamazlar.*

"İşte şuradaki feribot," dedi Alia, yavaşça ilerleyen bir geminin ardından giderlerken. "Bizi görürlerse..."

"Nefes al."

"Ama..."

Diana onunla tartışmak için beklemedi. Alia'yla birlikte dibe batarak yüzmeye devam etti. Bir ölümlünün nefesini ne kadar tutabileceğinden emin değildi fakat yirmi saniye saydı.

Tekrar yüzeye çıktıklarında Alia derin bir soluk aldı ve ağzına dolan nehir suyunu tükürdü. "Ah, Tanrım, burnuma su kaçtı," dedi soluk soluğa. "Eve döndüğüme çok sevindiğim için şanslısın."

"Bu kadar keyifli olmana sevindim," diye mırıldandı Diana.

"Huysuz bir dev tarafından eziliyorum ve muhtemelen az evvel zehirli atıklar yuttum ama evet, keyifliyim."

Diana ona sardığı kolunu hafifçe gevşetti. Evine dönmek uğruna her şeyi göze almış olduğu için Alia'yı cezalandırmak hiç de âdil olmazdı. Fakat bu, içinde bulundukları kötü durumu değiştirmiyordu. Hekatombaion, yeni ayın çıkışıyla başlayacaktı ve ölümlülerin dünyasına geçtikleri sırada sadece birkaç saatten daha fazlasını kaybetmiş olmaları da muhtemeldi.

Diana, parkın yakınında demirlemiş gemileri gördü, güverteleri ve direkleri parıldayan, pul pul ışıklarla aydınlatılmıştı fakat bir gemi onları Yunanistan'a vaktinde götürebilmek için yeterince hızlı olabilir miydi? Diana, ara sıra Maeve'le birlikte Themyscira'nın üzerinde gördükleri uçakları düşündü. İhtiyacı olan şey buydu. Ama uçağı nereden bulabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Rıhtıma ulaştıklarında Diana Alia'ya sardığı kolunu gevşetti ve bir direğe tutundu.

"Boynuma sarıl," diye talimat verdi Diana. Alia'dan bir itiraz bekliyordu ama görünüşe göre keyifli ruh hali onu uysal biri yapmıştı. Tek bir şikâyette bulunmadan kollarını Diana'nın omuzlarında kenetledi. Themyscira'dan uzakta, Diana'yı kavrayışı bile daha da güçlenmişti. Şayet Alia adadan uzakta bu kadar iyi durumdaysa, o zaman Diana da Alia'nın yokluğunun Maeve üzerinde benzer bir etki yapmasını umdu.

Diana direğe tırmandı ve Alia'yla birlikte rıhtıma çıktı ve onu küt bir sesle kaldırımın üstüne bıraktı. Alia sırtüstü düştü ve kollarıyla bacaklarını yukarı aşağı indirip kaldırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Diana.

"Kar meleği yapıyorum."

"Ama kar yok ki."

"Pekâlâ," diye itiraf etti Alia. "Kutlama yapıyorum."

Diana, bu fiyaskoya dair kutlanacak bir şey olmadığını belirtmek istercesine arkasını Alia'ya ve genişçe uzanan nehre döndü, bu sırada da ilk kez şehre gerçek anlamda baktı.

Nefesi göğsünde sıkıştı. Epheseum ve Bana-Mighdall'ın birer şehir olduğunu sanıyordu ama şayet durum buysa, o zaman belki de önünde uzanan bu heybetli, keskin hatlı, parlak şey için başka bir sözcük gerekirdi. Şehir tepeler ve yükseltilerle, yüzlerce kilometre boyunca uzanan sarp sıradağlarla yükseliyordu fakat tek bir dar alana tıkıştırılmış, devasa bir mika yapı gibi, parlak yansıtıcı yüzeyler ve keskin açılarla kendi üzerine katlanmıştı. Ve şehir *canlıydı*. Şafağın henüz insanların uykuda olması gereken saatleri yaşanmasına karşın şehir yine de hareketliydi. Motorlu araçlar. Farklı renklerde göz kırpan elektrikli ışıklar. Ellerinde, üzerlerinden dumanlar tüten karton bardaklar ve koltuk altlarına sıkıştırılmış gazetelerle yürüyen insanlar.

Bu tıpkı Kâhin'le yeniden karşılaşmak gibiydi, bilinmeze bakmanın verdiği dehşeti yaşıyordu. O heyecanı yaşıyordu.

"İyi misin sen?" diye sordu Alia, rıhtımda ayağa kalkıp kirlenmiş sarı tişörtünün sularını sıkmaya çalışarak.

"Bilmiyorum," dedi Diana dürüstçe bir ifadeyle.

"Gerçekten adadan daha önce hiç ayrılmadın mı?"

"Adamdan ayrılmanın ne kadar kolay olduğunu kendi gözlerinle gördün."

"İyi bir noktaya değindin."

Bir adam yanlarından hafif tempoda koşarak geçti, alnındaki teri siliyor ve kendi kendine yüksek sesle şarkı söylüyordu. Adam uzun boylu, zayıf ve *kıllıydı*.

"Sakalı var!" dedi Diana hayretle.

"Evet, bu aralar moda."

Adam yüksek sesle "rüyaların pelteleştiği betondan ormanlar" gibi sözleri olan bir şarkı söyleyerek yolun aşağısına doğru gözden kaybolurken Diana başını yana doğru kaldırdı. "Erkeklerin genelde müzik kulakları yok mudur?"

"Hayır ama inan bana, Jason'ı karaoke yapmaya çalışırken duymak istemezsin."

Diana derin bir nefes alarak zihnini temizlemeye çalıştı. Bu şehrin onu şaşkına çevirmesine ya da dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Tamamlaması gereken bir görev vardı.

"Nereden bir uçak bulabiliriz?"

Alia topallayarak koşu yolunda yanından geçti ve parka girdi. "Uçağa ihtiyacımız yok. Banyo yapmaya ve sıcak bir yemeğe ihtiyacımız var." Çıplak ayaklarına işaret etti. *"Ayakkabıya da."*

Diana ona yetişti ve yolunu kesmek üzere harekete geçti. "Alia, eve gidemezsin."

"Diana..."

"Seni öldürmeye çalışan insanlar, Savaşgetiren'in öldüğüne inanıyor. Kaynağa ulaşana dek bunu bu şekilde bildiklerinden emin olmamız gerek." Alia ona karşı çıkmak üzere ağzını açtı fakat Diana sözünü yarıda kesti. "Bana inanmadığını biliyorum ama aynı zamanda gemideki patlamanın kaza olmadığını da biliyorsun."

Alia bir an durdu, ardından yavaşça başını salladı. "Biliyorum."

Diana içinde bir memnuniyet duygusunun kabardığını hissetti. Artık yabancısı olmadığı topraklarda olduğu için Alia'nın

olup biten her şeyi inkâr etmeye çalışacağından korkmuştu. "O halde, düşmanlarının senin ölmüş olduğuna inanmalarının herkes için çok daha güvenli bir durum olacağını da bilmelisin."

Alia eliyle yüzünü ovdu. "Yani eve gitmeye çalışırsam Jason'ın hayatını tehlikeye atabileceğimi söylüyorsun."

"Evet."

"Ağabeyimin, ölmüş olduğumu düşünmesine izin veremem. O da hedefte olabilir."

"Kaynağa ulaştığımızda..."

"Kaynaktan bahsetmeyi bırak. Oraya gitmemize olanak yok. Paramız yok ve sanırım senin pasaportun da yok."

"Pasaport da nedir?"

"Aynen öyle. Haydi bir seferde tek bir şeyle ilgilenelim. Jason'ı arayıp..."

Diana başını iki yana salladı. "Birileri seni o gemide nasıl bulacağını biliyordu. Yerini ağabeyin vasıtasıyla belirliyor olabilirler."

Diana, Alia'nın kuşkularının, ailesini emniyette tutma isteğiyle savaş halinde olduğunu görebiliyordu.

"Sanırım..." diye söze başladı Alia. Bir bisikletli hızla yanlarından geçti ve Diana'yı yoldan çekip aldı.

"Pislik!" diye bağırdı Alia bisikletlinin arkasından.

Bisikletli bir kere başını çevirip baktı ve ortaparmağını kaldırdı.

"O düşman mı?" diye sordu Diana.

"Hayır, New Yorklu. Haydi oturalım. Düşünmem lazım."

Yakınlarında bir bank buldular ve Diana oturup hareketsiz kaldı. Durup düşünmek değil harekete geçmek istiyordu fakat kaynağa gitmek gibi bir umutları varsa Alia'nın yanında olması gerekiyordu.

"Pekâlâ," dedi Alia, üst dudağını ısırarak. "Bankaya gidemeyiz çünkü kimliğimiz yok. Ve sen de bana, eve ya da Keralis ofislerine gidemeyeceğimi çünkü herkesin ölmüş olduğumu düşündüğünü söylüyorsun."

"Ve bunu bu şekilde bilmeye devam etmelerini istiyoruz."

"Tamam. Yani evimdeyim ama eğer senin kurallarına uyarsam hâlâ ortada kalmış vaziyetteyim demektir."

Diana sesindeki hayal kırıklığı ve bitkinliği işitebiliyordu. Bir an tereddüt etti. Alia'dan çok şey istediğini biliyordu ama bunu yapmak zorundaydı. Bu işin tehlikeleri, ikisinin de korkup geri çekilemeyeceği kadar büyüktü.

"Gördüğün onca şeyden sonra," dedi Diana, "cesaret ettiğimiz şeyden sonra, en azından seni tehlikelerden koruyacağım konusunda bana güvenebilir misin?"

Alia parmaklarıyla hafifçe Diana'nın sol bileğindeki bilekliğe dokundu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Cephanelikte olanları hatırlıyor muydu?

"Belki," dedi Alia sonunda. "En azından şimdi Jason'ın paranoya yapacağı gerçek bir şey olacak." Birden başını kaldırdı. "İşte bu!"

"Ne oldu?"

Alia sıçrayarak banktan kalktı. "Ne yapacağımı biliyorum. Ve artık ölmeyeceğime göre, fena halde açım."

"Ama paramız olmadığını sen kendin söyledin. Takas edecek bir şeyimiz var mı?"

"Hayır ama ben kimlik gerektirmeyen bir banka biliyorum."

"Çok iyi," dedi Diana. Şimdilik, Alia'yı izlemekten başka pek bir seçeneği yoktu. Alia kendini toparlayacak, kaynak edinecekti. "Buradan gideceğimize sevindim. Şehrin bu kısmındaki koku dayanılmaz."

Alia dudağını ısırdı. "Evet, şehrin bu *kısmı*. Az önce Hudson'da yüzmüş olduğuma ve yalınayak metroya gideceğime inanamıyorum. Kesinlikle çok kötü bir şey sebebiyle öleceğim. Haydi gel," dedi, Diana'ya elini uzatarak. "Şimdi sen benim adamdasın. Haydi bir trene atlayalım."

Diana trenler hakkında bir şeyler okumuştu. Yer altı raylı sistemlerini ve metroları, hızlı trenleri ve lokomotifleri biliyordu,

hepsi almış olduğu eğitimin, annesinin ona, ölümlülerin sürekli değişen dünyası hakkında bilgi verme çabalarının bir parçasıydı. Fakat Epheseum'da sayfa çevirerek geçirilen uzun saatlerde edinilen anlaşılması güç izlenimlerle, karanlıkta çığlıklar atarak ilerleyen New York metrosunun gerçekliği arasında ciddi bir fark vardı.

Alia onu parkın karşısındaki caddeye geçirmişti, birlikte bronz bir boğa heykelini ve upuzun bir merdivenin başında askeri kıyafetleri ve silahlarıyla nöbet tutan ve onlara kısacık bir bakış atan iki adamı geride bırakmışlardı.

"Tuhaf," diye mırıldandı Alia. "Belki bir tür bomba ihbarı olmuştur."

Şehrin resmen içlerine inmişlerdi ve tren platformuna açılan çini döşeli bir salona girdiler. Daha sonra bir sınırın üzerinden atladılar ve trenin metal kapıları arasından zorla geçtiler ve işte şimdi, tren bir tür iblis gibi haykırıp çığlıklar atarken, doğal olmayan bir şekilde parlak görünen ışıkların altındaki plastik oturaklarda oturuyorlardı.

Her bir durakta metal kapılar açılıyordu, platformun ılık havası trenin içine giriyordu ve trene daha çok yolcu biniyor, kalabalık gittikçe artıyordu. "Her gün işe gidip gelen insanlar," dedi Alia.

Bu ifade Diana için hiçbir şey ifade etmiyordu. Trende türlü boyda, türlü renkte, türlü biçimde insan bulunuyordu, bazılarının üzerinde kaliteli kumaştan giysiler vardı, diğerleri ucuz giysiler giymişlerdi. Diana Alia'nın, muhtemelen çıplak olduklarını saklamak için ayaklarını koltuğunun altına sokmuş olduğunu fark etti.

Diana ve Alia birkaç kişinin bakışını üzerlerine çektiler fakat birçok insan gözlerini ya birer tılsım gibi avuçlarında sıkıca kavradıkları küçük kutulara dikmişlerdi ya da boş ve cansız bakışlarıyla uzaklara dalmışlardı.

"Nesi var bu insanların?" diye fısıldadı Diana.

"Metro bakışı bu," diye açıkladı Alia. "New York'un ilk kuralı, Hudson Nehri'nde yüzmemekse, ikincisi de metroda kimseyle göz teması kurmamaktır."

"Neden ama?"

"Çünkü biri seninle konuşabilir."

"Bu çok mu kötü bir şey?" Konuşacak bir sürü yeni insan olması ihtimali Diana'ya hayal edilemez bir lüks gibi geliyordu.

"Belki çok kötü bir şey değil ama bunu New York'ta asla bilemezsin. Mesela şu kadını ele alalım," dedi Alia. Başını, saçları özenle taranmış ve kucağında büyük, kırmızı bir deri çanta olan orta yaşlı bir kadına doğru hafifçe salladı. "Kadın hoş biri gibi görünüyor, belki biraz fazla gergin gibi ama o çantanın içinde bir insan kafası olsa hiç şaşırmazdım."

Diana'nın gözleri irileşti. "Bu alışıldık bir şey midir?"

"Yani, alışıldık bir şey değil tabii. Muhtemelen çantasında birkaç paket pahalı kâğıt mendil ve sana göstermek isteyeceği bir sürü torun fotoğrafı vardır ama bu da yeterince kötü bir şey."

Diana bunu bir an düşündü. "Doğrudan göz teması bazen primatlar arasında saldırı eylemi olarak algılanır."

"İşte şimdi anlamaya başlıyorsun."

Diana bakışlarında fazla saldırgan gibi görünmemeye çalıştı fakat diğer yolcuları, özellikle de erkekleri incelemek için onların boş bakışlarından ve dikkat dağınıklıklarından faydalandı. Daha önce onlara dair çizimler ve fotoğraflar görmüştü ama yine de beklediğinden daha çeşitliydiler – uzun, kısa, yapılı, ince. Yumuşak hatlı çeneler, sert hatlı çeneler, uzun, kıvırcık saçlar, karpuz gibi pürüzsüz, tıraşlı kafalar gördü.

"Hey," dedi önlerindeki genç bir adam, arkasında duran sakallı, tıknaz yolcuya dönerek. "Müsaade eder misin?"

"Neye müsaade edeyim?" diye cevap verdi sakallı adam, göğsünü şişirerek.

Daha kısa boylu olan adam ona yaklaştı. "Benim yerimi işgal ediyorsun. Biraz geri gitsen diyorum?"

"Sen yerini öğrensen nasıl olur?" Adam parmağını, genç adamın göğsüne bastırdı.

Alia gözlerini devirdi. "Tanrım, metrodan nefret ediyorum." Diana'nın dirseğini yakaladı ve onu ilerletti ve başka bir yerde oturak bulabilmek için vagonun sonundaki bir kapıyı iterek açtı. Diana omuzunun üzerinden geriye baktı. İki adam hâlâ dik dik birbirlerine bakıyorlardı ve Diana onların yumruklaşıp yumruklaşmayacaklarını merak etti.

Yoksa sakinleşip birbirlerinden uzaklaşacaklar, bu sabaha başladıklarında kavga aramak gibi bir amaçları olmadığının farkına mı varacaklardı? Bu Alia'nın etkisini gösteren gücü müydü yoksa sadece New York muydu?

Geçtikleri yeni vagon biraz daha boştu fakat oturabilecekleri bir yer yoktu. Kapılardan birinin yanında, incecik, parlak kumaşlı giysileri, yanaklarında ışıltılı allıkları, dağınık saçlarında kurumuş çiçeklerden taçlarıyla birlikte birbirinin omuzunda uyuklamakta olan iki kız oturuyordu. Ayaklarındaki sandaletlerin yüksek ve sivri topukları, incecik kayışları vardı. Ayak tırnaklarını gümüş rengine boyamışlardı.

"Sence nereye gidiyorlar?" diye sordu Diana.

"Muhtemelen bir yerden geliyorlardır," dedi Alia biraz özlem dolu bir ifadeyle. "Bir partiden. Sabaha kadar uyumamışlardır herhalde."

Kızlar sanki efsunlandıkları için uyuyorlarmış gibi görünüyorlardı, sanki büyülenmiştiler.

Birden vagona, yüksek sesle konuşan ve ellerinde, içlerinde kahve varmış gibi kokan muhafazalı bardaklar tutan bir grup delikanlı bindi. Delikanlıların üzerinde, Diana'nın bir tür üniforma olduğunu fark ettiği giysiler vardı – koyu renk takım elbiseler ve beyaz, uçuk pembe, açık mavi gömlekler. Genç adamlar gülüyorlar ve ışıl ışıl parlayan kızlara bakışlar atarak birbirleriyle fısıldaşıyorlardı. *Onları inceliyorlar,* diye düşündü Diana. Gülümsemelerinin ardında bir tür açlık vardı.

Diana, ölüler diyarının efendisi Hades'i düşündü. Belki de Hades burada metro tanrısıydı, kendi bölgesine izinsiz giren herkesten geçiş bedeli ve haraç talep ediyordu, onun takım elbiseli yardımcılarıysa karanlıkta bir trenden diğerine geçiyorlardı. Çiçek tacı takmış bu kızlar tetikte olmaları gerektiğini biliyorlar mıydı? Yoksa uyumaları ve dikkatsiz davranmaları için uyuşturulmuşlardı da gölgelerden oluşan bir yarığın içinde gözden mi kaybolacaklardı?

Genç adamlardan biri Diana'nın bakışlarını fark etti. "Hey bebek," dedi, sırıtarak arkadaşlarına baktı. "Gördüğün şey hoşuna gitti mi?"

"Ben yetişkin bir insanım," dedi Diana. "Ve bundan henüz emin değilim."

Alia sızlandı ve adamın arkadaşları gülerek onu dürtmeye başladılar.

"Çok soğuksun," dedi adam, hâlâ gülümserken ona doğru yaklaşıyordu. "Bahse girerim seni ikna edebilirim."

"Nasıl?"

"Ben pek fazla şikâyet almam diyelim."

"Sevgililerinden mi?"

Adam göz kırptı. Saman sarısı saçları ve burnunun üzerinde çilleri vardı. "Ah, evet." Tekrar sırıttı. "Sevgililerimden."

"Duygularını incitmemek için şikâyet etmekten çekiniyor olmaları muhtemel."

"Ne?"

"Belki de bir kadını elinde tutabilseydin, yabancılara böyle uygunsuz tekliflerde bulunma ihtiyacı duymazdın."

"Vay canına," dedi adamın arkadaşlarından biri gülerek.

"Biraz cadalozsun, ha?" dedi sarı saçlı delikanlı. Parmağını Diana'nın bluzunun askısında gezdirdi, elinin üzeri tenini okşadı. "Bu hoşuma gitti."

"Hey..." dedi Alia.

Diana adamın parmağını kaptı ve sağa doğru sertçe büktü. Adam tiz bir çığlık attı. "O kelimeden hiç hoşlanmam. Kadınlar arasında neden popüler olamadığını şimdi anlıyorum."

"Bırak beni, seni..."

Diana parmağı bir kez daha büktü ve adam dizlerinin üstüne çöktü. "Belki ders falan alırsın?" diye bir öneride bulundu. "Ya da daha iyi akıl hocaları bulursun. Arkadaşınızın kendi kendini rezil etmesine engel olmalısınız." Diana onu bıraktı ve adam parmağını göğsüne bastırarak bağırdı. "Bu sizin de gururunuza leke sürüyor."

"Polis çağırın," diye feryat etti adam.

"Ah, baksana," dedi Alia. "Fark etmedin mi yoksa? Bu bizim durağımız."

Diana'yı çekiştirerek kapılardan platforma çıkardı. Diana bir kez arkasına baktı. Işıl ışıl parlayan kızlar el sallıyordu.

Biraz sonra Alia onu hareketli metal bir merdivene doğru çekiştirdi ve birlikte yukarı, daha da yukarı, bunaltıcı güneşe çıktılar. Diana gözlerini kırpıştırdı, gözleri parlaklığa, kulakları sese alışıyordu. Eşi görülmemiş bir gürültü. Parktayken baktığı şehir hayatın canlılığıyla hafifçe uğulduyordu fakat artık gerçek anlamda sabah olmuştu ve adeta gürültülü bir kovanın içindeydiler. Sanki ayaklarının altındaki kaldırım ve etraflarındaki duvarlar sesle titreşiyormuş gibiydi.

Her yerde insanlar, kalabalıklar, köşelerde amaçsızca dolaşıp daha sonra böğüren sürüler gibi ileri doğru akın eden büyük yığınlar vardı. Her bir yüzeyin üstü resimler ve tabelalarla kaplıydı. Bunlar da emir ve vaat cümleleriyle kaplıydı: *Bugün harekete geçin. Ona elmas verin. Yüksek lisans yapın. Çok ama çok düşük fiyatlar. Onu büyüleyin.* Tam olarak kimi? Diana bildiği bu sözlerin ve sayıların para ve fiyatları ifade ettiğini hatırladı. Diğerlerinin mesajları daha belirsizdi. Bedava da olsa kim, niye ağa bağlanmak isterdi ki?

Tabelalardan ona bakan kadın ve erkekler, sokaklarda yürüyenlerden farklı görünüyordu. Saçları parlıyordu ve ciltleri

mükemmel pürüzsüzlükte ve kusursuzdu. Belki de bunlar kutsal kişilerdi.

Yanında ilerleyen Alia hafifçe tısladı ve Diana onun daha kötü topalladığını fark etti. "Dinlenmek ister misin? Ya da seni..."

"Beni Manhattan sokaklarında taşıyamazsın."

"Zaten dikkat çekiyoruz," dedi Diana omuz silkerek. "Bunun sana nasıl bir zararı olabileceğini anlamıyorum."

"Gururumu incitir."

Üzerinde tişört ve şort olan genç bir adam yanlarından geçerken başını salladı. "Hey, tatlım, sıkılmış çamaşır gibi görünüyorsun."

"Sana soran oldu mu?" dedi Alia ve adam barış yapmak istercesine ellerini kaldırdı fakat gülümsüyordu.

"O adam arkadaşın mıydı?" diye sordu Diana, elektronik eşyalarla dolu bir mağaza vitrininin önünden geçerlerken. Durup içeri girip giremeyeceklerini sormak için can atıyordu. Her bir ürünün üzerinde büyüleyici düğmeler ve tuşlar vardı.

"Kim? O çocuk mu? Hayır."

"O zaman neden görünüşün hakkında yorum yapmaya cesaret edebildi?"

Alia güldü. "Erkekler her tür şeye cesaret ederler."

"*Gerçekten de* yorgun görünüyorsun," dedi Diana.

"Sana da soran olmadı. Daha önce gerçekten hiç erkek görmedin mi?"

"Sadece kitaplardan ve çok uzak mesafelerden."

"Peki, ne düşünüyorsun?"

Diana yanından gözlüklü bir adamın geçişini seyretti. "Şey, biraz hayal kırıklığı yarattılar. Annemin tariflerinden, onların daha iri yarı ve daha öfkeli tipler olacaklarını düşünüyordum."

Alia güldü. "Seni bir üniversitenin erkekler yurduna götürmeliyiz."

"Ayrıca neden böyle patlak gözlü ve gevşek çeneliler? Bu bütün erkeklere özgü bir hastalık falan mı yoksa sadece senin şehrindeki erkeklere özgü bir şey mi?"

Alia bir kahkaha attı. "Üzerinde deriden yapılma birkaç parça paçavrayla bir seksenlik bir süpermodel caddeden aşağı yürüdüğünde böyle olur işte."

"Ha, demek beni *kesiyorlar*. Bunu duymuştum."

Alia tek elini kaldırarak durmalarını işaret etti. "Geldik."

Diana vitrinden, şekerli kremayla kaplı minik keklerin durduğu rafa baktı. "Yemek yiyeceğimiz yer burası mı?"

"Keşke burası olsaydı. Elime para geçer geçmez bu minik keklerden bir düzine yiyeceğim."

"Neden sadece bir tane büyük kek yemiyorsun?"

"Çünkü..." Alia bir an tereddüt etti. "Nedeninden pek emin değilim. İşin prensibi budur." Caddeye şöyle bir baktı fakat Diana onun dikkatini neyin çekmiş olduğundan emin değildi. Üzerinde GİRİŞ yazan büyük bir tabela vardı, reklamda saatlik park fiyatları yazıyordu, bir de yanında "sabah kuşlarına" özel bir indirim sunan şaşırtıcı bir afiş yer alıyordu. Belki de bunlar, kümes hayvanı tüccarıydı.

Alia omuzlarını çevirdi. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Neye?"

"Yaklaşık iki saattir New York'tasın," dedi Alia. "Bir yerlere gizlice girme zamanı geldi."

7. BÖLÜM

Alia'nın gözü otoparkın giriş kısmındaydı, girişi çok yakından gözetliyormuş gibi görünmemeye çalışıyor ve midesinin guruldamasını göz ardı etmek için elinden geleni yapıyordu. O dükkânın vitrinindeki her şeyi yiyebilirdi.

"Araba mı çalmayı planlıyorsun?" dedi Diana heyecanla.

"Kullanamayacağım bir arabayı neden çalayım?" dedi Alia, sesinin hissettiğinden daha sakin çıktığını umdu. Bu noktada kendi başına bir cesaret gösterisi sergiliyordu. Metrodaki turnikelerin üzerlerinden atlamak yeterince sinir bozucu olmuştu –bu, yanında onu kışkırtacak Nim olmadan asla yapmayacağı bir şeydi– ve şimdi de resmen bir suç işlemek üzereydi. Jason da ondan şikâyetçi olurdu tabii ama Alia'nın yakalanmak gibi bir düşüncesi yoktu. *Eve git. Yeniden başlat tuşuna bas*, diye bağırıyordu içindeki her şey. Alia artık kendi çöplüğündeydi. Kendini adadakinden daha sakin, daha kendine güvenli hissetmesi gerekiyordu fakat kalabalıklar içinde hiçbir zaman rahat olamazdı ve Manhattan kocaman bir kalabalıktan ibaretti.

Görevlilerden birinin garajın iç kısımlarına doğru ortadan kayboluşunu izledi. Diğer görevli odasında telefonla konuşuyor,

yalnızca camdan görülebiliyordu. İçeri girmeleri için tek şansları bu olabilirdi. "Bak, benden sana güvenmemi istemiştin; şimdi ben senden bana güvenmeni istiyorum."

Diana koyu renk kaşlarını indirdi ve bıkkınlıkla soluğunu verdi. "Pekâlâ."

Tarikat Adası heyetinden büyük bir güvenoyu. "Güzel," dedi Alia, kendinden emin bir tavırda konuşabildiğini umarak. "İlk işimiz, kendimizi fark ettirmeden görevlileri atlatmak olacak." Uzun adımlarla koşarak sokağın karşı tarafına geçti ve daha sonra duvara sinerek ilerlerken elinden geldiğince eğildi, Diana'nın da peşinden geldiğini görünce rahatladı.

"Bana sanki suç işliyormuşuz gibi geliyor," diye fısıldadı Diana, gizlice rampadan yukarı çıkarlarken.

"Yani *gerçek anlamda* suç falan işlemiyoruz. Sadece birtakım bürokratik zorlukları savuşturuyoruz."

Alia Diana'yla birlikte kabinin yanından merdivenlere doğru geçti ve merdivenlerden yukarı tırmanırken diğer görevliye rastlamamayı umdu.

Üçüncü kata ulaştıklarında kapıyı iterek açtı. Burası sakindi, karanlıkta hava serindi. Bu kocaman binanın içinde ara sıra yankılanan tekerlek gıcırtıları ve motor gürültüleri haricinde etrafta hiç ses yoktu. Alia park alanlarını saydı. Aslında daha önce hiç bu garaja girmemişti fakat aradığı sayıyı biliyordu. 321. Yirmi bir mart, annesinin doğum günü.

318, 319, 320... Bu olabilir miydi? Alia elinde olmadan biraz hüzünlendi. Burada ne görmeyi beklediğinden pek emin değildi fakat araba hayal kırıklığına uğratıcı biçimde tanınamaz haldeki bir Toyota Camry'di. Elbette kendisinin de yanlış hatırlamış olması muhtemeldi. Ya park alanının numarası annesinin doğum günü değil de annesi ile babasının evlilik yıldönümüyse? Ya Jason artık bu garajı kullanmıyorsa?

Alia şoför tarafındaki yan camdan içeri baktı. Arabanın içi tertemizdi: boş bardak tutucular, ön panelin üzerinde katlı

duran bir fatura ve işte orada, üzerinde *fleur de lis*[2] bulunan ve dikiz aynasından sarkan bir flama, Lina Mayeux'un doğduğu şehir olan New Orleans'ın sembolü. Alia'nın annesi bir keresinde memleketini hatırlatması için zamanında bir fleur de lis dövmesi yaptırmayı düşündüğünü itiraf etmişti. *Fikrini değiştiren ne oldu?* diye sormuştu ona Alia. Annesi sadece ona göz kırpmıştı. *Fikrimi değiştirdiğimi kim söyledi?*

Alia iğne gibi batan ve ona utanç veren gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

"Pekâlâ," dedi. "Sakın telaşlanma ama camı kırmak zorunda kalacağız."

"Neden?"

"Anahtarımız yok ve benim bagajı açmam gerekiyor."

"Ama bu senin araban değil mi?"

"Ağabeyimin."

"Belki ben bagajı anahtar olmadan açabilirim."

Diana plakanın hemen üstündeki bagaj kolunu kavradı ve yukarı doğru çekti. Kapı mandalı açılacağı yerde, bagajın metali bir gıcırtı sesiyle yukarı doğru soyuldu. Diana dudağını ısırdı ve geri çekildi. Arabanın arka kısmı, ağzı açık duran bir bozuk para cüzdanı gibi görünüyordu. "Üzgünüm."

Alia herhangi bir ayak tıkırtısı duyabilmek için etrafı dinledi ama görünüşe göre görevliler ya garajdaki arabalarından birinin parçalandığını işitmemişler ya da bunu umursamamışlardı. Alia üzerinde büyük bir yırtık olan bagaja, ardından da Diana'ya baktı. "Demek ailende en güçsüz olan sensin, ha?"

Alia ve Diana bagajın içine baktılar. İçeride sanayi boy bir el feneri, bağlantı kabloları ve kocaman bir kanvas silindir çanta vardı.

"Hay sen çok yaşa Jason, seni paranoyak kaçık."

"Ne oldu?"

---

2 Fransızcada "zambak" anlamına gelen stilize bir sembol. (ç.n.)

"Hızlı kaçış çantası." Alia çantayı bagajdan çıkardı, yere koydu ve fermuarını açtı. "Jason bunlardan, acil durumlara karşı şehrin dört bir yanında saklamıştır. Brooklyn'de de var bunlardan." Alia çantanın içindeki alet edevatın birçoğunu görmezden geldi; bir branda ve bir çadır, bir su arıtma sistemi, yağmurluklar, kibritler, dondurulmuş kuru gıdalar. İlk yardım çantasını bir kenara ayırdı. Ayakları bunun için daha sonra minnettar olacaktı. "Burada temel olarak, bir kıyamet senaryosundan sonra hayatta kalmanı sağlayacak her şey var."

"Kıyametin kopacağından bu kadar emin mi?" diye sordu Diana.

"Hayır, ağabeyim sadece kontrol manyağıdır. Jason gelmiş geçmiş en iyi izcilerdendir. Her türlü ihtimale karşı hazırlıklı olmayı sever."

"Ama bu imkânsız."

"Bunu *ona* anlatmayı dene istersen. Aha!" Alia zafer kazanmışçasına bir para tomarı çıkardı. "Zenginiz!"

"Uçak almak için yeterli olur mu?"

En azından Diana düşüncelerinde tutarlıydı. "Belki bir model uçak için yeterli olur. Burada sadece bin dolar var ama bir sonraki adımda ne yapacağımızı düşünürken kalacak bir yer ve yiyecek bir şeyler bulmamız için yeterli olur."

Alia, Diana'nın yüzünde beliren sıkıntı dolu ifadeyi gözden kaçırmadı. Diana'nın tüm bu Savaşgetiren, savaş çağı, büyülü kaynak hikâyelerine gerçek anlamda inandığını biliyordu. Alia ne düşündüğünden pek emin değildi. Son yirmi dört saat içinde görmüş olduğu tuhaf şeyleri ya da Ege Denizi'nden Hudson Nehri'ne kadar olan onca mesafeyi bir şekilde, göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede gelmiş oldukları gerçeğini inkâr edemezdi.

Bir yanı hâlâ tüm bunların gerçekçi bir rüya olduğuna, Central Park'ın batısındaki yatak odasında uyanıp asla İstanbul'a doğru yola çıkmamış olduğuna inanmak istiyordu. Fakat buna inanan yanı ona giderek daha az ikna edici gelmeye başlıyordu.

Manhattan'a geri dönünce, Diana'nın adasının ona daha çok fantezi gibi gelmeye başlaması gerekirdi fakat bu kızın bu kadar sıradan bir yerdeki yürüyüşünde ve konuşmasında, ondan önceki her şeyin daha da gerçek gibi algılanmasını sağlayan bir şeyler vardı. Tanıdık bir pencereden dışarı bakıp tamamıyla yepyeni bir manzara görmek gibiydi adeta.

Alia büyük çantanın içinden küçük, kırmızı, naylon bir sırt çantası çıkardı. Adada olanları daha sonra kafasında sıraya koyabilirdi. Şu an mantıklı bir düşünce ortaya koyamayacak kadar yorgun ve açtı.

"Acaba şunu..." Alia büyük çantayı işaret etti. Diana çantayı bagaja koyup metali gıcırdatarak tekrar kapatırken Alia kırmızı çantayı açtı ve gerek duyduğu her şeyi içine doldurdu. Arabanın arka kısmı eğri büğrü bir metal yığını haline gelmişti fakat en azından oradan geçen hiç kimse bagajın gizlice açılmış olduğunu bilemeyecekti.

Tekrar merdivenlerden zemin kata indiler ve daha sonra da girişte duran görevlilerin yanından hiçbir şey olmamış gibi hızla geçip gittiler.

"Şimdi ne olacak?" dedi Diana.

"İlk durak, ayakkabıcı," diye cevap verdi Alia, fakat pislik içindeki çıplak ayaklarıyla bir mağazaya girmekten çekiniyordu. Sonra, ne yapacağını da pek bilemiyordu. Ve canını sıkan bir şey daha vardı. Ana caddelerin köşelerinde ve metro giriş çıkışlarında askerler görmüşlerdi. Bu ona, ulusal muhafızların şehre konuşlandırıldığı 11 Eylül olaylarındaki manzaraları anımsatmıştı. O burada değilken bir tür saldırı falan mı olmuştu? Parmakları telefonunu aradı. Bir yere yerleştikten sonra internete girmesi ya da en azından bir gazete bulması gerekecekti.

Köşede bir Duane Reade[3] vardı ve içeri girerlerken Diana derin bir iç çekerek kollarını yan tarafa doğru açtı. "Hava burada çok daha serin."

---

3 New York'ta hizmet veren bir eczane ve market zinciri. (ç.n.)

Bankonun ardındaki tezgâhtar kaşlarını kaldırdı.

"Şey, evet, teknolojinin harikaları işte. Müthiş." Alia boğazını temizledi, plastik bir sepet aldı ve Diana'yı, kendilerine en yakın olan koridora soktu.

"Şuraya bak," dedi Diana hayretle. "Işıklar, plastik israfı. Her şey ne kadar da *parlak*."

Alia tebessümünü bastırmaya çalıştı. "Deodorantları okşamayı bırak."

"Ama mücevhere benziyorlar!"

"Şu anda onları küpe olarak taktığını hayal ediyorum. Haydi devam edelim." Alia görüş açısının yan tarafından, bir güvenlik görevlisinin onları mağaza içinde takip ettiğini görebiliyordu.

Alia buna pek şaşırmadı. Diana sanki barbarlara hizmet veren bir striptiz kulübündeki işine giderken yolunu kaybetmiş gibiydi ve Alia da ayakkabıları olmayan, kirli giysiler içindeki siyahi bir kızdı. Bir mağaza koruması için mükemmel bir mıknatıs sayılırdı. Neredeyse annesinin, dikkatli olması için, dikkatleri üzerine çekmemesi için onu uyaran sesini işitebiliyordu. *Meramını anlatmak zorunda kalacağın durumlara sakın girme.*

Lina, derdi babaları, *ortada hiç öyle bir şey yokken onlara küçük düşecekleri durumlar hayal etmeyi öğretiyorsun. Onları korkutuyorsun*. Bu, anneleri ile babalarının asla aynı fikirde olmayı başaramadıkları tek konuydu.

En azından şimdi cebi parayla doluydu. Alia üzerinde YAZ EĞLENCESİ yazan bir tabela buldu ve rafta bulabildiği en rahat görünümlü parmak arası terlikleri aldıktan sonra Diana'yı saç ürünlerinin olduğu koridora doğru götürdü.

"Nasıl bu kadar çok çeşit olabilir?" diye sordu Diana, parmaklarını şampuan şişeleri üzerinde gezdirerek.

"Kendi adanda saçlarını yıkamak için ne kullanıyorsun?"

Diana omuz silkti. "Kendi sabunlarımızı kendimiz yapıyoruz."

"Elbette öyle," dedi Alia.

Alia saç örgülerini tekrar şekle sokacağını umduğu nemlendirici bir saç kremi ve bir de yanında kullanabileceği, durulama

gerektirmeyen bir saç kremi bulabilmek için rafları inceledi. Çocukken, sonunda annesi artık almayı reddedene kadar, her gün çilek yağı kullanma konusunda ısrar ederdi.

"Buraya sadece ayakkabı almak için geldiğimizi sanıyordum," dedi Diana, Alia şişeleri sepete atarken.

"Ve diğer gereksinimler için."

"Ama..."

"İnan bana, bazı gereksinimlerimiz var." En azından güvenlik görevlisi onlardan uzak duruyormuş gibi görünüyordu fakat Alia aynadan onun, daireler çizen bir köpekbalığı gibi, bitişikteki koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü, bir sıkıntı çıkarmasını ya da üzerinde yeterli para olmadan kasaya gitmesini beklediğini görebiliyordu.

Kasaya doğru giderlerken Alia sepetlerini şekerleme, cips ve gazozla doldurarak buraya para harcamak için geldiklerini açıkça belirtti.

"Sen bir şey istemiyor musun?" diye sordu Alia. "Bendensin."

Diana'nın düzgün, bembeyaz dişleri endişeyle alt dudağını ısırdı. "Nereden başlayacağımı bilemem ki."

"Jason burada olsaydı, sana protein barı ve sincap yemlerinden aldırmaya çalışırdı. Biliyor musun, bir Cadılar Bayramı'nda binadaki tüm çocuklara kuru üzüm vermişti. Bunların, *doğanın şekerlemeleri* olduğunu söylemişti. Aylar boyunca alt kattaki çocukların pis bakışlarıyla karşılaşmıştım."

"Doğanın şekerlemeleri mi?" dedi Diana. "Hurma belki ama kuru üzüm değil. Belki şeker pancarı. Şeker oranı oldukça yüksektir."

"Sonraki sene daha da kötüydü. Çocuklara diş fırçası verdi." Alia başını iki yana salladı. Bazen onların aynı anne babadan olduklarına inanmak güçleşirdi. "Şanslısın ki ben tam bir abur cubur meraklısıyım. En güzel ayıcık şekerlemelerinden ve en acı Doritos cipslerinden alacağız. Amerika'nın sana sunduğu sodyum ve yüksek fruktoz katkılı mısır şurubunu bir kez gerçek anlamda denediğinde asla eve dönmek istemeyeceksin." Alia

bu kez Diana'nın yüzünde beliren endişeli ifadeyi görmezden gelemedi. "Ne oldu?"

Diana bir yoğurtlu kraker paketiyle oynuyordu. "Yaptığım şeyden sonra eve *dönebileceğimi* pek sanmıyorum."

"Sizin dış dünyayla hiçbir bağlantınızın olmadığını biliyorum ama..." Diana başını kaldırıp ona istikrarlı, koyu mavi gözleriyle baktı ve Alia durumun farkına varırken cümlesini yarıda kesti. "Yani beni kurtarmaktan söz ediyorsun. Hayatımı kurtardığın için geri dönemeyebilirsin."

Diana dikkatini, teneke kutu içindeki bademlere yöneltti. "Büyük bir tehlike söz konusu. Sadece benim için değil."

Alia içinde bir suçluluk dalgasının kabardığını hissetti. Diana onun hayatını bir kez değil iki kez kurtarmıştı. Sadece evine dönmenin bir yolunu bulmak ve yaklaşık bir haftasını uyuyarak, televizyon seyrederek ve bu kızla tanıştığını unutarak geçirmek istese de ona borçluydu. Alia onun bir şey söyleyeceğini biliyordu fakat bunun yerine sadece Diana'ya bir tişört fırlattı. "Al bakalım," dedi, kasaya doğru yönelirken.

Diana tişörtü elinde kaldırdı. "'Ben kalp NY'?"

"New York'u seviyorum."

"O kadarını ben de anladım."

"Hayır, tişört senin için."

"Bu çok iddialı bir cümle. Burası hiç kuşkusuz çekici bir şehir ama..."

"Bu, bazı geri zekâlılar durup göğüslerine bakmasın diye," dedi Alia yüksek sesle, on üç yaşından daha büyük olmayan iki çocuk yan koridordan boyunlarını uzatıp bakarken.

"Üzerimi örtmemi mi istiyorsun?"

"Sana karşı tutucu davranmak istemem ama dikkatleri üzerimize çekmekten kaçınmamız gerektiğini söyleyen sendin. Görünüşe göre kimse göğüs dekoltesi, deri, fazlaca bronz ten ve yatak saçının sihirli kombinasyonuna dayanamıyor."

"Yatak saçı mı?"

"Bu şey demek. Aman işte, her neyse. Sen bazılarının ancak rüyalarında görebileceği türden birisin diyelim."

Diana, kendisine hâlâ aval aval bakmakta olan çocuklara şöyle bir göz attı. "Daha önce de meme görmüşlerdir."

"Kanlı canlı bir kızda mı? Kimbilir? Ama orijinal olanın etkisi asla geçmiyor." Alia sepete iki uzun kollu ve bir kısa kollu tişört daha attı. New York'ta yaz mevsiminde eşofman altı giymek teninin karıncalanmasına neden oluyordu ama seçenekleri de kısıtlıydı.

"Başka giysi de mi alıyorsun?"

"Güven bana, eğer Yunanistan'a gidebilmemiz için gerçekten benim yardımımı istiyorsan, bunlardan daha iyi giysilere ihtiyacım olacak."

"Neden?"

"Sen bu giysilerle idare edersin..." Alia elini belli belirsiz bir şekilde Diana'nın iki parçadan oluşan giysisine salladı. "Üzerindekiler her neyse artık. Ama ben etrafta tenis oynayan bir serseri gibi gezinemem."

"Neden?"

Alia kızdı. "Çünkü insanlar bana baktıklarında farklı şeyler görüyorlar."

"Çok kısa olduğun için mi?"

"Ben kısa değilim! Dev gibi olan sensin. Ayrıca, hayır, sebep o değil, sebep benim siyah tenli olmam." Alia sesini alçak tonda tutmaya çalıştı. Bu konulardan bahsetmek istemiyordu. Öğretmenlerinden biri "ırkçılık üzerine bir forum" düzenlemeleri gerektiğini söylediğinde ve Alia, pozitif ayrımcılık konusunda tartışan bir grup Bennett'lı çocukla muhatap olmak zorunda kaldığında, daha da kötüsü, çocuklar dersten sonra ondan özür dilemek için yanına geldiklerinde yeterince kötü bir durum yaşamıştı zaten.

Alia onu kasaya doğru götürürken Diana kaşlarını çattı. "Ülkenizin tarihindeki ırkçılık kaynaklı anlaşmazlıklar hak-

kında bir şeyler okumuştum. Bu anlaşmazlıkların sona erdiği öğretildi bana."

Babasının inanmak istediği şey de bu olmuştu. Fakat o hiçbir zaman eşinin, kızının ya da oğlunun teniyle yaşamak zorunda kalmamıştı.

"Sona ermedi. Her gün bu olaylar yaşanıyor. Ve eğer bana inanmıyorsan, başımızda dikilen şu güvenlik görevlisine bak. İnsanlar bana baktıklarında, Alia Keralis'i görmüyorlar. Sadece pasaklı giysiler içindeki berbat durumda olan esmer tenli bir kız görüyorlar, bu yüzden de görevli yanımıza gelip, *'Siz hanımlar bugün nasılsınız bakalım? O çantayı açmanızın bir mahsuru var mı?'* demeden önce buradan çıkalım."

İki kız, eşyalarını sertçe kasanın üzerine bıraktılar.

"Cosplay falan mı yapıyorsunuz?" diye sordu tezgâhın ardındaki kız, ağzındaki sakızı patlatarak. "Sen savaşçı prenses misin?"

Diana irkildi. "O kadar belli oluyor mu?"

"Güzel görünüyorsun," dedi tezgâhtar kız. "Ama ben fantastik şeylerden pek hoşlanmam."

"Aradaki farkı anlayamayacak durumda olsan ne derdin?" diye mırıldandı Alia.

"Ha?"

"Hiç. Sadece yorucu bir gündü."

Alia, eşyaların parasını cebindeki para tomarından aldığı birkaç banknotla ödedikten ve güvenlik görevlisi dikkatli gözlerle onları dikizlemeyi bıraktıktan sonra yeni terliklerini ayaklarına geçirdi; terliklerin muşamba döşeme üzerinde çıkardıkları ses onu memnun etti.

Elleri kolları plastik poşetlerle dolu halde mağazadan çıktılar, küçük parkı geçtiler ve Alia onu Alphabet City'deki Good Night Oteli'ne doğru yönlendirdi. Alia daha yakında başka otel ya da hostellerin olduğunu biliyordu ama telefonu yanında değildi ve sokaklarda gezinip insanlara yön sormak istemiyordu. İçinden ona eve gitmesini söyleyen ses giderek daha da yükseliyordu.

Otelin kötü görünümlü binasının önüne vardıklarında, "Burada daha önce kaldın mı?" diye sordu Diana kuşkuyla.

"Hayır," diye itiraf etti Alia. "Ama eskiden annemle sürekli buradan geçerdik."

O günler hayatının en güzel anılarındandı; annesiyle birlikte C Caddesi'nde Ebele'nin kuaför salonunda oturur, bir şeyler okur ya da sadece kadınların konuşmalarını dinler, saatler boyunca gerçek cinayet hikâyelerini işleyen programları seyrederlerdi. Annesiyle babası öldükten sonra Alia, o küçük salona annesi olmadan geri dönme fikrine dayanamamıştı fakat sonunda saçları öyle bir hale gelmişti ki oraya gitmek zorunda kalmıştı. Ya oraya ya da yeni bir yere gidecekti ve "yeni bir yer" fikri Alia'nın pek hoşuna gitmemişti.

Alia, Jason'la bu konuda konuşmamıştı. Sadece şoförleri Dez'e nereye gideceğini bilip bilmediğini sormuş, o da onu tek kelime etmeden Ebele'nin salonuna götürmüştü. Alia, kendisine tanıdık gelen o kapıdan içeri girmeye hazır olduğunu ve neşe dolu renklere boyanmış tenteyi, hatta pencereden Ebele'yi gördüğünde bile kendisini iyi hissedeceğini düşünmüştü. Fakat içeri girip zil çaldığında, salondaki o tatlı koku ve kimyasalların kokusu onu neredeyse yere sermişti. Farkına bile varmadan ağlamaya başlamış ve Ebele ile Norah ona sıkıca sarılarak kâğıt mendiller vermişlerdi.

İki kadın ortalığı ne telaşa vermiş ne de Alia'ya cevaplamak istemediği sorular sormamışlardı. Ona ezbere, "Her şeyin bir sebebi vardır" gibi saçmalıklardan söz etmemişlerdi. Sadece televizyonu açmışlar, Alia'yı bir sandalyeye oturtarak, sanki hiç kötü bir şey olmamış, sanki Alia'nın hayatı paramparça olmamış gibi işe koyulmuşlardı. Ebele'nin salonu onun için bir sığınak haline gelmişti. Aslında Alia birkaç gün önce oraya gitmiş, yolculuğa çıkmadan önce saçlarını ördürmüştü. Norah seri katillere merak sardığı için milyarlarca *Justice Served* bölümü seyretmişlerdi ve Alia salondan çıkarken, saç derisi sanki kafatasından ayılacakmış gibi hissediyordu.

Alia yine her zamanki gibi, üzerinde uyuyan bir ay resmi olan Good Night tabelasının altından geçmiş, her zamanki gibi bir dilek tutmuş, zihni yalnızca *Thetis'le* çıkacağı yolculuk için hazırlanmaya ve New York'tan kaçmaya odaklanmıştı. Şimdi başını kaldırıp bu tabelaya baktı ve kaşlarını çattı. "Aptal ay."

Otelin içi de tıpkı dışı gibi perişan durumdaydı, lobinin duvarlarında su izleri vardı ve muşamba döşeme yer yer ufalanmıştı.

Resepsiyon masasında kambur vaziyette oturan genç adam, Alia'dan çok büyük görünmüyordu ve yüzünde, şu çeneden aşağı kusmuk gibi sarkan ve her gördüğünde Alia'nın içinde mendil uzatma isteği uyandıran keçi sakallarından vardı. Alia'nın en çok tedirgin olduğu kısım buydu fakat delikanlıya, bagajlarının Port Authority Terminali'nde çalındığını anlatırken sesini sakin çıkarmak ve sorunsuz görünmek için elinden geleni yaptı.

"Bilemiyorum," dedi delikanlı koyu bir aksanla. Belki Rus aksanıydı. Kesinlikle Doğu Avrupa ülkelerinden birine özgü bir aksandı. "Çok kötü şeyler oluyor. İnsan dikkat etmeli."

"Haydi ama," dedi Alia, babasının bolca sahip olduğu o rahat çekicilikten bir parça sergilemeye çalışarak. "Belalı tipler gibi mi geliyoruz sana?"

Delikanlı başını yukarı, daha da yukarı kaldırarak Diana'ya baktı. "*Nie ne sme zaplaha,*" dedi Diana, vakur bir ifadeyle. Alia ona öylece baktı. Diana Rusça konuşabiliyor muydu?

Genç adamın yüzündeki donuk ifade değişmedi. "Nakit," dedi. "Bir hafta. Ödeme hemen."

Bir hafta mı? Good Night gibi bir çöplükte bile bu, bütçelerine derin bir darbe indirirdi. *Önemli değil,* dedi Alia kendi kendine, banknotları sayarken. *Jason'la iletişim kurmanın güvenli bir yolunu bulacaksın, sonrasında para da önemli bir sorun olmaktan çıkacak.*

Peki ya sana arka çıkacak bir Keralis soyadın ve servetin olmasaydı? Alia bu soruyu başka bir güne saklayabilirdi.

"Odalar her öğleden sonra temizlenir," dedi görevli çocuk, paralar masanın ardında gözden kaybolurken. "Odalarda yemek pişirmek yasak. Termostatı kurcalamak yasak." Tezgâhın üzerine gürültüyle metal bir anahtar bıraktı. Anahtarın üzerinde, üstüne keçeli kalemle "406" yazılmış pembe bir plastik etiket vardı. "Anahtarı kaybedersen, yüz dolar ödüyor sen." Gözlerini kısarak Diana'ya baktı. "Seni izliyor ben."

"Tanrım," dedi Alia, merdivenlerden yukarı çıkarlarken. "Ne dedin ona?"

"Sadece tehdit oluşturmadığımızı söyledim."

Alia gözlerini devirdi. "Bu hiç de şüphe uyandıran bir şey değil. Rusça konuşmayı nerden öğrendin?"

"Rusça değil Bulgarca'ydı ve... nasıl öğrendiğimden pek emin değilim."

"Başka kaç yabancı dil konuşabiliyorsun?"

Diana kafasında sayarmış gibi bir an duraksadı. "Sanırım hepsini."

Bir gün önce olsaydı Alia bunun imkânsız bir şey olduğunu söylerdi ama şimdi bu onun için sadece, listeye ekleyeceği tuhaf şeylerden biriydi. "İki saatlik Fransızca ödevim varken sen neredeydin?" diye söylendi.

Doğal olarak, Good Night Oteli'nin asansörü yoktu, bu yüzden kalacakları kata kadar olan dört katı yürüyerek ağır ağır çıktılar. Yani, Alia ağır ağır çıktı. Diana merdivenleri, dünyanın en güzel keçisi gibi koşarak tırmandı. Odalarına giden uzun, rutubetli koridorda ilerlediler fakat kapı tokmağının altındaki eski moda kilit ilk başta onlarla işbirliği yapmak istemedi.

Alia birkaç dakika boyunca küfredip anahtar salladıktan sonra kapı açıldı. Odada eskiden kalma bir sigara kokusu vardı ve zemin, hayatına zümrüt yeşili tonunda başlamış ama daha sonra Alia'nın "Yaz Bataklığı" diye tarif edebileceği bir tona dönüşmüş bir halıyla kaplıydı. Daracık bir girişten, kirli beyaz taşlarla döşenmiş küçük bir banyonun yanından geçilerek alçak tavanlı, iki yataklı ve yatakların arasında yıpranmış bir komodin

bulunan odaya geçiliyordu. Odada telefon ve televizyon yoktu, yalnızca duvara dayanmış bir radyatör ve pencerede bir klima vardı. Alia çantalarını yere koydu ve düğmelerden birine bastı. Hiçbir şey olmadı.

"Termostatı kurcalamak yasakmış, kıçıma anlat sen onu." Şimdiden terlemeye başlamıştı.

Diana odanın ortasında duruyordu, kolları hâlâ plastik poşetlerle doluydu. "Gerçekten böyle yerlerde mi yaşıyorsunuz? Gökyüzünü göremiyor musunuz? Bu kadar az ışıkta ve az renk içinde mi yaşıyorsunuz?"

"Eh, öyle," dedi Alia, kendisi de kafasında odanın eksiklerini bir araya getirdiği bir liste oluşturuyor olmasına karşın savunmaya geçmek istedi. "Bazı insanlar böyle yaşamak zorundadır."

Diana elindeki yükleri dikkatle yatağın üzerine yerleştirdi. "Herkesin bu kadar yorgun gözükmesinin sebebi bu olmalı. Yer altındaki tüplerin içinde yolculuk ediyorsunuz, tavşanların bile yaşayamayacağı kalabalık mahallelerde tıkış tıkış yaşıyorsunuz."

"İdare ediyoruz," dedi Alia, satın aldıkları temiz giysileri ve kişisel bakım ürünlerini poşetlerden çıkarırken.

"Seni incitmek istemedim," dedi Diana. "Burası derli toplu görünüyor."

"Hmm," dedi Alia ve meseleyi kısa kesti. Tüm gün boyunca New York'u savunabilirdi ama biyolojiyi çok sevmenin üzücü faydalarından biri de mikropların ne kadar dirençli olduklarını ve haşerelerin tam olarak nerede saklandıklarını bilmekti. Muhtemelen sonunda her yanları tahtakurularıyla dolacaktı. "Haydi duş alalım, sonra da yiyecek bir şeyler bulalım."

"Açık alanlarda bulunmanın güvenli olacağından pek emin değilim."

Alia, Doritos paketini açtı. "Bu şehrin ne kadar kalabalık olduğunu gördün. Sorun yaşamayacağız. Ve eğer Alia Keralis'i arayan birileri varsa, aramaya buradan başlamayacaklardır." Bir avuç dolusu cipsi ağzına attı.

"Doğru düzgün bir yemek yiyeceğimizi sanıyordum."

"Aperitifler," dedi Alia, ağzı hâlâ cipsle dolu halde. Cipsleri yutmayı başardığında, kişisel bakım malzemelerini ve giysileri kaptı. "Duşa ilk ben giriyorum. Sakın, şey... kendi başına dolaşmaya çıkma."

Alia banyoda, giysilerini çıkarırken kendine aynada kısaca baktı. Vücudundaki morluklara bir kez bakması yeterliydi. Üzerindeki Denizde Öğreniyorum tişörtünü çöpe attı. Bu tişörte bir daha bakmak istemiyordu.

Muslukları açtığında borular gıcırdadı fakat su basıncı çok kötü durumda değildi. Fena halde sıcaklanmış ve terlemiş olmasına karşın Alia suyu en sıcak seviyeye getirdi ve vücuduna yapışmış bütün kiri ve tuzu ovalayarak çıkarmaya çalıştı. Her yanında şişlikler ve morluklar vardı. Bacağından biri neredeyse çizikler ve soyuklarla doluydu, ayak tırnaklarından biri çatlamış ve tırnağın altında toplanan kandan neredeyse simsiyah olmuştu. Fakat Alia hayattaydı. Bütün yaşananlardan sonra hayattaydı.

Birden panik ve ıstırap tüm benliğini sardı ve Alia bu kez bunlarla mücadele etmedi. Sırtını plastik duş kapısına dayadı ve içinden gelen titremelerin onu derinden, gözyaşlarını akıtamadığı hıçkırıklar içinde bırakmasına izin verdi. Alia'nın ağlamak istediği şekil bu değildi. Kendi yatağının rahatlığını yaşayamıyordu, yanında ona aptalca şakalar yapan Nim, elinde yarım litrelik dondurma yoktu ama bununla idare etmesi gerekecekti. Alia bedenini serinletmek için musluğu soğuk akan tarafa çevirdi ve birkaç dakika sonra duştan çıkıp insanı kaşındıran beyaz havlulardan biriyle kurulandıktan, eczaneden aldığı ucuz eşofman üstlerinden birini giydikten sonra kendini neredeyse tekrar insan gibi hissetmeye başladı.

"Sıra sende," dedi Diana'ya.

Diana banyoya girip gözden kaybolur kaybolmaz, Alia kırmızı sırt çantasını koluna geçirip kapıya yöneldi. Diana'nın, Jason'la iletişime geçmesinin güvenli olmadığını düşündüğünü biliyordu fakat ağabeyine ulaşması gerekiyordu. Birilerinin hedefinde o varsa, Jason da olabilirdi ve eğer ağabeyinin ekibinden biri Alia'nın

nerede olduğunu Vakıf'ın düşmanlarına sızdırmışsa, o halde belki de Jason yanlış insanlara güveniyordu. Otoparkta, Jason'ın spor çantasının içinde tek kullanımlık bir telefon görmüş ve Diana'nın arkası dönükken bunu sırt çantasının içine atmayı başarmıştı. Şimdi sadece dışarı çıkıp Nim'e telefon edecek, bir tür buluşma ayarlayacak ya da Nim'in, Alia'nın şehre döndüğü bilgisini vermeksizin onu Jason'la görüştürmesinin bir yolunu bulmaya çalışacaktı.

Fakat Alia kapı tokmağına uzandığı sırada birden duruverdi. Kapı tokmağı gitmişti. Kilit hâlâ oradaydı fakat hemen üzerindeki kapı tokmağı kökünden gitmişti. *Diana*. Alia duştayken bunu yapmış olmalıydı. Ona güveni işte bu kadardı. Kaldı ki gerçekten de Alia odadan ayrılmayı planlıyordu.

"Bu söz konusu bile olamaz," diye mırıldandı Alia, dişleriyle ekşi bir yumuşak şeker paketini açarken. "Bu kız duştan çıkar çıkmaz ona bir iki çift lafım olacak."

"Ne konuşmak istersin benimle?" diye seslendi Diana, akan suyun sesini bastırarak.

"Beni *duyabiliyor* musun?" diye sordu Alia kuşkuyla. Ardından ona teslim olarak kendini yatağın üzerine bıraktı. "Her neyse. Tabii ki beni duyabiliyorsun."

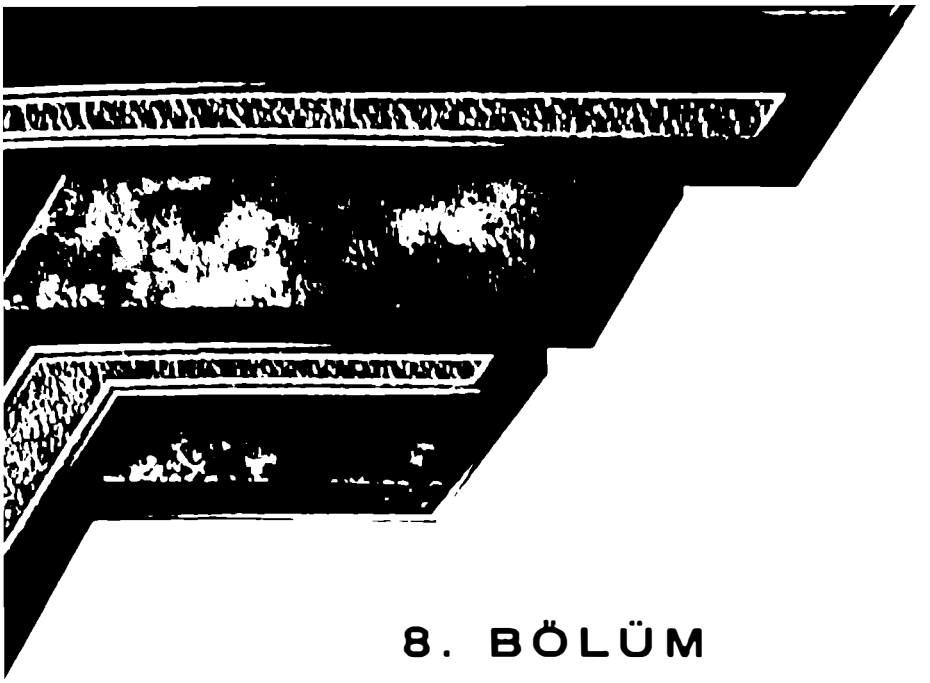
Alia'nın niyeti uyanık kalıp Diana'ya kaybolan kapı tokmakları hakkında tam olarak ne hissettiğini anlatmaktı fakat o arada uyuyakalmış olmalıydı çünkü bundan sonra hatırladığı ilk şey, Diana'nın onu sarsarak uyandırmaya çalışması oldu. Diana'nın saçları ıslaktı ve üzerinde "New York'u Seviyorum" tişörtüyle gri eşofman altı vardı.

"Ne..." diye söze başladı Alia fakat Diana eliyle onun ağzını kapadı ve işaretparmağını da kendi dudaklarına götürdü.

"Biri odamıza girmeye çalışıyor," diye fısıldadı.

Alia kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. "Kat görevlisi mi?"

"Kat görevlisinin anahtarı olurdu. Ayrıca dışarıdaki adımlar da çok sert. Alia," dedi Diana, "buldular bizi."

8. BÖLÜM

"Burada kal," dedi Diana, Themyscira'dayken silahlara karşı bu kadar sert bir tutum takınmamış olmayı isteyerek.

"Ama beni nasıl bulmuş olabilirler ki?" diye karşı çıktı Alia fısıltıyla.

"Hangi güçlerin sana karşı olduklarını bilemiyoruz. Sessiz ol ve harekete geçme. Ve eğer bana bir şey olursa..." Diana cümlesini yarıda kesti. Cümleyi nasıl tamamlayacağını bilemiyordu. Alia'dan, kaynağa kendi başına ulaşmayı denemesi yönünde bir söz almaya çalışması gerektiğini düşündü. Fakat sözler için yeterli vakit yoktu. "Kaç." Alia başını onaylarcasına salladı, gözleri iri iri açılmıştı.

Diana'nın duştan yeni çıkmış ayakları hâlâ çıplaktı. Hafif adımlarla, banyonun yanından geçen daracık girişe doğru yürüdü, halının kaba tüyleri teninde tuhaf bir his bıraktı. Son birkaç adımlık mesafeyi sürünerek aştı, kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu. Bu bir çarpışma olacaktı. Gerçek bir çarpışma, cephanelikteki yumruk yumruğa müsabakalardan biri değil.

Diana bir an durup bekledi. Sessizlik. Her şeyi kendi kafasında mı kurmuştu yoksa? Aşırı uyarılmış zihni, davetsiz bir

misafir mi yaratıvermişti? Otelin bir başka müşterisi odasını onlarınkiyle karıştırmış, kendi anahtarını denemiş ve hatasını fark ederek yoluna devam etmiş olabilirdi.

Kapı tekrar, yavaşça tıkırdadı. Biri kilidi kurcalamaya çalışıyordu. Kapının mandalları yerinden çıkarken Diana bir çıtırtı işitti. Düşünecek vakit yoktu.

Diana dizlerini bükerek tekme attı, ayakları kapının orta yerine sertçe indi. Kapı menteşelerinden ayrıldı ve davetsiz misafire çarpıp onu gerideki duvara doğru iterken şaşkınlık dolu bir çığlık sesi işitti.

Diana iri bir insanın biçimini seçti – aşağı yukarı onun boylarında, omuzları geniş, genç bir adamdı bu. İyi refleksleri vardı. Genç adam çabucak toparlanarak dövüş pozisyonunu aldı ve birbirleri etrafında daireler çizerek, koridorun loş ışığında yüz yüze baktılar.

Adam Diana'nın üzerine atıldı. Diana onu omuzlarından kavrayarak hızını kullanıp yere yıkmak için yana döndürmeye çalıştı fakat adam duruşunu düzeltti –refleksleri *çok* iyiydi– ve dengesini yeniden buldu. Adam ayrıca, şaşırtıcı bir biçimde güçlüydü de. Diana bunu biraz, bir sürahiye uzanıp sürahiyi boş zannederken dolu olduğunu fark etmeye benzetti: beklenmedik bir durumdu ama onun için büyük bir zorluk ifade etmiyordu.

Diana rakibini farklı şekilde kavradı. Adamı duvara çarparken, saldırganın gömleğinin kumaşı ellerinde buruştu. Duvarın sıvası parçalandı. Adam inledi ve Diana onu, tek kolunu uzatarak yüzüstü yere yapıştırdı, basınç uygularken adamın tendonları esniyordu.

"Kolunu kırarım," dedi, adam onunla mücadele ederken. "Kıpırdama."

"Diana!" Alia kırılmış kapının yanında durmuş, onlara şaşkınlık dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Sana odada kalmanı söylemiştim."

"Diana..."

"Durum kontrol altında. Bu katili her kim yollamışsa, cılız birini yollamış."

Diana'nın altındaki genç adam homurdandı, serbest kalmaya çalışarak kıpırdandı.

Diana adamın kolunu çekiştirdi ve adam olduğu yerde donup kaldı. "Seni kim gönderdi?" diye gürledi.

Alia ellerini ağzının üzerinde kenetledi. Eğildi, omuzları titriyordu ve bir an için Diana onun ağladığını düşündü fakat aslında gülüyordu. Bir tür histeri krizi mi geçiriyordu?

"Diana," dedi soluk soluğa, "o cılız benim ağabeyim."

Diana sıkıca tuttuğu, yüzü koridorun kirli yeşil halısına bastırılmış adama baktı. "Sen... sen bundan emin misin?"

Alia bir kahkaha patlattı. "Çok eminim, evet."

Diana pozisyonunu değiştirerek davetsiz misafiri, dizleriyle yere sabitleyecek şekilde çevirdi ve genç adamın öfke dolu yüzüne baktı. Adamın bakışları hiddetle alev alev yanıyor, çenesinde bir kas seğiriyordu. Şimdi bir daha bakınca, adamın bir katil gibi giyinmemiş olduğunu düşündü. Adamın üzerinde kaliteli, pamuklu, boğazındaki düğmesi iliklenmemiş, kolları dirseklerine dek kıvrılmış temiz, beyaz bir gömlek vardı. Kafası tıraşlıydı ama çok pürüzsüz değildi ve Alia'nın koyu renk, canlı gözleriyle kahverengi tenine sahipti. Aslında, şimdi ona doğru düzgün bakarken, aralarındaki benzerliğin dikkat çekici olduğunu düşündü.

"Neden bana saldırdın?" dedi Diana.

"Sen *bana* saldırdın."

Diana yüzünü buruşturdu. Gerçekten de öyle olmuştu. "Peki, neden odamıza girmeye çalışıyordun?"

Adam, Diana'nın altında bir kez kıpırdandı ve Diana da onu tekrar yere itmek için vücudunun ağırlığını kullandı. Alia'nın ağabeyi olsa da olmasa da bu adamın niyetini bilmiyordu. "Kız kardeşimi arıyordum," diye tısladı. "Sen *de* kimsin be?"

Alia boğazını temizledi. "Belki de ayağa kalkmasına izin vermelisin."

"Tehlikede değil. Canını acıtmıyorum."

"Egosunun kalıcı bir hasar aldığından eminim ve o halının altında ne saklandığını da bilmiyorum."

"Üzerinde silah olup olmadığını görmek için üstünü aramalıyız."

"Diana, o benim *ağabeyim*. Ayağa kalkmasına izin ver."

Diana isteksizce topukları üzerinde geriye gitti ve adamı bırakarak ayağa kalktı. Ona elini uzattı ama genç adam, Diana'nın gereksizce dramatize ettiğini düşündüğü bir şekilde kolunu silkerek kendisine uzatılan eli reddetti.

Genç adam dizlerinin üstüne kalktı ve ayağa sıçrarken tek bir seri hareketle, ayak bileğinin yanındaki bir kılıftan bir tabanca çıkardı. "Üzerimde silah olup olmadığını görmek için beni aramalıydın."

"Jason!" diye bağırdı Alia.

"Sadece haklılığımı ispatlamaya çalışıyorum. Eğer..."

Diana daha önce, kitap sayfaları haricinde hiçbir yerde gerçek bir silah görmemişti fakat bir saldırganın silahının nasıl alınıp etkisiz hale getirileceği konusunda eğitilmişti. Eli hızla ileri uzanarak adamın bileğindeki basınç noktalarına vurdu. Silah adamın elinden düştü ve bir an sonra Diana adamı, yanağı sıvaya yapışacak şekilde duvara dayadı.

"Ben sadece cevap vermeye çalışıyordum!" dedi Jason. "Seninle aynı fikirdeydim... her kimsen artık. Alia, ona durmasını söyler misin?"

"Bunu yapmalı mıyım emin değilim. Yanında silahla burada ne işin var, Jason?"

"Koruma amaçlı yanıma aldım!"

"Nasıl olacakmış bu?"

Diana onu hafifçe dürttü. "Alia bir kez bile gözümün önünden ayrılmadı. Bizi nasıl buldun?"

"Çantanın hazır bulunduğu bagajın içinde, hırsızlık durumları için taktırdığım bir alarm sistemi var," dedi Jason. "Araca zorla girdiğinizde bu sistemi tetiklediniz ama o zavallı arabaya neler

yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Görevlilere, kırmızı bir sırt çantası ya da silindir bir spor çantasıyla gelip giden birilerini görüp görmediklerini sorduğumda ikinizi hatırladılar."

"Ama oteli nasıl buldun?"

"Sırt çantasındaki cep telefonu."

"Telefon mu?"

"Evet," diye sızlandı Jason. "Her acil durum çantasında tek kullanımlık bir telefon bulunur. Sinyalini buraya kadar takip ettim."

"Sen bunu biliyor muydun?" diye sordu Diana ama Alia'nın yüzündeki suçluluk ifadesi ona bilmek istediği her şeyi söyledi. Alia'nın ondan spor çantayı tekrar bagaja koymasını istediğini anımsadı. Bunu, Diana arkasını dönsün diye kasıtlı olarak mı yapmıştı? Bu ihanetin canını bu kadar yakmasına şaşırdı.

"Diana, senden kardeşimi bırakmanı istemek durumundayım. Tekrar."

Diana onu isteksizce serbest bıraktı fakat bu kez elleriyle üzerini aradı. Bir erkeğe –dost ya da düşman– bu denli yakın bir mesafede olduğu gerçeği üzerinde fazla düşünmeme kararı aldı ve elini onu kalçalarına götürdüğünde sertçe "Hey!" diye bağırdığı zaman onu duymazdan geldi.

"Bize silah çektin," dedi Diana. "Rahatının kaçması senin kendi suçun."

"Ben Alia'ya daha dikkatli olmasını öğretmeye çalışıyorum," diye yakındı.

"Dersimi aldım, ağabey. Buna değdi mi peki?"

Diana geri çekildi ve Alia'nın ağabeyi dönerek gömleğinin yakasını düzeltti.

"Mutlu musun?" diye sordu Jason.

"Rahatladım."

Diana karşılıklı suçlamaların tekrar başlayacağını düşündü fakat bunun yerine Jason, Alia'ya döndü. Aralarındaki kısa mesafeyi aştı ve kardeşine sıkıca sarıldı. "Ben sanmıştım ki...

Thetis'in karayla olan irtibatını kaybettiği haberini aldık. Ne düşüneceğimi bilemedim."

"Ben iyiyim," dedi Alia fakat Diana sesinin titrediğini işitebiliyordu.

Diana, duyduğu şiddetli kıskançlık sancısı üzerine utandı. O da sırtını dayayabileceği, ona korkunç bir hata yapmadığını, bu kadar yalnız olmadığını söyleyebilecek biri olmasını isterdi.

Daha sonra Jason ayrıldı ve Alia'ya bir kol boyu mesafede durdu. "Nasıl bu kadar aptal olabildin?"

"Ben aptal değilim," dedi Alia, Jason'ın ellerine vurarak onu kendinden uzaklaştırıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Ne kadar endişelendiğim hakkında hiç fikrin var mı? *Thetis'in* telsiz sinyalleri kesileli neredeyse bir hafta oluyor."

"Bir hafta mı?" dedi Alia.

Diana'nın yüreği ağzına geldi. Bir hafta geçmiş miydi? Adadan ayrıldıkları sırada zaman kaybetmiş olmalıydılar. Hekatombaion, yaz gündönümünden sonraki ilk yeni ayla, hasat ayının incecik beyaz tırpan biçimiyle birlikte başlamıştı. Ne kadar süreleri kalmıştı?

"En son dolunay ne zamandı?" dedi Diana.

Jason sanki Diana delirmiş gibi ona baktı. "Ne?"

"Bir takvim gerekiyor bana."

Jason kaşlarını çattı ve Diana'nın telefon olduğunu anladığı kutuya benzer aygıtı ona verdi.

Diana tereddütle ekrana dokundu. "Ben bunu..."

Jason telefonu ondan aldı ve birkaç kere ekrana dokunduktan sonra tekrar kaldırdı. Haziran'ın sonuna gelmişlerdi. Ekranda yazanlara göre, en son dolunay yirmi haziranda görülmüştü ve bu da, Hekatombaion'un on yedi temmuzda başlayacağı anlamına geliyordu. Kaynağa ulaşmaları için önlerinde bir haftadan az bir süre vardı.

Jason telefonu tekrar cebine soktu. "Ortadan kayboldun," dedi Alia'ya. "Arama ekipleri gönderdiler. Ben sandım ki..." Jason'ın sesi çatladı. "Tanrı aşkına, Alia. Öldüğünü sandım."

"Ama ölmedim, Jason. Buradayım."

"Bu nasıl mümkün olabilir? İstanbul'da gemiden indiğini söylediler. Fikrini mi değiştirdin?"

"Ben..."

"Yukarıda her şey yolunda mı?" Danışmadaki Bulgar, soluk soluğa koridorun sonunda belirdi. Neler olduğunu araştırmaya gelmesi uzun zaman almıştı.

Üçü birden, çocuğun yıkılmış kapıyı görmesine engel olmak için harekete geçtiler. "Her şey harika!" dedi Alia.

"Kesinlikle öyle," dedi Jason.

"Vsichko e nared. Molya, varnete se kam zanimaniyata si," dedi Diana, elinden geldiğince rahatlatıcı bir şekilde.

Bulgar genç, pek de ikna olmamış bir ifadeyle "hah" dedi ve tekrar merdivenlerden aşağı doğru yöneldi.

"Sormam gerekiyor mu?" dedi Alia.

"Ona her şeyin yolunda olduğunu ve işine geri dönebileceğini söyledim."

"Hiç de kuşku uyandırmayacak bir durum," dedi Jason. Diana, Alia'nın gülmemek için dudaklarını ısırdığını fark etti.

Diana birden dikleşti. "Söylenecek en mantıklı şey buydu."

"Çocuk fikrini değiştirip neler olduğuna yakından bakmak için yukarı gelmeden önce içeri girelim," dedi Jason. "Kapıyı takmam yardım edin."

"Diana kapıyı..." diye söze başladı Alia ve Diana çılgınca başını salladı. Alia onun ne kadar güçlü olduğunu bilmesine karşın, Jason Diana'nın nereden geldiği ve neler yapabileceği hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

"Kapıyı ne?" dedi Jason, çoktan kapıyı bir tarafından kaldırmıştı.

"Kapıyı yaparken sana yardım edebilir," diye tamamladı Alia cümlesini pek de ikna edici olmayan bir şekilde.

Birlikte hole girdiler ve kapıyı arkalarından sıkıştırarak kapadılar. Her nedense, Alia'nın ağabeyi içerideyken oda daha küçük ve daha sefil bir görünüm almıştı. Biraz evvel bir kavga-

dan çıkmış olmasına karşın üstü başı dağılmamıştı ve kusursuz görünüyordu, bembeyaz gömleği lekesizdi, ağır bir saat bileğinde parlıyordu. Bu delikanlıyı davası konusunda ikna edebilir miydi? Alia'yı ikna edebilir miydi? Diana durumu ortaya koyup Alia'yla birlikte Yunanistan'a gitmek için vakti olacağını düşünmüştü. Şimdiyse önünde sadece birkaç gün kalmıştı.

Jason odanın kasvetli döşemesini ve şekerleme paketlerini inceleyerek yavaşça etrafında döndü. "Ben Türk hükümetiyle görüşmeye çalışıyorum, sense burada pijama partisi yapıyorsun."

"Durum göründüğü gibi değil," diye itiraz etti Alia.

Jason bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Nasıl öyleyse? Böyle bir yerde ne işin var, Alia? Ve buraya nasıl geldin?"

Diana yatağa oturdu. Alia ona yalan söylemişti. "Onu aramayacağını söylemiştin."

"Aramadım," dedi Alia.

"Ama seni bulacağını biliyordun."

"*Bulabileceğini* düşünmüştüm."

"Ne fark eder ki?" dedi Jason sinirli bir şekilde. Hâlâ acıyormuş gibi eliyle omuzuna dokunarak Diana'ya döndü. "Kimsin *sen*? Ve kız kardeşimin benimle iletişim kurmasını ne hakla engelliyorsun?"

Diana öfkelendiğini hissetti. "Onu korumak için yaptım bunu. Tanrılar aşkına," dedi, durumun farkına varır varmaz yataktan fırlayarak. "Takip edilebilirdin. Buradan hemen ayrılmalıyız."

"*Tanrılar* mı?" dedi Jason. "Çoğul mu?"

"Kimse beni aramıyor," diye ısrar etti Alia. "Öldüğümü sanıyorlar."

Jason homurdandı. "Biri bana neler olduğunu söyleyecek mi?"

Alia gergin bir halde topukları üzerinde zıpladı. "Hepimiz bir... bir dakikalığına oturabilir miyiz?"

Jason en yakınındaki yatağa baktı, dudağı hafifçe kıvrıldı. Kibirli bir hareketle bir şekerleme yığınını kenara itti ve yatağın kenarına oturdu. Etrafına bakındı. "İçecek bir şeyleriniz var mı?"

"Ilık gazoz?" dedi Alia, ağabeyine bir şişe kola uzatarak.

"Daha sert bir şeyler olur diye ummuştum ben."

Alia tek kaşını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Ben yirmi bir yaşındayım..."

"Neredeyse."

"Ayrıca bu... bu *zat* tarafından saldırıya uğradım."

"İsmim Diana."

Jason kola şişesini Alia'nın elinden aldı. "Diana ne?"

Diana hiç düşünmeden cevap verdi. "Diana, Prenses..."

"Diana Prince," dedi Alia aceleyle. "İsmi Diana Prince."

"Evet," dedi Diana, ona hâlâ kızgın olsa da kendisini kurtardığı için minnet duydu. "Diana Prince."

Alia diğer yatağa oturdu ve Diana'ya yanına oturması için işaret etti. Diana isteksizce, yatakta ondan en uzak noktaya oturdu.

Jason kolasından bir yudum aldı. "Konuşmaya başla, Alia."

"Bir kaza yaşandı."

Diana, Alia'ya baktı. Böyle bir yalan söyleyemezlerdi. "Kaza değildi."

Alia derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, *Thetis'te* bir patlama oldu. Birileri..." Alia tereddüt etti ve Diana onun ilk kez bunları yüksek sesle söylediğini fark etti. Alia Diana'nın bu iddiayı ortaya atmasına izin vermiş, elinden geldiğince ona katılmıştı fakat neler olduğunu asla kendisi itiraf etmezdi. "Sanırım birileri beni öldürmeye çalıştı."

Jason şişesini gürültüyle yere bıraktı. "Sana gitmemeni söylemiştim. Vakıf'ın ne tür tehditler aldığını biliyorsun. Yanında güvenlik olmadan gezmenin senin için ne kadar tehlikeli olduğunu söylemiştim."

Alia gözlerini yere indirdi. "Ben düşünemedim..."

"Hayır düşünemedin. Öldürülebilirdin."

"Öldürülebilirdim. Ama Diana beni kurtardı."

"Nasıl?"

"Patlamayı kıyıdan gördüm."

"Ve onu ta oradan New York'a mı getirdin?"

"Bana en güvenli yol buymuş gibi geldi."

Jason'ın yüzünde ters bir ifade belirdi. "Eh, en azından birileri düşünebiliyormuş."

"Bu hiç âdil değil," dedi Alia sessizce.

"Âdil mi?" Jason öne doğru eğildi. "Neredeyse ölüyordun. Seni neredeyse kaybediyordum. Annem ile babama olanlardan sonra..."

"Ben..."

"Gitmeyi bu kadar istediysen benimle konuşmalıydın. Biz de bir keşif gezisi ayarlayabilirdik."

Alia ayağa fırladı. "Ben bir Keralis keşif gezisi *istemedim*," dedi küçücük odada volta atarak. "Ben öğrenci olmak istedim. Normal bir çocuk gibi. Diğer herkes gibi."

"Biz diğer herkes gibi değiliz, Alia. Ailemizin böyle bir lüksü yok."

Diana'nın konuşmaya niyeti yoktu. Bu onun mücadelesi değildi. Fakat yine de kendini, "Bunu haklı olarak denedi," derken buldu.

"Anlamadım?" dedi Jason.

"Birinden yarım bir hayat sürmesini istemek hiç de âdil bir şey değil," dedi Diana. "Korku içinde yaşayamazsın. Ya sen bir şeyler yaparsın ya da başına bir şeyler gelir."

Jason buz gibi, öfke dolu bakışlarını ona yöneltti. "İnsanlar öldü. Alia da ölebilirdi."

"New York'ta kalsaydı, burada da hedef olabilirdi."

Şimdi Jason ayağa kalkmıştı. "Senin kim olduğunu sandığını bilmiyorum ama bir genç kız tarafından yeterince azarlandım."

Diana ayağa kalktı ve Jason'ın gözlerine baktı. "Elli yaşında bir adam da olsam sen yine yanılıyor olurdun."

Jason kırmızı sırt çantasını kaptı ve kapıya yöneldi. "Gidiyoruz, Alia."

Diana onun yolunu kesti. "Hayır."

Jason'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Çekil yolumdan."

"Onun tehlikede olduğunu sen kendin söyledin. Eğer insanlar sizi izliyorsa..."

"Kendi kız kardeşimi güvende tutabilirim. Eğitimli profesyonellerden oluşan geniş çaplı bir güvenlik ekibimiz var."

"Peki sen bu insanlara güveniyor musun?"

"Üzerinde eşofman olan, beni duvara çarpan ve Bulgarca konuşan bir yabancıya güvendiğimden daha çok güveniyorum."

"Söylesene," dedi Diana. "Alia seni İstanbul'dan aradığında, onun yerini ve durumunun ayrıntılarını güvenlik ekibine bildirdin mi?"

"Elbette. Ben..." Jason durdu ve yüzü kül rengi oldu. Eliyle ağzını ovdu, ardından yavaşça yatağa doru yürüdü. Bakışları bir noktada sabitlenmiş halde ağır ağır oturdu.

"Jason?" dedi Alia.

"Benim suçumdu. Ekipte biri... Ama anlamıyorum. Neden Alia'nın peşine düşsünler? Şirkete yakın olan kişi benim. Neden benim peşime düşmediler?"

Diana neredeyse onun için üzülecekti. "Yanlış savaşta mücadele veriyorsun," dedi nazikçe. "Bunun ailenizin şirketi hakkında olduğunu düşündüğünü biliyorum ama burada gerçek hedef Alia."

"Diana..." dedi Alia onu uyarırcasına.

"Neden söz ediyorsun sen?" dedi Jason.

Alia, Diana'nın bileğini çekiştirdi. "Kapat bu konuyu."

"Neden?"

"Çünkü o meselelerden bahsettiğinde kulağa deli saçması gibi geliyor," diye fısıldadı Alia öfkeyle. "Kâhinler, Savaşgetirenler, sihirli kaynaklar..."

Jason birden başını kaldırdı. "Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey," dedi Alia. "Sadece Diana'nın... tuhaf ailesinden öğrendiği *new age* zırvaları."

"Savaşgetirenler hakkında ne biliyorsun?" Jason tekrar ayaklanmıştı ve yüzünde çok ciddi bir ifade vardı.

Alia ağabeyine şaşkınca bir bakış attı. "*Sen* Savaşgetirenler hakkında ne biliyorsun?"

"Bu... bu annemle babamın evrakları arasında bulduğum bir şeydi. Kazadan sonra."

Bu bilgi, sanki Alia'ya fiziksel bir darbe indirmiş gibiydi. Yarım adım geriledi. *"Ne?"*

"Bütün belgelerini yeniden gözden geçirmek zorunda kaldım. Ofiste bir kasa vardı. Sana gösterebilirim."

"Bunu bana neden daha önce göstermedin?"

"Çünkü tüm bunlar çılgıncaydı. Ben bunu... Zaten onlar öldükten sonra uğraşılacak çok fazla şey vardı. Fazlasıyla meşguldüm. Ve bu da çok alışılmadık bir şeydi, babamın Yunan atalarına ait tüm o tuhaf şeyler. Bu yükü omuzlarına yüklemek istemedim."

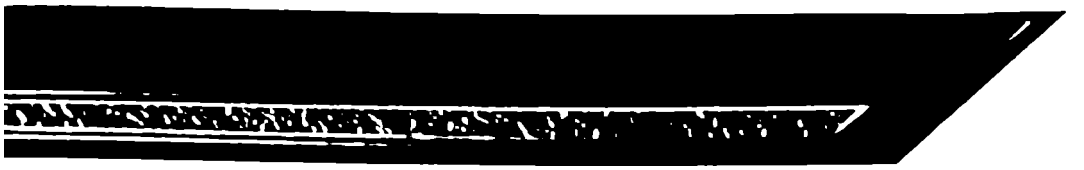
"Ne yükü?" dedi Alia. Sesi yükseliyor, panik yavaşça içine sızıyordu.

"Soyunun yükünü," dedi Diana. Artık sinirli değildi. Hissettiği bir şey varsa, o da yalnızca pişmanlıktı. Cephanelikte Panteon'u ziyaret edişini, dört bir yanları mavi ışıkla kaplı halde, annesiyle el ele tutuşarak cam kasaların önünden geçişini, Amazonların hikâyelerini, savaşlarda gösterdikleri cesareti, başarılarının, topraklarının, ailelerinin, halklarının, tanrılarının yüceliğini dinleyişini hatırladı. *Benim hikâyem nedir?* diye sormuştu annesine. *Senin hikâyen henüz yazılmadı*, demişti Hippolyta bir tebessümle. Fakat aradan yıllar geçtikçe Diana bu anıdan, kendi hikâyesinin başından beri kusurlu olduğu gerçeğinden nefret etmeye başlamıştı.

"Jason?" dedi Alia, yumruklarını sıkarak.

"Sadece birkaç söylenceden ibaret bunlar, Alia."

"Anlat bana," diye ısrar etti Alia. "Hepsini anlat bana."

9. BÖLÜM

Jason, neredeyse çaresiz bir ifadeyle Diana'ya baktı. "Neresinden başlayacağımı bilmiyorum."

Alia dişlerini sıktı. Aslında tam olarak sinirli değildi –hayır, bu doğru değildi, sinirliydi, Jason bunu ondan saklamış olduğu için çok öfkeliydi– fakat suratına bir yumruk indirmekten daha çok, bildiklerini duymak istiyordu.

"*Başla* işte," dedi Alia, hiddetini kontrol altında tutarak.

Fakat konuşmaya başlayan Diana oldu. "Savaşgetirenler, Truvalı Helen'in soyundan gelirler."

Alia'nın duymayı beklediği onca şey arasında bu yoktu. "Helen," dedi kuşkuyla. "'Çehresi bin gemiyi denize indiren' Helen mi?"

"Asıl mesele onun çehresi değildi," dedi Diana. "Helen'in gücü güzelliğinde değil soyunda yatıyordu. Bir Savaşgetiren'in doğumu, ihtilafla geçen bir dönemde işaretlerini verir. Savaşgetiren, on yedinci yaşında Hekatombaion'dan önce ölürse, savaş da gelmez. Ama güçlerinin erişkinlik çağına ulaşmasına izin verilirse..."

Alia ellerini kaldırdı. "*Senin* bunlara inandığını biliyorum ama Jason..."

Fakat Jason'ın yüzünde pek de alaycı bir ifade yoktu. Onu alaya almıyor ya da Alia'nın ona tokat atmak istemesine neden olacak şekilde kibirle dudak bükmüyordu. Bunun yerine, derin bir kuşkuyla Diana'ya bakıyordu. "Bütün bunları nasıl biliyorsun?"

Diana rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bu benim halkım arasında anlatılan bir hikâye... bir efsanedir."

"Peki senin halkın kim?"

Bunun ne önemi vardı? Jason neden bu soruları soruyordu? "Jason, bunların herhangi birine inanıyor olamazsın."

"Neye inandığımı bilmiyorum. Annem ile babamın, arkadaşının tarif ettiği bu Savaşgetirenlere yaptıkları bazı referanslar var. Onlar bu kimselere aynı zamanda hap... 'hap'lı bir şey de diyorlardı."

"*Haptandralar*," diye tamamladı Diana onun sözünü.

"İşte bu. Başka isimler de vardı, neredeyse her ülkede farklı bir isim var."

"Annem ile babam *biliminsanıydı*," diye karşı çıktı Alia. "Biz de biliminsanıyız. Bunlar... bunlar sadece batıl inanç. Uyku öncesi anlatılan masallar gibi."

Diana başını iki yana salladı fakat sinirli görünmüyordu, sadece üzgündü, neredeyse ona acıyan bir hali vardı. "Gördüğün onca şeyden sonra hâlâ nasıl böyle konuşabiliyorsun?"

Alia'nın bakışları, Diana'nın bileklerindeki metal bilekliklere odaklandı. O günün erken saatlerinde, parmak uçlarına değen metalin soğuk ve katı hissini anımsadı. Metal gerçekti. Fakat aynı metalin hareket ettiğini de görmüştü. Olmaması gereken saraylar, hayalet atlar görmüştü. Bir fırtınanın içinden geçerek New York'a gelmişti. "Bir açıklaması vardır," dedi Alia. "Her zaman bir açıklama vardır. Bilim henüz bulamamış olsa da."

"Onların ilgilendikleri şey de bilimdi zaten," dedi Jason. "Keralis soyunun izini antik Yunan'a dek sürdüler; Helen'ın soyundan diğer aile ve torunların da izini sürdüler, Savaşgeti-

renlerin hayatlarının bir çizelgesini çıkararak onları dünyadaki olaylarla ilişkilendirdiler."

Alia başını iki yana salladı. "Hayır."

"Bilimi doğru şekilde kullanarak sana yardımcı olabileceklerini düşündüler."

"Sen de tüm bunlara inandın mı?"

Jason ellerini kaldırdı. "Belki. Bilemiyorum. Dışarıya baktın mı, Alia? Haberleri seyrettin mi?"

Alia ellerini kalçalarına koydu. "Şehre varalı yirmi dört saatten az bir süre oldu. Canımızı kurtarmaya çalışıyoruz. Vaktim olmadı."

"Pekâlâ, bir şeyler oluyor ve olanlar pek de iyi değil. Köşe başlarında bekleyen askerleri görmüşsündür."

"Bir bomba ihbarı, bir tür terörist saldırısı olduğunu düşündüm."

"Saldırılar. Çoğul. Dünya çapında." Jason telefonunu çıkardı ve ekranı kurcaladı, ardından telefonu Alia'ya verdi.

Alia haber başlıklarına birbiri ardına göz attı. Diana da onun omuzunun üzerinden ekrana bakıyordu. *Darbe Girişimi. İç Savaş Patlak Verdi. Bombalamalar Artıyor. Görüşmelerden Sonuç Çıkmıyor. Yirmi Kişinin Öldüğü Belirlendi. Yüzlerce Ölü Olduğu Düşünülüyor. Binlerce Ölü.*

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun orta yerinde yumruk yumruğa bir kavga çıkmıştı. Kurultayda acil durum toplantıları düzenlenmişti.

"Başlıyor," dedi Diana, gözleri irileşmiş vaziyette ekrana bakarak. "Her şey daha da kötüleşecek. Hekatombaion'a kadar kaynağa ulaşamazsak, bardağı taşıran son noktaya gelmiş olacağız. Dünya savaşı kaçınılmaz olacak."

Sahneler gözünün önünden geçip gidiyordu: bilmediği şehirlerde patlayan bombalar, enkaza dönen evler, sedyelerdeki cesetler, binlerce insanı galeyana getirerek bir alanın orta yerinde silahını başının üzerinde kaldırmış duran bir adam. Alia bir sonraki fotoğrafa tıkladı –bu bir videoydu– ve anlamadığı bir

dilde bağıran insanları, çığlıkları işitti. Bir barikatı akın akın geçen insanları, ateş açan polisleri gördü.

"Yani sen diyorsun ki," –Alia boğazını temizledi– "bütün bunları ben yaptım."

"Bu senin yaptığın bir şey değil," dedi Diana.

Alia boğulurcasına güldü. "Olduğum bir şey mi?"

Diana da Jason da bu sözlere nasıl cevap vereceklerini bilemediler.

Sonunda Jason, "Annem ile babamın bıraktığı kayıtlarda başka bir sözcük daha vardı: *Procatalysia*."

"Prekatalizör mü?" diye sordu Alia. Bu ona bilimsel bir terim gibi gelmişti.

"O terim de orijinal anlamına dayanıyor," dedi Jason. "Yunanca aslına. Çözülmek. Parçalara ayrılmak."

"*Procatalysia*," diye mırıldandı Diana. "Dünya çözülmeden önce gelen kişi."

Alia dudaklarını birbirine kenetledi. Vücudunu buz gibi bir ter basmıştı ve giysileri üzerine birden çok sıkı geldi. Bir an hastalandığını düşündü. Gözleri ekrandaki dehşet sahnelerini belleğine kaydetti fakat zihni başka imgelerle de doluydu. Nim'le birlikte gittikleri ücretsiz konserde Central Park'ta yaşanan kargaşa. Lise dans partisinde çıkan arbede. Birlikte Maine'e gitmeye çalışırlarken, normalde son derece neşeli ve uyumlu olan Nim ve Theo'nun arka koltukta birbirlerine bağırıp çağırmaları. Tartışmalar, yok yere ortaya çıkan onca tartışma, ayrılık ve çekişme. Sonlarına doğru çirkinleşen sınıf münazaraları. Birden öfkelenen öğretmenler. Bay Kagikawa, Kara Munro'ya *tokat atmıştı*. Herkes şoke olmuştu. Adam okuldan atılmıştı. Fakat daha sonra hepsi bunu unutmuş, hayatlarına devam etmişlerdi.

Alia bunların çoğunun hiçbir zaman farkına varmamıştı. Hayat bu şekilde devam ederdi. Alia bu yüzden evde olmayı sever, kalabalıklara karışmaktan hoşlanmazdı. Dünya vahşi bir yerdi. Belki Nim'le birlikte arkadaş edinemedikleri için üzülmüş, kendine üniversiteye gittiğinde bu durumun düzeleceğini

söylemişti. Kendi başına daha çok vakit geçirmiş ve bunun bir seçim olduğu konusunda kendini ikna etmişti. Peki hiç bunları bir araya getirip bir anlam çıkarmış mıydı?

Son zamanlarda etrafındaki gerginliğin arttığını hissetmiş ve yer değiştirmenin, New York'tan ayrılmanın bu durumu düzelteceğini düşünmüştü. Sonra, *Thetis'te* işler tıpkı New York'taki gibi kötüye gitmişti. Aslında, İstanbul'a giden uçakta yolcular da birbirlerini sürekli tersliyorlardı. Alia'nın kafasının içindeki o ses yine, *Eve git. Her şeyi sıfırla*, diye bağırıyordu. Dünyada her şey bir kargaşaya dönüşmüş ve çirkinleşmişti. Peki ya durum bundan ibaret değilse? Ya *onun* dünyasında işler her zaman bu şekilde işliyorsa?

Telefonun ekranında, bir kadın yanan bir binadan dışarı koşarak çıkıyordu. Kollarında, gevşemiş bir halde duran bir çocuğun bedeni vardı. Kadının giysileri kanla lekelenmişti ve ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı. *Bunu ben yaptım.*

Alia sendeleyerek Jason ve Diana'nın yanından geçip banyoya koştu. Yere çöküp şekerleme ve safradan oluşan çamur kıvamındaki tortuyu klozete kusarken dizlerini acı verici bir şekilde fayanslara vurdu.

Savaşgetiren. Procatalysia. Haptandra. Bunu istedikleri gibi adlandırabilirlerdi. Kulağa adeta *canavar* gibi geliyordu. Alia, Truva Savaşı'na dair pek fazla bir şey hatırlayamıyordu. Bu savaşın sadece mitolojiden, eski şiirlerden ibaret olduğunu düşünüyordu. Helen'in sadece bir söylencedeki karakterlerden biri olduğunu sanıyordu. Belki de öyleydi. Ve belki Alia da bir söylencedeki karakterlerden biriydi. İnsanları öldüren türden bir karakter. Yok edilmesi gereken bir canavar.

"Al?" dedi Jason kapının yanından sessizce.

"Bana öyle deme," diye mırıldandı Alia klozetin içinden, yaptığı pisliğin üzerine sifonu çekerken.

"Alia..."

Alia, "Sence ben... sence bunlar doğru mu?" diye sorarken ağabeyine bakmadı.

Jason bir süre sessiz kaldı. "Bence doğru olabilir," dedi sonunda. "Evet."

"Annem ile babam inandığı için mi?"

"Kısmen öyle. Yaptıkları çalışmaların bir kısmı... eski savaş alanlarını inceleyen, kadim kahramanların ve kralların soylarını araştıran, biyolojik materyal toplayan bir ekipleri vardı. Buna inanıyorlardı, Alia. Bu bilgilerle insanlığa faydalı olabileceklerini düşünüyorlardı. Ve seni korumak istediler. Ben de seni korumak istedim."

"Yani bunca zamandır..."

"Ailemizin aldığı tehditler her zaman gerçekti. Ama..."

"Ama insanların peşime düşüp, bilirsin işte, dünyayı mahvetmeden önce beni öldürmeye çalışacaklarını biliyordun."

"Evet."

Alia avuçlarının alt kısımlarını gözlerinin üstüne bastırdı. Orada öylece, dirseklerini klozetin kenarına koyarak banyo fayanslarının üzerine yayılmış halde otururken gülünç durumda olduğunu hissediyordu fakat bir türlü hareket etmeye yeltenemiyordu. Sürekli alevlerden kaçan o kadını görüyordu. Kollarıyla sıkıca kavradığı o çocuğun gevşek duran bedeninin ağırlığını hissedebiliyordu. "Belki de bu pek kötü bir şey olmazdı."

Alia ayak sesleri duydu ve bir an sonra Jason'ın da yanına çömeldi. Kolunu omuzlarına doladı. "Evet, olurdu. Savaşlar çıkabilir, Alia. Herhangi bir Savaşgetiren'in dünyaya gelmediği nesillerde bile insanlar birbirlerini öldürmek için birçok sebep buldular. Ve biliyor musun? İnsanlık bu savaşların hepsinden sağ çıktı. Belki annem ile babam haklıydı, belki de bunların hepsi sadece bir efsanedir ama benim bildiğim tek şey, onların bana seni güvende tutmamı söylemiş olmaları ve ben de bunu yapacağım."

Alia omuzunu silkerek ağabeyinin kolundan kurtuldu ve kendini zorlayarak ayağa kalktı. "Bunu yapabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Diş fırçasını aldı ve eczaneden satın almış oldukları seyahat boyu diş macunundan fırçaya

kocaman bir topak sıkarak ağzındaki acı tattan kurtulmaya çalıştı. "Gemimi havaya uçurdular. Bana ulaşmak için masum insanları öldürdüler."

"Kanada'da şirkete ait bir baraka var. Her yerden tecrit edilmiş, güvenli bir yer. Oraya gider, eğer bu olanları düzeltebilmenin bir yolu varsa neler olduğunu anlamaya çalışırız."

"Üzgünüm," dedi Diana salondan. "Buna izin veremem."

Jason hızla ona doğru döndü. "Eğer ona zarar vermeye çalışırsan..."

"Onu kurtarmak için kendi hayatımı riske attım," dedi Diana. "Her şeyi riske attım."

"O zaman şunu bil, Alia için en güvenli yer, tüm bunlardan uzak olacağı yerdir."

"Therapne'de, eski Sparta sınırlarına yakın bir yerde bir kaynak var. Eğer Alia, güneş ilk Hekatombaion'da batmadan önce o kaynağın sularında yıkanırsa dünya bir katliam çağının acısını çekmeyecek ve Savaşgetirenlerin döngüsü de kırılacak."

"Therapne mi?" dedi Jason. "Yunanistan'daki mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Alia," dedi Diana usulca. "Lütfen."

Alia aynada Diana'nın bakışlarıyla karşılaştı. Diana onu denizden kurtarmıştı. Onu hayata döndürmüştü. *Her şeyi riske attım*. Peki ya Diana haklıysa? Ya tüm bunları durdurmanın bir yolu varsa? Ya dünyanın bir savaş çağına gömülmesine izin vermek yerine Alia bu durumu çözebilirse?

Jason, kardeşinin düşüncelerini sezercesine, "Hayır. Kesinlikle hayır. Bu kaynağın bahsini bile duymadım. Annem ile babamın bıraktığı dosyaların hiçbirinde böyle bir şey yoktu."

"Kaynak gerçektir," dedi Diana. "Helen'in gömülmüş olduğu Menelaion'un yakınlarındadır."

"Alia'yı dünyanın diğer ucuna sürükleyip sihirli bir kaynak uğruna hayatını riske atmayacağım."

Şimdi de Alia kaşını kaldırdı. "Benim yürüyen, konuşan bir kıyamet olduğumu düşünüyorsun ama sihirli bir kaynağı duyunca sınırı mı çekiveriyorsun?"

"Bu çok büyük bir risk."

Jason, Diana'ya inanmıyordu; neden inansındı ki? Alia'nın gördüğü şeylere tanık olmamıştı. Artık neyin gerçek, neyin hayal ürünü, neyin kurgu, neyin hakikat olduğunu bilemiyordu. Ve bunun bir önemi yoktu. Artık bu onun kendi gerçekliğiydi. "Bu bir risk," dedi. "Ama benim alacağım bir risk."

"Bu kız hakkında ne biliyorsun ki?" dedi Jason, elini Dianaya doğru sallayarak. "Dikkatli olmamız gerek. İnsanlar..."

"O bizim paramızı istemiyor, Jason. Diana muhabir falan değil. Servet avcısı değil. Benim hayatımı kurtardı."

"Bu, onunla birlikte Yunanistan'a gideceğin anlamına gelmiyor. Bunu sana yasak..."

Alia döndü ve parmağını Jason'ın göğsüne batırdı. "O cümleyi tamamlamak istemezsin herhalde. Jason, sen benim ağabeyimsin ve seni seviyorum ama bu konu benimle alakalı. Eğer bu iş senin düşündüğün gibi sonuçlanırsa, tüm zamanların en büyük toplu katliamcısı olduğum gerçeğiyle ben yaşamak zorunda kalacağım. Benden ıssız bir yerde saklanmamı bekleyemezsin."

"Alia," dedi Jason çaresizce, "bu senin sorumluluğun değil. Kanada'ya gidiyoruz. Gidene kadar bekle. Biz..."

"Yanılıyorsam beni düzelt Diana ama bu işte tek bir deneme hakkımız var, değil mi?"

"Evet," dedi Diana. "Güneş Hekatombaion'un ilk gününde batmadan önce kaynağa ulaşmak zorundasın. Ondan sonra..."

"Ondan sonra birçok insan ölmüş olacak."

"Bunun için bir haftadan az bir vakit var!" dedi Jason.

"Sen o gemide değildin, Jason. Ben olmasaydım o insanlar hayatta olacaktı. Hayatımın sonuna dek bu düşünceyle yaşamak zorundayım ben. Mahşer Günü'nün ağırlığını da vicdanımda taşıyamam. Beni odaya kilitleyebilirsin. Beni durdurmaya çalışabilirsin ama bunu yapacağım."

"Hayır," dedi Jason, elleri kararlı bir hareketle havayı yarıp geçti. "Annem ile babama bir söz verdim ben. Bunu bilmiyor..."

"Bizi durdurabileceğinden emin misin?" dedi Diana.

"Anlamadım?"

Alia neredeyse Jason'ın yüzünde beliren dargın ifadeye gülecekti.

"Diana az evvel seni kıç üstü yere *serdi*," dedi Alia. "Eminim bunu yine yapabilir."

"Bu tür bir kararı sen veremezsin," dedi Jason. "Yeni tanıdığın biriyle öylece çekip gidemezsin. *On yedi* yaşındasın."

"Ve sen de geçen Noel'de ev yapımı içkiyle sarhoş olup Rachel teyzenin peruğuyla *Turn the Beat Around* eşliğinde dans ettin, bu yüzden kontrol sendeymiş gibi davranmayı bırak."

"Bundan bir daha söz etmemen konusunda seninle anlaşmıştık," diye fısıldadı Jason öfkeyle.

"Jason, ben bunu yapacağım." Alia *Thetis'teki* patlamadan beri ilk kez, sadece denizde dolanıp durmak yerine bir seçim yaptığını hissediyordu. Fakat gerçekte, Yunanistan'a zamanında gidebilmeleri için Jason'ın yardımına ihtiyaçları vardı. Alia uzandı ve ağabeyinin elini sıkıca tutarak onun durumu anlamasını sağlamaya çalıştı. "Annem ve babam da denememi isterdi. Bunu isteyeceklerini biliyorum. Bunu sen de biliyorsun."

Alia ağabeyiyle paylaştıkları acının etraflarını istenmeyen bir kalkan, onları dünyadan ayıran görünmez bir duvar olarak sardığını hissedebiliyordu. Bazen bu ona yıkılmaz bir duvarmış gibi geliyordu, sanki hiç kimse onların neler yaşadıklarını, dünyalarının paramparça olmasının ne anlama geldiğini bilemeyecekmiş gibi geliyordu.

Sonunda Jason da onun elini sıktı. "Tamam."

"Ne?" Bu sözcük Alia'nın dudaklarından fırlayıvermişti. Jason asla fikrini değiştirmezdi. Katırlar bile inatçılık konusunda ondan ders alabilirlerdi.

"Haklısın," dedi Jason iç geçirerek. "Annem ile babam asla en zor şeyi yapmaktan geri durmazlardı. Bunun sonunda hayat kurtarabileceklerse, asla. Şirketin jetini alırız."

"Sizin uçağınız mı var?" dedi Diana.

Alia yüzünde beliren hafif gülümsemeyi bastırdı. "Bu kız gerçekten bir uçak istiyor."

"Evet," dedi Jason. "Bize refakat etmeleri için güvenlik ekibini de götürebiliriz."

"Ekipten kimlere güvenilebileceğini bilemezsin," dedi Diana.

"Çatı katındaki güvenlik timine güvenebiliriz. Onlar ölmemizi isteseydiler zaten ölü olurduk. Bizi uykumuzda koruyorlardı."

"Ben Alia'yı koruyabilirim," dedi Diana.

"Elbette," dedi Jason kaşlarını çatarak. "Bir genç kızı koruyan başka bir genç kız. Bak, kardeşim için yaptıklarına müteşekkirim ama sen bir yabancısın. Bundan sonrasını ben devralırım."

"Buna razı olamam."

"Sana sormadım. Ekibimin üyeleri eski özel harekâtçılardan oluşur. Hepsi bu işin en iyileridir ve herhangi bir şekilde pazarlık kabul etmezler." Tekrar Alia'ya döndü. "Eğer kaynağa gitmek istiyorsan, güvenlik timim de bizimle gelir."

"Peki," dedi Alia, yapmak üzere oldukları şeyin olası sonuçlarını düşünerek. "Ama Diana da gelecek."

Diana gözlerini kırptı ve Alia onun yüzündeki şaşkınlık ifadesini gördü. *Benim annem de hiçbir şeyi kendi başıma halledemeyeceğimi düşünüyor.* Belki de ikisi de bu hayatta hafife alınmaktan paylarına düşeni almışlardı.

Jason gözlerini kıstı. "Sen tam olarak neredensin, Diana Prince?"

"Bir adadan. Ege'de bir adadan. İsmini duymamışsındır."

"Ve sen bu durumu şaibeli bulmuyorsun, öyle mi?" dedi Jason, Alia'ya. "Eksik gedik bir geçmişi olan bir kız seni kurtarıyor, Savaşgetirenlere dair her şeyi biliyor, seni mistik olarak iyileştirebilecek bir kaynağı da biliyor demek, ha?"

"Jason, beni boğulmaktan kurtarmak zorunda değildi. Senin de söylediğin gibi, Diana ölmemi isteseydi zaten ölmüş olurdum. Ayrıca *o da* pazarlık kabul etmez."

Jason gözlerini devirdi. "Tamam. Eşyalarını toparla. Seni ve korumanı çatı katına götürüyoruz. Yarın yola çıkacağız."

"Şimdi yola çıkmalıyız," dedi Diana. "Hemen."

"Jetin var mı?"

Diana kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yok."

"O halde ne zaman gitmemiz gerektiğine sen karar veremezsin."

"Alia'nın senden kurtulmak için neden ülkeden ayrıldığını şimdi anlıyorum."

Alia yüzünü buruşturdu.

"Öyle bir şey *yapmadı*," dedi Jason öfkeyle.

"Kapatın bu konuyu," diye yalvardı Alia.

"Çabuk hazırla eşyalarını," diye bağırdı Jason ve Diana'nın yanından hızla geçip gitti.

"Kapıyı unutma..." Bir gürültü patlak verdi, ardından da öfke dolu bir küfür dizisi geldi.

Off!

"Tıpkı bana anlattığın gibiymiş," dedi Diana. "Otoriter, buyurgan, her şeyi istediği şekilde yapmaya alışkın."

"*Aslında* onu tanımaya başlayınca böyle biri değil." Kendilerine ait olan birkaç parça eşyayı almak için odalarına dönerlerken Diana ona kuşku dolu bir bakış attı. "Pekâlâ, tam olarak öyle biri. Ama her zaman böyle değildi."

Diana deri giysilerini ve sarmallar halindeki altın kemendini plastik Duane Reade poşetlerinden birinin içine tıkıştırdı. "Geldiğim yer hakkında Jason'a bir şey söylemediğin için teşekkür ederim. Halkım... Tecrit halinde yaşamayı önemsediklerini biliyorsun."

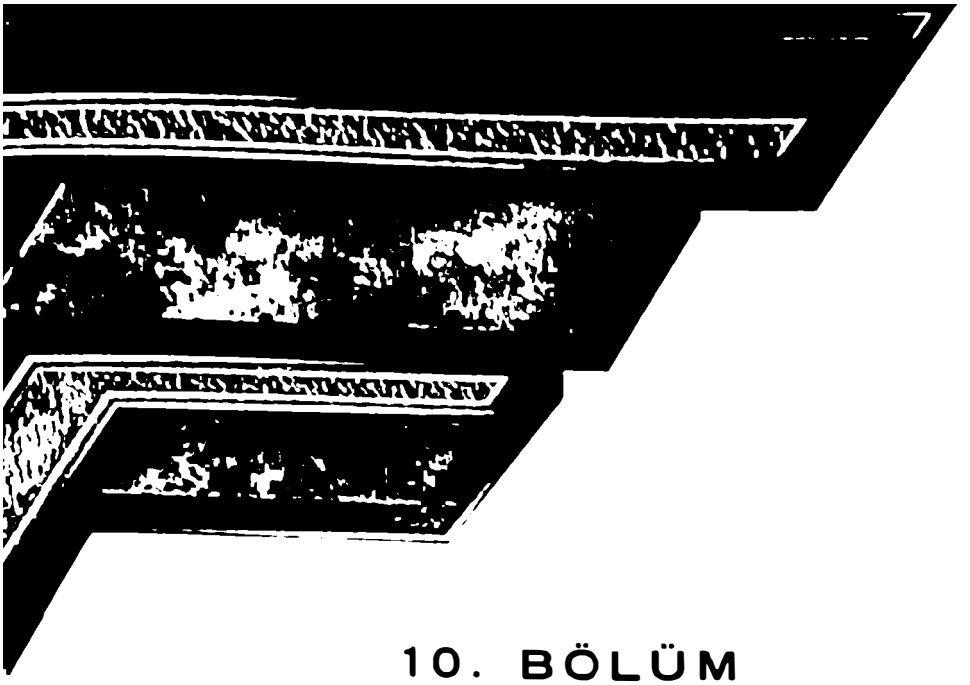
Alia başını onaylarcasına salladı. Diana'nın dünyasının kurallarını pek anlamamıştı ama hayatını ona borçluydu. En azından onun geçmişine dair tuhaf ayrıntılar hakkında sessiz kalabilirdi.

"Ayrıca Jason'a, size eşlik etmem için ısrar ettiğin için de teşekkür ederim," diye devam etti Diana. "Ne olursa olsun gelmenin bir yolunu bulurdum ama bunun anlamı benim için çok büyüktü."

Alia saç örgülerinden birini parmağına doladı. "Evet, şu meseleye değinmişken." Derin bir nefes aldı. "Kaynağa zamanında yetişemezsek..."

"Yetişeceğiz."

"Ama yetişemezsek, o zaman beni öldürmen gerekecek."

10. BÖLÜM

Öldürmen gerekecek. Alia bu sözleri söyler söylemez Diana her birini zihninden silip atmak istedi. Ve Alia bunları çok rahat bir şekilde söylemişti. *Fazla rahat,* diye düşündü Diana. Alia sadece korkuyordu, öğrendikleri onu sarsmıştı. Kaynağa ulaştıklarında bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

Jason çabucak bir telefon görüşmesi yaptı ve öncül birlikleri birilerinin izlemesi ihtimaline karşı onları otelin arka taraftaki çıkışına götürdü. Diana en azından onun, uyarılarından bazılarını ciddiye almasını takdir edebilirdi.

Otelin arkasında, Diana'nın zihninin anlamlandıramadığı keskin bir koku vardı: İdrar ve insan dışkısı olabileceğini düşündüğü bir kokuyla karışan çürük sebze kokusu. Yaz sıcağı her bir kokuyu daha da feci bir hale getiriyordu.

Üçü birden, içi plastik ambalajlarla paketlenmiş giysilerden oluşan hareketli raflarla dolu bir tür temizlik tesisinin arkasından geçtiler, ara sokağın çıkışında tiksindirici, tatlı bir kokusu olan buharlar onları karşıladı. Daha sonra caddenin karşısına geçtiler ve kaldırımda koşarak siyah, şık bir arabanın onları beklediği başka bir ara sokağa geçtiler.

"Selam, Dez," diye seslendi Alia şoföre, arabaya binerlerken.

"Selam, Al."

Diana, şoförün Alia'ya takma ismiyle seslenmesini, ağabeyinde yaptığı gibi düzeltmediğini fark etti.

Arabanın içinde tertemiz, taze bir hava vardı ve teri üzerinde kururken Diana hafif, hoşnut bir şekilde iç çekti. Aracın içinin ne kadar hoş olduğuna bakarak şaşırdı, araba bir mağara gibi ferah ve loştu, siyah renkli koltukların üzerinde asla elle yapılamayacak kadar hassas dikişler vardı. Jason, arabanın ahşap kaplama bölmesinden kendine bir içki doldurdu ve Diana is gibi karartılmış camların ardından caddelerin yavaşça yanından kayıp geçişini seyretti, sokakların gürültüsü ağır, rahatlatıcı bir sessizlikle bastırılmıştı. Derin bir nefes alarak derinin ve pek tanımlayamadığı bir başka şeyin kokusunu içine çekti.

"Ne yapıyorsun?" dedi Jason birden. Diana'nın karşısında oturmuş, onu yakından izliyordu.

"Hiçbir şey yapmadım."

"Arabayı kokluyordun." Jason, Alia'ya döndü. "Arabayı *kokluyordu*."

Diana yanaklarının hafifçe kızardığını hissetti. "Hoş bir kokusu var."

"Yeni araba kokusu," dedi Alia, hafif bir gülümsemeyle dudakları seğirirken. "Herkes sever bu kokuyu. Ayrıca Jason arabayı temiz tutma konusunda çok özenlidir, Betsy asla kötü görünmez."

"Betsy?"

Jason gözlerini devirdi. "Alia bütün arabalara isim takma konusunda ısrar eder. Kökenleri bilinmeyen Diana Prince nasıl oldu da daha önce hiç yeni bir arabanın kokusunu almadı?"

"Onun geldiği yerde insanlar araba kullanmıyor," dedi Alia rahat bir şekilde. "Neredeyse Amişler gibi yaşıyorlar."

"Muharebe eğitimi alan Amişler gibi mi?"

Diana bu iğnelemeyi duymazdan geldi. "Neden hemen kaynağa gitmek üzere yola çıkamıyoruz?"

"Keralis Laboratuvarları'nın senelik yönetim kurulu toplantısı bu gece düzenlenecek ve ardından da Keralis Vakfı bağışçıları için bir resepsiyon verilecek. Gece sona erdiğinde hemen gideceğiz."

Diana birden oturduğu yerde doğruldu, arabanın o hoş kokusu unutulmuştu. "Yani bir *parti* yüzünden mi New York'ta kalmamızı istiyorsun?"

"Bu bir parti değil, resepsiyon. Ailemiz Vakıf'ın yüzüdür. Ve eğer bunun bu şekilde devam etmesini istiyorsak, benim orada olmam gerekir. Alia'nın da iştirak etmesi gerekiyor."

"Yani bu halka açık bir etkinlik mi?" Diana ses tonunun yükseldiğini işitebiliyordu fakat Jason'ın söylediği şeye inanamıyordu.

"Pek halka açık değil. Dendur Tapınağı'nda düzenlenen özel bir etkinlik."

Diana kaşlarını çattı. "Yani bir tür kutsal ayin gibi bir şey mi?"

Jason içkisinden uzun bir yudum aldı. "Bu kızı nereden buldun? Bu, Metropolitan Sanat Müzesi'ndeki kalıcı sergilerden biridir. İnsanlar sürekli orada galalar düzenlerler."

"Gala," dedi Diana. "Sanırım bu *parti* yerine kullanılan bir başka sözcük."

"Dur biraz," dedi Alia. "Ne demek *'eğer bunun bu şekilde devam etmesini istiyorsak'*? Keralisler olmadan Keralis Vakfı nasıl olabilir?"

Jason koltuğundan arkasına yaslandı. Diana onun Alia'dan sadece birkaç yaş büyük olduğunu biliyordu fakat bu adamda, onu daha yaşlı gösteren bitkin bir ifade vardı. "Yönetim kurulu toplantılarına gitmiyorsun, Alia. Raporları okumuyorsun. Vakıf son zamanlarda basında güç kaybediyor. Şirketin kârı düşmeye başladı. Yönetim kurulu bizi ciddiye almıyor. Annemiz ve babamızın mirasının bir parçası olmak istiyorsak öne çıkmamız şart."

"Yani yönetim kurulunun, kontrolü ele almanı engellemeye çalıştığını mı söylüyorsun?" dedi Alia.

"Michael endişeli," diye itiraf etti Jason, tedirgin bakışlarla. "Bir hayır kurumuyla ilgilenmem neyse ama hiç kimse multimilyarlık bir şirketin yönetimini yirmi bir yaşındaki bir delikanlının devralması konusunda pek mutlu değil."

"Michael da kim?" diye sordu Diana.

"Michael Santos," dedi Diana. "Vaftiz babamız. Annemiz ve babamızın... yani kazadan bu yana Keralis Laboratuvarları'nı o yönetiyor. Fakat artık Jason reşit olduğu için..."

"Daha çok sorumluluk almamı istiyor."

Alia tişörtünün etek kısmıyla oynadı, ardından, "Michael'ın bir süre daha şirketi yönetmesine izin vermen çok mu kötü olurdu? MIT'den mezun olabilir, yüksek lisansını yapabilir..."

"Benim lisans eğitimine ihtiyacım yok," dedi Jason sert bir şekilde. "Sadece bir laboratuvara ihtiyacım var." Diana onun Alia'yı mı yoksa kendi kendini mi ikna etmeye çalıştığını merak etti. "Ayrıca bu akşamki toplantıyı kaçıramam," diye devam etti sözlerine. "Resepsiyonda güçlerimizi birleştirdiğimizi göstermek bizim için çok şey ifade edecektir."

"Delilik bu," dedi Diana. "Alia o resepsiyona kesinlikle katılamaz."

Alia onu şaşırtan bir şekilde, "Bence Diana haklı. Yüzde yüz hem de," dedi.

Jason dudaklarını büzdü. "Sırf giyinip süslenmeyi sevmediğin için böyle söylüyorsun."

"Sanırım ölüm tehditleri alıyor olmak, bir gece elbisesi giymemek için son derece mantıklı bir sebep."

"Kimse senin orada olacağını tahmin edemeyecektir," dedi Jason. "Ben de senin o aptal gemi gezisinde olacağını sanıyordum..."

"Aptal değil," diye homurdandı Alia.

"Yani herkes senin hâlâ gezide olduğunu sanıyor. Ve *Thetis'e* saldırı düzenleyenler de senin denizin dibinde olduğuna inanıyorlar. Bu gece New York'ta o partide olmanı beklemiyorlar. Kimse beklemiyor."

"Ama eğer yeri belirlenirse..." diye söze başladı Diana.

"O zaman bu yalnızca bizim işimize yarayabilir. Alia'nın New York'ta görüldüğü haberi herhangi birine ulaşıncaya dek biz Yunanistan'a giden uçağa binmiş oluruz ve onlar da Manhattan'da kendi kuyruklarını kovalarlar. Güvenlik üst düzeyde olacak." Öne doğru eğildi. "Alia, güvenli olmasaydı bunu sana asla teklif etmeyeceğimi biliyorsun."

"Bu doğru," diye kabul etti Alia isteksizce. "Gerçekten titiz biridir."

"İhtiyatlı," diye düzeltti Jason.

Diana, Jason'ın gergin omuzlarını ve sıkılı duran çenesini düşündü. "Fazlasıyla gergin görünüyor."

Jason'ın gözleri kısıldı. "Belki de bunun sebebi, WNBA oyuncularının bana otel odalarında saldırmasıdır."

Diana omuz silkti. "Bir kadının odasına izinsiz girmeye çalışırsan hezimete uğramayı göze alacaksın."

"Hezimete uğramak mı?" dedi Jason kızgın bir şekilde. "Beni gafil avladın."

"Seni yüz üstü yere serdim."

"Siz ikiniz şunu keser misiniz?" dedi Alia. "Biraz düşünmem gerek."

Diana kollarını göğsünde kavuşturdu ve pencereden dışarı bakarak kendi kendine dikkatini çevresine vermesini, dudaklarından kaçmak isteyen sözcük seline karşı dilini tutmasını söyledi. Bu çocuğun *ukalalığı*, gücünden bu kadar emin halleri, servetinin işaretleriyle daha da destekleniyordu. Diana, Alia'nın gücünün ona duyduğu öfkeyi daha da artırdığını düşündü. *Ya da belki de Jason sinir bozucu biri.*

Araba caddenin köşesinden döndü ve yer altına inen karanlık bir koridora girdi. Burası Alia ve ağabeyinin yaşadığı yerse Diana, arabanın karartılmış camları da düşünüldüğünde, Jason'ın gelip gidişlerini uzaktan gözlemleyen birinin, onun binaya yalnız dönmediğini bilmesine olanak olmadığını düşündü. Burada,

diğer otoparkta gördüklerinden çok daha şık, parlak sıra sıra otomobillerin yanından geçtiler.

"Evim güzel evim," dedi Alia, melankolik bir yüz ifadesiyle.

"Burada olmak seni memnun etmeyebilir," dedi Jason sessizce. "Ama ben geri döndüğün için çok memnunum."

Alia ellerine baktı ve Diana onun duyduğu üzüntüyü anlayabildiğini düşündü. Alia macera ve özgürlüğünün peşine düşmüştü ama yalnızca başarısızlık ve acıyla karşılaşmıştı. Diana, Themyscira'ya dönerken aynı üzüntüyü duyup duymayacağını merak etti. Eğer oraya bir daha geri dönebilirse tabii. Bu olasılık üzerinde düşünmek istemiyordu. Bir kahraman gibi maceraya atılmayı çok istemişti ve kahramanlar evlerini özlemezlerdi. Onu bekleyen göreve odaklanması daha iyi olurdu: Alia'nın güvenliğini sağlamak ve kaynağa ulaşmak.

Şoför arabayı, fazla dikkat çekmeyen ikili bir metal kapının önüne çekti.

Arabadan inerlerken ve Jason bir düğmeye basarken, "Bu güvenli mi?" diye sordu Diana.

"Bu asansör sadece çatı katı için ayrılmıştır," dedi Jason. "Başka kimse binemez."

Asansörün kapıları açılırken ve hepsi birlikte küçücük odaya girerlerken Diana temkinli bir şekilde etrafına baktı. Themyscira'da da makara sistemleriyle çalıştırılan ve ağır ya da idaresi güç yükleri taşımak için kullanılan asansörler vardı. Diana, kapının sağ tarafındaki, üzerinde düğmeler bulunan panel haricinde bunun, daha lüks tasarlanmış olsa da kendi adasındakilerden farklı olmadığını düşündü. Asansörün zemini halıyla kaplıydı, duvarları aynalıydı. Diana bir an aynadaki aksini gördü, koyu renk saçları duş yüzünden hâlâ ıslaktı, üzerinde kırışık bir tişört vardı, masmavi gözleri biraz şaşkındı. Bir yabancı gibi görünüyordu. Jason'ın bakışları aynada onunkilerle buluştu ve Diana, Jason'ın yine onu gözlediğini fark etti. Jason cebinden bir anahtar çıkardı, anahtarı panelin yanındaki bir kilide soktu ve üzerinde Ç yazan tuşa bastı.

Asansör sarsıldı. Hızla yukarı doğru çıkarlarken ve midesini ayaklarının civarında bir yerlerde bırakırken Diana renk vermemeye çalıştı. Bu, Themyscira'daki asansörlere *hiç* benzemiyordu.

Diana burnundan derin bir nefes aldı ve zihnini, midesindeki korkunç histen uzak tutmaya ve bunun yerine Jason'ın, asansörün güvenliği hakkında söylediklerine odaklanmaya çalıştı. Peki ya çatı katına ulaşım kısıtlanmışsa? Bir yerlerde merdivenler olmalıydı. Ve eğer birileri yeterince kararlıysa, tüm binayı patlayıcılarla yerle bir edebilirlerdi. Bir dünya savaşı önlenebilecekse, birkaç hayatın kaybedilmesinin ne önemi vardı ki?

Bir an sonra asansör sarsılarak durdu ve kapılar kocaman, iki katlı bir koridora açıldı. Güneş ışığı tavan penceresinden içeri süzülüyor, panel kaplamalı bir duvar boyunca uzanan cilalı ahşap merdivenleri aydınlatıyordu ve zemin siyah beyaz fayanslardan oluşan spiral mozaik kaplamalarla kaplıydı.

Diana kapıların yanında bekleyen, koyu renk takım elbiseli iki uzun boylu adamı görünce bir an gerildi fakat adamlar sadece Jason ve Alia'yı bir baş işaretiyle selamladılar.

"Bu Meyers, bu da Perez," dedi Jason Diana'ya, adamların yanından geçerlerken. "İkisi de eski deniz komandosudur ve neredeyse on yıldır ailemle birlikte çalışırlar. Ya son derece güvenilirler ya da şimdiye dek görülmüş yavaş suikastçılar."

Diana hiçbir şey söylemedi. Politikaya dair okumuş olduklarının ona öğrettiği tek bir şey varsa o da, en sadık adamın bile doğru koşullar altında aklının çelinebileceği olmuştu.

Hep birlikte geniş bir yemek salonuna ve birbirlerinden, uçları düzgün kesilmiş çitlerle ayrılan gri taşlarla döşeli adacıklardan oluşan terasa açılan bir oturma salonuna girdiler ve terasın ötesinde de yüreğini pır pır ettiren masmavi gökyüzü şeridi uzanıyordu. Oturma odasının tavanının dört bir yanında üfleme camdan yapılmış renkli küreler vardı ve oda sanki tepelerinde bir yer altı bahçesi çiçeklenmiş gibi görünüyordu. Bunlar, Good Night'takilere nispeten çok daha hoş görünümlü odalardı.

Jason mutfağa doğru devam etti, anahtarlarını tezgâhın üstüne koydu ve buzdolabı olduğunu anladığı bir şeyin kapağını açtı.

"Meyve suyu?" dedi.

Alia başını onaylarcasına salladı ve Jason tezgâha üç bardak ve biri meyve suyu diğeri süt dolu iki sürahi koydu. Alia bir bardağı portakal suyuyla doldurdu, üzerine biraz süt ekledi ve karışımı Diana'ya doğru itti.

"Şunu bir dene," dedi. "Çok lezzetlidir."

"İğrençtir," dedi Jason, kendine sade bir bardak portakal suyu doldurarak.

Diana iki kardeşin bunu, bu eve dönüş ritüelini binlerce kez yapmış oldukları hissine kapıldı. Alia'nın ikram ettiği bardağı kabul etti ve içecekten büyük bir yudum aldı. Tatlı Demeter adına, içtiği şey *gerçekten* iğrençti. Fakat içkinin geri kalanını içmek için kendini zorladı ve Jason'a katılmak yerine gülümsedi.

"Serinletici bir içecekmiş," demeyi başardı.

Jason tek kaşını kaldırdı. "Kimseyi kandıramazsın." Lavaboya doğru yaslandı. "Bana partide bir saat ver," dedi Alia'ya. "Biraz el sıkışacağız, hiçbir şeyi bozuntuya vermeyeceğiz, sonra da bir helikopter alıp doğruca havaalanına gidebilir ve bize sözünü ettiğin şu kaynakla ilgileniriz."

"Yunanistan'a uçakla gitmemiz ne kadar sürer?" diye sordu Diana.

"Aşağı yukarı on iki saat. Pilotumuz Ben'e mesaj yazdım. Kalamata'ya uçabileceğiz. Orası da arabayla Therapne'ye iki saatlik bir mesafede."

Eğer Jason haklıysa, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde kaynağa ulaşmış olabilirlerdi. Hasat ayından günler önce.

"Alia, bunu yapmamız gerek," dedi Jason. "Yönetim kurulunda, Keralis Laboratuvarları'nın yönetiminin ne şekilde olması gerektiğine dair fikir sahibi olan insanlar var. Bana karşı gelmemelerinin tek sebebi, işin halkla ilişkiler kısmının ne kadar kötü olacağını bilmeleri. Bunu bu şekilde götürmemiz gerek. Onlara, annemiz ve babamızın başlattığı geleneği devam ettir-

diğimizi göstermemiz gerek. Onlara... hâlâ bir aile olduğumuzu göstermemiz gerek."

Alia bardağı ellerinin içinde çevirdi. Diana, Jason'ın sözlerinin onun üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyordu. Jason'ın sorumluluklarını bu kadar ciddiye almasına saygı duyabileceğini düşündü. Baskıcı bir pislik olsa bile.

Alia, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Diana'ya.

Diana dudaklarını birbirine kenetledi. Partiye katılmanın akıllıca bir karar olmadığını biliyordu fakat durumun Alia ve Jason için farklı olduğunu anlamıştı. Bu yolculuk sona erdiğinde dönmek istedikleri bir hayatları vardı. Konukların arasına karışana dek kimse Alia'nın resepsiyona katılacağını bilmeyecekti ve orada bu bilgiyi yayacak bir casus bulunsa bile, Alia'nın düşmanları harekete geçemeden partiden ayrılmış olacaklardı. "Bir saat," dedi sonunda. "Daha fazla olmaz."

"Tamam o zaman," dedi Alia. "Geliyorum."

Jason'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, sol yanağında bir gamze oluştu ve tamam yüz hatlarını değiştirdi. "Teşekkürler."

Alia onun gülümsemesine karşılık verdi. "Görüyor musun, Jason? Düşündüğün şeyi *'İtaat et yoksa sonuçlara katlanırsın'* şeklinde ortaya koymak yerine kendini insan gibi ifade ettiğinde istediğini daha iyi elde edebiliyorsun."

Jason omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. " 'İtaat et yoksa sonuçlara katlanırsın' çok daha etkili."

"Nim'i de getirebilir miyim?"

Jason'ın yüzünden gülümsemesi silindi. "Alia..."

"Ya Nim de gelir ya da resepsiyona eşofmanlarımla giderim."

Jason bıkkınlıkla soluğunu verdi. "Peki tamam."

Alia sevinçle yumruğunu havaya kaldırdı. "Cep telefonu." Jason uysal bir ifadeyle telefonunu Alia'nın avuç içine bıraktı. "Haydi," dedi Diana'ya, çoktan girişe doğru yürümeye başlamıştı, dikkati telefona odaklanmıştı, parmakları adeta onları görünmez kılan bir hızla hareket ediyordu.

Fakat Diana onun peşinden gitmek üzere harekete geçerken Jason yoluna çıktı. Az önce ortaya koyduğu o sıcak ifade kaybolmuştu.

"Gerçekte kimsin sen?" dedi alçak sesle. "Adamlarına, hakkında bulabildikleri her bir bilgiyi araştırmalarını söyleyeceğime inansan iyi edersin, Diana Prince."

"Araştırabilirler."

Jason gözlerini kıstı. "Eğer kardeşime zarar verirsen..."

"Alia'ya zarar vermem. Onu buraya getirmek için çok şeyi riske attım."

"Bunu sürekli söyleyip duruyorsun. Benim bilmek istediğim, senin bu işten ne çıkarın olduğu."

Bu kadar şeyin tehlikede olduğunu bilirken nasıl bunu sorabiliyordu?

"Bir gelecek," dedi Diana ancak tüm hikâyenin bundan ibaret olmadığını biliyordu. *Seni görüyorum, Toprağın Kızı. İhtişam dolu rüyalarını görüyorum.*

Jason'ın kahkahası davul sesi gibi kupkuruydu. "Sen fanatik misin yoksa esaslı bir dolandırıcı mısın bilmiyorum ve hangisinin daha kötü olduğundan da emin değilim."

"Doğru şeyi yapmaya çalışıyor olmam, inanılması bu kadar güç bir şey mi?"

"Evet."

Diana kaşlarını çattı. Bu genç adamın nasıl bir hayatı olmuştu ki bu kadar kuşkucu biri haline gelebilmişti? "Senden ya da Alia'dan, dünyanın gidişatını düzeltme şansını elde etmekten başka bir şey istemiyorum."

"Bir Keralis olmak, herkesin senden bir şey istemesi anlamına gelir. Her zaman. Alia benim tek ailem. Eğer..."

"O halde belki de ona zorbalık yapmayı bırakmalısın."

Jason gözlerini kırpıştırdı. "Ben asla..."

"Seninle ilk karşılaştığım andan beri tek yaptığın şey ona ne yapacağını söylemek, aptalsın demek ve hayallerinin peşinden koşmasına dudak bükmek oldu."

"Bu saçma sapan kaynağın peşinden gitmesine izin veriyorum, öyle değil mi?"

"*İzin* veriyorsun."

Jason ilgisiz bir tavırla elini havada salladı. "O, dünyayla başa çıkabilecek özelliklere sahip değil. Alia çok korunaklı bir yaşam sürdü."

"Kimin suçu bu?" Diana öfkelenmeye başladığını hissetti. "Onu nasıl bir cesaret ve direnç sergilerken gördüğümü hayal bile edemezsin."

"Birbirinizi tanıdığınız bu uzun zaman dilimi içinde mi?"

"Belki daha esaslı bir şekilde görebilseydin, daha iyi dinleyebilseydin sana yalan söyleme gereği duymazdı."

Jason'ın çene kasları kasıldı. Diana'ya doğru bir adım attı. "Ben ya da Alia hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, bu yüzden sadece sessiz ol ve yoluma çıkma."

"Ben olmasam yolunu bile bulamazdın."

"Yanlış bir harekette bulunursan..."

Diana eğildi. Bu çocuğun tehditlerinden artık sıkılmıştı. Neredeyse aynı boydaydılar ve Jason'ın bakışlarıyla kolayca karşı karşıya geldi. "Ne yaparsın?"

"İşini bitiririm."

Diana kendini tutamadı. Güldü.

"Nedir bu kadar komik olan?" diye homurdandı Jason.

Bunu nasıl anlatabilirdi? Kâhin'in gösterdiği görüntülerde annesinin ve arkadaşlarının ölümleriyle yüzleşmişti. Sürgüne meydan okumuş ve buraya gelmek için neredeyse boğulmuştu. Ayrıca Amazonların generali Tekmessa'yla yan yana durup da onun küçümseyen tavırlarına dayandıktan sonra –yapılı vücuduna karşın– ölümlü bir delikanlıdan korkmak ona zor geliyordu.

"Yeterince hoş birisin, Jason Keralis. Ama pek de gözümü korkutmuyorsun."

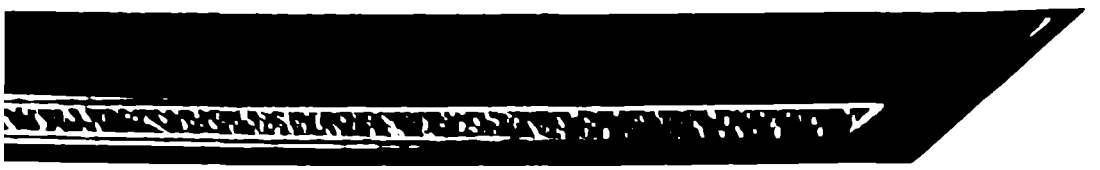
Jason'ın kirpikleri titreşti. "*Hoş* mu?"

"Jason gıcıklık mı yapıyor?" diye seslendi Alicia çatı katının içinde bir yerlerden.

"Evet!" dedi Diana, gözlerini Jason'ın bakışlarından ayırmadan. "İzninle."

Diana elleriyle Jason'ın omuzlarını kavradı ve onu kaldırıp yolunun üzerinden çekerken Jason hafif bir çığlık attı.

Diana ardına bakma zahmetine girmeden, hızla yanından geçip gitti. Arkasından Jason'ın, "*Yeterince* hoş mu?" diye mırıldandığını işitti.

11. BÖLÜM

Diana hızla mutfaktan çıkarken Alia girişteki merdivenlerin ortasında durmuş bekliyordu. Uyduruk bir tişörtle nasıl bu kadar şahane görünebiliyordu?

"Ne dedi Jason?" diye sordu Alia. "Çok mu kötü davrandı sana?"

"Evet," dedi Diana, Alia'nın peşinden merdivenlerden çıkarken. "Sanırım iyi niyetli biri ama tavırları yüzünden onu..."

"Bir kalemle deşmek mi istiyorsun?"

"Tam olarak öyle değil," dedi Diana. "Ama kesinlikle sinir bozucu biri."

Telefon titredi ve Alia sevinç dolu bir çığlıkla parmak uçları üzerinde sıçradı. "Nim yolda, geliyormuş!"

"Binaya girerken görülmese iyi olurdu."

Alia bir an, ayağı alttaki basamakta, öylece kalakaldı. Durumunun gerçekliğinden sıyrılmak fazlasıyla kolaydı. Sanki aklı olup bitenleri kabul edemiyormuş, bu yüzden de sürekli normale dönüyormuş gibiydi.

Nim'e, arabayla gelmesini ve özel asansörü kullanmasını söyleyen bir mesaj attı. Perez'i anahtarla aşağı gönderebilirlerdi.

"Bu Nim denen arkadaşın güvenilir biri midir?" diye sordu Diana.

"Kesinlikle. Ama ona şu Savaşgetiren muhabbetlerinden söz etmeyelim, olur mu?"

Alia, merdivenlerin başında bir an duraksadı. Odasını, giysilerini, uzun, güzel bir uyku çekmeyi çok özlemişti. Ama bunun yerine sağa dönerek koridorda ilerledi, tavan pencerelerinden içeri süzülen ışık, siyah beyaz döşemeleri olan zeminin üzerine kare biçiminde yansımalar yapıyordu.

"Buradaki model değişik," dedi Diana.

"Evet, giriş holündeki fayanslar bir fraktal biçimi oluşturur. Burası DNA kısmı." Alia omuz silkti. "İnek tiplere para verirsen böyle olur işte."

Annesi ile babasının çalışma odasına giden çift kanatlı kapıların önünde durdu, ellerini kapı kollarının üstüne koydu, daha sonra da derin bir nefes alarak kapıları açtı.

Bir zamanlar burası evdeki en sevdiği odaydı. Odanın duvarları, merdivenlerin sıcak tonlu ahşap renginden yapılmış kitaplıklarla kaplıydı ve bir duvarın yarısını da kocaman şömine kaplıyordu. Yakılmamış şöminenin önüne küçük bir sehpa ile iki sandalye konulmuştu ve sandalyenin kolçaklarından birinin üzerinde, tam olarak Linda Keralis'in bıraktığı yerde karton kapaklı bir kitap açık halde duruyordu. Agatha Christie'nin *Ölüm Diken Üstünde* aslı romanı.

"Annem gizemli şeylere bayılırdı," dedi Alia, kitabın çatlak sırt kısmına hafifçe dokunarak. "Ve polisiyelere. Bulmacalara da bayılırdı. Rahatlamasını sağladıklarını söylerdi."

Diana elini taş kaplama üzerinde gezdirdi ve bir an bir fotoğrafı alıp bakmak üzere durdu. "Annen ve baban bunlar mı?"

Alia başıyla onayladı. "Ortadaki de Neil deGrasse Tyson."

Diana çerçeveyi yavaşça yerine koydu. "Bu oda evinizin geri kalan kısmından çok farklı."

Bu doğruydu. Çat katının geri kalanı modern ve havadardı fakat çalışma odası, sanki annesi ve babası bir İngiliz malikâ-

nesinin kütüphanesini çalmışlar gibi görünüyordu. "Annem ve babam böyle eski moda şeylere bayılırlardı."

"Eh, eski göreceli bir kavramdır," diye mırıldandı Diana ve Alia'nın aklına kendi adasındaki surların üç bin yıllık olduğunu iddia edişi geldi.

"Annem ve babam, bütün gün bembeyaz, steril bir laboratuvarda çalıştıklarını söylerler, eve geldiklerinde o dünyadan kaçmış gibi hissetmek isterlerdi."

Alia bir kez daha elini, annesinin sandalyesindeki kitabın sırtlığında gezdirdi. Alçak bir sehpanın üzerinde, yanında iki bardak olan bir içki sürahisi duruyordu. Bu manzara o kadar aceleyle bırakılıp gidilmiş gibi duruyordu ki sanki her an geri dönecek gibiydiler. Alia bunun biraz ürkütücü ve kesinlikle depresif bir manzara olduğunu biliyordu fakat bir türlü eli o kitabı kapatmaya gitmiyordu.

"Annemin bu kadar büyük bir sırrı benden sakladığına inanamıyorum," dedi Alia.

"Belki de kendini diğer insanlardan farklı hissetmeni istememiştir," dedi Diana. "Belki de diğer herkes gibi olma şansına sahip olmanı istemiştir."

Alia öfkeyle burnundan soludu. "Bundan yana pek bir umudum yok." Annesi ve babasının karşılıklı oturup çalışmaktan hoşlandıkları çift taraflı masaya geçti.

"Neden?"

Alia babasının eski koltuğuna çöktü ve kendini döner koltukta çevirmek için masanın kenarından destek aldı. "Bizim dönemde yalnızca Nim ile ben kahverengiyiz ve tüm okuldaki yaklaşık on kişiden de ikisiyiz." Alia yönünü değiştirerek kendini bir kez daha döndürdü. "Ben tam bir fen bilimleri delisiyim." Yeniden döndü. "Ve bir şeyler okurken, partilerde olduğumdan çok daha rahatım. Bu yüzden, evet, normal biri olma şansım pek yok. Ayrıca beni bir de tellerim varken görmeliydin."

"Tellerin mi?"

"Dişlerim için?" Alia ona dişlerini gösterdi. "Tahmin edeyim mi? Senin dişlerin doğuştan dümdüz ve inci gibi bembeyaz." Parmaklarıyla masaya vurdu. "Annemin mücevherleri ve özel eşyaları için tuttuğu bir kasası olduğunu biliyorum ama nerede olduğunu bilmiyorum."

"Faith Ringgold'un[4] yanında bir panel var," dedi Jason kapı eşiğinden.

Jason masanın arkasına doğru yürüdü ve çerçevelenmiş işli örtünün yanındaki paneli kaydırıp açarak duvara gömülü duran, ağır görünümlü kasayı ortaya çıkardı. Kasanın klavyesine uzun bir sayı kombinasyonu girdi, ardından parmağının ucunu kırmızı ekrana bastırdı. Alia hafif, metalik bir vınlama sesi ve bir tıkırtı işitti. Jason kasanın kapağını açtı.

"İşte," dedi Jason, Alia'ya taşınabilir bir bellek uzatarak. "Dosyaların çoğu bunun içinde. Eğer istersen, çıktılarını da saklamışlar. Bir de bu var." Kasanın içinden incecik bir metal kutu çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Alia temkinli bir ifadeyle kutuya baktı. "Nedir bu?"

"Tarihte bilinen tüm Savaşgetirenlerin bir kaydı. Bunu nereden bulduklarını ya da bunun bir aileden diğerine nasıl aktarıldığını bilemiyorum."

Alia sürgüyü açtı ve kapağı kaldırdı. Kutunun içinde bir kâğıt tomarı, bir tür cilalı ahşabın etrafına sarılmış, rengi sarıya çalan bir parşömen yığını vardı. Alia parmaklarını bir an için bu tomara dokundurdu, ardından elini geri çekti. Bunu ne kadarını bilmek istiyordu?

Fakat bir biliminsanı bu şekilde düşünmezdi. Annesi ve babası ona bu şekilde düşünmeyi öğretmemişti.

Alia parşömen tomarını kutunun içinden çıkardı ve açmaya başladı. Kâğıtlarda bir tür soy ağacıyla karşılaşmayı bekliyordu

---

4 Faith Ringgold, 8 Ekim 1930'da Harlem, New York'ta dünyaya gelmiş Afro-Amerikan ressam, heykeltıraş, performans sanatçısı, aktivist. Yorgan ve örtü şeklinde yaptığı tablolarıyla ünlüdür. (ç.n.)

fakat bu daha çok bir zaman çizelgesi gibiydi. Yazılar birkaç farklı dilde yazılmıştı, isimler ve tarihler farklı ellerden, farklı mürekkeplerden çıkmıştı, hatta içlerinden biri, kan olabilecek solgun bir kahverengi tonundaydı.

İlk sözcükler Yunanca yazılmıştı. "Bu ne demek?" diye sordu Alia, parmakları giriş kısmının üzerinde gezinirken.

"Helen..." diye söze girişti Diana ve Jason aynı anda.

"Nemesis'in kızı," diye devam etti Diana. "İlahi intikam tanrıçası, kanında savaşla doğmuş olan, *haptandraların* ilki."

"Bekle bir dakika," diye karşı çıktı Alia. "Ben Helen'in, Zeus ve Leda'nın kızı olduğunu sanıyordum. Hani şu kuğu olan?"

"Bu, hikâyelerden biridir. Diğerlerindeyse Helen ve erkek kardeşleri, Zeus ve Nemesis'in çocukları olarak geçer ve sadece Leda tarafından büyütülmüşlerdir."

"İlahi intikam," dedi Alia. "Bu çok... keyifliymiş."

"Adrasteia olarak da bilinirdi."

"Kaçınılmaz biri," dedi Jason.

"Bahse girerim beraber takılması keyifli biriydi." Alia'nın alnı kırıştı. "Bu kelimeyi daha önce de söylemiştin. *Haptandralar.*"

Jason başıyla onayladı. "Anlamı biraz belirsiz. Sözcüğün kökeni ateşlemek ya da hücum etmek anlamlarına gelebilir ama sadece dokunmak anlamına da gelebilir."

"Savaşın eli," diye mırıldandı Diana.

Alia, Jason'a baktı. "Yunanca bilgilerini, babamız Yunan olduğu için mi yoksa bu Savaşgetiren muhabbeti yüzünden mi tazeledin?"

"İkisinden de biraz var," diye itiraf etti Jason.

Alia buna çok şaşırmadı. Jason soylarının Keralis kısmına Mayeux kısmından daha çok ilgi duymuştu hep.

"Fakat senin çevirin de tamamen doğru," dedi Diana. "Kelimenin kökeni farklı anlamlara gelebilir. Kapmak, boğuşmak, çiftleştirmek."

"*Çiftleştirmek* mi?" diye çığlık attı Alia.

"Bunu bilmem gerekmiyordu," dedi Jason.

Diana omuz silkti. "Aslında kulağa bir şekilde mantıklı geliyor. Helen tek değildi ve savaşın çıkması için birçok sebep olabilir."

Alia bunun üzerinde fazla derin düşüncelere dalmayacaktı. Dikkatini tekrar kâğıtlara verdi ve tomarın kıvrımlarını daha çok açtı. Yanılıyordu; tomarın üstündekiler, bir zaman çizelgesinden çok bir tür sismograf ve EKG değerlerine benziyordu. Her bir kızın isminin ardından, tepe noktaları ihtilaf hadiseleriyle işaretlenmiş bir dizi yükselti geliyordu ve her biri bir öncekinden yüksek olan bu çizgiler, parşömen tomarının tepesine dek zikzaklı bir sıra biçiminde, keskin bir şiddet olayları tepeciği halinde yükseliyor, sonunda tekrar düşüşe geçiyordu.

"Evgenia," diye mırıldandı Alia, parmağıyla parşömene yazılmış isimlerden birine dokunarak. "Peloponez Savaşı. Görünüşe göre savaş neredeyse altmış yıl sürmüş."

"Daha da uzun," dedi Jason. "O savaş, Yunan demokrasisinde sonun başlangıcı oldu."

"Livia Caprenia," dedi Alia. "Roma'nın Yağmalanışı. Angeline de Sonnac, Yedinci Haçlı Seferi." Alia'nın parmakları, belirli bir sıra izlemeksizin, bir çağdan diğerine, bir kızdan diğerine, bir trajediden diğerine sıçrıyordu. "Yüz Yıl Savaşı. Güller Savaşı. Otuz Yıl Savaşı. Bunu biliyorlar mıydı?" Alia'nın sesi kendi kulaklarına, soluksuz kalmış gibi geliyordu. "Helen Truva Savaşı'na sebebiyet verdiğini biliyordu ama bu kızlar ne olduklarını biliyorlar mıydı? Sadece nefes alıp vermekle nelere yol açtıklarını biliyorlar mıydı?"

"Belki," dedi Jason. "Ben hiç sanmıyorum. Nasıl bilebilirlerdi ki?"

"Birileri bu kayıtları tutuyormuş."

"Ah, Tanrım," dedi Alia, gözleri kâğıt tomarına sabitlenmiş halde. "Birinci Dünya Savaşı. İkinci Dünya Savaşı. Bunlara bizim sebep olduğumuzu mu söylüyorsunuz yani?"

"*Hayır*," dedi Diana. Eliyle Alia'nın omuzunu kavradı. "Savaşgetiren sadece bir katalizördür. Sebep değildir. İnsanların şiddet olaylarının tüm suçunu sen üstlenemezsin."

Alia derin bir soluk aldı. "Bakın," dedi, parmağıyla 1945 senesini işaret ederek. Tarihin hemen yanında bir bilgi notu vardı: *Irene Martin. D. 1 Aralık*. Küçük tepe noktalarından oluşan bir dizi farklı girdiyle aynı örüntüyü izliyordu; ilk başta makul bir şekilde gidiyordu, tepe noktaları arasında geniş boşluklar yer alıyordu, ardından düzensiz çizgiler halinde yükseliyor, çizgilerin her biri birbirine yaklaşıyordu. Çizgiler 1962 senesinde en üst noktaya ulaşıyor, daha sonra aniden düşüşe geçiyordu. Bu noktada da *Irene Martin. Ö. 27 Ekim* yazıyordu.

Alia kaşlarını çattı. "1962'de neler oluyordu? Hatırlamıyorum..."

"Ben de hatırlamıyordum," dedi Jason. "Bakmak zorunda kaldım. O tarihte Küba Füze Krizi yaşanmış. Sovyetler ve Amerika nükleer savaşın eşiğine gelmişler."

"Ama daha sonra Savaşgetiren ölmüş mü?"

Jason da Diana da onun gözlerine bakamadı.

"Ah," dedi Alia sessizce. "Kendiliğinden ölmemiş. Öldürülmüş." Alia parmağıyla tekrar tarihe dokundu. "On yedisini görememiş. Onu bulmuşlar ve öldürmüşler çünkü işlerin daha da kötüye gideceğini biliyorlarmış."

"Alia, Savaşgetiren öldükten sonra da savaşlar çıkmış," dedi Jason. "Vietnam, Kamboçya, Orta Doğu ve Afrika'daki sayısız savaş."

"Ama Irene Martin hayatta kalmış işlerin daha ne kadar kötüye gidebileceğini kim bilebilirdi?"

Alia aceleyle yanaklarını sildi. Ne zaman ağlamaya başlamıştı?

Diana onun omuzunu sıktı. "Dinle beni," dedi. "Kaynağa ulaşacağız. Bunların hepsini değiştireceğiz."

"Bunu bilemezsin ki."

"Evet, bilirim. Kaynağa ulaşacağız. Bu gidişatı bozacağız. Ve bir daha dünyaya Savaşgetiren gelmeyecek. Bir daha hiçbir

genç kız bu yükü taşımak zorunda kalmayacak. Sen de dahil olmak üzere."

"Doğru söylüyor," dedi Jason.

"Sen öyle bir kaynağın var olduğuna bile inanmıyorsun," dedi Alia, gürültüyle burnunu çekerek.

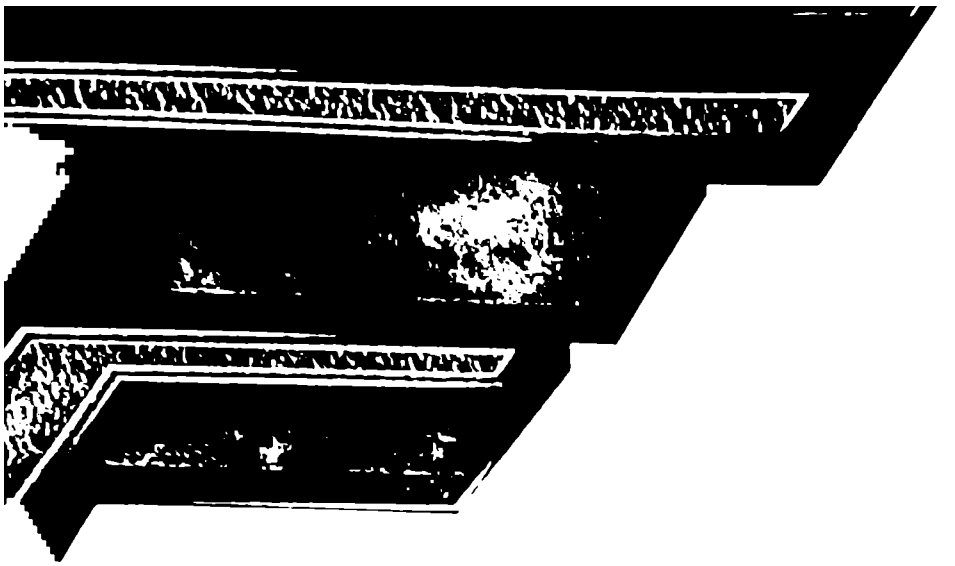
"Ben şeye inanıyorum inanıyorum..." dedi Jason. "Ben bunun bir başlangıcı varsa sonu da olması gerektiğine inanıyorum."

Vızıltıya benzer bir ses, odanın sessizliğini bozdu. Alia telefonuna baktı. "Nim geldi."

"Gidip yüzünü yıka," dedi Jason, telefonu elinden alarak. "Perez Nim'i yukarı çıkarır. Ben dosyaları jete götürtürüm ve hepsine uçuş sırasında bakabiliriz. İkinizin de birer seyahat çantası hazırlaması gerekiyor." Jason kolunu kardeşinin omuzuna doladı. "Alia, biz..."

Alia silkinerek ağabeyinin kolundan kurtuldu ve Diana'dan uzaklaştı. "Sakın," dedi, kapıya doğru yönelirken Jason'ın yüzünde bir an beliren incinmiş ifadeyi görmezden gelerek. Ağabeyinin onu teselli etmesine bir türlü razı gelemiyordu. O bu durumu düzeltemezdi. Bu işi yalnızca kaynak yoluna sokabilirdi.

Alia Jason'ı dosyalarıyla ve annesi ile babasının arkalarında bıraktıkları uzun bölgelerle baş başa bıraktı.

12. BÖLÜM

Diana Alia'yı, koridorun diğer ucunda bulunan büyükçe bir yatak odasında, bembeyaz örtüleri olan bir karyolanın üzerinde yatarken buldu. Bu odanın zemininde, ahşaba işlenmiş devasa bir güneş ışığı motifi vardı ve duvarlardan biri, üzerinde benek benek uçuk pembe nilüferler bulunan sisli bir göl manzarası şeklinde boyanmıştı.

"Monet," dedi Diana, bu isim aldığı sanat tarihi derslerinden birinden aklında kalmıştı.

"Küçükken şu 'Kurbağa Prens' adlı masalı çok seviyormuşum sanırım." dedi Alia tavana bakarak. "Annem prenseslere pek düşkün değildi, bu yüzden biz de nilüferlerle kaplı bir gölet üzerinde anlaşmaya vardık."

Fakat büyük bir park şeridine bakan geniş pencereler çoktan Diana'nın dikkatini çekmişti. Bu yükseklikten bakılınca şehir değişmiş görünüyordu. Bu, tıpkı annesinin mücevher kutusuna bakmak gibiydi. Gümüşi kuleler ve gizemli demir yapılardan oluşan şehir, pencereler ikindi güneşinde değerli taşlar misali parlıyordu. Parkın sınırları keskin bir biçimde simetrikti, parkın nerede başladığı ve şehrin nerede sonlandığı kesin hatlarla be-

lirlenmişti. Sanki birileri şehrin merkezine başka bir dünyaya, verimli ve yemyeşil bir yere açılan bir kapı yerleştirmişti fakat dört bir yanında da güçlü büyüler vardı.

Alia'nın odasında da sanki ufak tefek büyüler vardı. Çalışma masasının üstü ders kitaplarıyla doluydu ve lambanın yanında küçük bir kum saati vardı fakat camın içindeki kum tepede takılıp kalmış gibiydi. Diana saati salladı, ardından minik bir fiske attı ve bir an soluğu kesildi.

"Bunun içindeki kum taneleri yukarı doğru mu akıyor?"

Alia yastığının üzerinde, gözlerini ilgisizce devirdi. "Ya, evet. Hava yerine içine doldurulmuş sıvının yoğunluğu yüzünden."

Çalışma masasının köşesinde, çerçeve içinde bir fotoğraf duruyordu: küçük Alia ve Jason tahta bir kaldırımın üzerindeydiler, ikisinin de saçları sık örgüler halinde örülmüştü, Alia'nın saçlarında plastik tokalar vardı. Çocukların arkasında, Diana'nın çalışma odasındaki fotoğraftan hatırladığı aynı çift duruyordu – keskin hatlı, kibar görünümlü bir yüzü olan, masmavi gözleri parlayan, yanakları güneşten kızarmış bir adam ve koyu kahverengi tenli, yumuşacık bir bulutu andıran saçları hoş ve kırmızı bir saç bandıyla geriye atılmış bir kadın. Hep birlikte saçma bir poz veriyor, kaslarını çizgi romanlardaki güçlü adamlar gibi geriyorlardı. Jason'ın yüzünde geniş, içten bir gülümseme vardı, gamzesi sol yanağında derin bir oyuk meydana getirmişti. Belki de Alia onun ne kadar değiştiği konusunda haklıydı.

"Peki bunlar nedir?" diye sordu Diana, düzgünce istiflenmiş, üzerleri desenli kutuları işaret ederek.

Alia sızlandı. "Fena halde modası geçmiş bir şey."

"Söylesene."

"Tıpkı Oliver Sacks gibi, her sene doğum günüm için yaşıma karşılık gelen elementleri biriktirmeye çalışıyorum. Oliver Sacks bir nörologdu."

"Biliyorum. Bizde kitapları var."

Alia biraz daha doğrulup oturdu. "Var mı cidden?"

"Dış dünyaya ayak uydurmaya çalışıyoruz."

Alia kendini tekrar yastıklarının üstüne attı. "Evet işte, umarım bu sene Argon'u görürüm."

Diana merdivenlerden gelen ayak seslerini işitti ve kendini hazırlayarak gerildi. Alia Nim'e güveniyor olabilirdi fakat Diana'nın böyle bir lüksü yoktu.

Yatak odasının kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve genç bir kız hızla içeri daldı fakat kendisi genç bir kızdan çok insan formunda bir kasırga gibiydi. Ayaklarında, kayışları gamzeli dizlerine dek uzanan açık burunlu botlar vardı ve göz kamaştıran, büzgülü bir elbise giymişti. Saçlarının bir kısmı kazınmıştı ve geri kalanı da düzgün, simsiyah bir saç tutamı halinde tek gözünün üstüne düşüyordu. Diğer gözü simsiyahtı ve çevresine altın rengi göz kalemi çekilmişti. Görünürdeki kulağı, kulak memesinden en tepeye kadar gümüş ve taşlı küpelerle doluydu.

"Orada ancak o kadar kalabildiğine *inanamıyorum*! Türkiye'de bir *hafta*, ha? Bunun o büyük macera olacağını sanıyordum, Alia. Zincirlerinden kurtulacağın ve..." Pencerenin kenarında duran Diana'ya gözü iliştiğinde kızın sesi bir anda kesildi. "Vay anasını."

"Efendim?"

"Nim..." dedi Alia, sesinde bir ikaz tonu vardı.

Genç kız ileri doğru birkaç adım attı. Yusyuvarlak yanakları, yusyuvarlak omuzları vardı, her şeyi yuvarlaktı.

"Poornima Chaudhary," dedi kız. "Bana Nim diyebilirsin. Ya da aslına bakarsan, her ne istersen. Tanrım, boyun kaç senin?"

"Nim!" dedi Alia öfkeyle.

"Çok mantıklı bir soru soruyorum. Tamamen araştırma maksatlı. Yolladığın mesajda giysiye ihtiyacımız olduğu yazıyordu." Nim eliyle karyola direklerinden birini kavradı ve "Lütfen bana bu kızın, en son takılmam için beni zorladığından daha az sıkıcı bir tip olduğunu söyle. Üzerine alınma ama," dedi Diana'ya. "Ama benim haricimde, Alia'nın insanlar konusunda pek zevkli biri olduğu söylenemez." Görünür haldeki tek gözü kısıldı. "O vücudundakiler morluk mu? Neler oldu Türkiye'de böyle?"

"Hiçbir şey," dedi Alia, yastıklarını kabartıp sırtını destekleyerek. "Tekne kazası. Yolculuğu yarıda kesmek zorunda kaldılar."

Diana, Alia'nın bu kadar kolayca yalan söyleyebilmesine şaşırdı. Fakat kendisi de Maeve'den ne kadar gözyaşı saklamıştı? Bazı acılar yalnız yaşanmalıydı.

Nim bileziklerini şakırdatarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanki ağlamış gibisin."

"Jet lag beni fena halde etkiliyor."

"Jet lag olacak kadar uzun bir yolculuğa *çıkmadın*."

"Ben..."

Nim ellerini kaldırdı. "Şikâyet etmiyorum. Çöplüğe benzeyen şehirde sensiz yaz berbat geçiyor." Diana'ya, ölçüp biçercesine bir bakış attı. "Ve nasıl bir hediyelik eşya getirmen gerektiğini de kesinlikle iyi biliyorsun."

Alia ona bir yastık fırlattı. "Nim, flörtleşmeyi kes. Tarz konusunda acil bir durum olduğu için buradasın."

"Senin hayatın tarz konusunda her zaman acil durum uyarısı veriyor. Bu kadar para, bu kadar rüküşlük. Haksız mıyım?..." Nim, Diana'ya döndü. "Kimsin sen tam olarak?"

Diana Nim'in parlak, meraklı gözlerine baktı ve başını yana doğru kaldırdı. Nim cıvıl cıvıl, yuvarlak yanaklı bir serçeye benziyordu. "Diana," dedi ve gülümsedi. "Ama sen bana Diana diyebilirsin."

"Bize yardım edecek misin etmeyecek misin?" dedi Alia.

"Tabii ki edeceğim. Paranı harcamaya bayılıyorum. Ama Jason nasıl oldu da seni bir partiye gitmen için ikna edebildi?"

"Suçluluk duygusu."

"Tipik bir durum. Pekâlâ, hanımlar," dedi Nim, bir yerlerden bir mezura çıkardı ve Diana'nın, çalışma masasının üzerinde durduğunu fark ettiği bilgisayarı açtı. "Haydi alışverişe çıkalım."

Diana, Nim'in hevesini kırmaktan nefret etse de "Dışarı çıkamayız," dedi. "Zaten yeterince risk alıyoruz."

Nim yeşil bir plastik gözlük çıkardı ve gözlüğü minicik burnunun üzerine yerleştirdi. "Neler oluyor?"

"Jason güvenliği yine sıkılaştırdı," dedi Alia aceleyle. "Bazı tehditler aldık."

"Çılgınca değil mi?" diye sordu Nim, Diana'ya. "Tecritte yaşadığını düşünebiliyor musun?"

"Haydi ama Nim. Zaten gidecek çok fazla yerim de yok."

Nim ilgisizce elini salladı. "Bir gün, Alia, gidecek çok yerimiz ve oralara giyecek çok kıyafetimiz olacak. Ve merak etme," dedi Diana'ya. "Alışveriş bize geliyor."

Hepsi birden, Alia'nın çalışma masasının üzerindeki bilgisayarın etrafında toplandı –Nim klavyenin başındaydı, Alia ve Diana onun hemen arkasında birbirlerine sokulmuşlardı– ve bir sonraki saat kafa karıştırıcı konuşmalar ve küçücük ekranda kayıp giden resimlerle belli belirsiz akıp geçti. Nim, tekstil ve tasarım konusunda çok fazla şey biliyordu ve anlaşıldığı kadarıyla Alia'ya bu şekilde alışveriş yapması için daha önce de yardım etmişti. Diana'nın ölçülerini aldı, bu sırada da Alia'ya son iki haftayı nasıl geçirdiğini, Parsons denen bir yerdeki kursu yeni bitirdiğini ve şehrin sıcağının ne kadar feci olduğunu anlattı.

Diana çoğunlukla dinleyip kafa salladı, ikisinin muhabbetlerinin tadını çıkardı. Nim biraz Maeve gibiydi fakat neşesi ve cüretkâr tavrı bir şekilde daha keskindi. Bu Diana'ya, Duane Reade'in parlak raflarını, her şeyin, hatta şekerlemelerin bile heyecan verici renklerle cızır cızır olduğu o mağazayı hatırlattı. *Sonsuza dek yaşamayacağını bildiğin zaman daha farklı dans ediyorsun.* Maeve'in kastettiği şey bu muydu? Ölümlülerin neşesinde Diana'nın hoşuna giden bir umarsızlık vardı. Hiçbir şeyi sakınmıyorlardı.

"Çok sessizsin," dedi Nim, kuşkuyla Diana'ya bakarak. Sandalyesini geriye çekerek masadan kalktı. "Söylediğim bir şeye içten içe kızmıyorsun, değil mi?"

Diana şaşırdı. "Alakası yok. Neden böyle düşündün?"

Nim omuz silkti, telefonunu çıkardı ve Diana'nın, isminin Barney Buyer olduğunu düşündüğü başka birine mesaj attı.

"Kişisel bir şey değil. Ben sadece Alia'nın arkadaşlarıyla hiç geçinemem. Kendi başımızayken daha iyi anlaşırız."

"Bu doğru," dedi Alia düşünceli bir şekilde, kitaplığına yaslanarak.

"Ve çok da tatlıyızdır!" dedi Nim. "Alia tam bir musibettir ama. Etrafında bir şeyler ters gidecekse gider. Yemin ederim tam bir drama mıknatısıdır."

Alia ekranı işaret etti. "Odaklan." Fakat Diana onun, bütün o gergin anları, o anlaşmazlıkları, yepyeni arkadaşlık fırsatlarının kaçışını düşündüğünü biliyordu.

Diana, başını hafifçe yana doğru kaldırmış, telefonunun ekranına dokunurken düşünceli bir şekilde at dudağını ısıran Nim'e dikkatle baktı. Diana ona karşı *düşmanca* bir şeyler mi hissediyordu? Sanmıyordu. Jason'la yaşadığı anlaşmazlığın kızın güçlerinin etkisi yüzünden olup olmadığını merak etti fakat Alia Nim'le gayet iyi anlaşıyor gibiydi. Kâhin, Alia'nın, Diana'nın hastalanmasına sebep olmayacağını söylemişti, belki de güçlerinin onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. "Nim, Jason'la iyi anlaşıyor musunuz?"

"O sıkıcı adamla herkes nasıl anlaşabilirse ben de öyle anlaşıyorum." Nim sandalyesinde döndü ve bir eliyle göğsünü kavradı. "Sakın bana ondan hoşlandığını söyleme."

Alia başını kitaplığına vurdu. "Buna başlamasak nasıl olur?"

Nim, büyü yaparcasına parmaklarını titretti. "Jason Keralis'in etrafındayken kızların akılları başlarından gider."

"Milyarder etkeni bu," dedi Alia.

"Sebep sadece para değil: Sebep o elmacık kemikleri, o soğuk tavır. Fena halde sıkıcı biri olduğunu fark edecek kadar olgunlaşmadan önce ağabeyine üç farklı şekilde abayı yakmıştım."

"Bu sır değil, Nim. Eskiden onun tişörtlerini çalardın."

Nim kollarını kavuşturdu fakat kahverengi yanakları pembeleşti. "Ne olmuş yani?"

"*Kirli* tişörtlerini."

Diana yüzünü buruşturdu ama Nim pek cesareti kırılmış gibi görünmüyordu.

"Söylemeye çalıştığım şey, bu kadar zengin ve bu kadar genç adamlar ya isimlerinden sonra gelen "üçüncü" sıfatıyla korkunç birer mirasyedi ya da berbat internet girişimcileri oluyorlar. Jason'ın o çılgın-bilim adamı tarzı çok seksi."

Alia alaycı bir ifadeyle güldü. "Beni bununla kandırabilirdin."

"Kızlar için standartlar tamamen farklıdır. Seksapelinin beyninde olmasını erkekler umursamaz."

Diana irkildi. "Ciddi olamazsın."

Alia, Nim'e bir yastık fırlattı. "Ciddi *değil* zaten. Nim, çok kötüsün."

"Ben çok süperim. Ayrıca ataerkil bir toplumun baskısı altında yaşıyor olmamız benim suçum değil. Neden bir ahmak olduğu ve sadece süper modellerle ve sosyete tayfasıyla çıktığı için kardeşine bağırmıyorsun?"

"Süper model de nedir?" diye sordu Diana.

Nim ona baktı.

"Şey, Diana evde eğitim aldı," dedi Alia.

"Bir kayanın altında mı eğitildi?" diye sordu Nim.

"Ailesi acayip tuhaf insanlar. Hippi gibi yaşıyorlar. Yani bilirsin, televizyon falan yok, sadece devlet radyosu."

Nim Diana'nın elini elleri arasına aldı. "Senin için çok üzüldüm."

Diana tek kaşını kaldırdı. "Ben idare ediyorum."

"Ediyor musun cidden?" Nim bunu o kadar derin bir samimiyetle sordu ki Diana elinde olmadan güldü. Nim onun diğer elini de tutarak bileklerini kaldırdı. "Vay canına, süper bileklikler. Lehimle mi tutturulmuş bunlar?"

"Şey, evet."

"Lehim yerini göremiyorum bile. İnanılmaz bir işçilik. Nedir bunlar? Bir tür alaşım ama..."

"Nim takı yapıyor da," diye açıkladı Alia.

Nim, Diana'nın ellerini bıraktı. "Takı yapıyor deme. Öyle deyince kulağa sanki BeDazzler'ı[5] olan ve ürünleri Etsy'de satılan biriymişim gibi geliyor. Ben *sanat* icra ediyorum."

Alia gözlerini devirdi. "Tamam, şu nasıl? Nim tekstil işlerinde ve görsellik içeren her şeyde çok iyidir ve onu bu yüzden buraya çağırdım. Bize fırça atması için"

"Ayrıca, çok da iyi bir arkadaşımdır."

Alia sırıttı. "O da var tabii."

"Bu modelleri süper yapan şey nedir?" diye sordu Diana, hâlâ merak içindeydi. "Özel güçleri mi var?"

Nim bir kahkaha patlattı. "Bu kıza *bayıldım*. Evet, süper modellerin, ihtiyaç duymadığın şeyleri sana aldırma ve kendini çok kötü hissettirme gibi bir güçleri var."

Bu doğru olabilir miydi? "Beni tarif etmek için bu kelimeyi kullandın," dedi Diana, Alia'ya. "Bu bana pek iltifat gibi gelmedi."

Alia kendini yatağa atarak, "Bu bir iltifat. Nim sadece çok akıllıca bir şey söylediğini sanıyor."

"Bu arada," dedi Nim, telefonuna danışarak. "Marie bizim için birkaç parça kıyafet almış. Birkaç saat içinde adresimize gönderilmiş olurlar." Nim yatağa zıpladı ve Alia'nın yanına yerleşti. "Mükemmel görünmek için hazırlan."

"Mükemmel olmam gerekmiyor," dedi Alia. "İdare etsin yeter."

Nim serçeparmağını kaldırdı. "Acı ve keder."

Alia iç geçirdi ve kendi serçeparmağını onunkine geçirdi. "Bu kadar bela bize yeter." Diana'ya bir bakış attı. "Bunlar muhtemelen sana aptalca geliyordur, değil mi?"

Diana biraz önce nasıl bir ritüele tanık olduğundan pek emin değildi, bu yüzden, "Elbiseler mi? Kılık kıyafet önemlidir. Giysilerin, tanıştığın kişilere bir mesaj verir," dedi.

---

5 Kumaş üzerine çeşitli taşlar ve süsler eklemeye yarayan zımba benzeri küçük bir alet. (ç.n.)

"Evet!" dedi Nim, yumruklarını zafer ifadesiyle havaya kaldırarak.

"*Hayır,*" diye bağırdı Alia başını yastıklara gömerek. "Şimdi iki kişi oldunuz."

"Sen de gittiğimiz o mağazada öyle demiştin," diye açıkladı Diana, çalışma masasına yaslanarak.

"Ama saygın görünmekle *Bana bakın!* demek arasında fark vardır."

"Belki de bunu zırh olarak düşünmelisin," diye bir öneride bulundu Diana. "Bir savaşçı kendini savaşa hazırlarken kullanışlılık konusunu düşünmez sadece."

Alia bir yanına döndü ve başını elinin üzerine koydu. "Bence asıl sorun ölmemek olurdu."

"Evet ama asıl amaç göz korkutmak. Bir general rütbesini takar. Aynı şey, yarışan sporcular için de geçerlidir."

"Doğru!" dedi Nim. "Bir yerde, futbolcuların siyah ve kırmızı giydiklerinde daha agresif oynadıklarını okumuştum."

"Nim gereksiz bilgilere bayılır," dedi Alia.

"Ben *bilgi edinmeye* bayılırım."

Diana Nim'in mezurasını masanın üzerinde aldı ve parmağına doladı. "Benim geldiğim yerde... annem yüzünden çok dikkat çekiyorum."

"Annen kim? Ünlü biri mi?"

"Şey..."

"Yerel çapta," diye araya girdi Alia.

"Her neyse," dedi Diana, "İnsanların beni yargılayacağını biliyorum, o yüzden ne giyeceğim konusunda düşünmek zorunda kalıyorum. Annem de öyle yapıyor. Ve bu konuda son derece başarılı. Hem bu sadece savaşla ilgili bir şey değil. Bazen hayatta her şey insana bir mücadele gibi gelir. Bilirsin, akşam yemeğinin sonuna kadar insanlarla birlikte oturmak gibi."

"Ya da sokakta yürümek gibi," dedi Nim.

"Veya bir partide bir saat geçirebilmek gibi," dedi Alia.

Diana kendini gülümserken buldu. "Sadece bir saat. Bunun üstesinden geleceğiz." Ve bir saat geçtikten sonra kaynağa doğru, geleceği değiştirmek üzere yola çıkmış olacaklardı.

Kapı tıklatıldı ve Jason başını içeri uzattı. "Birazdan toplantı için yola çıkmak zorundayım. Trafik var."

"Partiye o üzerindekini giymeyeceğini söyle bana," dedi Nim.

Jason, metrodaki iş adamlarının giydiklerine benzer bir takım elbise giymişti.

Sıkılgan bir şekilde manşetini çekiştirdi. "Ofiste smokinimi giymeyi planlıyorum. Ve sana da merhaba, Nim. Bu gece bize katılabilmene çok sevindim."

"Bunu hayatta kaçırmazdım, Jay-jay."

"Meyers ve Perez partiye giderken size eşlik edecek. Arabayı Dez kullanacak ama ona yeni bir araba aldırdım. Biri bizi takip etmeye kalkarsa, Dez'in gelişini ve gidişini gözden kaçırmış olacak." Jason, Nim'in hemen elinden kaptığı bir kâğıt uzattı. "Ona ulaşmanız gerektiğinde bu numarayı kullanın. Ona tek kullanımlık şifreli bir telefon aldım."

"Tek kullanımlık şifreli bir telefon mu?" diye yineledi Alia. "Etrafta öylece duran bir tane vardı sende?"

"Alia, sana her zaman ne söylüyorum ben?"

"Televizyondaki realite şovlarını sadece antropolojik çalışmalar için seyrettiğini."

Nim kıkır kıkır güldü ve Jason gözlerini devirdi.

"Hayır," dedi. "En iyinin tadını çıkar ama en kötüye hazırlan."

"Dâhice, Jason," dedi Nim. "Çok dâhice. En kötüsü için hazırlanırken herhangi bir şeyin tadını çıkarmanın ne kadar zor olduğunu hiç fark ettin mi sen?"

Jason onu duymazdan geldi. "Theo'yla birlikte saat sekiz buçukta partide olacağız. Geç kalmayın."

"Ah, Tanrım, *Theo* da mı geliyor?" dedi Nim. "En kötüsü için hazırlanmaktan bahsetmiştik değil mi?"

"Peki ya..." dedi Diana. "Eve dönüşümüz?"

Jason tek bir kez, kesin bir ifadeyle başını salladı. "Gitmek için hazır olacağız." Jason kapıyı kapadı.

"Davetin için teşekkürler!" diye seslendi Nim ardından.

Jason'ın sesi kapının arkasından yükseldi. "Sen hiçbir şeyi ateşe verme yeter."

Nim tek ayağı üzerinde dönerek poz verdi. "Dans pisti dışında tabii ki! Kimin karnı acıktı?"

Mutfakta onlar için soğuk yiyeceklerden oluşan bir akşam yemeği hazırlanmıştı ve Diana burada görevliler, gelip gittikleri pek fark edilmeyen hizmetçiler olması gerektiğini düşündü. Jason'ın onlara duyduğu sadakat konusunda haklı olduğunu ve hem onun hem de Alia'nın, partinin bu riski almaya değeceği konusunda haklı olduklarını umdu. Yine de, Yunanistan'a hemen gitmedikleri için memnundu. Savaşgetiren soyunu kırdıktan sonra Diana evine, onu bekleyen akıbet her neyse oraya dönmek zorunda kalacaktı. Jason'ın jeti hazırda dururken, en azından ölümlülerin dünyasını incelemek için birkaç saati daha olacaktı. Görecek çok şey vardı ve itiraf etmesi gerekirse, Diana Prince olmaya dair söylenecek birkaç sözü vardı, kökeni ya da annesinin seçimleri yerine kendi sözleri ve hareketleri konusunda yargılanıyor olmanın kendisini özgür kılan bir yanı vardı.

Mutfak tezgâhının etrafında gezinip tabaklarına yiyecek bir şeyler doldururlarken Diana, Alia ve Jason'ın kocaman yemek salonunu kullanıp kullanmadıklarını ya da büyük teraslarında partiler verip vermediklerini merak etti. Yoksa bu evi sürekli Alia, Jason ve ara sıra gelen güvenilir bir arkadaş, Alia'nın annesi ile babasının hayaletleriyle paylaşıp tezgâhlarının yanında ayakta bir şeyler yiyerek güzel manzarayı mı seyrediyorlardı?

Diana kendini Themyscira'da çok yalnız hissediyordu fakat Alia da bu kocaman şehirde onun kadar belki de ondan daha yalnızdı. Epheseum'daki saray çok büyüktü ama müşterek bir alan olarak inşa edilmişti, isteyen herkes buraya gelip kraliçeleriyle görüşürdü, dersler burada verilirdi. Diana ve annesine hizmet

eden kadınlar da arkadaşlarıydı, birlikte yemek yiyip antrenman yaptıkları kişilerdi. Themyscira'da herkes bir şekilde hizmet ederdi fakat hepsi savaşçıydı, hepsi eşitti. Birçoğunun, bir kraliçe değil de seçilmiş bir konsey olması gerektiğine inanmasının sebeplerinden biri buydu. Belki bu macera hem Diana'yı hem de Alia'yı özgür kılacaktı. Belki de Diana'ya, gerçek anlamda kız kardeşlerinin arasına katılma şansını, Alia'ya da hayatını biraz huzurlu yaşayabilme fırsatını verecekti.

"Theo Santos'un bu gece orada olacağından bahsetmeyi unutmuş olman ilginç," dedi Nim, ağzını peynirle doldururken.

"Ben de bilmiyordum," dedi Alia.

"Bana söylemen gerekirdi, böylece elbisenden ne kadar göğüs dekoltesi göstermek istediğini hesaplayabilirdim."

"Önce gösterecek bir şeyler bulman lazım bana."

"Theo Santos da kim?" diye sordu Diana, bir kâsenin içinden bir üzüm salkımı seçerek.

"Jason'ın çocukluk arkadaşı."

"Kendisi aile dostudur," dedi Alia.

"Uzun bacaklı, sıska, pek de seksi olmayan bir seksapeli olan türden biri."

"Objektif olarak bakarsak çekici biri," diye karşı çıktı Alia.

"Tam bir ezik. Bütün vaktini ya burada ya da karanlık bir odada bilgisayar oyunları oynayarak ve gerçek insanlarla iletişime geçmeyi reddederek geçirir."

Alia, Nim'e bir havuç attı. "Gerçek insanlarla iletişim abartılmış bir kavramdır."

Elbiseler geldiğinde, Perez yanında Nim'le birlikte onları almak üzere aşağı indi. Perez ve Nim yanlarında, Meyers'in yukarı taşımalarına yardım ettiği, koyu renk çantalarla dolu iki metal askılıkla geri döndü. Adamların basamakları çıkmak için mücadele verdiklerini görünce Diana kendini biraz suçlu hissetti ama bu işi kendi başlarına halletmelerine müsaade etmenin en iyisi olacağını düşündü.

Tekrar Alia'nın odasına gittiklerinde, Nim hemen çantaların fermuarlarını açmaya ve şeritler halinde parlak kumaşları ve boncuklu süslemeleri ortaya çıkarmaya başladı. Sadece ayakkabı kutuları ve şallar için ayrı birkaç çanta vardı.

Alia iç geçirdi. "Haydi şu işi bir an önce yapalım."

Diana onu dirseğiyle dürttü. "Zırh, unuttun mu?"

Alia omuzlarını dikleştirdi ve kendi elbise yığınını banyoya götürdü. "Ölmek üzere olanlar sizleri selamlıyor."

"Neden uğraştığımı bilmiyorum," diye söylendi Nim, Alia'nın yatağına ilişip onu beklerlerken. "Her zaman askıdaki en sıkıcı giysileri, en sade, siyah olanları seçer. Kesimi de çuval gibi olursa onun için daha iyi olur."

"Belki de insanların, hakkında ne düşündükleri konusunda endişe etmek yerine görünmez olmak ona daha kolay geliyordur."

Nim'in sesi şaşırtıcı bir şekilde vurgulu çıktı. "Ama bu da bir tercihtir, değil mi? Çünkü insanlar her zaman bakarlar. Her zaman yargılarlar, bu yüzden ya hiçbir şey söylemezsin ya da en azından onlara yanıt verebilirsin."

Diana, Nim'in Alia hakkında konuşmadığı gibi bir hisse kapıldı. Bu ufak tefek kızın giysileri farklı, konuşma tarzı kararlıydı. Fakat kendine güveninde capcanlı ve keskin bir şeyler vardı, tıpkı dikenler tarafından korunan rengârenk bir çiçek gibi.

"İnsanlar sana baktıklarında ne gördüklerini düşünüyorsun?"

Nim ona döndü. "*Sen* ne görüyorsun?"

"Cesur bir kız görüyorum. Yetenekli ve gözü pek."

Nim, abartılı bir hareketle baygınlık geçirir gibi arka üstü yığıldı. "Burada sonsuza dek kalamaz mısın?"

"Alia'yla yaptığınız şey neydi?" dedi Diana, söyledikleri şeyi hatırlamaya çalışarak. "Acı ve keder... Bu Shakespeare'in sözleriyle yaptığınız bir kelime oyunu, değil mi?"

Nim dirsekleri üzerinde doğruldu. "Aptalca olduğunu biliyorum."

"Ne anlama geliyor?"

Nim hafifçe kayarak yataktan kalktı ve üzerine Alia'yla birlikte çekilmiş fotoğraflarının dizildiği şifonyerin yanına doğru ilerledi. Çerçeveden bir fotoğraf çekip aldı ve havaya kaldırdı: yırtık pırtık siyah cüppeler ve sivri uçlu şapkalar içindeki üç kız. "Alia ve ben lise birinci sınıftayken, ikimiz de *Macbeth* oyununda, Taylandlı kız Preeda'yla birlikte cadı rollerine seçilmiştik. Doğru duydun, bütün okul içinde, cadıları oynamaları için üç farklı ırktan çocuğu seçtiler. İnsanlar bizi okul koridorunda görüp numaradan çığlıklar atarak ağlıyorlardı. Bunun çok komik olduğunu düşünüyorlardı."

Diana, diğer çocuklarla birlikte büyüme şansı bulamadığı için üzülmüştü hep ama bu kulağa fena halde zalimce geliyordu. "Siz ne yaptınız peki?"

Nim fotoğrafı tekrar kolajın içine yerleştirdi. "Rolümüzü oynadık. Kıkır kıkır güldük, her gece çılgınlar gibi davrandık ve hep repliklerimizi yanlış söylemeye çalıştık. Acı ve keder."

Diana gülümsedi. "Bu kadar bela bize yeter."

"Haydi, Alia!" diye bağırdı Nim, kapalı banyo kapısına doğru. "Elbiselerden birini seçmek zorundasın ve hepimiz seçeceğin elbisenin uzun kollu, siyah elbise olacağını ve mürebbiye gibi..."

Kapı açıldı ve Nim'in ağzı açık kaldı.

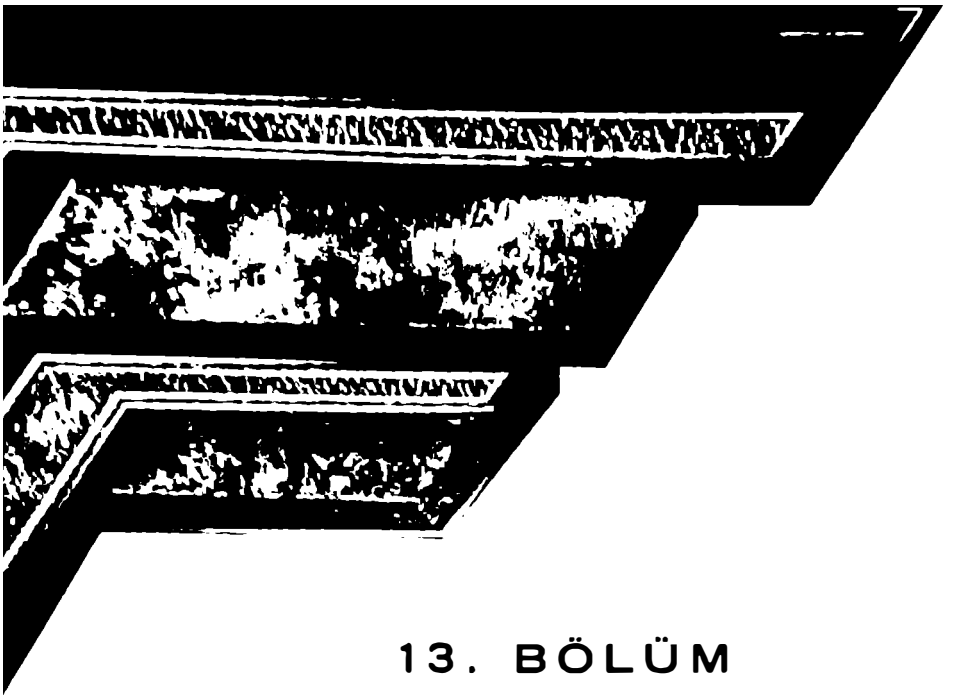
"Siyah olanı seçmemiş," dedi Diana.

"Yok artık," diye fısıldadı Nim.

Alia, suya çarparak yansıyan ışık huzmeleri gibi –hayır, bir savaşçının miğferinden yansıyan güneş ışınları gibi– oynaşan altın rengi parlak pullarla kaplı bir elbise giymişti.

"Türkiye'de kafanı bir yerlere mi çarptın sen?" dedi Nim şaşkınlıkla.

Alia, Diana'ya bakarak sırıttı ve kalçasını kaldırdı. "Zırh."

13. BÖLÜM

Partiye biraz fazla geç kalmışlardı. Nim, Alia'nın saç örgülerini bir taç biçiminde topladı ve aralardan altın renginde bir zincir geçirdi, sonra da kendisine fena halde yüksek ökçeli ayakkabılarıyla uydurduğu lal rengi bir tulum seçti. Diana içinse askısız, gece mavisi bir elbise seçti. Elbisenin kumaşı kaliteliydi fakat sanki içinde rahat etmek için yapılmamış gibi, bel kısmı kaskatı durmuş ve kalçalarını fazla sıkmıştı.

"Yakıştı," dedi Alia. "Şık durdu."

Diana kaşlarını çattı. "Keşke yan tarafında bir yırtmacı daha olsaydı."

"Tek yırtmaç şık durur, çift yırtmaç rüküş," dedi Nim.

"Tek yırtmaç anlamsız," diye cevap verdi Diana, buna karşı çıkmanın ne işe yarayacağını merak ederek. "İki yırtmaçla daha rahat koşulurdu."

"Partide kırmızı halıyla kaplı bir engelli koşu parkuru olmayacağından eminim," dedi Alia, Nim ona incecik, gümüş rengi bir çanta verirken.

"Daha büyük bir şeye ihtiyacım olacak."

"Neden?" dedi Nim. "Bu çanta mükemmel oldu."

Diana plastik poşetin içinden kemendi çıkardı. "Eşyalarım için büyük bir çanta lazım." Meyers ve Perez, deri giysileri de dahil olmak üzere eşyalarının geri kalanını jete yerleştirebilirlerdi fakat Diana'nın, annesinin kemendinden ya da kalptaşından ayrılmasına olanak yoktu.

"Nedir *o*?" dedi Nim, kemendin altın sarmallarına uzanarak. "Neden yapıldı bu?"

Diana bir an tereddüt etti, ardından Nim'in parmaklarını parlak teller üzerinde gezdirmesine izin verdi. "Bu bir tür aile yadigârı."

"Yani, bu harika bir şey ama bunu yanında her an DJ'i domuz bağı yapacakmışsın gibi taşıyamazsın."

"Kesinlikle dikkatleri üzerimize çeker," dedi Alia.

"Bekle biraz," dedi Nim. "Ver şunu bana."

Diana tereddütle kaşlarını çattı. "Ne yapacaksın?"

"Yiyeceğim," dedi Nim, gözlerini devirerek. "Zarar vermeyeceğim, güven bana." Kemendi masanın üstüne serdi ve arkasını onlara döndü, çalışırken hafifçe mırıldanıyordu. Bir an sonra çalışma masasının sandalyesine sıçradı. Elinde parlak düğümlerden oluşan seyrek örgülü bir etol tutuyordu. Bu, şal ile atkı arası bir şeydi. "Dön arkanı, seni görkemli ağaç."

Diana bu tuhaf şalın içine girebilmesi için Nim'in yardım etmesine izin verdi ve Alia'nın gardırobunun kapağının iç kısmında bulunan aynada kendine baktı. Tenine değen kement serindi, omuzlarında oldukça hafif duruyordu fakat hareket ettiğinde, sanki kolları kayan yıldızlardan oluşan bir bahçeye takılmışçasına altın rengi parlıyordu.

"Mükemmel," dedi Nim, mutlu bir şekilde iç geçirerek.

Gerçekten de mükemmeldi. Diana'nın daha önce giydiği şeylerden daha cüretkâr ve daha tuhaftı. Eğlenceliydi. Ne giyeceğini annesinin söylemesine, kendi isteklerinin ona uygun olmasına, bir *Amazon'a* benzeme arzusunun seçimlerini belirlemesine her zaman izin vermişti. Fakat bu gece istediği gibi görünebilirdi. Bir kahkaha boğazına dek yükseldi ve kollarını

uzatarak etrafında döndü, altın pulların parıltısını göz ucuyla seyretti. Kendini değişmiş gibi hissediyordu.

"Nim," dedi Diana mutlulukla. "Sen bir dâhisin."

"Suçumu kabul ediyorum. Ama saçların tepede toplanacak. Bu kılıkta boynunun daha çok ortaya çıkması lazım."

Nim Diana'nın saçlarını topuz yaptı ve hemen ardından koşarak merdivenlerden aşağı indiler.

Meyers ve Perez arabaya kadar onlara eşlik etmek ve müzeye kadar olan kısa mesafede arka koltukta onlarla birlikte gitmek üzere aşağıda bekliyordu.

"İşte orada," dedi Alia, karartılmış camlardan dışarıyı işaret ederek.

Diana, yavaşça çöken alacakaranlıkta parıldayan yüksek ve kavisli pencerelerin ana hatlarına kısa bir bakış attı.

Dez yoluna devam etti ve Diana ana kapılardan uzak bir yerden giriş yapabilmek için binanın etrafında bir daire çizdiklerini fark etti. Durduklarında, Meyers ve Peres kısaca takım elbiselerinin manşet kısımlarına doğru konuştular. Diana bu iki adamın üzerlerinde bir tür iletişim cihazı taşımakta olduklarını bir süre sonra anlayabildi. Arabadan ilk önce onlar indi ve Diana kapıda beklemekte olan birkaç koruma daha gördü fakat yine de Alia'yı kendine yakın tuttu. Sırf Jason güveniyor diye o da bu adamlara güvenecek değildi.

Birlikte loş ve yüksek tavanlı salona girdiler. Diana uzaklardan gelen sesleri, dalga dalga yayılan müziği işitebiliyordu. Sarayda küçük bir kız olduğu zamanları, aşağıdaki avluda Amazon eğlenceleri sürüp giderken uykuya daldığı zamanları hatırladı. Müze şimdi bir parça o zamanları andırıyordu, sanki yetişkinler partide eğleniyordu, bu sırada da binadaki diğer herkes yataklarına gönderilmişti.

Diana iki adamın yaklaşmakta olduğunu gördü ve Alia ile arasına girebilmek için duruşunu değiştirdi.

"Saat sekiz demiştim," dedi Jason, yuvarlak biçimli bir ışık huzmesinin içine adımını atarken. "Sen..." Gözleri Diana üze-

rinde sabitlenirken sesi aniden kesildi. Bütün bir sabah boyunca erkeklerin yüzlerinde gördüğü o tuhaf ifade buydu: serseme dönmüş bakışlar, hafifçe aralanmış ağızlar.

"Ne dedim sana?" diye mırıldandı Nim. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Öğleden sonra evden ayrılırken gördüklerinden beri Jason değişmişti. Üzerinde yine takım elbise vardı ama bu parlak, siyah bir takımdı ve yakaları neredeyse parlak metal gibi duruyordu. Bir an ne diyeceğini hatırlar gibi oldu. Kaşları çatıldı. "Geç kaldınız."

Nim omuz silkti. "Bu kadar muhteşem görünmek zaman alıyor."

"Ne kadar uğraşırsanız uğraşın," dedi Jason'ın arkadaşı. Uzun bacaklı ve zayıf, kahverengi derili, saçları kafasının tepesinden hareketli kıvrımlar halinde uzanan bir çocuktu bu. "Asla benim kadar muhteşem görünemezsin."

"Ne sürpriz ama," dedi Nim. "Theo, Jason'la birlikte. Sanki zamanını geçirebilecek daha iyi bir şeyi yokmuş gibi."

"Bu gece buna başlamasak olmaz mı?" dedi Alia.

"Bu doğru, Nim," diye çıkıştı Theo. "Biraz olgun davran. Yeni kızın zihnini bana karşı zehirlemeni istemiyorum. Selam, Yeni Kız."

"Theo," dedi Jason, uyaran bir tavırla.

"Sadece selam dedim! Merhaba bile demedim! Olayı iki masum hecede bıraktım."

Theo Santos, Jason'dan biraz daha kısaydı ve çok daha zayıftı. Üzerinde, gösterişli parlaklığa sahip bir kumaştan yapılmış, bedeni saran, koyu yeşil bir takım elbise vardı ve yüzündeki içten ifade onu arkadaşından çok daha genç gösteriyordu.

"Yanıldığımı kabul ediyorum," dedi Theo. Ellerini pantolonunun cebine soktu ve sivri uçlu ayakkabılarının topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Siz kızlar neredeyse benim kadar muhteşem görünüyorsunuz."

"Olmadı," dedi Nim. "Daha büyük çapta bir iltifata ihtiyacımız olacak."

"Madem öyle," dedi Theo, iki yanlarında Meyers ve Perez'le birlikte partinin gürültüsüne doğru yönelirlerken. "Nim, sen leziz bir şekerlemeye benziyorsun, adeta yürüyen, konuşan – muhtemelen zehirli– bir bisküvi gibisin."

"O zaman," dedi Nim, "ısır beni."

"Ve sen de..." dedi, Diana'ya bakarak. "Sense üzerine yıldız tozu serpilmiş muhteşem bir şeye benziyorsun. Kimsin sen?"

"Alia'nın arkadaşlarından biri, bu yüzden kızı rahat bırak," dedi Jason.

"Sen ona bakma," dedi Theo. "Yanında kavalyesi olarak benimle kalakaldığı için sinirli sadece"

"Bence aramızdaki en muhteşem insana eşlik etmekten memnundur," dedi Diana.

Theo bir kahkaha attı. "Ah, bu kızı çok sevdim."

"Peki ya Alia?" dedi Nim.

"Kapa çeneni, Nim," dedi Alia fısıltıyla.

Theo omuzunun üzerinden baktı ve neşe dolu bir ifadeyle iki başparmağını da kaldırdı. "Alia da çok hoş görünüyor!"

"Tanrım, teşekkürler," diye mırıldandı Alia.

Hep birlikte insanlarla dolu, içinde seslerin yankılandığı devasa bir salona girdiler. Burası sıradışı bir salondu. Uzaktaki duvar, bir piramidin kenarı gibi belli bir açıyla eğim yapmıştı ve tamamıyla, biraz ötedeki parka düşen akşam karanlığını gösteren pencerelerle kaplıydı. Partideki insanlardan bazıları, etrafı kayağan taşıyla çevrelenmiş dikdörtgen biçimli bir yansıtma havuzunun kenarında oturmuşlardı, diğerleri de beyaz orkideler ve ışıldayan mumlarla süslenmiş masaların etrafında toplanmışlardı. Fakat salonun odağında, Diana'nın harabeler olduğunu fark ettiği şeyler vardı: bir zamanlar bir avluya açıldığını tahmin ettiği büyük bir taş kapı ve hiyerogliflerle kaplı, sütunlu tapınağın kendisi.

Annem bu taşlardan daha yaşlı, diye düşündü, konuklardan oluşan kalabalığın arasına katılırlarken. *Ölümlülerin dünyasında benim halkım, müzelerin ve mitlerin malzemeleri. Efsanelerin. Arkeolojik eserlerin.* Hippolyta ve Amazonlar, bu tapınak inşa edilmeden çok önce dünyadan yok olup gitmişlerdi. Diana partide içki içen, gülen, şarap kadehlerini dudaklarına götüren insanlara baktı. *Bir pervanenin kanat çırpışı gibi hayatlar. Bir an orada, bir an yok olup gitmiş.*

"Bu salon, tapınağın orijinal olarak konumlandırıldığı yerin aynısı olarak tasarlanmış," dedi Nim. Upuzun masalara doğru giderlerken gözleri parlıyordu. Başlar Jason ve Alia'ya doğru çevrilmeye başlamıştı, eller onları selamlamak, yanlarına çağırmak üzere kaldırılıyordu. "Havuz Nil Nehri'ni temsil ediyor ve pencereli duvar da kayalıkları yansıtıyor."

"Kimsenin ne duymak istemediğini biliyor musun?" dedi Theo. "Gereksiz bilgi."

Jason, Theo'ya baktı. "Git kendine biraz şampanya bul."

Theo onu saygıyla selamladı. "İşte benim tarzım bir ültimatom."

"Çok şükür," dedi Nim, Theo giderken. "Bu çocukta ne var bilmiyorum ama sürekli onu merdivenlerden aşağı itmek istiyorum."

"Benim oldukça güzel bir tahminim var aslında," diye mırıldandı Alia.

"Ve sana doğru düzgün bir iltifatta bulunma zahmetine bile girmedi," dedi Nim. Kızgın bakışları, kalabalığın arasında ilerleyen Theo'ya çevrildi.

"Önemi yok," dedi Alia fakat Diana bunun doğru olmadığını düşündü.

"Çabanız için teşekkür ederim," dedi Jason resmi bir ifadeyle. Bakışları bir anlığına Diana'ya yöneldi. "Güzel görünüyorsunuz. Hepiniz."

"Çok kolay oldu," dedi Nim. "Zengin olduğun için şanslısın, yoksa hiç katılım olmazdı."

Diana, Jason'dan gelecek sert yanıtı bekledi fakat bunun yerine Jason'ın yüzündeki gülümseme tekrar belirdi, gamzesi ortaya çıktı. "Ne kadar yakışıklı olduğumu unutuyorsun ama."

Alia gözlerini devirdi. "İçine kusmam için bir saksı bulmak zorunda kalmadan önce şu işi bitiremez miyiz?"

Jason manşetlerini düzeltti, ölçülü tavrı kaybolduğu kadar hızlı bir biçimde geri geldi. "Evet. Ama önümüzdeki bir saat içine bir daha gözlerini devirmeyeceksin, anlaştık mı?"

"Bekle biraz, bir tane daha yapmam gerek. Beni bu şekilde engelleyemezsin." Alia abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Tamam, şimdi iyiyim."

Jason'ın dudaklarının köşeleri, sanki yine gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi yukarı doğru kıvrıldı. "Sizden tebessümler ve burada olduğunuz için memnunmuşsunuz gibi davranma çabaları bekliyorum."

"Anlaşmamızda bu yoktu ama."

"Alia..."

Alia omuzlarını geriye attı ve yüzüne neşe dolu bir gülümseme iliştirdi. "Bu daha iyi mi?"

"Hafiften psikozlu gibi görünüyorsun ama evet."

"Bekle biraz," dedi Nim. "Pudra gerekiyor sana."

Nim Alia'nın makyajına son rötuşları yaparken, Diana da bu fırsattan yararlanarak Jason'a fısıldadı. "Girişin yanı sıra doğu ve batı taraflarındaki kapıların önünde de görevlendirilmiş korumalar olduğunu gördüm."

"Ama..."

"Duvara karşı fazla eşit aralıklarla yerleştirilmişler."

"Ben aptal değilim," dedi Jason. "Güvenlik ekibi arasında davetli olarak giyinmiş görevliler de var."

"Büfenin yanında iki kişi, müzisyenlerin orada bir kişi ve salonun batı tarafı yakınlarında en az üç kişi var."

Jason bir an gözlerini kırpıştırdı, şaşkınlığı apaçık ortadaydı. "Nasıl fark edebildin onları?"

Diana kaşlarını çattı. Gün gibi ortada değil miydi? "Giysilerinin duruşundan silah taşıdıklarını anlayabiliyorum. Ayrıca diğer konuklardan farklı duruyorlar." Jason'ın gözleri kalabalığı taradı ve Diana Jason'ın kendi adamlarının yerini belirleyip belirleyemediğini merak etti. "Tetikte ol," dedi Diana. "Ben yerlerini belirleyebilmişsem düşmanlarımız da belirleyebilir."

Bir azar işitmek için kendini hazırlamıştı ama Jason sadece başını salladı.

"Şey, ayrıca biraz hareket etseniz iyi olabilir," dedi Diana, yakınlarındaki bir garson bir başka garsonu iterek elindeki tepside taşıdığı yiyecekleri yere devirirken. "Belirli bir noktada çok uzun süre durmayın."

Diana hâlâ Alia'nın gücünün sınırlarını ya da bu gücün nasıl işlediğini anlamamıştı. Gücü farklı dünyalara ulaşabiliyordu fakat görünüşe göre yakınlığın da önemi vardı.

"Anlaşıldı," dedi Jason.

"Yapacak mıyız şu işi?" dedi Alia. "Çünkü birazdan seni içki kâsesinin içinde boğmayı ve buradan kaçıp gitmeyi düşünüyorum."

Jason başını onaylarcasına salladı ve kolunu ona uzattı. Fısıltıyla, "Bizi gözünün önünden ayırma," dedi.

"Yoluna çıkmamaya çalışırım," diye mırıldandı Diana.

Jason dikleşti ve Diana onun dudaklarının kenarının yine seğirdiğini gördü. Hâlâ buyurgan bir tavrı vardı ama en azından kendine gülebiliyordu ve belki de Diana'nın onlar için bir kazanç olduğunu fark etmeye başlamıştı. Diana kaynağa ulaşana dek her adımında onunla mücadele etmek istemiyordu.

Diana sonraki yarım saati, Nim'le birlikte davetlilerin arasında gezinerek, Alia ve Jason'ı görüş alanında tuttuğundan emin olarak geçirdi. Bu kolay değildi. Salon kalabalıktı ve seslerin taşlara çarparak yankılanması Diana'nın sinirlerini bozuyordu. Ayrıca kendini sanki çok fazla sinyali aynı anda okumaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Jason'ın güvenlik ekibindeki görevlileri başarıyla tespit edebilmişti ama partinin tümüyle idare edilmesi güçtü.

Görünürde bu parti de Themyscira'daki kutlamalardan pek farklı görünmüyordu. Kumaşların kesimi farklı da olsa her iki kutlamada da ellerinde kadehler olan, bazıları sıkılmış, bazıları sabırsız gözüken, ipek ve satenler içinde insanlar vardı. Fakat kalabalığın bir an ayrılması, daha sonra tekrar bir araya gelmesinde tuhaf bir şeyler vardı. Kadın eşlikçileri geride kalırken erkekler ileri çıkıp birbirlerini selamlıyorlardı, bir süre sonra kadınlar da bir araya geliyor, el sıkışıyor, hatta birbirlerine sarılıyorlardı. Güç burada kendi halinde, gözle görülmez akıntılara kapılarak hareket ediyordu ve gücün esas olarak onların etrafında girdaplar yaparak aktığı da açıkça ortadaydı.

Ben buraya ait değilim. Bu düşünce yüksek sesle kafasının içinde yankılandı fakat Diana bunun kendi sesi mi yoksa o büyük ikna kabiliyetiyle konuşan Kâhin'in sesi mi olduğundan emin değildi. Diana bu düşünceyi bir kenara itti. Bir saat içinde, Yunanistan'a doğru yola çıkmış olacaktı. Ertesi gün bu saatlerde kaynağa ulaşmış olacaklardı ve Diana'nın macerası da son bulacaktı. Bu son birkaç dakikasında bulunduğu mekânın yeniliğinin tadını çıkarabilirdi.

Nim'in fısıltıyla bazı isimler fısıldadığını fark etti. "Buradaki herkesi tanıyor musun?"

"Hayır ama tasarımcılarının kim olduğunu biliyorum." İtalyancaya benzer birkaç isim zikretti.

"Daha çok gereksiz bilgi mi bunlar?"

"*Bilgi*. Tasarım, bilgi nakletmekle alakalı bir şeydir. Bu salon tümüyle, aldığının bile farkında olmadığın mesajları nakletmek üzere inşa edildi. Görüş hatları, fayansların yere döşenme biçimleri."

"Dünyayı farklı görüyorsun sen."

"Görmek kolaydır. İşin zor kısmı görülmektir. Alia'yı dışarı daha çok çıkarmaya çalışmamın sebebi de bu." Nim, oradan geçen bir garsonun elindeki tepsiden, kürdan tarzı bir şeye geçirilmiş bir karides aldı. "Bennett'a ilk başladığımda, gittiğim hiçbir yerde insanlar beni görmüyormuş gibi hissediyordum.

Yani, beni *görüyorlardı*. Tanrım, gerçekten görüyorlardı. Ama ben onlar için, öğle yemeğine tuhaf şeyler getiren kısa boylu, şişman Hintli çocuktum."

"Değişen ne oldu?" diye sordu Diana.

"Alia. Tasarımlarıma ilk bakan ve onların güzel olduklarını söyleyen o oldu. Hatta tasarladığım ilk elbiselerden birini bir dansa giydi. Gerçekten berbat bir elbiseydi." Bunun üzerine Diana elinde olmadan güldü fakat bu Alia'nın yapacağı türden bir şey gibiydi. "O her zaman bana destek olan kişi oldu," dedi Nim, "ve tasarımlarımdan vazgeçmememi sağladı."

"Peki ya ailen?"

"Lütfen ama. Onlar bana iyi bir tasarımcı olduğumu söylemek *zorundalar*. Bu onların işi."

Diana annesinin, *Kazanacağını düşünmüyordum*, deyişini düşündü. "Her zaman öyle olmaz."

"Ah be, seninki de şu her şeyi iyiliğin için yapan ailelerden mi yoksa? Ben buna hiç inanmıyorum."

"Neden?" diye sordu Diana ihtiyatla.

"Çünkü bütün dünya bize neleri yapamayacağımızı, yapmak istediklerimiz konusunda yeterince iyi olmadığımızı söylemeye bayılıyor. Evindeki insanlar senin tarafında olmalı. Tarih yazmış insanlar, *imkânsız* sözcüğünü asla öğrenememiş olan insanlardır çünkü sürekli deneyenler onlardır."

Konuşurken sanki etrafındaki hava cızırdıyormuş gibi geldi ona. Diana Nim'e, kendisinden çok iyi bir general olabileceğini söylemeyi düşündü fakat bunun yerine, "Alia senin gibi bir arkadaşa sahip olduğu için şanslı," demeyi tercih etti.

"Evet, şey, ikimiz de şanslıyız. Bana katlanabilecek fazla insan tanımıyorum."

Alia havuzun yanında onları gördü, Jason'la birlikte konuşmakta oldukları çiftin yanından ayrıldı ve sanki Jason'ın her an onu yakalayıp geri çekmesinden korkarmış gibi aceleyle iki kızın yanına gitti.

"Lütfen öldürün beni," dedi sızlanarak. "Yanaklarım gülmekten acıyor ve ayaklarım bu pabuçların içinde zonkluyor. Yemin ederim hayatımın en uzun saati bu oldu."

"Ühü ühü. Herkesin seninle tanışmak istediği büyük parti," dedi Nim. "Ve sakın o ayakkabılar hakkında ileri geri konuşmaya cüret etme. Onlar mükemmel."

"Ağabeyinin memnun olup olmadığını anlayamıyorum," dedi Diana. Dikkatle bir şeyleri dinleyen ve sanki hemfikirmiş gibi başını sallayan Jason'a baktı. Jason huzurlu görünüyordu, duruşu rahattı fakat Diana onun omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu. Sanki her an tetikteymiş gibi, saldırının nereden gelebileceğinden emin değilmiş ama geleceğinden eminmiş gibi duruyordu. "O da bu partilerden hoşlanmıyor, öyle değil mi?"

"Farkına vardın mı?" dedi Alia, kalabalığı inceleyerek. "Böyle toplantılarda büründüğü kişilikten nefret ediyorum. Sanki bir temsildeki oyuncu gibi görünüyor. Gülümsüyor ve insanlarla çene çalıyor ama bunun her bir anından nefret ettiğini biliyorum."

"Her bir andan nefret etmek demişken," dedi Nim, yüzünü ekşiterek. Theo onlara doğru geliyordu. "Bu saçmalığı şu an kaldıramam. Gidip Gemma Rutledge'ı dansa kaldıracağım."

"O eşcinsel mi ki?" diye sordu Alia.

"Kimin umurunda? Kıyafeti Badgley Mischka. Ben sadece elbiseye daha yakından bakmak istiyorum."

"Ah," dedi Theo, ağzına kadar dolu iki şampanya kadehiyle onlara yaklaşırken, "Nim'i uzaklaştırdım. Yazık oldu. Yemin ederim bu kız günden güne daha kötüye gidiyor."

Alia dudaklarını büzdü. "Nim'i rahat bırak."

"Bırakırım. Tamamen bırakırım."

"Ayrıca elinde şampanyalarla ne yapıyorsun öyle? Hiçbirimiz alkol alabilecek yaşta değiliz."

Theo, kadehlerden birinden koca bir yudum aldı. "Sen de beni sepetleyeceğini söyleme sakın."

Diana Theo'nun, tenleri yaz tatilinde bronzlaşmış ve saçlarına ustaca şekil verilmiş delikanlılardan oluşan bir grup genç adamın

yanına giden Jason'a yönelen bakışlarını takip etti. Adamların gürültülü kahkahaları, etraflarındaki alana yayılma şekilleri ona, metrodaki iş adamlarını hatırlattı. Ve bu adamların, etraflarını inceleme şekillerinde tuhaf bir şeyler vardı... "Salona, sanki buranın sahibiymişler gibi bakıyorlar."

"Deme ya," dedi Theo.

"İçlerinden bazılarının babaları yönetim kurulunda," dedi Alia. "Jason sadece görevini yapıyor."

"Kardeşler Birliği'ne katılarak mı?"

"Onlarınki bir tür kulüp mü?" diye sordu Diana.

"Öyle gibi," dedi Theo. "Ve Jason, ben etrafında olmazsam bu adamların onun siyahi olduğunu unutacaklarını ve kendisine gizli tokalaşmayı öğreteceklerini umuyor."

Diana Jason'a daha uzun bir süre bakarak Alia'nın, dünyanın onu nasıl gördüğüne ilişkin söylediklerini hatırladı. Belki de Jason'ın, ihtiyatlı bir biçimde dolanıyor olmasının mantıklı bir sebebi vardı.

"Bunu bir de şöyle düşün," dedi Alia. "Jason seni yanına çağırmış olsaydı, oraya gidip o adamlarla sohbet etmen gerekecekti."

Theo irkildi. "Beni muhtemelen Amerikan futbolu hakkında konuşturacaklardı."

"Ve Red Hot Chili Peppers'ı ne kadar sevdiklerinden bahsedeceklerdi."

Theo tısladı. "Kes şunu."

"Ve Dave Matthews'u," dedi Alia uğursuz bir ifadeyle.

Theo kollarını başının üzerine doğru kaldırdı. "Seni canavar."

Alia parmaklarını ona doğru salladı. "Ve Jimmy Buffet'i bir keresinde Myrtle Beach'te canlı seyrettiklerinden bahsedeceklerdi!"

Theo sanki ağır yaralanmış gibi masanın üzerine yığıldı. "Kurtar beni, Yeni Kız," dedi kulakları tırmalayan bir sesle. "Sen benim tek umudumsun."

Diana'nın, bu ikisinin neden bahsettikleri ya da Alia'nın çağırdığı iblisler hakkında hiçbir fikri yoktu fakat Theo'nun kolunun alev almaması için masanın üzerindeki mumlardan birini ondan uzaklaştırdı. "İşte," dedi Diana. Kendini arkadaş grubundan ayrılan ve onlara doğru gelen Jason'ı işaret etti. "Korkarım cezanı daha fazla erteleyemeyeceksin, Alia."

"Çabuk," dedi, "beni büfenin altına sok."

"Artık çok geç," dedi Theo, masadan doğrulup şampanyasından bir yudum daha alarak.

"Beni sürükleyerek götürmeye mi geldin yoksa?" diye sordu Alia Jason'a.

"Söz vermiştin."

"Alia!" dedi gürleyen bir ses ve Diana Theo'nun irkildiğini fark etti. Fıçı gibi bir göğsü ve hafifçe beyazlamış bir sakalı olan bir adam, yanında bir başka adamla birlikte masaya yaklaştı. Alia'yı kucakladı, ardından ona bakmak üzere geri çekildi. "Çok uzun zaman oldu. Jason bana bir yaz tatili planladığını söyledi."

Alia gülümsedi. "Vakıf bağışçılarından bazılarıyla buluşma şansını kaçırmak istemedim."

Diana, Alia'nın kaynağı onunla birlikte ziyaret etmek istiyormuş gibi davranmasının ya da ağabeyi sinyalleri kullanıp izlerini sürebilsin diye cep telefonunu çantaya atmasının ne kadar kolay olduğunu fark etmiş olsa da, yine de Alia'nın bu kadar rahatça yalan söyleyebilmiş olması karşısında etkilendi. *Bunu unutma*, diye uyardı kendi kendini. *Onca kıyafet, kahkaha ve hissettiğin rahatlığa rağmen bu insanlar hakkında ne kadar az şey bildiğini, onların seni nasıl kolayca kandırabileceklerini unutma.*

"Burada olmana ve resepsiyona ilgi göstermene sevindim," dedi sakallı adam. "Ağabeyini biraz önce yönetim kurulu toplantısında görmeliydin. Bu işte doğuştan becerikli."

"İyi bir hocam vardı," dedi Jason ancak halinden memnun görünüyordu.

"Babam her zaman insanlara ne yapacaklarını söyleme konusunda çok iyi olmuştur," dedi Theo, şampanyasından bir yu-

dum alarak. *Babam*. Öyleyse bu sakallı adam Theo'nun babası, Alia ve Jason'ın vaftiz babası Michael Santos'tu. Onun yanında diğerleri inanılmaz genç görünüyorlardı.

Michael rahat bir ifadeyle güldü fakat neşesi ela gözlerine ulaşmadı. "Egomu kontrol altında tutması konusunda her zaman Theo'ya güvenebilirim." Oğluna arkasını döndü. "Alia, Jason, bu Dr. Milton Han. Çevre ıslahı konusunda inanılmaz işler çıkarıyor ve ben kendisinin, Keralis Laboratuvarları'nı ilginç noktalara getirebileceğini düşünüyorum."

Dr. Han, Jason'ın elini sıktı. "Babanı MIT'den tanıyorum. Tanıdığım en zeki ve en yaratıcı çocuklardandı."

"Bizim de onun geleneğini devam ettirdiğimizden emin olabilirsiniz."

"Biyolojik yakıtlar konusunda yapılmış heyecan verici bazı çalışmaları okumuştum," dedi Alia. "Araştırmalarınızın odağı ağırlıklı olarak bakterilerin atık tasfiyesinde mi yoksa dönüşümünde mi kullanılması yönündeydi?"

Dr. Han bir an şaşırmış gibi göründü, sanki gerçek anlamda ilk kez Alia'ya bakıyordu. "Aslında dönüşüm ama buna daha epeyce bir zaman olabilir."

Theo hafifçe güldü ve fısıltıyla, "Dâhi Kız Alia Keralis'i *sınamayın* sakın," dedi.

Diana Nim'in, *İşin zor kısmı görülmektir*, deyişini hatırladı. Alia'ya baktığında Theo'nun ne gördüğünden emim değildi fakat ona dikkat ettiği kesindi.

Alia ve Jason, Dr. Han'la sohbete daldıkları sırada Diana Michael'ın Theo'ya, "Bakıyorum da hızlı başlamışsın," dediğini işitti. Theo'nun ellerindeki iki kadehe baktı.

Theo'nun yüzündeki gülümseme bir an silindi ama sadece, "Bana her zaman kendimi belli bir işe adamam gerektiğini söylemez misin?" demekle yetindi.

"Ne yapıyorsun burada? Bu önemli bir gece."

Theo, kadehlerden birindeki şampanyayı bir dikişte içti. "Jason burada olmamı istedi, ben de geldim. Çok şaşırtıcı, biliyorum."

"Bu gece bizi utandırmayacaksın," diye fısıldadı Michael öfkeyle. "Tehlikede olan onca şey varken hem de."

"Diana'yla tanıştın mı?" dedi Theo. "Diana, bu benim babam, Michael Santos. Keralis Laboratuvarları'nın kurtarıcısı. Oldukça iyi bir strateji uzmanıdır ama pek eğlenceli biri olduğunu söyleyemem."

Michael onu duymazdan geldi ve Diana'ya elini uzattı. "Memnun oldum. Alia'nın Bennett'tan arkadaşı mısınız? O genelde şu ufak tefek, tombul Hintli kızla takılır."

"Kimden bahsettiğinizden emin değilim," dedi Diana, içindeki öfkenin karıncalanmaya başladığını hissederek. "Ben sadece harika bir tasarımcı olan arkadaşı Nim'le tanıştım."

Theo'nun yüzü neşeyle parladı ve kadehinde kalan şampanyayı kaldırdı. "Ağzının kaçan tadı düzelsin diye bir yudum şampanyaya ne dersin?"

"Gözüme görünme yeter," diye tısladı Michael.

"Görünmezdim," dedi Theo yüksek sesle, babasının yanından geçip giderek. "Ama Alia'ya bir dans sözü verdim."

Alia ona şöyle bir baktı. "Öyle mi?"

Theo Alia'nın elini yakaladı ve teatral bir ifadeyle reverans yaptı. "Fikrini değiştirmeyeceksin, öyle değil mi?" Alia'yı peşinden dans pistine sürükledi. "Kırılgan kalbim bunu kaldıramaz."

Michael, Dr. Han'a tedirgin bir bakış atarak tekrar güldü. "Neşeli bir çocuk. Keşke kendini Jason gibi işe adayabilseydi."

Fakat Diana onu dinlemiyordu; dikkati kalabalık içinde gözden kaybolan Alia'ya çevrilmişti. Bakışları Jason'ın bakışlarıyla buluştu ve Jason elini uzattı. "Çok üzgünüm, Dr. Han," dedi. "Ama içimde, kontrol altına alınmaz bir dans etme isteği var."

Diana kaşlarını kaldırdı. Belki de tüm ölümlüler kaçamak cevaplar verme konusunda usta değildi.

Diana Jason'ın elini tuttu ve davetliler arasından dans pistine doğru ilerlediler. Yanıp sönen ışıkların altında Alia ve Theo'yu hafifçe sallanırken gördüğünde rahat bir nefes aldı. Alia oldukça iyi görünüyordu fakat Jason salonda kaç koruma görevlendirmiş olursa olsun, Diana'nın onu gözden kaybetmek gibi bir niyeti yoktu.

Jason onu dans pistine götürdü, kendine doğru çekerken elini kemendin altın rengi kıvrımının altından geçirdi, parmakları sırtının çıplak tenini okşadı. Diana bir an kaskatı kesildi, daha sonra Jason'ın bu durumunu fark ettiğini anladığında kızardı.

"Dans edeceksek sana dokunmak zorundayım," dedi, şaşkın bir ses tonuyla.

"Biliyorum," diye cevap verdi Diana, sesinin keskin tınısı onu rahatsız etmişti. "Benim geldiğim yerde bu şekilde dans etmeyiz biz." Alia yine güldü ve Theo onu kolunun altında döndürüp hafifçe eğdi. "Ya da bu şekilde."

Kendi vücudu ile Jason'ın vücudu arasındaki mesafe yerine Alia ve Theo'ya odaklanmak daha rahatlatıcıydı. Neden birinin bu kadar yakınında olmak nabzını hızlandırıyordu? Bunun tek sebebi, bu kişinin bir erkek olması mıydı? Bu *tuhaf bir durum*, dedi kendi kendine. Ya da belki de sebep, bu şekilde dururlarken, eli onun elindeyken, bedenleri yalnızca soluklarıyla ayrılırken, neredeyse birbirlerine sarılmadan önceki hale benzemesiydi. Ya da kavga etmeden önceki hale. Neden bir kez daha güreşemiyorlardı sanki? Bu çok daha kolay olurdu. Ve Diana galip gelirdi.

Jason elini sıkıca Diana'nın sırtına dayadığında Diana neredeyse tökezleyip düşecekti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi planladığından daha öfkeli çıkmıştı.

"Seni yönlendirmeye çalışıyorum."

"Neden?" Jason onu itip kakmadan da bu tuhaf hareketleri ayağındaki yeni ayakkabılar ve ödünç bir elbise içinde yapmak yeterince zordu zaten.

"Çünkü bu iş bu şekilde yapılır."

"Baştan savma bir cevap bu."

Jason burnundan hafifçe soluk vererek şaşkınca güldü. "Belki de öyledir," dedi. "Ben bu şekilde öğrendim. Sanırım başka şekilde dans etmeyi bilmiyorum."

Diana içinde bir şeylerin rahatladığını hissetti. "Dürüst olman hoşuma gidiyor," dedi. Sözler ağzından çıkarken doğru olduklarını fark etti.

"Kendimi insan gibi ifade ettiğimde mi?" dedi, sesi sanki gülüyormuş gibi çıkıyordu.

Diana kendini Jason'ın elinin baskısına, bedeninin eğimine bırakmaya karar verdi. Şimdilik. Dans etmek pek kavga etmek gibi olmasa bile yine de biri alanınıza girdiğinde dikkatli olmak zorundaydınız.

"Böyle daha mı iyi?" diye mırıldandı Jason. "Bir dahaki sefere sen yönlendirirsin."

Hangi bir dahaki sefer? diye sormak istedi Diana.

Alia'nın kahkahası kalabalığın içinde dalgalandı ve Jason zarif bir hareketle Diana'yı savurarak Alia ve Theo'yu gözden kaybetmemek için diğer çiftlerin arasından geçirdi: Alia ve Theo soluk soluğa kalmış bir halde gülüyorlardı, elleri birbirine kenetlenmişti, çakırkeyif olmuş gibi daire çiziyorlardı. Theo'nun dans etme şekli kesinlikle Jason'ınkinden daha teatraldi.

"Alia'nın güldüğünü çok duymuyorum," dedi Jason.

"Sanırım o da senin için aynı şeyi söyler."

Jason hafifçe omuz silkti. "Belki. Daha çok insanla tanışıp daha çok eğlenmesi gerek ama bu tehlikeli..."

"Şu anda eğleniyor."

"Pekâlâ, fazla eğlenmesini istemiyorum. Theo'yla olmaz."

Babasıyla olan muhabbetinin ardından, Diana da Theo'nun Alia için en iyi tercih olacağından emin değildi. Yine de Theo'nun, Jason'ın onu etrafında istemediğine dair söylediklerini düşünmemek güçtü. "Arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

"Arkadaşız. Ama Theo pek... istikrarlı değildir. Su kaydıraığından kayan bir çocuk gibi sürekli birilerine âşık olup durur."

"Anladığım kadarıyla babası da seninle aynı görüşte."

Jason yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Babası Theo'ya karşı çok sert ama yaşadığı hayal kırıklığını anlıyorum. Theo harika bir çocuk. Kod yazabiliyor, hemen her türlü güvenlik sistemine girebiliyor. Sadece bütün vaktini oyun oynayarak geçirmek istiyor."

"Bu çok mu kötü bir şey?"

"Kastettiğin buysa, bu işte çok para kazanabilir."

"Değil," dedi Diana öfkeyle.

"Ben sadece, istese birçok kimse için faydalı olabilir diyorum." Jason kolunu kaldırdı, diğer elini, düzgünce dönebilmesi için Diana'nın sırtına bastırıyordu ve salonun dönen ışıkları yanlarından kayıp gidiyordu. "Ama Theo da Alia gibi beni dinlemek istemiyor."

"Hiç kimse kendisine ne yapılması gerektiğinin söylenmesini istemez. Sen kendine bir gelecek seçmişsin. Alia da aynı şansı hak ediyor."

"Buna hazır değil. İnsanlara kolayca güveniyor. İşte bir örneği de sensin."

Yine aynı konuyu açmıştı. Jason'ın ihtiyatlı tavrı anlaşılabilir bir şeydi fakat kardeşi konusundaki değerlendirmesi yanlıştı. Diana Jason'a bakabilmek için hafifçe geri çekildi. "Alia saf bir kız olduğu için bana güvenmedi. Mecbur kaldığı için bana gereksinim duydu."

"Ve şimdi sen de evimize ve New York'taki en güçlü insanların olduğu bir partiye kolayca erişim sağladın."

"Bu durumda benim işime gelen hiçbir şey yok."

Jason fısıltı halinde bir soluk aldı ve Diana, öfkesi artarken çocuğun, elini bir mengene gibi sıktığını fark etti. Jason'ın eli Diana'nın belini kavradı, onu kendine doğru çekti, bakışları hiddetliydi.

"Seni buraya ne getirdi, Diana Prince? Nasıl böyle dövüşebiliyorsun? Güvenlik ekibimi nasıl fark edebildin?"

Diana'nin içinden ondan uzaklaşmak geliyordu fakat geri çekilmeyi reddetti. Bunun yerine öne doğru eğildi, o kadar

yakındılar ki dudakları neredeyse birbirine değiyordu. Jason'ın gözleri irileşti.

"İstediğin cevapları zorbalıkla alabileceğini mi düşünüyorsun gerçekten?" diye sordu Diana.

Jason yutkundu, ardından biraz olsun sakinleşmiş gibi göründü. "İstediğim şeyleri alma konusunda çok iyiyimdir."

Diana hafifçe çenesini kaldırdı. "Bence insanların sana evet demelerine fazla alışmışsın."

"Öyle mi?"

"Ama benim hayır demekten ne kadar zevk aldığımı bilemezsin."

Jason'ın dudağının köşesi hafifçe kıvrıldı, gamzesi bir an için ortaya çıktı ve Diana içine beklenmedik bir zafer dalgasının yayıldığını hissetti.

"Benim zorbanın teki olduğumu düşünüyorsun," dedi Jason. Ağırlığını rahatça bir yanından diğerine geçirdi ve ivmesini Diana'yı yönlendirmek için kullandı.

"Evet."

"Bir pislik olduğumu?" Jason düzgün, temkinli bir adım daha attı, kalabalığın arasında süzülürlerken uyluk kemiği onunkine sürtündü.

"Evet."

"Küçük bir despot?"

Bu Diana'ya biraz fazla geldi ama yine de başını onaylarcasına salladı.

Jason güldü. "Haklı olabilirsin." Jason, Diana'nın şaşkınlığından faydalanarak onu kendi etrafında döndürdü. Salonun ışıkları Diana'nın etrafında pır döndü ve Jason onu tekrar yörüngesine doğru çekerken salona yayılan müzik dalgalarının kabardığını hissetti. "İnsanların hakkımda ne düşündüklerini biliyorum. Theo gibi komik ya da annem ile babam gibi çekici biri olmadığımı biliyorum. Bunların hiçbiri bana kolay gelmiyor. Ama aynı zamanda, doğru şeyler için mücadele ettiğimi de biliyorum."

Diana onun bu kendinden emin tavrını, sesindeki inançlı tonu kıskandı.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu ona.

"Çünkü bunları kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum. Alia benden, Michael'ın işlerin daha büyük kısmını halletmesine izin vermemi, hayatın tadını çıkarmamı istiyor. Annemiz ve babamızın ortaya çıkardığı bu şeyin ne kadar çabuk dışında kalabileceğimizi ve bir daha içine giremeyeceğimizi anlamıyor."

Diana, Iolanth Konağı'ndaki masada oturan, birbiri ardına Amazonlarla konuşan annesini düşündü, upuzun toplantılar, müzakereler ve akşam yemekleri sırasında Diana her zaman kendisi için uygun zamanın gelmesini beklerdi. *Asla sorumluluklarımdan kaçamam*, demişti annesi. *Amazonlara göre her zaman öncelikle onların kraliçesi, sonra senin annen olmam gerekiyor.* Diana bunu pek anlamamış, anlamak istememişti. *Bu işi Tek yapamaz mı?* diye sormuştu ona. Fakat Hippolyta yalnızca başını sallamıştı. *Bu işi Tek yaparsa, o zaman Amazonlar onu kraliçeleri olarak görmeye başlarlar ve bunda da haklı olurlar. Bunları yapan kişi ben olmalıyım, Diana. Ve bir gün, tüm bu işler ve bu taht beni yorgun düşürdüğünde, bunları yapan kişi sen olacaksın.*

"Ne oldu?" dedi Jason. "Bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum, söyle bakalım."

Diana onun bakışlarıyla buluştu. "Ata binerken, altındaki hayvan dizginleri tutan ellerin hissini öğrenir; komutlarına tepki vermeye alışır. Dizginleri uzun süreliğine bir başkasına bırakmak tehlikelidir."

Jason'ın yüzünde bir an için tedirgin bir ifade belirdi. "Aynen öyle." Diana'yı bir kez daha döndürdü ve bu kez onu tekrar kendine doğru çektiğinde Jason'da, daha önceden hissetmediği bir tereddüt olduğunu fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu, omuzunun üzerinden Alia'ya bakarak. "Ters giden bir şey mi var?"

"Bir şeyi yok," dedi Jason. "Her şey yolunda. Sadece, bir tek sen..." Jason'ın omuzları ellerinin altında havaya kalktı ve

neredeyse öfkeli bir şekilde omuz silkti. "Herkes sürekli bana rahatlamamı söylüyor."

Gergin. Sinirli. Alia ve Diana'nın her ikisi de Jason'ı tarif etmek için bu sözcükleri kullanmışlardı. Fakat belki de aksi şekilde davranamayacağı için bu kadar dikkatli davranıyordu.

"Michael bunu anlamalı," deme cüretinde bulundu Diana.

Fakat Jason'ın kaşları daha da çatıldı. "Annem ve babam Michael'a tamamen güveniyorlardı. Bazen ona fazlaca güvenmiş olduklarını düşünerek kaygılanıyorum." Jason suçlu bir ifadeyle ona baktı ve bir dansın ne kadar tehlikeli olabileceğini fark etti. Müzik, ışığın parıltıları, bu yarı sarılır pozisyon... Birbirlerine sırlarını açmak, şarkının en son notasının ötesinde onları bekleyen dünyayı unutmak çok kolaydı. "Bu hiç âdil olmaz. Michael ailemiz için çok şey yaptı. Yine de..."

Diana başını kaldırıp Alia ile Theo'ya baktı ve Theo'nun onu bir kez daha çılgınca döndürdüğünü gördü. "Yine de?" dedi Jason'a.

"Annem ve babamın ölümünden çok şey elde edecek çok fazla insan var. Michael komplo teorilerine inanmadı. Soruşturmaların eksiksiz yürütülmesini sağladı ama şüpheli bir şey bulunamadı. Yollar ıslaktı. Annem ve babam tartışıyordu."

"Ama sen başka bir şeyler daha olduğunu düşünüyorsun."

"Anlamıyorsun." Jason uzun bir nefes aldı. "Son zamanlarda giderek daha sık tartışmaya başlamışlardı."

Salonun sıcaklığına karşın Diana'nın omuzlarına bir serinlik çöktü. "Sebebin Alia mı olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Eğer gücü..."

"Görünüşe göre senin buna bağışıklığın var," diye karşı çıktı Diana. "Theo'yla arkadaşlığın gayet iyi gidiyor. Nim'le tartışıyorsunuz ama birbirinizi gerçekten seviyor gibi görünüyorsunuz."

"Ama ya annemiz ve babamız bağışık değilse? Ya... ya laboratuvardaki sorunlar hakkında ya da birbirlerine olan aşkları artık bittiği için kavga etmişlerse? Ya... bilemiyorum."

"Elbette biliyorsun," dedi Alia. Altın rengi pullarla kaplı elbisesiyle tam yanlarında duruyordu, Theo da yanındaydı, eli hâlâ Alia'nın belindeydi. Koyu renk gözleri şaşkınlıkla irileşmişti, duyduğu acı bu gözlerden anlaşılabiliyordu. "Onları benim öldürdüğümü düşünüyorsun."

"Alia, hayır, demek istediğim bu değildi..."

"Öyleyse ne demek istedin, Jason?"

Diana bu kadar düşüncesiz davrandığı için, Jason'ın ona yönelttiği sorularla kendini kaybettiği için kendinden nefret etti.

"Ben... ben sadece..." diye kekeledi Jason. "Ben aslında..."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Alia topukları üzerinde döndü ve kalabalığın arasından hızla geçerek uzaklaştı.

Theo başını iki yana sallayarak sanki bir yabancıymış gibi Jason'a baktı. "Neden böyle bir şey söyledin?"

"Biraz karışık bir durum," dedi Jason. "Sen anlamazsın."

Theo, sanki Jason ona vurmuş gibi irkildi.

"Belki de anlamam," dedi, ilgisizce omuz silkmeye çalışarak.

"Gidip onu bulmalıyım," dedi Jason. "Sanki..."

"Hayır," dedi Diana. "Ben giderim."

"Ben onun kardeşiyim."

Ve tek suçunun var olmak olması nasıl bir histir, bunu anlıyorum. Diana döndü ve Jason cümlesini tamamlayamadan aceleyle kalabalığın arasından geçip gitti.

Davetlilerin arasından ilerlerken, "Alia!" diye seslendi.

Alia sendeledi ama ilerlemeye devam etti. Salonun arka taraflarında boş bir köşeye ulaştığında duvara yaslandı ve ayakkabılarını çıkararak ikisini de tek eline aldı. Diğer eliyle, yanaklarından aşağı süzülmeye başlayan gözyaşlarını sildi.

Diana Alia'nın, omuzları geride, başı bir kraliçe gibi dik vaziyette, üzerinde altın zırhıyla banyodan çıkışını düşündü ve güzel bir şeyin kaybolup gittiğini hissetti.

Diana, tekrar koşmaya başlamasından korkarak yavaşça Alia'ya yaklaştı. Yaslandığı duvarda Alia'nın yanındaki yerini alana kadar

hiçbir şey söylemedi ve uzunca bir süre öylece, sessizlik içinde durarak renkli ışık huzmelerinin parçalara böldüğü gölgelerin ardına saklanmış davetlilere baktılar. Nereden başlayacağını bilemeyerek tereddüt etti fakat söze önce Alia başladı.

"Neden beni göndermediler?" dedi. Yanaklarından aşağı yeniden gözyaşları akmaya başladı. "Madem annem ve babam ne olduğumu biliyorlardı, neden beni onlara zarar veremeyeceğim bir yere göndermediler?"

Bu, en azından konuya giriş yapabilecekleri bir şeydi. "Kazaya senin sebep olup olmadığını bilmiyorsun."

"Jason benim sebep olduğumu düşünüyor."

"Jason sadece konuşup içini rahatlatıyordu. Seni suçlamıyor. Seni seviyor."

"Nasıl beni *suçlamaz*?" Alia'nın boğazına bir hıçkırık tıkandı. "Ben kendimi suçluyorum."

Diana, onu teselli edebilecek sözcükler bulmak için çabaladı ve bulabildiği sözler yalnızca, ada ona çok küçük geldiğinde, Tek'in iğneleyici sözleri ona fazlaca battığında kendi kendine söylediği sözler oldu. "Dünyaya geliş şeklimiz bizim elimizde değil. Nasıl insanlar olacağımız da bizim elimizde değil, sadece kendimiz için seçeceğimiz hayatları belirleyebiliyoruz."

Alia kızgınlıkla başını salladı. "Bir yanınla beni asla kurtarmamış olmayı dilemediğini söyleme sakın," dedi. "O gemi kazasında ölmem gerektiğini ikimiz de biliyoruz."

Kâhin de aşağı yukarı aynı şeyleri söylememiş miydi? Diana neredeyse bu sözlere inanacaktı fakat böyle bir şeye inanmayı reddetti. "Eğer o gün boğulmuş olsaydın, şimdi ölmüş olsaydın, yeni bir Savaşgetiren'in dünyaya gelmesi sadece zaman meselesi olurdu. Eğer kaynağa ulaşırsak..."

"Kaynağa ulaşırsak ne olacak?" dedi Alia öfkeyle, sonra da siyah tafta elbise içindeki bir kadın ona merak dolu bakışlar atınca sesini alçalttı. Duvardan uzaklaştı ve Diana'ya döndü, kapkara gözleri parlıyordu. "Kaynak beni iyileştirirse ya da temizlerse

ne olacak? Dr. Ellis'i, Jasmine'i ya da *Thetis* mürettebatını geri getirmeyecek. Annemi ve babamı geri getirmeyecek."

Diana nefes aldı ve elini Alia'nın omuzuna koydu, durumu anlamasını istiyordu çaresizce. "Tüm hayatım boyunca... tüm hayatım boyunca insanlar, benim dünyaya gelmeye hakkım olup olmadığını merak ettiler. Belki de yoktu. Belki ikimizin de var olmaması gerekiyordu ama buradayız işte. Elimizde bu fırsat var ve belki de bu bir tesadüf değildir. Belki de bu döngüyü kırması gereken kişiler bizizdir. İkimiz." Alia bakışlarını kaldırdı ve Diana sözlerinin ona ulaşmakta olduğunu umdu. "Annenlve baban gücünü, Savaşgetiren mirasını yararlı bir şeylere dönüştürmenin bir yolu olabileceğini düşündüler. Kaynağa giderek sen bu umutlarını farklı bir biçimde gerçekleştirmiş olacaksın."

Alia ellerinin alt kısmını, gözyaşlarına engel olmak istercesine gözlerine bastırdı. "Diana, kaynağa ulaşamazsak, başımıza bir şey gelirse, bu işi sonlandıracağına dair bana söz ver. Dünyanın cehenneme dönmesinin sebebi ben olamam."

Diana'nın elleri iki yanına düştü. *Beni öldürmen gerekecek.* Bu sözlerin telaşla sarf edilmiş sözler olduğunu, yaşadığı şokun sonucu olduğunu ve Alia'nın bu tür düşünceleri terk etmesini umdu. "Ben bunu yapamam. Ben... cinayet işleyemem."

"Beni enkazın içinden sen çıkardın," dedi Alia, sesi kararlılıkla sertleşmişti. "O adadan sen çıkardın. Geri kalan onca şeyle yaşamamı isteyemezsin benden."

Diana'nın içine korkunç bir his çöreklendi. Bu yemini etmek, ona öğretilmiş olan inançların tümüne sırt çevirmek anlamına gelecekti. Yaşamın kutsal olduğu öğretilmişti ona. Şiddetin tek seçenek gibi göründüğü yerde, her zaman bir başka seçeneğin olduğu öğretilmişti. Fakat yoluna devam etmek için Alia'nın güce ihtiyacı vardı ve belki de umut etmesi için gereken bu ümitsiz mazeret bu gücü ona sağlamanın tek yoluydu.

"O halde seninle bir anlaşma yapıyoruz," dedi Diana ancak ağzından çıkan bu sözler ona yanlışmış gibi geliyordu. "O kaynağa ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapacaksın."

"Tamam. Ama ya bu yeterli olmazsa?"

Diana derin bir nefes aldı. "O zaman dünyayı koruyacak ve senin canını alacağım. Ama söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum."

"Hayır, ölümlü sözü değil. Bir Amazon yemini istiyorum."

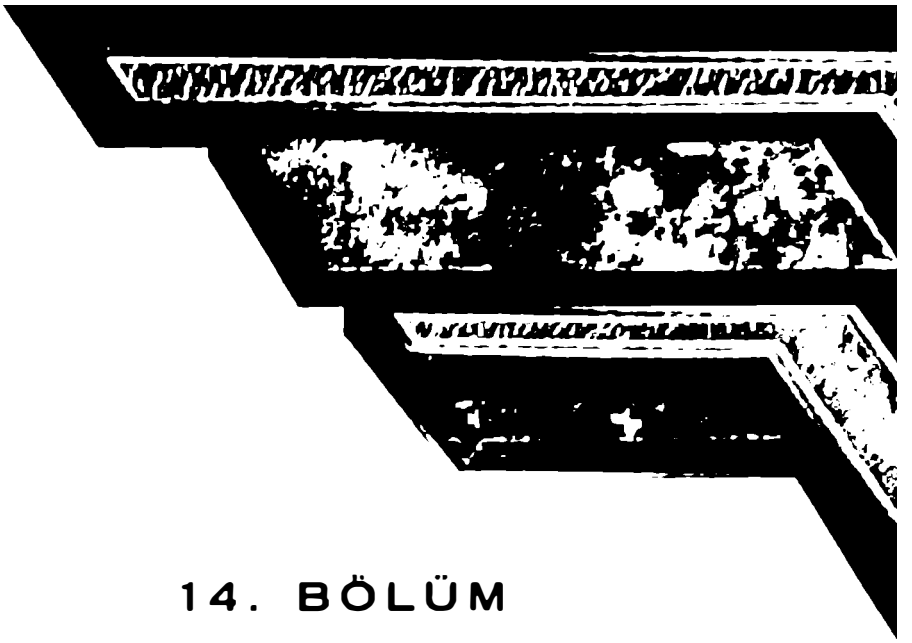
Alia'nın gözleri irileşti. "Ne istiyorsun?"

"Benim halkım. Savaştan doğmuş, yalnız ve ancak kendi kendilerine hükmetmeleri için yaşama gönderilmiş kadınlar. Bu anlaşmayı onların sözleriyle yapacağız. Anlaştık mı?" Alia başını onaylarcasına salladı ve Diana yumruğunu kalbinin üzerine yerleştirdi. "Savaştaki kız kardeşim, ben senin kalkanın, senin kılıcınım. Ben nefes alıp verdiğim müddetçe düşmanların sığınak bulamayacaklar. Ben yaşadığım müddetçe, senin davan benim davamdır."

Alia da elini kalbinin üzerine koyarak bu sözleri tekrarladı ve bu sırada Diana, yeminin gücünün etraflarını sardığını, onları birbirine bağladığını hissetti. Bu Diana'nın daha önce hiç kimseyle paylaşmadığı, sonunda onu bir katil haline getirebilecek bir sözdü. Fakat bakışlarının başka yöne kaymasına izin vermedi.

"Pekâlâ," dedi Alia, titrek bir soluk alarak. "Haydi Jason'ı bulalım ve buradan çıkıp gidelim."

İşte tam o anda, etraflarını saran hava adeta yırtılarak açıldı. Oldukça yüksek, kesik kesik bir gürültü Diana'nın kulaklarına doldu. Bu sesi tanıyordu; bunu, Kâhin'in sularında gördüğü görüntülerden hatırlıyordu. Silah patlaması.

14. BÖLÜM

Diana kendi bedeniyle Alia'nın üzerine kapandı ve silah seslerinden oluşan o berbat kakofoni tüm salonu kaplayıp dişlerini takırdatırken onu yere yatırdı. Bu ses, görüntülerdekinden çok daha *yüksekti*.

"Alia..." diye söze başladı Diana fakat sözleri kulakları sağır eden bir *patlama* sesiyle bastırıldı.

Pencerelerden oluşan kocaman duvar paramparça oldu ve bir cam çağlayanı halinde yere döküldü.

Diana Alia'ya kendi bedeniyle siper olmaya devam etti, insanlar etraflarında çığlıklar atarken sivri uçlu cam parçaları sırtına ve omuzlarına yağıyordu.

Eskiden pencerelerin olduğu yer bulunan kocaman bir delikten aşağı, bedenleri siyah giysilerle kaplı adamlar kayarak iniyordu. Partideki konuklar çığlıklar atıp kapılara doğru koşarak dağılırlarken adamlar havuzun yanındaki alana indiler, silah sesleri salonda yankılanıyordu.

Diana Alia'yı masalardan birinin altına sürükledi. "Buradan çıkmak zorundayız."

"Diğerleri..." diye karşı çıktı ona Alia.

Adamlar salonun karşı tarafından ilerliyorlar, yere düşmüş cesetlerin yüzlerine ışıklar tutarak yüz hatlarını incelerken yollarına çıkan konukları itip kakıyorlardı.

Birini aradıkları açıkça ortadaydı. Canlı ele geçirmek istemedikleri biriydi bu ve Diana, Alia'yla fazla vakitlerinin kalmadığını biliyordu.

Diana davetlilerin korkuya bulanmış kokularını alabiliyor, sanki bir anda uykusundan uyanmış gibi, kalbinin göğüs kafesinde hızla attığını hissediyordu. Hemen Nim'in, kemendinden yapmış olduğu şalın düğümlerini çekiştirdi. Her bir düğümü çözecek zamanı yoktu. Yanındaki tek silah da işe yaramıyordu.

"Burada böyle yere kapaklanmış halde kalamayız," dedi Diana, düğümlenmiş halatı omzundan çekip hareketlerini kısıtlamaması için beline bağlarken. "Kapılara doğru koşmalıyız."

"Diğerlerini göremiyorum," dedi Alia, masanın etrafından bakarak. "Onlar olmadan gidemeyiz."

Diana'nın kalbi hızla çarpmasına karşın, kafasında belirli stratejiler geliştirip bazılarını elerken, salonun düzenini zihninde evirip çevirirken, saldırganların konumlarının hesabını yaparken düşünceleri son derece berraktı. Diğer konuklar salonun iki kapısına doğru gitmeye çalışıyor, panik dolu halleriyle birbirlerini itip kakıyorlardı fakat Diana askerlerin çoktan koridorlara barikat kurmuş olduklarından ve kapıları kilitlemek üzere harekete geçeceklerinden şüpheleniyordu. Ne zaman biri parçalanmış cam duvardan kaçmaya çalışırsa, bir kurşun onu hemen yere indiriyordu. Diana, keskin nişancıların pusuda beklemekte olduğunu düşündüğü, havuzun hemen üstündeki geniş balkonun gölgelerini inceledi.

Mermilerden biri, masanın yanındaki arduvaz zemine isabet etti ve toz haline gelmiş taşlardan oluşan bir duman havaya yükseldi. Diana bir merminin kendisine ne yapabileceğini merak etti fakat bu konuda endişe edecek vakti yoktu. Alia'yı güvenli bir yere götürmesi gerekiyordu.

"Diana!" Bu karmaşanın içinde güçlükle işitilebilen ses, tapınağın diğer tarafından geldi. Jason ve Theo başka bir masanın altında çömelmişlerdi. Diana, Jason'ın bakışlarıyla buluştu ve tapınağın arka tarafını işaret etti. Burası, salonda gerçek bir siper görevi görebilecek, korunabilir bir pozisyon alabilecekleri tek noktaydı. Eğer Diana Alia'yı oraya götürebilirse, Nim'in yerini bulabilmek ve belki bir kaçış planı düşünebilmek için vakti olurdu.

"Nim'i bulacağım," dedi. "Ama seni şu tapınağın arka tarafına götürmemiz gerek. Burada böylece oturup bize saldırmalarını bekleyemeyiz."

"Tamam," dedi Alia, "tamam." Fakat Diana, söylediklerinin ne kadarının anlaşıldığından emin değildi. Alia gözleri irice açılmış, gözbebekleri irileşmiş vaziyette, güçlükle soluk alıp veriyordu.

"Üçe kadar saydığımda, sağa doğru yuvarlanmanı ve hemen yandaki masanın altına girmeni istiyorum, anladın mı? Oraya bu şekilde gideceğiz. Ben üçe kadar sayacağım, sen harekete geçeceksin, tereddüt edecek vaktimiz yok. Seni Jason ve Theo'nun yanına götüreceğiz."

"Nim'i bulacağına söz ver."

"Senin davan benim davamdır," dedi Diana.

Alia, sanki yaşadığı dehşet ettikleri yeminin anlamını zihninden silip atmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Peki," dedi, ardından Diana'nın bileğini kavradı. "Dikkatli ol."

Diana dudaklarında ümitsiz bir tebessümün belirdiğini hissetti. Korkuyordu fakat korku hissinin yanında bir coşkunluk hissi dalgalanıyordu. Jason'la otel koridorunda yaşadıkları şey bir boğuşmaydı. Bu bir savaştı. Birden, hiç de ihtiyatlı davranmak istemediğini hissetti. Amazon olmak bu demek miydi? Bir kılıç uzun süre kullanılmadan durduğunda körelirdi. Diana kılıcını bilemeye hazırdı.

"Üçe kadar sayınca." Diana kayarak dizlerinin üstüne çömeldi. "Bir." Elleriyle sıkıca masanın bacaklarını kavradı. "İki." Başıyla Alia'ya işaret etti. "Üç!"

Diana, Alia'nın yere yatıp yuvarlanmasını bekledi, ardından üzerindeki tabak çanakla birlikte masayı yan tarafına doğru devirdi. Silah atışları masanın üzerinde takırdadı. Diana metal bacakları masadan kopardı, masayı kenarlarından kavradı ve tüm gücüyle savurdu.

Masa dev bir disk gibi havada döndü ve asker topluluğuna çarptı fakat Diana askerlerin devrilişini görmek için durmadı. Yandaki masanın yanına sıçradı ve bir mermi sağanağı onu takip ederken sertçe Alia'ya çarptı.

"Bir daha!" diye bağırdı.

Alia yuvarlandı ve Diana masayı fırlattı, mermiler yuvarlanan bedenini kovalarken yere kapaklandı. Bir mermi omzunu sıyırıp geçerken tısladı, bu bir kılıç kesiğinden ziyade yanık gibiydi. Diana yerde çizmelerin gürültüsünü işitti. "Bu tarafa geliyorlar. Devam et!" diye talimat verdi Alia'ya.

Fakat artık çok geçti, bir asker onlara yan taraftan saldırmıştı. Asker silahını kaldırıp ateş ederken Diana onu gördü. Kendini Alia'nın önüne attı ve mermilerin koluna, vücudunun yan tarafına çarptığını hissetti. Daha önce hiç tatmadığı bir acı keskin, birbiri ardına tekrarlanan darbelerle bedenine saplanıyordu, her bir kurşun nefesini ciğerlerinden çekip alan ateşten bir yumruk gibiydi. Mermilerden biri kolundaki bilekliğe isabet ettiğinde şiddetli bir *vızıltı* sesi işitti ve koluna baktı. Mermi burada tek bir iz bırakmamıştı. Fakat oradan sekip...

"Vuruldun mu?" Alt tarafta duran Alia soluk soluğaydı. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," dedi Diana ama bu pek doğru değildi. Kanaması olmasa da vücudu kıpkırmızı izlerle kaplıydı ve bedeni sanki hayatının en berbat köteğini yemişçesine ağrıyordu. Belki de kurşunlar bir Amazon'un bedenini, gücünün doruğundayken

sıyrılıp geçerdi. Diana yalnızca, bir daha vurulmak istemediğini biliyordu.

Sol taraflarındaki asker bir çatırtı sesiyle ikinci şarjörü taktı ve tekrar ateş etmeye hazırlandı. Bir silah sesi duyuldu ve askerin uyluğunda daire biçiminde, siyah bir yara belirdi. Asker bir çığlık attı ve bacağını tutarak yere düştü.

Jason tapınağın arkasından gizlice baktı, ayak bileğindeki kılıfta duran silahı elindeydi ve ona kısacık bir işaret yaptı.

"Alia, tapınağa doğru koşman gerek. Jason'a git. Ben seni korurum."

"Nasıl?" diye bağırdı Alia. "Silahın yok ki."

Silah benim, diye düşündü Diana. "Sen git."

"Delik deşik edilmene izin veremem."

"Alia, şimdi!"

Alia koştu. Bu kez Diana masayı savurduğunda duruşunu bozmadı. *Delilik bu*, diye yakındı kafasının içinde bir ses fakat biraz sonra askerler ateş açtılar.

Diana durup düşünmedi, sadece harekete geçti. Etraflarını saran hava bir kurşun yağmuruyla canlanırken zaman sanki yavaşladı. Kasları hiç gayret gerektirmeyen bir hızla tepki verdi, tüm hareketlerine içgüdüleri rehberlik ediyordu. Diana koşarken silahlarını karşıdan ona doğru çeviren adamların hizasına doğru hızla giderken acısını unuttu. Mermiler görüş alanında gümüşi yollar çiziyor ve bilekliklerine çarparken etrafa tuhaf bir müzik yayılıyordu. Sesleri metal bir çatıya sertçe vuran yağmur damlalarının patırtısı gibiydi.

Diana bir takla attı, doğruldu, bir kurşun yağmuru daha başlarken bileğinde parlayan kıvılcımlar olduğunu gördü. Tetiklerin çekilmesini, metal mermi kovanlarının yere düşen tıkırtısını işitebiliyor, burnuna barut olduğunu bildiği o ısı dalgasının buruk kokusu geliyordu.

Diana askerlerden oluşan taburun içine dalıp sıralarını bozup her birini geride kalan masalara doğru fırlatırken, "Neler oluyor be?" diye bağırdığını duydu birinin. Ellerin kendisini

yakaladığını hissetti. Etkisiz hale getirilmemiş askerler bir dalga halinde saldırıp onu yere devirmeye çalışıyorlardı. Askerler Diana'nın elleri için çıra gibiydi, çok güçsüzdüler. Askerleri bir kenara savurdu ve içlerinden biri tapınağın kapısına, taş sütunu devirecek kadar şiddetli bir şekilde çarptı.

Bu musunuz yani? diye sordu içinden bir ses. *Silahlarına davranan korkaklardan mı ibaretsiniz? Bana mücadele edebileceğim bir şey verin.*

Diana birden, havaya atılan havai fişeklerin sesi gibi yüksek, iniltiye benzer bir ses işitti. Havuzun karşısındaki bir adam silahla ona doğru nişan alıyordu. Bu silah, diğerlerinden çok daha büyüktü, namlusu genişçe açılmış, iğrenç bir ağzın sınırlarını çiziyordu.

"Diana, yere yat!" diye bağırdı bir ses.

Nim. Biraz evvel müzisyenlerin toplanmış olduğu, şimdiyse terk edilmiş enstrümanlarının durduğu alanda yerde yatıyordu. Nim'in yüzünde gözyaşlarının izi vardı, gözlerine çektiği yoğun göz kalemi yanaklarından aşağı akmıştı ve Diana şık bir elbise içindeki güzel bir sarışının hemen Nim'in yanında hareketsiz yatmakta olduğunu gördü.

Bu şiddetli inilti sesi giderek yükselirken panik Diana'yı esir aldı. Kasları atılmak, kaçmak, koşmak için can atıyordu. Fakat bunu yapmak yerine, cephanelikte geçen sayısız saatler boyunca ona öğretilmiş olan, annesinin kanıyla ve tanrıların lütfuyla ona geçen dövüşme içgüdüsünü –korkup kaçmasına engel olan o savaşçısının çağrısını– dinledi. Mademki kalkanı yoktu, o da kendine bir kalkan yapardı.

Yerler kocaman, arduvaz döşemelerle kaplanmıştı. Diana avuçlarını düzleştirdi ve parmaklarını iki döşemenin arasına soktu, duyduğu acıyı umursamadan levhayı kaldırdı.

Elinde büyük silah olan adam ateş açtı. Diana bir an parlak mavi ışıktan oluşan bir ışıltı gördü ve bir basınç duvarı bedenine çarparak ayaklarını yerden kesti, onu geriye doğru savurdu, levha elinde toza dönüştü. Arkasındaki duvara çarptı,

soluğu bir hırıltı halinde çıktı ve yere düştü. Biraz sonra aldığı darbenin etkisini silkinip üzerinden atarak tekrar ayağa kalktı. Bu şey de *neydi* böyle?

Silah bir kez daha ateşe başlarken Diana o elektrikli inilti sesinin tekrar başladığını işitti fakat bu kez asker tapınağa nişan alıyordu. Zihninde, davetlileri topluca sığınağa götüren Jason belirdi, kulakları o karmaşanın içinde Jason'ın istikrarlı talimatlarını seçerek kaydetti. Alia'yı orada göremiyordu fakat o da Theo'yla birlikte tapınağın arkasında olmalıydı.

Diana, ateş etmesine engel olmak için tetikçiye zamanında ulaşamayacağını biliyordu. Yerde bir araya getirilmiş döşemelere baktı. Takviyeye ihtiyacı vardı. Belki de bunlar onun ordusu olabilirdi. Askere doğru koşarak atladı ve tüm gücüyle sertçe yere indi, ayakları ve yumrukları aynı anda yere temas etti. Döşemeler bir dalga halinde yerden kalktı ve zemin ayaklarının altında kabarırken darbeli silahlı adam bir çığlık attı. Adam yere devrildi.

Diana ona doğru atıldı, silahı kollarından çekerek aldı ve ikiye ayırdı. Adam dizleri üzerinde geriye sendeledi, irice açılmış gözleri dehşet doluydu.

Adam belindeki tabancayı çıkardı ve ateş etti fakat Diana, adamın omuz hareketlerindeki değişimden, onun bu niyetini anlamıştı. Mermileri saptırmak için bileklerini çoktan kaldırmıştı, bileklikleri çılgınca bir danstaki parmak zilleri misali çınlıyordu. Mermilerden biri sağ bileğinden bir fısıltıyla sekip gitti ve adamın uyluğuna isabet etti. Adam acıyla haykırdı. Diana onun yakasına yapıştı.

"Nesin sen?" dedi adam soluk soluğa.

Diana'nın aklına yüzlerce yanıt geldi ama o en kolay yanıtı tercih etti. "Turist."

Adamı havuzun içine fırlattı.

Diana havuzun kenarından iki arduvaz plaka daha kopardı, geri çekildi ve bunları balkondaki keskin nişancılara fırlattı. Bu biraz da Amazon kardeşleriyle birlikte seramik hedefleri de-

virmeye çalıştıkları antrenmana benziyordu. Fakat bu hedefler parçalara ayrılmak yerine homurdanıp sızlanıyorlardı.

Bu sırada etrafındaki diğer askerler kendilerine geliyor, ayağa kalkıyorlardı. Diana Nim'in yanına doğru koştu ve onu tek kolunun altında sıkıca kavradı.

Nim çığlık attı ama neyse ki onunla mücadele etmedi. Diana onun ve diğerlerinin, yapabildiği şeylerin –kendisinin bile yapabildiğini bilmediği şeylerin– ne kadarını görmüş olduğundan emin değildi fakat şimdilik bunu düşünemezdi.

Diana yine silahların çekildiğini işitti. Bu kez hemen ardından gelecek ateşe hazırdı. Nim'i düşüşün etkisinden koruyarak yere yattı ve tapınağın arkasına geçene kadar yerde yuvarlandı. Alia hemen Nim'i yakaladı ve ona sıkıca sarıldı, silahlar bir kez daha ateş ederken ikisi de hıçkırarak ağlıyordu.

Jason minnet dolu bir soluk alarak, "Başardın," dedi. Masalardan oluşan bir yığınla inşa ettiği ilave sığınağın ardından birkaç el daha ateş etti ve Diana onun, konukların kayda değer bir kısmını tapınağın arkasına getirebilmiş olduğunu gördü. Konuklardan bazıları hâlâ salonun çıkışında birikmiş kapıları zorluyordu fakat artık en azından keskin nişancılar onları birer birer vurmuyordu.

Diana ve diğerleri, birbirlerine yakın vaziyette tapınağın duvarına yaslanarak çömeldiler. Fazla vakitleri yoktu. Alia, Nim ve Theo'ya sıkıca sarılırken Diana onların yüzlerindeki korkuyu görebiliyordu. Jason'ın gözleri parlıyordu, çenesi sımsıkı kenetlenmişti. İçlerinde yalnızca o, mücadele için hazır görünüyordu.

"Tapınağı yıkacaklar," dedi Diana, silah seslerinin gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle.

"Helikopter..." diye söze başladı Alia.

Jason başını iki yana salladı. "Helikopter çatıdaydı." Adamlar yukarıdan halatlarla aşağı inmişlerdi. Çatı tehlikeli olmalıydı.

Ateş kesildi.

Bu ürkütücü sessizlikte Diana askerlerin mırıltılarını ve bağırışlarını işitebiliyordu. Askerler, Alia ve Jason'ın konuştuklarından farklı bir dilde konuşuyorlardı fakat Diana dili çözdü. *Almanca*, diye düşündü ve sürekli aynı sözcüğü tekrarladıklarını fark etti: *Entzünderin*. Ateşleyici. Bombalardan söz ediyor olabilirlerdi fakat Diana'nın içinde, Alia'dan bahsettiklerine dair bir his vardı.

"Buraya patlayıcı yerleştiriyorlar," dedi.

Nim'in gözlerinde şaşkın bir ifade belirdi. "Müzeyi havaya mı uçuracaklar?"

Theo başını keskin bir hareketle iki yana salladı. "Nedir bütün bunlar? Ne istiyorlar?"

"Buradan çıktığımızda anlatırız," dedi Jason.

"Buradan çıkabilirsek," dedi Alia. "Helikopter yok..."

Jason'ın alnı kırıştı. "Ya jeti buraya getirtebilirsem?"

"Nereye inecek?" dedi Theo. "Jeti çatıya indirtemezsin. Bir piste ihtiyacımız var."

"Büyük Çimenlik," diye bir öneride bulundu Nim.

"Parktaki mi?" diye sordu Alia.

"Orası uzak," dedi Theo.

"Önce bu salondan çıkmamız lazım," diye ilave etti Jason.

"Siz dışarı çıkacaksınız," dedi Diana. "Ben sizin çıktığınızdan emin olurum."

Jason telefonunun ekranına dokundu ve telefondakine hızlıca bir şeyler söyledi.

Jeti piste indirmenin ne kadar makul bir şey olacağına dair Diana'nın hiçbir fikri yoktu fakat bu felaketten kurtulmanın bir yolu olduğuna inanmak zorundaydı, üstelik sadece Alia için değil, en güzel giysilerini giyip içkilerini yudumlayarak dans etmek için buraya gelmiş olan onca insan için. Diana bu insanların ölümlü hayatlarının, cam altındaki ateşböceklerinin parıltıları gibi titreşip yok olduklarını hissedebiliyordu.

"Ben geliyor," dedi Jason. "Parka gitmeliyiz."

Tüm tanrılara şükürler olsun. Bir şansları vardı. Fakat dışarı, sol taraflarındaki parçalanmış pencerelerden oluşan duvar vasıtasıyla çıkabilirlerdi yalnızca ve böylesi de fazlaca göz önünde olmak demekti. Diana herkese siper olamazdı ve tek bir kör kurşun, doğru bir an ve doğru açı felaket için yeterli olurdu. Buna izin veremezdi. Korumaya ihtiyaçları vardı. Hem de çok fazla korumaya. Diana tapınağın duvarına dokundu ve hayal ettiği şeyi yapacak kadar güçlü olup olmadığını merak etti.

"Cam duvardan kaçman için sana siper olabilirim. Aşağıda buluşuruz."

Alia onun kolunu yakaladı, gözleri korkuyla parlıyordu. "Sen gelmiyor musun?"

"Kurdukları barikatla konukların geri kalanını içeride tutuyorlar. Masum insanları burada ölüme terk edemem."

"Diana..."

"Jason'la kal; o güvende olmanı sağlar."

"Askerler çok iyi silahlanmışlar," dedi Theo. "Başaramayacaksın."

"Eğilin. İşareti verdiğimde, cam duvarın en yakın köşesine doğru koşacaksınız."

"Nasıl emin olacağız..." dedi Alia.

"Emin olursunuz, güvenin bana. Bu tapınak yıkılacak ve yıkıldığı zaman sizin diğer tarafta olmanız gerek."

Jason silahını ona uzattı. "En azından bunu al."

Diana tek kaşını kaldırdı. Bu adamlardan korkmuyordu, sadece diğerlerine verebilecekleri zarardan korkuyordu ve onların iğrenç oyuncaklarıyla oynama yoluna gitmeyecekti. "Bu hakaretini duymazdan gelmeyi tercih ediyorum, Jason Keralis. Şimdi *git.*"

Onlar harekete geçer geçmez Diana omuzunu tapınağın duvarına dayadı. Tüm ağırlığını antika taşlara verdi, yorgun düşmüş kasları gerildi, merminin isabet ettiği her bir noktasının

acıdığını hissetti. Ayaklarını arduvaz zemine sıkıca geçirerek derinlerinde bir yerde kalmış gibi hissettiği gücüne erişmeye çalıştı. Ya gücünün limitlerine ulaşmışsa ve artık onları koruyamazsa? *Hayır.* Bunu reddetti. Diana bir soluk aldı ve gücünü iki katına çıkardı, uyguladığı kuvvetle homurdandı, elbisesinin dikişleri attı.

"Bir daha asla askısız bir şey giymem," diye gürledi Diana.

Tapınağın içindeki bir şey çatırdadı. Diana tanrıçalara aceleyle bir dua ederek kendi için Isis'in affını diledi ve duvarı *itti*. Avuçlarının altındaki taş duvar titredi.

"Şimdi!" diye bağırdı.

Tapınak kulakları sağır eden bir gürültüyle devrilerek havaya devasa bir toz bulutunun yükselmesine neden oldu. Diana bacaklarını öne doğru itti ve geniş duvar yığını yerine girerken gıcırdayarak cam duvarın kuzeybatı köşesini kapadı. Alia ve diğerleri kaçarken askerleri pusuya düşürmek için mükemmel bir barikattı bu.

Fakat şimdi partideki konuklar bağırıp çağırıyor ve kaçıyorlar, kilitli kapıların önlerinde birikiyorlardı. Diana'nın bir şahmerdana ihtiyacı vardı. Gözü, tapınağın yıkılmış sütunlarından birine ilişti. Bu kocaman ve hantal bir sütundu, avuçlarına değen taş kaba ve sertti fakat Diana sütunu kollarında dengelemeyi başardı. Kapıları kapalı tutmak için askerlerin oraya ne dikmiş olduklarını bilmiyordu fakat kapıdan geçecekti.

Diana kendini çıkışa doğru iterken, "Çekilin yoksa ezilirsiniz!" diye talimat verdi, sesinde çınlayan otoriter ton onu şaşırttı. *Eh*, diye düşündü, *onca sene boyunca Tek'i emir verirken dinlemenin bir şeylere faydası olmalıydı.*

Bu sözler etkisini göstermiş olmalıydı çünkü kalabalık açılmak için kıpırdanmaya başladı.

Diana daha sıkı tuttu ve sütunu kapılara doğru itti. Kapılar korkunç bir çatırtıyla kırılarak askerlerin arkalarına yığdıkları kum torbası duvarını dağıttı. Diana'nın ivmesi onu koridora

kadar taşıdı, zırh giymiş şaşkın adamların yanından geçti. Diana sütunu bıraktı ve sütun duvara çarptı.

Diana o kabaran dalgayı tekrar tapınak salonuna sokmaya çalışırken davetliler kafaları karışmış durumdaki askerlerin yanından adeta akıp geçtiler. Silahını ona doğrultmuş bir adam yoluna çıktı.

"Kimin için savaşıyorsun sen?" diye sordu adam. Saçları o kadar sarıydı ki rengi neredeyse beyazdı ve kısacık kesilmişti. Diana onu boğazından ve bileğinden yakalayarak duvara doğru itti, adam silahını elinden düşürdü.

"Çekil yolumdan."

Diana adamın yanında hızla geçti ama adam onun kolunu yakaladı. "Davamız haklı bir dava," dedi rica eder bir tavırla. "Durdur onu. Savaşgetiren'in hasat ayından önce ölmesi gerek. Aksi halde ne tür dehşet sahnelerinin ortaya serileceğini bilemezsin."

"O genç genç kız ve bir şansı hak ediyor," dedi Diana ve kendi durumu için rica edip etmediğini merak etti.

"Bu durumda olmaz."

"Sen kimsin ki böyle bir kararı verebiliyorsun?"

"*Sen* kimsin peki?" dedi asker.

Diana adamın azimli, mavi gözlerine baktı. Adam haklıydı. Diana dünyanın geleceğiyle oynuyordu. Başka koşullar altında olsalar, bu adamlar onun müttefiki olabilirlerdi.

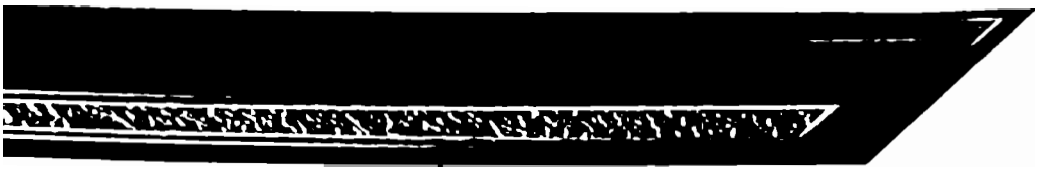
"Lideriniz her kimse," dedi Diana, "ona söyleyin, bunun başka bir yolu var. Bunun bir şifası var ve biz onu bulacağız."

"Delirmişsin sen," dedi adam. "Savaşgetiren mutlaka durdurulmalı."

Belki de delirmişti ama kararını vermişti. Diana askeri duvara yapıştırdı. "O halde bizi durdurmayı dene."

Diana askerin yanından geçip cam duvara doğru koştu. Adamın, "Patlatın onu! Savaşgetiren'ı öldüremesek bile korumasını öldürebiliriz," diye bağırdığını duydu.

Diana bir yerlerden hafif bir tıkırtı sesinin geldiğini, bir düğmeye basıldığını, bir fünye mekanizmasının çalıştırıldığını işitti. Tapınak kalıntılarının üzerinden atlayarak kendini cam duvarın içinden dışarı attı. Hemen arkasından, kulakları sağır eden bir patlama sesi işitti ve ardında bir ısı dalgası hissetti. Patlama onu havada ileriye doğru itti. Bombanın gücü onu çok kısa zamanda çok uzağa taşırken, kolları her iki yanında fırıldak gibi döndü.

15. BÖLÜM

Alia, cumartesi gecesi trafiğinden kaçınmaya çalışarak, East Drive'da sendeleyerek ilerlerken ciğerleri yanıyordu, panik duygusu içine yayılırken fren gıcırtıları ve kornaların yüksek seslerini seri bir biçimde akıp geçen görüntüler halinde algılıyordu. Nim'in elini tuttuğunun, kaldırıma çarpan ayak tabanlarının acısının farkındaydı. Biraz sonra yolun diğer kısmına geçtiler ve devrilircesine yürüyerek parka doğru ilerlediler. Alia, ayakları yemyeşil çimenlerin yumuşaklığına değince sendeleyip yere düştü.

Hemen arkalarında bir *patlama* sesi duyuldu ve Alia dönüp baktığında, müzenin yan tarafında, hiddetli bir çiçek gibi açan bir alev dumanı gördü ve daha sonra çiçeğin taç yaprakları kendi içine kapandı, patlamanın etkisi kesildi.

Diana.

Nim kolunu çekiştiriyordu. Jason bağırıyordu. Alia ayaklarına hareket etmelerini söylüyordu ama gözlerini bir türlü, biraz evvel içinde bulundukları ve müzenin dış ışıklandırmasıyla sanki henüz hiç kimse neler olup bittiğini fark edememiş gibi hâlâ aydınlatılan salonun alevler içindeki enkazından ayıramıyordu. Fakat Alia çoktan siren seslerini duymaya başlamıştı,

yolun kenarına çeken arabalar görüyordu. Diana neredeydi? Dışarı çıkmayı başarmışsa onların ardından geliyor, şimdi yolun karşısına geçiyor olmalıydı. Fakat Diana orada değildi. Belki de dışarı çıkamamıştı. Belki tapınağın kalıntılar arasında parçalanmış halde yatıyordu. Belki de kaçırılmıştı.

"Alia, ilerlememiz gerek. Hemen." Jason kardeşinin bileğini çekiştirdi ve onu da peşlerinden sürükledi.

Alia omuzunun üzerinden geriye baktı, bir an sonra ağaçların arasından hızla geçerek beysbol sahasına gidiyorlardı. Büyük Çimenlik görüş alanlarına girerken Jason da cep telefonuna bağırarak bir şeyler söylüyordu.

Alia tam tepelerinde, kulaklarını sağır edici bir ses duydu ve Jason kollarını uzattı. "Dur!"

İnanılmaz bir yakınlıkta uçan, kanatları ağaçların tepelerine değen bir jet gökyüzünde gürlerken, "Vay canına," dedi Nim.

Rüzgâr onları bir toz sağanağı ve incecik çakıl taşlarıyla hırpalarken başlarını yukarı kaldırdılar. Jet, Büyük çimenliğin geniş, bomboş zeminine indi, tekerlekleri toprağı sökerken tozu dumanı da ardına kattı ve uçak sertçe sarsıldı.

"İçeride yeterli yer var mı?" diye sordu Theo.

"Büyük Çimenlik yirmi iki hektardır," dedi Nim.

"Yine mi gereksiz bilgi?" diye bağırdı Theo. "Ben sadece inebileceği yeterli bir alan olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Benim ilgilendiğim türden bir pist değil bu," diye sertçe cevap verdi Nim ama sesi titriyordu.

Küçük uçak, ağaçların bulunduğu sıraya yaklaşarak yavaşladı.

"Duramayacak," dedi Jason.

Alia elleriyle ağzını kapadı.

Fakat uçak, ağaçlara sadece birkaç metre kala durdu.

Uçak yavaşça, daracık bir çember çizerek dönerken Theo sevinçle bağırdı.

"Haydi," dedi Jason.

Hep birlikte çimenlikte koşarlarken Alia tekrar dönüp ağaçlara bir bakış attı fakat park sessiz ve karanlıktı.

Jet mavi ve altın rengine boyanmıştı ve uçağın yan tarafı Keralis Laboratuvarları'nın logosuyla – defne yapraklarıyla parantez içine alınmış altın rengi bir K harfi – süslenmişti. Alia jete birkaç kez binmişti. Yaklaştıkça uçağın çimenlikte bıraktığı derin olukları görebiliyordu.

Jetin yan tarafındaki kapı açıldı ve merdivenler aşağı indi. Bakır rengi saçlı iri yarı bir adam dışarı doğru eğildi ve onları selamlamak üzere elini kaldırdı.

"Sanırım bu pistteki çizgiler JFK Havalimanı'ndakilerden daha iyi, ha?" dedi. Ben Barrows. Ben, uzun zamandır Alia'nın ailesiyle uçuyordu. Alia onun eski bir ordu mensubu olduğunu hatırladı.

Jason onları bir araya topladı ve içeri soktu. "Nasıl yaptın bunu, Ben?"

"Yetenek, cesaret ve bolca şansla," dedi. "Üzgünüm çocuklar."

"Az evvel bize ateş açıldı," dedi Theo, uçağın ön kısmındaki dinlenme alanında bulunan banketlerden birine çökerken. "Sanırım hassas kulaklarımız buna dayanabilir."

"Düzgün bir koltuğa geçip kalkış için kemerini takmanız gerekecek. Hepinizin."

"Bizi buradan *kaldırabilecek* misin?" diye sordu Jason.

"Evet ama tekrar yere inmek biraz daha zor olacak. İniş takımına zarar verdik."

"Ne kadar zor olacak?"

"Durumu idare edebilirim. Ama buradan bir an evvel gitmemiz gerek, aksi halde NORAD[6] peşimize takılacak. Teterboro'ya acil iniş yapmam gerektiğini söyledim ama LaGuardia'ya ulaşmamış olduğumun farkına varacaklar. Derhal havalanmazsak sahilden öteye geçemeyiz."

"Herkes kemerlerini bağlasın," diye emretti Jason. "Ben, havalandır bizi."

---

6 North American Aerospace Defense Command: Kuzey Amerika Hava Saha Komutanlığı. (ç.n.)

Diğerleri de onun talimatına uyarak kendilerini dinlenme salonuna bakan koltuklara bağladılar.

Ben, kapının yanındaki kola uzandı fakat Alia onun kolunu kavradı.

"Yapma," dedi. "Onu bırakıp gidemeyiz, Jason."

Ben bir an tereddüt etti, bakışları Alia'dan kardeşine çevrildi.

Jason, boş koltuklardan birini işaret etti. "Alia, otur şu koltuğa. O patlamayı gördün..."

"Onsuz gitmeyeceğiz."

"Ben," dedi Jason. "Yap şu işi."

Alia, Ben'in yolunu kesmek üzere ilerledi fakat Jason onu omuzlarından yakalayarak kapıdan uzaklaştırdı ve bir koltuğa oturttu. Ben kapının kolunu çekti ve kapı kapanmaya başladı.

Jason'ın onu kavrayan elleri çelik gibiydi. *"Alia,"* dedi öfkeyle. "Diana seni korumaya çalışıyordu. Hepimiz seni korumaya çalışıyoruz. Ya şimdi buradan çıkarız ya da hiçbirimiz bu gece sabahı göremeyiz."

Uçak ileri doğru hareket etti ve Alia, Ben'in kokpitte olduğunu fark etti.

Dışarıdan silah sesleri geldi.

"Şey, çocuklar?" dedi Nim.

Alia Jason'ı itti ve Jason hiç kımıldamayınca da dönüp ağabeyinin elini ısırdı. Sertçe ısırdı.

Jason acıyla bağırdı ve Alia onun yanından ayrıldı, Nim'in penceresinden bakmak için sürünerek Theo ile Nim'in yanından geçti, uçak engebeli bir araziden gürültüyle geçip hızlanırken neredeyse pencereye çarpıyordu.

Diana hızla büyük çimenliğe doğru koşuyordu, mavi elbisesi paramparça olmuştu, koyu renk saçları ardında uçuşuyordu. Birden ormanlık alanın içinden askerler çıkıverdi ve Diana'yı ayaklarından yakaladılar.

"Jason, geliyor!" diye bağırdı Alia.

Jason tekrar Alia'yı kolundan yakaladı, uçak hızlanırken ve Theo ile Nim sıkıca koltuklarına tutunurlarken, kardeşini geri

çekmeye çalıştı. "O adamlar *senin* peşinden geliyorlar, Alia. Seni öldürmeye geliyorlar."

Senin davan benim davamdır.

Telsizden cızırtılı bir ses işitildi. "Learjet N-535T, kaza alanına giden acil durum araçlarımız var, lütfen durumunuzu bildirin."

"Ben, kalkışa geçersen kovulursun!" diye bağırdı Alia.

"O seni kovamaz!" diye sertçe karşılık verdi Jason.

"Çekleri ağabeyiniz imzalıyor," diye seslendi Ben omuzunun üzerinden.

"Alia, gitmemiz gerek!" dedi Jason.

Alia başını cama dayayarak, hiçbir faydası olmasa da, "Diana!" diye bağırdı.

Fakat Diana sanki onu duymuş gibi daha da hızlandı.

"Vay canına," dedi Theo. "Bu kız cidden koşabiliyormuş."

Diana sanki uçuyordu, adımları upuzundu. Alia, Diana'nın elbisesinin kumaşının yer yer yanmış olduğunu ve vücudunda izler bulunduğunu görebiliyordu fakat tek parça halindeydi ve zarar görmemişti.

Alia elini jetin yan tarafına dayadı ve Jason'ın yüzüne baktı.

"Kapıyı aç," dedi ona.

"Duramayız, Alia. Kalkış için yeterli alanımız yok."

Uçak sarılarak ilerledi ve giderek hızlandı.

"Kaynağa ulaşmak için onun yardımına ihtiyacımız var!" diye üsteledi Alia.

Ve işte Alia o an, Jason'ın yüzünde beliren kuşku ifadesini gördü. Jason, kardeşini umutlandırmak istediği için kaynağa gitmeyi kabul etmişti fakat aslında buna hiçbir zaman inanmamıştı.

"Jason, şu kapıyı açmazsan, yeni ay çıkmadan önce hayatımı sonlandırmanın bir yolunu bulurum. Annem ve babamın hayatları üzerine sana yemin ederim."

Bu sözler üzerine Jason adeta tokat yemiş gibi sarsılmıştı. Alia neredeyse bunları söylediğine pişman oldu fakat ağabeyinin onu dinlemesi için bu gerekiyorsa...

"Kahretsin," dedi Jason. Hızla kapıya doğru gitti ve kola asıldı. Hemen o anda bir alarm çalmaya başladı.

Telsizden Ben'in sesi yükseldi. "Arkada ne yaptığınızı bilmiyorum ama kaptanınız konuşuyor ve bu saçmalığı hemen kesmenizi istiyor."

"Diana!" diye bağırdı Alia yine. Kapı daha da aralanarak istiridye kabuğu gibi açıldı, akşamın serinliği içeri doldu. Alia parlak bir şekilde aydınlatılan beysbol sahalarını ve jete doğru son sürat koşan Diana'yı görebiliyordu.

Bağırarak bir şeyler söyledi fakat Alia onun ne söylediğinden emin değildi. Diana çılgınca kollarını sallıyordu.

"Ters giden bir şeyler var," diye bağırdı Alia, daha sonra da bu sözlerinin oldukça saçma ve yetersiz bir açıklama olduğunun farkına vardı.

"Hayır, seni aptal," dedi Theo. "Yoldan çekil diyor."

Theo yerinden kalktı ve tam Diana iki kocaman adım atarak *sıçrayıp* kendini bir füze gibi havaya fırlatırken Alia'yı kapının yanından çekip aldı. Diana uçağın kapısından içeri daldı, bir takla atarak sertçe bankete çarptı. Jetin kenarına çarpan mermiler takırdadı.

Jason kapı kolunu yukarı çekti ve Alia'nın midesi bulanıp jet havalanırken kapı da kayarak yerine oturmaya başladı. Alia geriye, Theo'nun üstüne doğru sendeledi, neredeyse kucağına düşecekti.

Jason onu bir koltuğa attı, kendisi de yanına oturdu ve biraz sonra havalanmaya başladılar.

Uçak sarsılarak sallanırken Alia korkunç bir çıtırtı sesi duydu. *Tekerlekler,* diye düşündü. Ağaç tepelerini sıyırıp geçmişlerdi. Uçak parkın üzerinde bir kavis çizerken pencereden aşağıya bakma cesaretini gösterdi. Boynunu uzatınca beysbol sahalarını, bir zamanlar Büyük Çimenlik olan harabenin üzerinde duran adamları görebildi.

Alia görüşünü netleştirmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. Bir an için düşündü fakat bu imkânsızdı. Yine mi başını bir

yerlere vurmuştu? Korku ve adrenalin hayaller görmesine mi neden oluyordu? Bir an için, kocaman dört siyah atın çektiği iki tekerlekli bir savaş arabasının aşağıdaki alandan geçtiğini, projektörlerin sürücünün tüylü miğferini ışıldattığını gördüğünü sandı. Alia silkindi. İyi bir uykuya ihtiyacı vardı. Bir *aylık* iyi bir uykuya ihtiyacı vardı.

"Learjet N-535T, kalkış izni almadın," dedi telsizden gelen ses. "Durumunu bildir."

Ben telsizi kapatırken cızırtı kesildi. "Durumum büyük ihtimalle bir kariyer değişikliğine doğru gidiyor," dedi. "Arkada herkesin durumu iyi mi?"

"Sen söyle, Ben," dedi Jason.

"Bekle-gör durumundayız. Barnes Havaalanı'nda bir şeyleri tetiklediysek, bizi ne zaman indireceklerini çabucak öğreniriz."

Alia güçlükle yutkundu. Şehir ışıkları yerini Atlantik Okyanusu'nun muazzam, sınırsız karanlığına bırakırken pencereden dışarı baktı. Acaba ölümün gelişini görecek miydi? Nefes almaya, kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Kabini sessizlik kapladı, hepsi öylece bekleyip karanlıkta onlara neyin yönelebileceğini merak ederken duyulabilen tek ses motorun homurtusuydu.

Alia, yanında oturan Jason'ın yaşanan arbede sırasında her nasılsa dudağını patlatmayı başarmış olduğunu gördü. Ceketinin kolu neredeyse tamamen sökülmüştü. Koridorun karşısında oturan Theo başını geriye yaslamıştı ve gözleri kapalıydı. Alia onun dua mı ettiğini yoksa gerçekten uykuya mı daldığını anlayamadı. Theo'nun az ötesinde oturmakta olan Nim'in doğruca ileri baktığını görebiliyordu. Gözlerinin çevresi rimeliyle halka halka olmuştu ve tulumunun üzerinde kan izi vardı; göğsü hızlı, panik dolu sarsıntılarla inip kalkıyordu. Alia kolunu ona dolayıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilmeyi istedi. Fakat bu bir yalan olurdu. Hiçbir şey yolunda değildi. Bir daha hiçbir şey yolunda gitmeyebilirdi.

Diana kendini kaldırıp krem rengi bankete oturtmuştu ve parmaklarını minderlere saplamış, kaskatı bir halde duruyordu.

Alia büyük ihtimalle daha önce hiç uçağa binmemiş olduğunu fark etti. Üzerindeki elbise iyice kısalıp pasaklı bir buz pateni kıyafetine dönüşmüştü. Kumaşın kenarları yanıp simsiyah olmuştu, yalnızca beline dolanmış kemendi partiye gitmeden önceki haldeydi. Cildi de yer yer pembeleşmişti.

Kurşunların isabet ettiği yerler bunlar, diye düşündü Alia. Yaralar çoktan iyileşmiş.

Alia, Diana'nın güçlü biri olduğunu, adasında büyülü bir şeyler olduğunu biliyordu fakat bu farklı bir durumdu. Diana masaları birer frizbi gibi fırlatmıştı. Hareket halindeki bir uçağa atlamıştı. Sadece birkaç şişlik ve çizikle bir patlamadan ve silahlı çatışmadan kurtulmuştu.

Theo başını iki yana salladı ve güldü, kahkahası sessizliğin hâkim olduğu kabinde tuhaf bir etki yarattı. "Vay be, Jason. Nasıl parti verileceğini gerçekten iyi biliyorsun."

Nim yüzünü ellerine gömdü. Jason, Diana'yı seyrediyordu.

"Bu kız nedir böyle?" diye fısıldadı, sadece Alia'nın işiteceği bir sesle.

Amazon. Savaştan doğmuş, kaderinde kendinden başka kimse tarafından yönetilmek olmayan biri. Fakat bu sırrı ona Alia söyleyemezdi.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Alia. "Sadece bizim tarafımızda olduğuna memnunum."

16. BÖLÜM

Ben'in sesi hoparlörden duyuluncaya kadar sessizlik içinde oturdular. "Artık kabinde rahatça hareket edebilirsiniz, kanunları çiğneyen dostlarım. Önümüz açık."

Alia ürpererek rahat bir nefes aldı ve Jason, kardeşinin elini sıkıştırdı.

Theo emniyet kemerini çözdü ve sendeleyerek, banketlerin yanındaki bar kısmına gitti. Türbülansta değillerdi fakat sarsak bir halde yürüdüğü için Alia onu suçlayamazdı.

"Şimdiden içmeye mi başlayacaksın?" dedi Nim, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünde umutsuz bir ifade vardı.

"Hayır," dedi Theo. "İçmeye *devam edeceğim*."

"Theo," dedi Jason, onu uyarırcasına.

"Herkes rahatlayabilir mi?" dedi Theo. "Sadece zencefilli gazoz içmek istiyorum. Uçtuğumda midem çok fena olur ve az önce ölümün kıyısından dönmüş olmamız da bana pek iyi gelmedi tabii."

Alia gülmek istedi ama ağlamaya başlayabileceğinden korkuyordu. Artık adrenalin vücudunu terk etmeye başladığından kendini sarsılmış ve bitkin düşmüş hissediyordu fakat aynı za-

manda minnet duyuyordu. Theo hayattaydı. Nim hayattaydı. Alia bir kez daha ölümden kurtulmuştu. Hepsi o salondan çıkmayı başarmıştı. Belki de Diana haklıydı, sağ kalmaları ve o kaynağa ulaşmaları gerekiyordu.

Alia konuşmaları gerektiğini biliyordu fakat düşüncelerini toplamak ve temizlenmek için fırsat bulmak istiyordu. Jetin içinde bir duş vardı, bu yüzden Alia, uçağın arka tarafında Diana'nın eşyalarının yanında sıkıştırılmış küçük seyahat çantasını aldı ve altın pullarını dökmek üzere banyoya yöneldi.

Su yeterince sıcaktı fakat Alia suyun altında oyalanmadı. Duştan çıktı ve aynada kendine baktı. Vücudu yeni kesikler ve çiziklerle dolmuştu ve arbede sırasında yerlerde yuvarlanıp düştüğü için vücudunda daha çok morluk oluşacağını biliyordu. Ayak parmakları da Nim'in seçmiş olduğu o saçma sapan ayakkabılar yüzünden su toplamıştı.

Alia, üzerinden çıkardığı süslü giysi yığınına bir kez daha baktı ve o gecenin, son birkaç günün olaylarının üzerine geldiğini hissetti fakat içinde kabaran panik duygusunu yatıştırdı. Bir gün içinde her şey sona ermiş olacaktı.

Alia, çantasına koyduğu kot pantolonlardan birini ve seneler önce katıldığı bir bilim kampından aldığı, üzerinde çifte sarmal bulunan eski bir tişörtü seçip aldı. Aklında bir anı belirirken, aynadaki yansımasına kaşlarını çatarak baktı: o sene kapanış günü piknikte çıkan bir kavga. Alia ve diğer çocuklar bunun çok komik olduğunu düşünmüşlerdi. Buna Büyük İnekler Savaşı adını vermişlerdi. Fakat kavga son bulduğunda ve ortalık tekrar sakinleştiğinde, Alia rehberlerden ikisinin konuşmasını duymuştu. Bir delikanlı, çalışanlardan biri tarafından neredeyse boğularak öldürülüyordu ve yemek salonunda bir yangın çıkmıştı. Yangın hiçbir yere yayılmadığı için şanslıydılar. Bu olaydan sonra kamp kalıcı olarak kapatılmıştı.

O zamanlar bu olay, sadece kampa katılanların hakkında konuşacağı şaşırtıcı bir olay, Alia'nın evde annesi ile babasına ve Jason'a anlatacağı bir hikâye olmuştu. Fakat Alia şimdi, on-

lara kavgayı anlattığında annesi ile babasının yüzlerinde oluşan ifadeyi, birbirlerine attıkları bakışı hatırlıyordu. O günden sonra yazlarını ailece seyahat ederek ya da evlerinden birinde dinlenerek geçirmişlerdi. Bir daha yaz kampına gitmemişti.

Alia, mahvettiği güzeller güzeli elbisesini ne yapacağını bilemiyordu, bu yüzden elbiseyi tortop etti ve çantasının dibine soktu. Bunu gören Nim kuşkusuz dehşete düşecekti fakat Alia elbiseye bakmaya dayanamıyordu. Elbiseyi ilk giydiğinde kendini ne kadar mutlu ve umutlu hissettiğini, Theo'nun bu elbise içinde kendisine nasıl bakacağını hayal ettiğini düşündükçe tüm bedenini utanç duygusu kapladı. Şimdi aptalca ve tehlikeli geliyordu. Diana haklıydı: Peşindeki insanlar acımasızdı. Kullanmaya her an hazır oldukları kaynakları olduğu açıkça ortadaydı. Bunları önce Ege Denizi'nde masum insanları taşıyan bir tekne üzerinde ve şimdi de New York sosyetesinin en varlıklı insanlarının gözleri önünde kullanmışlardı.

Alia, saç örgülerine dolanmış o güzel altın zinciri çıkardı, spor ayakkabılarını giydi ve aynada kendine son kez baktı. Savaşgetiren. Helen'in soyu ona babası vasıtasıyla mı geçmişti? Keralis soy ismiyle mi geçmişti? Bunun bir önemi yoktu. O aynı zamanda annesinin kızıydı. Jason'ın izni olmadan New York'tan ayrılıp *Thetis'le* yapılacak seyahat için kayıt yaptırmanın büyük cesaret gerektireceğini düşünmüştü fakat bunda çok yanılmıştı. Bu sadece cesaretinin bir zerresiydi. O zamandan bu zamana bir gemi kazasıyla, boğulma tehlikesiyle ve silahlı bir çatışmayla yüzleşmişti ve hâlâ buradaydı, ayaktaydı. Bir daha hiçbir genç kızın bu lanetle yaşamayacağından emin olacaktı. Ve Alia bunun nedeninin, annesinin onu yetiştirme tarzı olduğunu biliyordu. Annesi o kadar ihtiyatlı davranmasına karşın Alia'nın fazlaca uysal biri olmasını asla istememişti. *İnsanların gözlerinin içine bak*, demişti ona her zaman. Kim olduğunu anlamalarına izin ver. Biri sana *nereli* olduğunu sorduğu zaman. Bennett'tan bir çocuk ona sporcu bursu olup olmadığını sorduğu zaman. *Gözlerinin içine bak.*

Alia'nın aklında başka bir anı belirdi: çatı katının çalışma odasında oturuyordu ve annesi koluna bir iğne batırıyor, şırınganın içi Alia'nın kanıyla doluyordu. "Sadece testler için," demişti annesi, iğnenin battığı yeri bir pamuk topu ve yara bandıyla kapatıp kızının yanağına bir öpücük kondurarak. Alia bu olay üzerinde hiç düşünmemişti.

Annesi ile babası, Alia'nın kalıtımının faydalı bir şeylere sebep olabileceğine, içindeki korkunç gücün daha iyi bir şeylere dönüştürülebileceğine inanmışlardı. Böyle bir olasılığı ortaya çıkarabilecek kadar yaşayamamışlardı fakat Alia en azından tüm dünyanın, anne ve babasının onu hayatta tutma kararının bedelini ödemeyeceğinden emin olabilirdi.

"Ben Alia Mayeux Keralis," dedi, sesinin sakin çıkması onu şaşırttı. "Ve ben bir savaşı durduracağım."

Alia saç örgülerini başının tepesinde topladı ve uçağın ön kısmına geri döndü. Theo, üzeri pamuklu kumaşla kaplı banketlerden birine yayılmıştı. Nim başı ellerinin arasında öne doğru eğilmiş durumdaydı hâlâ. Alia yanına oturdu ve omuzuyla hafifçe onunkine vurdu. "İyi misin?"

"Hayır," dedi Nim, avuçlarının içinden.

"Gemma..."

"Ölürken onu seyrettim," dedi Nim, hâlâ Alia'ya bakmıyordu. "Hayır, bu doğru değil. Seyredemeyeceğim kadar kısa sürede öldü. Sadece konuşuyorduk. Ben elbisesinin üzerindeki kelebeklere bakıyordum. Elbisenin rengi, üzerindeki boncuk sayısını düşünüyordum. Gemma'nın hoş ama" –Nim hıçkırığını içine çekti– "çok sıkıcı bir kız olduğunu düşünüyordum. Sonra insanlar bağırmaya başladılar. Silah seslerini duyduk. Yere yatmaya çalıştık. Neden onu vurdular?"

"Bunu amaçladıklarını sanmıyorum," dedi Alia. *Umurlarında olduğunu sanmıyorum.* Alia, Gemma Rutledge'ı pek tanımazdı ama Gemma iyi bir kıza benziyordu. Konuşmak zorunda kaldığı için şikâyet ettiği bütün herkes hoş insanlara benziyordu. Kaç kişi yaralanmıştı? Kaç kişi ölmüştü? Alia Diana'nın, bu görevin

bir amacı olduğuna, kaynağa ulaşabildikleri takdirde her şeyin bir anlamı olacağına ilişkin verdiği söze tutundu.

"Arkada bir duş var," dedi Alia. "Ve üzerini değiştirmek istersen Keralis Laboratuvarları eşyaları da var."

Nim doğrulup oturdu ve derin bir uykudan uyanmış bir çocuk gibi elinin tersiyle gözlerini sildi. "Üzerimi değiştirmek istemiyorum. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Az önce neler oldu?" Sesi yalvarırcasına çıkıyordu. "Neden Jason'ın silahı var? Kimden kaçıyoruz?" Nim, Diana'ya döndü. "Ve sen onca şeyi nasıl yaptın?"

Diana banketin üzerinde bağdaş kurarak oturdu, kemendindeki düğümleri düzenli bir şekilde açıyordu. Soru karşısında hiçbir şey söylemedi, yalnızca bakışlarını Alia'ya yönelterek bekledi.

"Evet?" dedi Theo, zencefilli gazozla dolu olan bardağını karnının üzerine koyarak. "Sanırım ne haltlar döndüğünü sormak hakkımız. Soran kişi Nim de olsa."

"Sen kapa çeneni," dedi Nim. "Hem senin burada ne işin var? Ya baban partiden çıkamamışsa?"

"Babam orada değildi."

"Ne?" dedi Jason. Uçağın arka tarafına gitmiş ve üzerinde kot pantolon ve bir tişörtle birlikte geri dönmüştü. Koltuklardan birinin üzerine eşofman üstlerinden oluşan bir yığın koydu ve jetin ilkyardım çantasını karıştırmaya başladı.

"Babam partiden ayrıldı," dedi Theo. "Singapur'a falan çağrıldığını ve gitmek zorunda olduğunu söyledi. Çok iyi bir zamanlama, değil mi?"

"Ne zaman oldu bu?"

"Bilmiyorum," dedi Theo. "Benden onunla birlikte gitmemi istedi. 'Kendini rezil edeceksin Theo, falan filan.' Her zamanki şeyler işte. Alia'nın kaçıp gittiği ve bize ateş açıldığı arada oldu bunlar."

Alia buz gibi bir şeyin midesinde çöreklendiğini hissetti. Bu bir tesadüf olabilir miydi? Jason'ın bakışlarıyla karşılaştı ve onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı. Bu işin içinde Michael

olabilir miydi? Ya Michael onun kim olduğunu biliyorsa? Her ikisine de baba gibi davranmıştı ama "baba gibi" olmak baba olmak demek değildi. Belki de o, Alia'nın annesi ile babasının yapmadığı fedakârlığı yapmak istemişti.

"Bu kadar endişeli gözlerle bakmayın çocuklar," dedi Theo. "İndiğimiz zaman onu ararım."

"Hayır!" dedi hepsi birlikte.

Theo kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

Jason işaret parmaklarıyla burnunun kemerini sıktı. "Çünkü hiç kimsenin nerede olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi bilmemesi çok önemli."

"Pekâlâ," dedi Nim. "Tamam. Nedenini bize siz söyleseniz?"

Jason ve Alia ellerinden geleni yaptılar. Theo ve Nim'den gelen soruları birer birer yanıtladılar. Sorular önce hızla ve gürültülü bir şekilde gelerek üst üste yığıldılar: Onlara kim saldırmıştı? Neden saldırmıştı? Bu silahlı adamlar terörist miydiler? Ne istiyorlardı? Olanlar Vakıf yüzünden miydi? Fakat Jason, bu adamların kafalarında farklı bir gündem olduğunu ve Alia'nın bu gündemin merkezinde yer aldığını sakince onlara anlatırken Nim ve Theo sessizleştiler.

Jason ilkyardım çantasını bir kenara koydu ve çıktısını almış olduğu bazı dosyaları, parşömen tomarının kopyasını ve dizüstü bilgisayarla birlikte taşınabilir bellekten alınmış dosyaları onlara dağıttı. Dosyaların bazılarından büyük evrak yığınları ayrılmıştı ve diğerleri de eksikmiş gibi görünüyordu fakat olayın önemini belirtmek için yeterince belge vardı.

Alia kendini, Times Meydanı'nın ortasında çırılçıplak dikiliyormuş gibi hissetti. Jason anlatırken hikâye çok daha akla uygun geliyordu kulağa. Özellikle de onu destekleyecek onca belge varken. Fakat bu, durumu daha da kötü bir hale getirdi. Theo'nun onu asla sinir bozucu bir çocuktan daha fazlası olarak görmeyeceğini artık kabul etmişti fakat ya şimdi ona bakıp bir canavar olarak görürse? Ve Nim her türlü koşulda arkadaşı ol-

muştu ama bu "her türlü koşul" hiçbir zaman dünyanın sonunu getirmeyi de kapsamamıştı.

Sonunda Theo başını Jason'ın dosyalarından kaldırdığında, dikkatini Diana'ya yöneltti. "Peki ya sen? Senin bunlarla alakan nedir? Şu anda en iyi tahminim, devlete bağlı bir süper asker olduğun yönünde."

"Devlete bağlı bir ne?" dedi Diana.

"Bilirsin... yani, genetiği değiştirilmiş bir ölüm makinesi gibi bir şey."

Diana kucağındaki parlak ipleri avucunda sıktı. "Ben katil değilim." Diana bunu öylesine inanarak söylemişti ki çenesi neredeyse hükümdarlara özgü bir açıyla yana doğru eğilmişti. Fakat birlikte ettikleri yemin hâlâ Alia'nın kafasında yankılanıyordu. Diana buna saygı gösterirdi.

"Tamam, tamam," dedi Theo. "Bir biyonik-ninja dövüş takımına üyesin."

"Bir Ninja olarak da eğitilmedim." Diana elindeki kemende baktı ve "Benim geldiğim yerde biz savaş için eğitiliriz," dedi.

"Neden?"

"Çünkü insanlar savaşmadan yaşayamazlar ve günün birinde savaşın bizi de bulacağını biliriz."

"Ama yaptığın şeyler..." dedi Nim.

"Ben... şey, normal insanlardan daha güçlü, daha hızlıyım. Bütün kız kardeşlerim öyleler."

"Ayrıca kurşunlardan, sivrisineklerden kurtulur gibi kurtulabiliyor, tapınakları devirebiliyor ve şiddetli patlamalardan sağ mı çıkabiliyorsun?" dedi Nim.

Diana ağzını açtı, sonra da ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi kapadı. O an, takım elbiseleri içindeki metro tiplerinin egolarını rahatça paramparça eden cesur, kendine güvenen kıza pek benzemiyordu. Şaşkın, biraz da ne yapacağını bilemez biri gibi görünüyordu. Bir partide geç saate kadar kalmış ve eve gidecek bir araç bulamayan bir kıza benziyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, ne yapabileceğimden tam olarak emin değilim," dedi Diana. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Eh, sen çok çabuk öğrenen birisin," diye mırıldandı Jason. Bu sırada ilkyardım çantasından bir gazlı bez rulosu ve aspirine benzer bir ilaçtan kutular dolusu çıkardı. Alia koridordan uzanıp onu tokatlamak istedi. Jason'ın sağlam cevaplar almak istediğini biliyordu fakat Diana onların hayatlarını kurtarmıştı. İstediği sırları saklamaya hakkı vardı.

"Tüm bunlara inanmayı seçtim diyelim," dedi Nim. "Sonra ne olacak?"

"Kaynağa gideceğiz," dedi Diana.

"Sparta'da," dedi Theo, "deri iç çamaşırları içinde bağırıp çağırarak oradan oraya koşan tiplerin olduğu yerde."

"Bu hikâyeyi hiç duymamıştım," dedi Diana. "Ama Sparta Helen'in doğup büyüdüğü ve ölümünden sonra da kendisine tapınılan yerdir."

Bu kulağa pek doğru bir şey gibi gelmiyordu. "İnsanlar Helen'e mi tapınıyordu? Ben herkesin ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Nefret edenler de vardı. Ama Helen yalnızca Truva Savaşı'nın sebebi değildi. Aynı zamanda bir anne ve bir eşti, bir zamanlar da genç bir kızdı. Helen'in, Eurotas Nehri kıyıları boyunca yarışlarda koştuğuna dair anlatılan hikâyeler var." Diana hafifçe gülümsedi. "Ve bu yarışları kazanırmış."

Helen'i, *Helen* olmadan önceki haliyle düşünmek tuhaftı. "Mezarı Therapne'de mi?" diye sordu Alia.

"Öyle," dedi Diana. "İsmi Menalion ama ondan öncesinde Helen'in Mezarı olarak bilinirdi. *'Helen'in ebedi istirahatte olduğu yerde Savaşgetiren arınabilir.'*"

Nim parmaklarını tulumunun yıpranmış dizlerine hafifçe vurdu. "Pekâlâ, öyleyse sadece, kötü adamlar Alia'ya ulaşmadan önce kaynağa gitmemiz gerekiyor."

Nim tüm bu çılgınlığı sakinlikle karşılıyormuş gibi gözüktüğü ve kendini uçaktan aşağı atmaya çalışmadığı için Alia upuzun

bir şükür duası etmek istedi. Fakat şayet gerçeği söyleyeceklerse, hepsini söylemeliydiler.

"Aslına bakarsan," dedi Alia, "onların kötü adamlar *oldukları*ndan pek emin değilim."

"Müzenin Sackler Kanadı'nı havaya uçurdular," dedi Nim. "Onlar birer *canavar*."

Theo zencefilli gazozundan bir yudum aldı. "Ya da belki de sadece sanatseverlerdir."

"Onlar, Alia'nın öldüğünü görmek için her şeyi yapmak isteyecek insanlar," dedi Jason sert bir ifadeyle. "Ve birçok insan bu yüzden hayatını kaybetti."

"Doğru," dedi Theo usulca. "Özür dilerim."

Jason haklıydı fakat Alia hepsinin, duydukları korku ve dehşetle ellerinden geldiğince başa çıktıklarını biliyordu.

Alia, banketin üzerine konulmuş dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Görebildiğim kadarıyla, bazı insanlar Savaşgetirenlerin kimliğini teşhis edip onları yok etmek istiyor..."

"Yani *seni*," dedi Theo.

"Evet, beni. Ve ellerinde de oldukça iyi bir neden var."

Nim simsiyah saç tutamını gözünün önünden çekti. "Seni öldürmeye çalışıyorlarsa nedenleri ne kadar iyi olabilir ki?"

Alia iç geçirdi. "Kaynaktan haberleri yok. Onlar sadece bir dünya savaşını önlemeye çalışıyorlar. Bu yüzden de şu anda burada olanlar haricinde herkese göre bu adamlar son derece iyi insanlar."

"Bu harika," dedi Theo, doğrulup oturarak.

Jason kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nasıl harika oluyormuş?"

"Biz kötü adamlarız! Kötü adam olmak her zaman daha havalıdır. Sürekli siyah giyersin, bir sığınağın olur ve derin derin düşünürsün. Ayrıca kızlar da kötü çocuklara dayanamazlar."

"Ne kadar aptalsın," dedi Nim.

Theo hafifçe şakağına vurdu. "Senin vizyonunun olmaması benim suçum değil."

Nim cevap vermek için ağzını açtı ama Alia onların sözünü sertçe, "Hey! Sadece ben etrafınızda olmadığım zamanlarda iyi geçindiğinizi hiç fark ettiniz mi?"

"Bu doğru değil," dedi Theo. "Biz hiçbir zaman iyi geçinemedik."

"Bir düşün. Eve gidip Nim'den ne kadar nefret ettiğin konusunda söyleniyor musun?"

"Ben..." Theo bir an tereddüt etti. Saç bukleleri bile sanki düşünüyormuş gibi duruyorlardı. "Şey, hayır. Sadece..."

"Sadece ben etrafınızdayken. Bu yüzden de bir dahaki sefere birbirinizi öldürecek gibi olduğunuzda belki kavganıza bir süre ara verip köşelerinize çekilirsiniz. Yani aslında, sadece benden ve birbirinizden uzak durun."

Theo ve Nim birbirlerine kuşkuyla baktılar.

"Gördünüz mü?" dedi Alia. "İkiniz de delirdiğimi düşünüyorsunuz, bu yüzden daha şimdiden üzerinde anlaşmaya vardığınız bir şey oldu."

"Halkınız müze saldırısı konusunda ne yapacak?" diye sordu Diana.

"Emin değilim," dedi Jason, bitkin bir ses tonuyla. "Şu sıralar dünyada olup biten çok fazla kötü şey var. Muhtemelen bu olayı da terörizme, uluslararası politikaları sebebiyle Vakıf'a düzenlenmiş bir tür saldırıya bağlarlar. Daha önce tehditler almıştık, yurt dışındaki bazı tesislerimize saldırılar düzenlenmişti."

"Ama bu çapta bir şey yaşanmamıştı," dedi Theo.

"Hayır," dedi Jason. "Daha önce kayıpların yaşandığı bir olay olmamıştı."

"Peki bu iyi adamların kim oldukları hakkında bir fikrimiz var mı?" diye sordu Nim.

"Adamlar Alman'dı," dedi Theo. "Bu asla iyi bir başlangıç olmamıştır."

Jason bir dosya yığınını karıştırdı. "Savaşgetirenlerin soyunun izini sürmeyi kendilerine görev edinmiş bazı uluslararası örgütler var. Eskiden sayıları daha fazlaydı ama artık ya işlerini

gizli yürütüyorlar ya da tamamen yok olup gittiler. Aziz Dumas Tarikatı var, bir de bir zamanlar Hamburg dışında faaliyet göstermiş, ayrılanların kurduğu Das Erdbeben diye bir grup var ama bunlardan hangilerinin gerçek, hangilerinin hayal ürünü olduğunu belirlemek güç."

"O mermiler fena halde gerçek görünüyordu," dedi Nim.

"Ama neden şimdi?" diye sordu Alia. "Neden yeni aya bu kadar kısa bir zaman kala benden... kurtulmak için beklediler?"

Jason yerinde huzursuzca kıpırdandı ve başını eğip ellerine baktı. "Sanırım bu benim suçum olabilir."

"Yeter ki *benim* suçum olmasın," dedi Theo.

Alia bekledi ve Jason başparmağını kot pantolonunun dizine bastırdı. "Annem ve babam eski dosyaların bir kısmını dijital ortama aktarmamışlar. Ben de her şeyi yedekleyip bir kayıt oluşturmam gerektiğini düşündüm. Bu yüzden her şeyi tarattım..."

"Keralis Laboratuvarları bilgisayarlarından birinde mi?" dedi Theo, konuşmaya başladıklarından beri sesi ilk kez gerçek anlamda dehşete kapılmış gibi çıkıyordu. "Dosyalara şifre koymuş muydun bari?"

"Evet," dedi Jason. "Ayrıca o sunucularda her türlü gizli bilgi mevcut. Araştırmalar. Mülkiyetle ilgili veriler. Güvenli olması gerekiyordu."

"Ama şirkette birileri bir şeyler hatırlayabilirdi," dedi Diana. "Sadece tek bir kelime, tek bir bahis yeterli olurdu."

"Üzgünüm, Al," dedi Jason. Fiziksel olarak hastalanmış gibi görünüyordu. "Bunların hiçbirine gerçek anlamda inanmadım. Onların usullerine inanmadım. Daha dikkatli olmalıydım."

Alia iç geçirdi. Hiç anlayamayacağı bir şey için ona nasıl kızabilirdi ki? "Şu an seni bu kadar aptal olabildiğin için tokatlamalı mıyım yoksa bu kez çuvallayan sen olduğun için bir zafer dansı mı yapmalıyım bilemiyorum."

"Zafer dansına tokatları da ekleyebilirsin," diye bir öneride bulundu Nim.

"Etkili olur," dedi Alia. "Bu hoşuma gitti."

"Etkili olur," diye tekrarladı Diana düşünceli bir şekilde. "Bu örgütlerin şimdi birbirleriyle bilgi alışverişi yapıyor olmaları muhtemel. Yapılacak en stratejik hareket bu olurdu. Kâğıt tomarlarından anladığım kadarıyla, Savaşgetirenlerin izini sürmek ve kimliklerini tespit etmek pek kolay bir iş değilmiş. İlk kayıtlı Savaşgetiren suikastı modern zamanlarda gerçekleştirilmiş. Bu bir tesadüf olamaz."

"İnterneti suçlayabileceğimiz bir şey daha," dedi Theo.

Alia klasörlerden birini kaldırdı. "Peki ya gizlenen onca belge? Herhangi bir yerde dosyaların eksiksiz halleri var mı?"

Jason başını iki yana salladı. "Ben bulamadım. Bence annemlve babam belli bir noktadan sonra araştırmalarında farklı yollar izlemiş olabilirler. Emin değilim."

Theo bardağını tekrar doldurdu. "Yani Yunanistan'a gidip kaynağı bulursak sorunumuz kalmıyor."

Demek onlar da çığlıklar atarak kaçmayacaklardı. Alia, Theo'yu kucaklayabilirdi. Fakat bu genelde her zaman geçerliydi.

"Theo, bu senin mücadelen değil," dedi Jason. "Ya da senin, Nim. Ben'den uçağı, Kalamata'daki havaalanı yerine Araxos'taki havaalanının yakınlarında bulunan terk edilmiş bir iniş alanına indirmesini isteyeceğim. Oradan da bir uçuş ayarlayıp..."

"Tam orada dur bakalım," dedi Nim, ellerini havaya kaldırarak. "Eğer bu insanlar sana ulaşmak için Metropolitan Müzesi'nin yan tarafında bir delik açmaya hazırlarsa, o halde kim olduğumuzu biliyorlardır ve sistemde tekrar göründüğümüz anda da senin nereye gittiğini bulabilmek için arkamızdan geleceklerdir."

"Güzel bir noktaya değindi," dedi Diana. "Bu insanları bir kez daha hafife alamayız."

"Pekâlâ," dedi Jason, söyledikleri üzerinde düşünerek. "Güvenli bir yer bulacağız. Emniyetli bir..."

"Bizi içinde saklayacak bir zeytinlik mi bulacaksın?" dedi Theo öfkeyle.

"Aslında ben bir otel düşünüyordum," dedi Jason.

"Unut bunu. Rollerimiz tam tersine olsaydı, benim hayatım tehlikedeyken sen öylece oturup uzo mu içerdin?"

"Hayır," diye kabullendi Jason.

"Öyleyse ben de seninle birlikte geliyorum."

"Ben de," dedi Nim.

Alia başını iki yana salladı. "İmkânı yok. Neyle karşı karşıya olduğumuzu gördün. Yaralanabilirsin. Belki de ölebilirsin. Buna dayanamam."

"Biliyorum," dedi Nim. "Bu, senin için *ve* tüm dünya için korkunç bir kayıp olurdu. Ama sen benim en iyi arkadaşımsın. Ve dürüst olmak gerekirse, Theo'yla bir otel odasında bir hafta geçirmektense vurulmayı tercih ederim."

Alia onunla daha şiddetli tartışabileceğini biliyordu. Onlara saklanmalarını, Jason'ın önerdiği şeyi yapmalarını, güvenliklerini sağlamak için gerçek bir çaba göstermelerini söyleyebilirdi. Fakat onca tehlikeye ve ikisinin birbiriyle sürekli yaşadığı çatışmaya rağmen, Alia onları yanında istiyordu. Alia ve Jason çok fazla şey yitirmişlerdi ve Theo ile Nim onların aileleri olmuştu. Onları seven, onlara destek veren ve arada sırada da tamamen katlanılmaz olan bir aileydi bu.

Alia, Diana'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Onların güvenliğini sağlayabilir miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi Diana dürüstçe ve Alia bu gerçeği söylediği için ona minnet duydu. "Ama onları ardımızda bırakmanın daha iyi bir fikir olacağından da emin değilim. Yakalanırlarsa..."

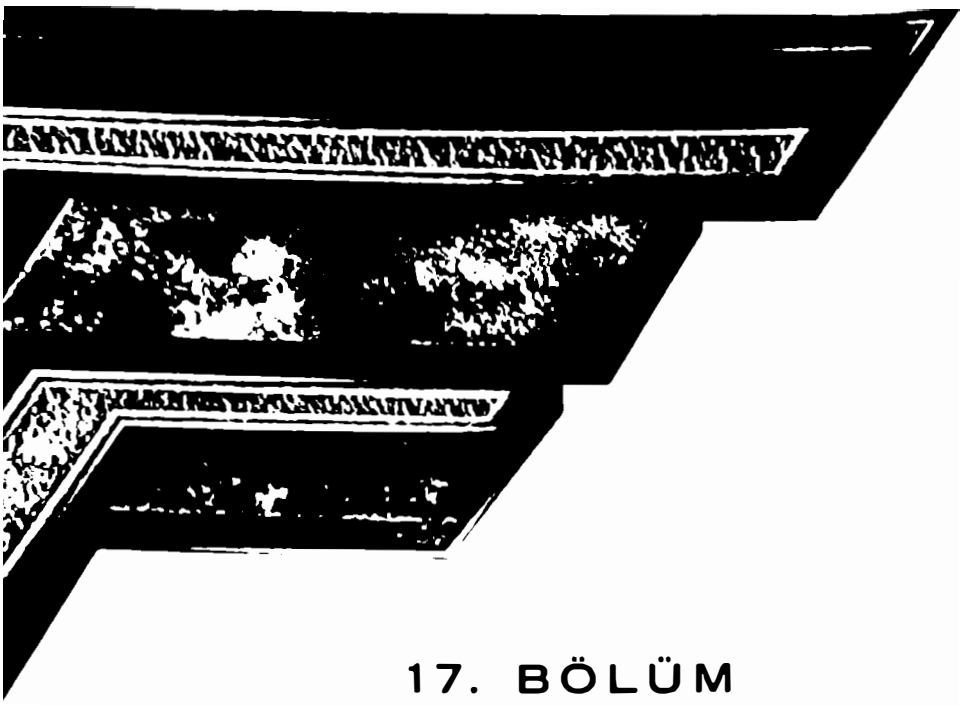
Diana bu düşüncesini tamamlamak zorunda kalmadı. Theo ve Nim yakalandıkları takdirde, belki de bunu yapan *iyi* iyi adamlardan biri olurdu. Ya da belki de bunu yapan, işkence konusunda ikinci bir kez düşünmeyen gruplardan biri olurdu.

Alia bundan hoşlanmıyordu ama mantıklı seçenekleri tükenmişti. "Pekâlâ. Gelebilirsiniz. Ama fazla aptalca bir şey yapmamaya çalışalım."

Nim uzandı ve Alia'nın elini sertçe sıktı. "Theo'ya yerine getiremeyeceği sözler verdirme."

Belki Alia'nın uyarısı canını sıkmıştı ya da belki Theo pek keyifli bir anında değildi çünkü yaptığı tek şey sırıtmak ve zencefilli gazoz bardağını kaldırmak olmuştu.

"Kadehimi kaldırıyorum," dedi. "Kötü adamların şerefine."

17. BÖLÜM

Diana mücadelenin izlerini vücudundan temizleyip çıkarmak için can atıyordu. Duman kokusu saçlarına, elbisesinin geri kalan kısımlarına sinmişti. Aldığı her bir nefesle saldırı anının karmaşasına, yerde yatan cesetlerin dehşet verici manzarasına geri gidiyordu, savaş naraları hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Diana uçma hissine hâlâ alışamamış olsa da kendini minderli banketin rahatlık veren güvenilirliğinden zorla ayırdı ve duşların bulunduğu tarafa doğru gitti. Yıkandı ve çantasında sakladığı deri kıyafetlerini giydi, kemendini de beline bağladı. Yunanistan'a indiklerinde dikkat çekecekti ama çabuk seyahat edeceklerdi ve kendini Amazon giysileri içinde daha çok kendi gibi hissediyordu. Bir saldırıyla daha yüzleştikleri takdirde elinden geldiğince avantajlı olmak istiyordu.

Bir süreliğine, sırtı jetin penceresine çevrili halde, Jason'ın getirmiş olduğu evraklara göz gezdirdi. Karanlığa bakıp cama yansıyan yüzünü görmek hiç hoşuna gitmiyordu. Ölümlülerin metal, plastik ve kendi keşifleri konusunda duydukları mesnetsiz bir iyimserlikle inşa ettikleri bir makineyle havada hızla yol aldığı gerçeği üzerine düşünmek istemiyordu. Ben'in tavırları

ve askeri deneyimi her ne kadar rahatlatıcı da olsa, uçağın kontrolü kendisinde olsaydı durum farklı olurdu ama bir başkasının yerinde olmaktan hoşlanmazdı.

Fakat sonunda Diana'nın gözleri ağırlaştı. Konforlu koltuğa gömülmüş, motorların sesiyle uyuşmuş vaziyette uykuya dalmayı başardı. Rüyasında, tekrar Kâhin'in sularında görmüş olduğu savaş alanında olduğunu gördü. Artık silah sesi olduğunu bildiği sesleri duydu, etrafında bilmediği bir şehrin isten kararmış harabelerini, ceset yığınlarını gördü. Fakat bu kez çakal başlı canavar Diana'nın boğazını parçalarken durup seyreden kişi Tek'ti.

Diana elleriyle boynunu sıkıca kavramış halde, soluk soluğa uyandı, canavarın dişlerini hâlâ boynunda hissediyordu.

Uçak kabini sessizdi. Ne kadar zamandır uyuyordu? Çekilmiş gölgeliklerin arasından ışık sızıyordu ve Diana güneşin seviyesinde uçtuklarını fark etti.

Alia bankette Nim'in yanında kıvrılıp yatmıştı, Theo da karşılarındaydı. Jason uçağın arka tarafındaydı. Kızlar uykuya daldıklarında Diana Theo'nun kendine zencefilli gazoz olmayan bir içki aldığını görmüştü. Ona bir şey söylememişti ama bu hareketinin sebebinin alışkanlık mı, bitkinlik mi yoksa içindeki daha karanlık duygular mı olduğunu merak etti. Babasının saldırıyla bir bağlantısının olduğundan mı şüpheleniyordu? Peki ya kendisi sorumlu olabilir miydi? Jason ve Alia'nın bu denli önemsediği birinin kötü olabileceğine inanmak istemiyordu ve Alia'nın Savaşgetiren kimliği karşısında Theo'nun duyduğu şaşkınlık ona kesinlikle samimi gelmişti. Fakat Diana, ölümlülere ve aldatmacalarına hiç güvenmiyordu. Kendini sanki bu dünyada karanlıklar içinde yürüyormuş, gerçeğin yalnızca ufak tefek kısımlarını algılayabiliyormuş, bir şeye tutunurken ayağı bir diğerine takılıyormuş gibi hissediyordu.

Alia'nın gözleri, göz kapakları altında kıpırdadı ve Diana onu uyandırıp uyandırmaması gerektiğini merak etti. Gördüğü

rüya pek güzel bir rüya gibi gelmiyordu ona. Kaşları çatılmıştı ve klasörlerden biri kollarının arasındaydı.

İkinci Çocuk Projesi. Alia'nın annesi ile babası, kızlarının kanını kullanarak yaptıkları araştırmaya bu ismi vermişlerdi. Ellerindeki bilgilerin büyük çoğunluğu belgelerden ve Keralis soyundan gelen sanat eserlerinden, aile söylencelerinden ve Helen'in soyundan gelen diğer torunları araştırmaları için tutmuş oldukları özel dedektiflerin çalışmalarından geliyordu. Bunlar arasında arkeolojik alanların, eski savaş meydanlarının bulunduğu yerlerde yaptırdıkları kazıların, Mısır kıyılarından Karadeniz'in derinliklerine dek uzanan keşif dalışlarının fotoğrafları vardı. Keralis Laboratuvarları dahilinde, sadece arkeogenetik dalına adanmış gibi gözüken gizli bir birim kurmuşlardı ve araştırmalarını, Savaşgetiren soyu sorununa bir yanıt bulmak amacıyla başlatmış olmalarına karşın zihinlerinin, yalnızca Alia'nın biyolojisinden değil, efsanelerdekinden daha fazlası olabileceklerini kabul ettikleri kahramanlar ve canavarların DNA'larından – ya da herhangi bir DNA'dan – elde edilebilecek olasılıklar üzerinde yoğunlaştırmışlardı.

Diana bilgisayar ekranında bir sayfadan diğerine atlıyordu. Buna biraz alışması gerekmişti ve parmakları hâlâ gerçek kâğıdın hissine özlem duyuyordu fakat zihni halen önünden akıp geçen bilgilere açtı. Bilgi notlarıyla dolu resimler birbiri ardına kayıp geçiyordu – elinde ünlü kalkanıyla Akhilleus, kılıcını Ajax'a bağışlayan Hektor. Aeneas. Odise. Helen'in kardeşleri, efsanevi Dioskurlar. Fakat omuriliğini ürperten başka görseller, çizimler ve modeller de vardı: Knossos'taki labirentin içinde devasa boğa boynuzlarıyla Minotor; kraliçe ve çocukları yiyen deniz canavarı Lamia; üç sıra keskin, köpek balığınınkine benzer dişleriyle altı başlı Scylla; Lamos'un insan eti yiyen devleri; alev üfleyen ejderha. Keralisler neleri kurcalıyorlardı böyle? Zaten klasörler yeterince sıkıntı vericiydi, bir de üstüne boşluklar ve kayıp sayfalar onu endişelendiriyordu.

Diana şimdi de bütün canavarların anası, yarı kadın yarı yılan Ekidne'nin görselleriyle dolu bir ekrana bakıyordu. Dosyalarda, gen tedavisi için mümkün olan kullanımlar ve DNA'nın çıkarımıyla alakalı kapsamlı notlar, bir de Ekidne'nin ölmüş olduğu düşünülen mağaraların yerlerine ilişkin önerilen bir liste vardı. Diana ürperdi. *Kâbuslar görmeme şaşmamak gerek.*

Jason uçağın arka tarafında belirdi. Her nasılsa, kot pantolonu ve tişörtüyle, takım elbiseyle olduğundan daha resmi görünmeyi başarmıştı. Bardan iki su şişesi aldı ve birini Diana'ya uzattı, ardından koridorda tam karşısındaki koltuğa oturdu ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı.

Jason, "Sana bir özür borçluyum," derken Diana'ya bakmadı. Su şişesini ellerinin içinde evirip çeviriyordu. "Alia'yı kurtarmak için hayatını riske attın. Hepimizin hayatını kurtarmak için attın. Sen orada olmasaydın hiçbirimiz müzeden kaçamazdık." Jason bir an durup nefes aldı. "Ve sanırım, her şeyden önce Alia o partide olduğu için özür dilemem gerektiğini düşünüyorum. Ben Alia'yı korumaya çalışıyorum. Keralis ismini korumaya çalışıyorum. Görünüşe göre ikisi konusunda da pek iyi bir iş çıkaramıyorum."

"Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun."

Şaşırtıcı bir şekilde, Jason'ın dudaklarının kenarında ufak bir tebessüm belirdi. "Ne büyük bir övgü."

Diana elinde olmadan kendi de gülümsedi. "Üzgünüm. İnsanların burada birbirlerini şımarttıklarını unutmuşum."

Jason bir kahkaha patlattı, hemen sonra Alia uykusunda kıpırdanınca kahkahasını bastırdı. "Ben buna pek de şımartma diyemezdim."

"Bir hata yaptın. Hatanı kabullendin. Buna saygı duyuyorum. Bu tercihlerin etkilerini ya da sonuçlarını hafifletmek, hiç kimseye faydası dokunmayacak bir yalan olurdu."

Jason koltuğunda arkasına yaslandı ve Diana'ya göz ucuyla baktı. "Haklısın. Ben sadece... insanların bu kadar açık sözlü olmalarına alışkın değilim."

Diana, Nim'in Jason'ı nasıl tarif ettiğini hatırladı ve tek kaşını kaldırdı. "Zengin ve yakışıklı olduğun için mi?"

Jason şimdi de o şaşırtıcı, derin gamzeli tebessümüyle gülümsedi. "Kesinlikle öyle." Diana'nın yan koltuğunda, kapağı açık halde duran bilgisayarın ekranını işaret etti. "Annem ve babam beni bu hikâyelerle büyüttüler. Her şeyin bunlardan ibaret olduğunu düşünürdüm. Tanrıların, canavarların ve kahramanların hikâyeleri."

"Kahramanlar mı?"

"Theseus..."

"Adam kaçırır."

"Herkül..."

"Hırsızdır."

Jason kaşlarını kaldırdı. "Eh işte, ne demek istediğimi biliyorsun. Kitaplarda bunlar birer kahramandır."

"Sanırım farklı hikâyelerle büyütüldük."

"Belki," dedi Jason. "Yaşım ilerledikçe o hikâyeleri unuttum ve her şey çizgi romanlardan ibaret hale geldi. Pelerini tak, kızı kurtar."

"Hangi kızı?"

"Kızı işte. Hikâyelerde her zaman bir kız vardır."

Diana homurdandı. "Kesinlikle farklı hikâyelerle büyütüldük."

Jason'ın yüzünde yine o gülümseme belirdi. "Senin sevdiğin bir hikâye var mıydı?"

"Sanırım en sevdiğim, çifte yıldız Azimech'in hikâyesidir."

"Ben onu bilmiyorum."

"Pek heyecan verici bir hikâye değil." Bu doğru değildi ama aynı zamanda, Diana'nın paylaşmak istediği bir hikâye de değildi. "Çok sevdiğim bir hikâye daha var, bir ada hakkında," dedi ihtiyatla. "Tanrıların, en sevdikleri savaşçılarına verdikleri bir hediye, katliamın asla topraklarına varamayacağı bir ada. Bu hikâyeyi severdim."

"İşte bu kesinlikle hayal ürünü."

İşte yine sesinde o kendini beğenmiş ifade vardı. Bu ifade Diana'yı öfkelendirdi. "Neden?"

"Çünkü kimse savaşı tamamen durduramaz. Bu kaçınılmaz bir şeydir."

"Belki senin dünyanda."

"Herhangi bir dünyada. Sorun savaş değildir, insanların bundan çıkardığı şeylerdir."

Diana kollarını kavuşturdu. "Bence savaşlarda ölenler için bütün savaşlar birbirinin aynıdır."

"Ama artık bu çok daha kolay, öyle değil mi?" Bir kez daha bilgisayarı işaret etti. "Eski hikâyelerde savaş, elinde kılıçla bir savaş alanına girmekti. Mağlup edilmesi gereken bir yaratık vardı. Peki ya şimdi? Artık ordulara emirler veren bir general bile yok. Artık pilotsuz uçaklar, nükleer hammaddeler, hava saldırıları var. Adamın biri bir düğmeye basıp bir köyü tamamen haritadan silebilir."

Diana bu sözleri ve bunlarla alakalı dehşet sahnelerini biliyordu. Ölümlülerin birbirlerini yok etmek için buldukları tüm yollar ona öğretilmişti.

"Biraz annem gibi konuşuyorsun," diye itiraf etti Diana. "O da insanların, hayatı üç kuruşluk bir hale getirmek için çeşitli yollar bulduklarını söyler."

"Ve ölümü."

"Ölmekten korkuyor musun?" diye sordu Diana merakla.

"Hayır," dedi Jason. "İyi bir şekilde ölürsem, hayır. İnandığım bir şey uğruna ölürsem, hayır. Annem ve babam..." Bir an tereddüt etti. "Keralis Laboratuvarları sadece onların mirasları değil. Orası büyüdükçe annem ve babamın ismi yaşamaya devam edecek ve onlar da yaşayacaklar."

Jason gerçekten de eski hikâyeleri ve efsaneleri ciddiye alıyordu. Eski Yunanlar da ölümden sonraki yaşamı bu şekilde görürlerdi. "Hatırlanmak bir tür ölümsüzlüktür."

Jason ona sertçe, şaşkın bir ifadeyle baktı. "Kesinlikle," dedi. "Ben de onlar için bunu istiyorum."

"Ve belki de kendin için?"

"Bu aptalca bir şey mi?" diye sordu Jason. Diana onu ilk kez kendinden pek emin olmayan bir halde görüyordu. "Büyük bir isim olabilme fırsatını istemek?"

Diana bunun hiç de aptalca bir şey olmadığını düşünüyordu.

Fakat bunu ona söyleyemeden, hoparlörden Ben'in sesi duyuldu. "Yunan hava sahasına girdik ve alçalmaya başlıyoruz. Yaklaşık yirmi dakika içinde Araxos'a inmiş olacağız. Sarsıntılı bir iniş bekliyorum, bu yüzden lütfen kemerlerinizi bağlayın ve tespihlerinizi yanınızda bulundurun."

Jetin sakin kozasının içinde örülmüş o büyülü hava bozulmuştu.

Jason yüzünde kalıp gibi bir ifadeyle yerinde kıpırdandı. "Fazla kalmadı."

Alia ve diğerleri gerinerek esnediler. Nim, üzerinde Keralis Laboratuvarları eşofmanları varken ve makyajı silinmişken önceki haline pek benzemiyordu. Theo dudaklarını şapırdattı ve elini kabarık, koyu renk saçlarının arasında gezdirdi. Üzerinde hâlâ parlak takım elbise pantolonu vardı fakat ceketinin ve kravatının yerini bir Keralis tişörtü almıştı.

"Geldik mi?" diye sordu Alia, uyku sersemi sesiyle.

"Neredeyse," dedi Jason.

"Alana indiğimizde ne olacak?" diye sordu Theo, banketten kalkıp kendini bir koltuğa attı ve emniyet kemerini bağladı.

"Ben bizi Araxos'a indirecek. Bizi güneye götürecek birini bulmak zorunda kalacağız ama oradan Therapne'ye arabayla yalnızca dört saatte gidiliyor. Kalamata'da inmiş olsaydık daha hızlı giderdik ama o kadar yoğun bir havaalanına inmek beni endişelendirdi."

"Yine de," dedi Alia, "birkaç saat içinde kaynağa ulaşmış olacağız." Bakışları Diana'nınkilerle buluştu ve Diana aralarında heyecan dolu bir kıvılcımın çaktığını hissetti.

Diana çenesini esnetip hafifçe oynatarak, kulaklarındaki rahatsız edici basıncı gidermeye çalıştı.

"Daha önce hiç uçağa binmemiş miydin?" diye sordu Jason.

"Hayır. Ben..."

Birden kabinden bir alarm sesi yükseldi.

Nim Alia'nın kolunu kavradı. "Neydi bu?"

"Yerlerinize geçin, ikiniz de. *Hemen*," diye emretti Jason.

"Neler oluyor?" dedi Nim, ikisi birden kendilerini Theo'nun arkasındaki koltuklara atarken.

"Bir sorunumuz var," dedi Ben hoparlörden, ölçülü ses tonunda bir gerginlik vardı.

"Jete erken uyarı sistemi kuruludur," dedi Jason.

"Biri bize ateş mi açtı?" dedi Theo şaşkınlıkla.

"Onlara karşılık verebileceğimizi sanmıyorum, değil mi?" diye sordu Alia.

Jason kolçakları kavradı. "Öyle bir uygulamamız yok."

"Antifüze sistemini devreye sokuyorum," dedi Ben.

Diana pencerenin gölgeliğini yukarı doğru itti. *Pat* diye bir ses duydu ve öğleden sonrasının parlaklığında gökyüzünde iki patlamanın ışığını, ardından çıkan bembeyaz dumanları gördü. Bir şeyin, sol taraftaki işaret ışığına doğru fırladığını fark etti ve ardından *patlama* sesini işitti.

Küçük jet sarsıldı ve şiddetle yana doğru eğildi.

Theo küfretti, Alia çığlık attı. Jet kendini düzeltti. İşaret ışığı mermiyi saptırmıştı fakat alarm hâlâ çalıyordu.

Jason hızla emniyet kemerini çözdü ve uçağın arka tarafına koşarak, birkaç saniye sonra Diana'nın paraşüt çantaları olduklarını hatırladığı paketlerle geri geldi. Diana bunları, uçakları yere çakılan pilotların üzerlerinde görmüştü.

"Ciddi olamazsın," dedi Alia, gözleri panik ifadesiyle parlıyordu.

"Giy şunu," diye emretti Jason, kardeşine çantalardan birini atarken. "Daha önce uçaktan atlamıştın."

"Senin o aptal on sekizinci yaş doğum günün için!" dedi Alia ama çoktan paraşütün kayışlarını bağlamak üzere uzanmıştı bile.

"Dinleyin beni," dedi, bu sırada Nim'e de bir çanta fırlattı ve Theo diğerini Diana'ya attı. "Gözlükleri gözlerinize geçirin. Yaklaşık on bin fit yükseklikteyiz. Yedi bin fit yüksekliğin altına düşer düşmez atlayacağız. Beşer saniye arayla atlayacağız. Bunu sayın ki birbirimize çarpmayalım."

"Ai meu Deus," dedi Theo.

"Ya sen?" dedi Alia.

"Ben'in kokpitte bir paraşüt çantası var. Tek sıra halinde atlayacağız. Atlar atlamaz sizden durumunuzu sabitlemenizi ve yüzünüz yere bakacak şekilde dönmenizi istiyorum, ondan sonra paraşütünüzü açın. Yüzünüzü rüzgârın estiği yöne doğru çevirmeye çalışın ve yere indiğinizde çöküp yuvarlanmaya hazır olun."

"Bütün bunlar aslında olmuyor," dedi Nim, paraşüt donanımının içine girerken.

"Oluyor," dedi Alia ve Diana onun sesindeki metanet karşısında şaşkına döndü. "Ama sorun çıkmayacak."

"Yalancı," diye sızlandı Nim.

"Sadece iyimser," diye karşı çıktı ona Alia. Gözlerinde korku vardı ama bir şekilde zorla gülümsemeyi başardı.

"Yere iner inmez olduğunuz yerde kalın," dedi Jason. "Çantaların içinde iz sürücüler var." Bir an için Diana'nın omuzuna dokundu. "Ben seni bulurum."

Şiddetli bir *çınlama* sesi duyuldu ve jet hafifçe sarsıldı.

"Bu da neydi böyle?" dedi Theo, bacaklarını paraşüt takımının kayışları arasından sokarken.

Diana tavana baktı. "Jetin üstünde bir şey var."

Tepelerinde metalik bir ses duydular.

"Ayak sesi..." dedi Alia ve biraz sonra, jetin kapısı açılırken sesi duyulmaz oldu. Kulakları sağır eden bir gürültü kabinin içini doldurdu. Diğerleri koltuklarına bağlı kaldılar. Jason haricinde hepsi.

Bir nefeslik bir arada Diana, çantanın ellerinden çekilip alındığını hissetti. Jason'ın gözlerinin iri iri açıldığını gördü.

"Hayır!" diye bağırdı Diana. Jason'a doğru uzandı ama artık çok geçti. Hava boşluğunun kuvveti onu oyuncak bir bebek gibi kaldırdı ve karşısında onu bekleyen gökyüzünün içine çekti.

Alia çığlıklar atıyordu. Theo ve Nim bağırıyordu. Diana bir an önce Jason'ın durduğu yere bakıyordu. *Bir an oradaydı, bir an sonra kaybolup gitti.*

Siyah savaş giysileri içindeki iki adam, sırtlarına kablolar takılmış halde uçağın yan tarafında açtıkları delikten içeri atıldılar ve onlara doğru yaklaştılar.

Diana kendini emniyet kemerinden kurtardı ve siyah giysili adamların üzerine atıldı. Adamlar geriye devrildiler, açık duran kapıya tehlikeli bir biçimde yakındılar. Askerlerden biri şarjörünü boşaltırken Diana, vücudunun yan tarafına dayanan silahı hissetti.

Mermiler onu delip geçerken ve organları parçalanırken Diana çığlık attı ve bir an için dünyası kardardı. Üstünde duran asker silahının namlusunu kafatasına dayadı. Diana bundan sağ çıkıp çıkamayacağından emin değildi ve bunu öğrenmeye de pek niyeti yoktu.

Diana öfke dolu bir çığlık attı ve adamın ellerinden kurtularak tüm gücüyle onu itti. Adam yukarı doğru fırladı ve jetin tavanına çarparak bir yığın halinde yere düştü.

Diana yan tarafını sıkıca tutarak ayağa kalktı ve bir an buz kesildi. Alia diğer askerin kolları arasındaydı. Rüzgâr Alia'nın çığlıklarını boğarken, adam uçaktan atladı.

"Ah, hayır bunu yapamazsın," diye tısladı Diana.

Kalçasına dolamış olduğu kemendi kavradı, kapının koparılmış tarafından eğildi ve halatı tüm gücüyle askerin arkasından fırlattı. Halat parlak bir kavis çizerek aşağı düştü, masmavi gökyüzünde ateşten bir kamçı izi oluştu.

Düğüm asker ile Alia'nın üzerine kapandı, Diana onları hızla geriye çekerken ikisini de sıkıca kavradı. Uçağa geri çekilirken askerin başı kapının keskin kenarına temas etti. Alia askerle birlikte içeri devrildi ama askerin bedeni hamur gibi

gevşekti. Nim ve Theo onların üzerlerine kapandılar, Alia kemendi kavrayıp askerden uzaklaşmaya çalışırken onlar da Alia'yı kendilerine çektiler.

Diana kemendi salladı ve düğüm gevşedi. Soluk soluğa jetin duvarına yaslandı. Bedeninin iyileştiğini hissedebiliyordu –serin, içinde emeklercesine ilerleyen bir his dalga dalga etine yayılıyordu. Yan tarafındaki yara kapanmıştı fakat hâlâ duyduğu acıyla, kendi kanının parmaklarında bıraktığı nemli hisle yalpalıyordu. En azından kurşunlar vücudundan doğruca geçip gitmişlerdi.

Tam o anda alarm sesi daha da hızlandı.

"Gelen var." Ben'in hoparlörden şaşırtıcı biçimde sakin gelen sesi işitildi. Uçak sertçe sola yattı. İçeridekiler koltuklara doğru yuvarlandılar.

Gökgürültüsüne benzer bir ses adeta havayı yarıp geçti ve jet ahenksiz bir patlama sesiyle sarsıldı. Alarm ve motorlar susarken ortalığa tuhaf bir sessizlik çöktü. Bir anlığına serbest düşüşe geçtiler. Daha sonra motorlardan biri tekrar çalıştı ve Ben dalışa geçen uçağı yükseltti.

"Çocuklar, düzgün bir şekilde uçağı terk etme zamanı geldi," dedi telsizden. "Bu kuşu yere indirmeyeceğim."

Diana dizleri üstünde doğrularak Alia'yı da kaldırdı. "Git."

"Senin paraşütün yok..." diye söze başladı Alia.

Ben kokpit kapısında belirdi, omuzlarına bir paraşüt çantası geçirmişti. "Biz birlikte gidebiliriz," dedi Ben. "Ben onu alırım."

Tepelerinde bir *çınlama* sesi daha duydular. Kapıya doğru koşan ayak sesleri vardı. Kimdi bu adamlar? Bunu nasıl yapıyorlardı? Diana'nın bildiği tek şey, hepsinin Alia'nın öldüğünü görmeye kararlı olduklarıydı.

"Sadece tek bir şansımız var," dedi Diana. "Ben onların yolunu keseceğim; siz atlayacaksınız. Tartışma istemem. Ben, diğerleriyle birlikte arkama geç."

Ben, tabancasının namlusuna mermi sürdü. "Kusura bakmayın hanımefendi ama bir deniz komandosu asla bir kadının eteği ardına saklanmaz."

Siyah giymiş bir asker yığını kapıdan içeri doldu.

"Şimdi!" diye bağırdı Diana. Ben'le birlikte askerlerin üzerine atıldılar. Diana silah sesi duydu, uyluğunu sıyırıp geçen bir merminin yakıcı acısını hissetti ve biraz sonra bir adamla, hemen sonra bir diğeriyle daha boğuşmaya başladı.

Bu askerler güçlüydü, müzede karşılaştığı askerlerden daha donanımlı ve daha eğitimliydiler. Belki de Alia'nın düşmanları neyle karşı karşıya olduklarını fark etmişlerdi.

Diana'nın vücudunun yan tarafındaki acı hareketlerini yavaşlatıyordu fakat onun için tek önemli şey Alia ve diğerlerini bu durumdan kurtarmaktı. Çabucak kapıya doğru baktı ve Nim'in bir çığlık atarak gözden kaybolduğunu gördü. Theo çoktan atlamış olmalıydı. Alia Diana'nın bakışlarıyla buluştu, yumruğuyla kalbine dokundu. *Savaştaki kız kardeşim.* Daha sonra gözlerini sıkıca yumarak atladı.

Diana homurdandı ve kalın bir bileği yakaladı, kemiklerin parçalandığını hissetti, sertçe tekme attı. Asker bir çığlık atarak yere yığıldı fakat bir diğeri arkasında hazır halde Diana'yı kollarından tutuyordu.

Diana dehşet içinde, Ben'in bankete doğru düştüğünü, bomboş bakan gözlerinin boşluğa dikildiğini, göğsünün delik deşik edildiğini gördü. Görünüşe bakılırsa bir deniz komandosunun cesareti bile mermileri durduramıyordu.

Askerlerden ikisi Diana'yı tutarak bileklerinden peşleri sıra çekiştirdiler. Biri, vücudunun yan tarafında hâlâ hassas durumda olan yarasına yumruğunu indirdi ve acı dalgası içinde infilak edip onu soluksuz bırakırken Diana bir çığlık attı.

"Hakkında söylenenleri duymuştum," dedi askerlerden biri siyah kaskının ardından, bu sırada elinde çentikli bir bıçakla üstüne doğru geliyordu. "Kurşunların önüne atlayabildiğini işittim. Bakalım kalbini göğsünden çıkardığımda bunu nasıl yapacaksın."

Diana göz ucuyla bir hareketlenme olduğunu gördü fakat zihni gördüğü şeye inanmayı reddetti. Biri uçağın kanadına yapışmıştı.

Jason uçağın kanadına yapışmıştı.

İmkânsız. Hiçbir ölümlünün bu tür bir gücü olamazdı. Fakat Diana seyrederken Jason kendini kenardan yukarı çekti ve tekrar uçağın içine atladı.

Jason kasklı askere vurdu, bıçağını elinden düşürdü ve seri bir hareketle boynunu kırdı.

Bu olamaz.

Askerler silahlarına uzandılar ve Jason'a nişan aldılar. Diana onları yakaladı ve sertçe jetin duvarlarına doğru fırlattı. Askerler yere yığıldılar.

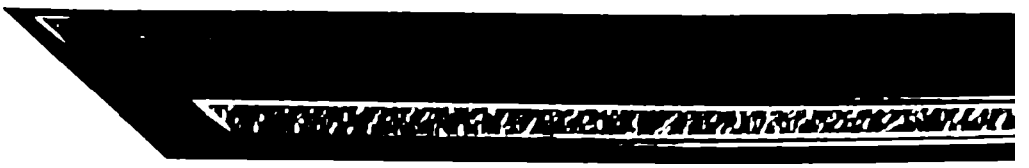
Bir süreliğine Diana ve Jason birbirlerine baktılar; jet hızla düşerken sarsılıyordu.

"Bana yalan söyledin," diye bağırdı Diana rüzgârın uğultusu eşliğinde.

Jason eğildi ve Ben'in sırtındaki paraşütü alarak kendi omuzlarına geçirdi. "Senin bana söylediğin yalanlardan daha fazlasını değil." Ona elini uzattı. "Böyle bir şey yüzünden ölmeye değer mi?"

Diana onun elini tuttu. Jason onu kendine doğru çekti.

"Sıkı tutun," dedi ve biraz sonra gökyüzü onları aldı.

18. BÖLÜM

Düşüşün yarattığı dehşet Alia'nın bedenine dalga dalga yayıldı. Yeryüzü onunla buluşmak üzere hızla yaklaşırken zihni, Jason'ın doğum günü partisinde yapmış olduğu hava dalışıyla ilgili her şeyi hatırlamaya çalışıyor ama bunun yerine, insan vücudundaki kemiklerin listesini yani az sonra kıracağı her bir kemiğin listesini sayıyordu.

Yer şekillerinin ayrıntıları daha da netleşiyordu; yeşiller, griler, kahverengiler, yükseltiler ve gölgelikler, ağaç kümeleri. Parmakları beceriksizce, omuzundaki mandallar ve metal parçaları üzerinde gezindi.

Jason'ın tarif ettiği pozisyonu almaya çalışırken bedeni ona ağır, inanılmaz şekilde beceriksizce hareket ediyormuş gibi geldi. Jason. Rüzgârın onu çekip aldığını, jetten dışarı fırlattığını görmüştü. Her şey çok hızlı olup bitmişti. Çaresizlikten oluşmuş sert bir yumruk göğsüne dayandı; korku, keder ve şaşkınlık içinde bir yerlerde birbirine karışıyordu.

Rüzgârın ve hızla çarpan kalbinin sesi kulaklarını doldurdu. Diana'nın barış için onu öldürmesi gerektiğine ilişkin bütün o zorlu konuşmalara rağmen Alia'nın kafasında beliren tek

bir düşünce vardı: *Ölmek istemiyorum*. Kalçasının üzerindeki pimi kavradı ve sertçe çekti. Bir pır sesi duyuldu. Yanlış ipi çekmişti. Bir an için bundan, korkunç bir hata yaptığından emin oldu. Biraz sonra bedeni sertçe sarsılarak yukarı doğru çekildi. Paraşütün koşumu bacaklarını sararken dudakları arasından hıçkırık ile mırıltı arası bir ses çıktı ve hızı yavaşladı. Alia bacakları ve leğen kemiğini yukarılarda bir yerde bırakmış olduğundan emindi.

Alia altındaki yeryüzü parçasını incelemek için kendini zorladı. Düz ve ağaçsız bir yer bulmaya çalışması ve rüzgârda kendini yönlendirmesi gerektiğini biliyordu. Yavaşça mandalları çekerek onları test etti. Altındaki dünya ona yabancı ve gizemli görünüyordu. Zihni aşağıdaki tahıl ambarlarını, evleri, işlenmiş toprağı algıladı. Onun bir tarlaya, düz bir alana ihtiyacı vardı. Usulca mandalları çekerek önce sola, sonra sağa döndü, inişini yavaşlatmaya çalıştı.

Alia bir süre parlak bir nehrin üstünde yol aldı, bir an sonra gökyüzü son derece yakınında, hemen alt tarafında hızla akıp gidiyordu. Ayaklarını kaldırdı ve acı verici bir gürültüyle yere çarptı, hızını kontrol edemeyerek ileri doğru yuvarlandı. Ayak bileğinin burkulduğunu, sırtını ve yan taraflarını kayaların sıyırıp geçtiğini hissetti. Dizlerini kıvırdı ve yuvarlandı. Paraşüt rüzgâra yakalandı ve onu sürükledi, sonra birden söndü. Alia kayarak durdu.

Alia yan tarafına uzanarak soluklanmaya, düşünen, mantıklı zihninin bedenine yayılan adrenaline yetişmesini sağlamaya çalıştı. Paraşüt takımının mandallarını ve kayışlarını açarak içinden çıktı. Sol bileği zonkluyordu. Kırılmamış olduğunu umuyordu. Doğrulup oturmak için kendini zorladı fakat vücudunun her tarafı, henüz tam kıvamını almamış jöle gibiydi. Erozyonu önlemek için branda ve filelerle kaplanmış olan taraçalı bir yamacın dibindeydi.

Alia tiz bir vızıltı sesi işitti ve başını kaldırıp gökyüzüne baktığında peşi sıra iz bırakarak tüten dumanları gördü. Jet

spiraller çizerek yere çakılıyordu. Uçak tepelerin ardında gözden kayboldu ve Alia, altındaki toprağın sarsılmasına neden olan bir *patlama* sesi duydu. Kapkara bir duman bulutu ufka yayılırken boğazından bir çığlık yükseldi.

Gökyüzünde hareket eden bir şekil gördü, bir paraşütün yarı saydam küresel biçimi de hemen arkasından geliyordu. Bu Diana olabilir miydi? Ben olabilir miydi? Yoksa saldırganlardan biri miydi?

Alia güçlükle ayağa kalktı. Jason, çantalarında iz sürücüler olduğunu söylemişti. *Jason.*

"Alia!" Bu Nim'in sesiydi. Alia hayatında bu kadar güzel bir ses daha işitmemişti. Arkasına döndü, Nim'in sendeleyerek ona doğru geldiğini gördü ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Aralarındaki mesafenin geri kalanını sendeleyerek yürüdüler ve Alia, onu sonsuza dek yakınında ve güvende tutabilmeyi dileyerek kollarını Nim'e doladı.

"Theo'nun nereye indiğini görebildin mi?" diye sordu Alia.

"Hayır," dedi Nim. "Her şey çok çabuk oldu.

Alia panik duygusunun soluğunu kesmek üzere olduğunu hissetti. "Haydi şu tepeye çıkalım," dedi. "Belki oradan daha çok şey görebiliriz."

Alia Nim'e yaslandı ve titrek bacaklarının onları taşıyabildiği yere kadar, serili brandaların ve ağların yanından geçerek güçlükle ilerlediler. Alia batıya doğru baktığında safir mavisi bir deniz şeridi görebiliyordu. Doğudaysa yalnızca tarıma elverişli araziyi görüyordu.

"İşte!" dedi Alia, paraşütün bir tür tahıl tarlasına doğru süzüldüğü yeri işaret ediyordu. Bunlar Ben ve Diana olmalıydılar. *Onlar olmalıydılar.* İkisi birden sendeleyerek tepenin diğer tarafına gittiler, Alia hafifçe topallıyor, yürüyerek ayak bileğindeki ağrıyı geçirmeye çalışıyordu, bu sırada Nim de Keralis tişörtünün kollarını omuzlarına dek sıyırmıştı. Vakit ikindiydi ama tepedeki güneş yakıcıydı.

Alia hemen oracıkta yere yığılmak, elleriyle başını örtmek ve sadece çığlık atmak istiyordu. Jetin kapısından kaybolup giden Jason'ın yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. *İlerlemeye devam et,* dedi kendi kendine. *Yürümeye devam et. Durursan düşünmek zorunda kalırsın.*

Küçük bir çitin etrafından dolandılar ve Alia bazı sesler duyduğunu sandı.

Nim birden başını kaldırdı. "Bu ses sanki şeye benziyor..."

"Olamaz," diye fısıldadı Alia ama ağabeyinin sesini nerede olsa tanırdı. Özellikle de sinirli olduğunda.

"Sana bir açıklama borçlu değilim," dedi Jason öfkeyle. "Tanıştığımız andan beri yalan söylüyorsun ve sorularıma kaçamak yanıtlar veriyorsun."

"Hiçbir sıradan insan senin yaptığını yapamazdı," oldu Diana'nın yanıtı.

Alia çitin etrafından dolandı ve gelinciklerle dolu bir tarlada bir ileri bir geri yürümekte olan Diana'yı gördü, bu sırada Jason da yerde yatmış, kendini birbirine karışmış paraşüt iplerinden kurtarmaya çalışıyordu. Hayattaydı. Durumu iyiydi. Alia bunun nasıl ya da neden olduğunu umursamadı, sadece hayatta olduğuna sevindi.

"Bu şeyden kurtulmama yardım et," dedi Diana'ya.

"Kendin kurtul," diye cevabı yapıştırdı Diana.

Alia, Nim'e bir bakış attı. "Bölüyor muyuz?" diye sordu.

Jason ile Diana döndüler ve onu aynı anda gördüler. "Alia!" diye bağırdılar.

Diana uzun adımlarla koşup Alia'yı kollarıyla sararak onu küçük bir kız çocuğu gibi döndürdü. "Başardın!" Tek kolunu Nim'in omuzlarına doladı ve ikisini de kucakladı. "Başardınız."

Jason sinirli bir şekilde homurdanarak, "Biri benim şu şeyden kurtulmama yardım edebilir mi, böylece ben de kahrolası kız kardeşime sarılabileyim?" dedi.

Alia topallayarak onun yanına gitti, gözlerinde yaşlarla, "Tamam, ben sana yardım ederim, seni koca huysuz," dedi.

Jason onu kendine doğru çekti ve kardeşine sıkıca sarıldı. "Seni kaybettim sandım."

"Ben de."

"Tişörtümün her yerini sümük mü yapacaksın?"

"Muhtemelen öyle," dedi Alia ama ağabeyini bırakmadı. "Nasıl gelebildin sen buraya?"

Jason iç geçirdi. "Uzun hikâye. Sana hepsini anlatacağım ama buradan gitmemiz gerek. Uçağımızı düşüren her kimse, burada da bizi arayan adamları olacaktır."

"Uçak düşmeden Ben kurtulabildi mi peki?" diye sordu Nim.

Jason başını iki yana salladı. "Hayır."

"Cesurca öldü," dedi Diana.

"Ama yine de öldü," diye cevap verdi Alia. Vicdanına bir ölümün yükü daha bindi ve kaynağa ulaşmak için bir sebep daha çıkmış oldu.

Birkaç dakika uğraştıktan sonra Jason'ı kurtarmayı başardılar fakat Diana kollarını kararlı bir ifadeyle göğsünde kavuşturup onlardan uzakta durdu. Jason, paraşüt çantasının kayışlarından birindeki bir cırt cırtı açtı ve bir tür ekran ortaya çıktı. Parmakları ekranın üzerinde kıpırdandı, bir şifre girdi ve elektronik bir rüzgârgülünün yanında yeşil bir noktalar kümesi belirdi.

"Bunlar biziz," dedi Jason, parmak uçlarıyla odaklandığı noktadan uzaklaşarak. Güneydoğu tarafında bir başka yeşil nokta belirdi.

"Ve bu da Theo," dedi Alia.

"Ya da en azından paraşütü."

Alia Jason'ın kolunu yumrukladı. "Böyle söyleme."

Birlikte gelinciklerle kaplı tarladan bir zeytinliğe geçerek, sıra sıra eğri büğrü ağaçların arasından ilerleyerek sinyali takip ettiler. İkindi güneşinde ağaçların gri-yeşil yaprakları, sanki büyük dallar denizköpüğü katmanlarıyla kaplanmış gibi, gümüşi bir tona bürünmüştü.

Nim aniden durdu. "Ah, Tanrım," dedi ve Alia onun dehşet dolu bakışlarını takip ettiğinde, Theo'nun bir zeytin ağacının çarpık dallarında sallanan gevşek bedenini gördü, tıpkı telleri gevşemiş bir kukla gibiydi.

"Hayır," dedi Alia. "Hayır." Bunu o yapmıştı. Bir de çocuğun boynunu kırsaydı bari.

Biraz sonra, Theo'nun sivri burunlu ayakkabıları, dizi, bacağı, vücudunun dirseğine kadar olan kısımları kıpırdadı. Alia Nim'in kolunu yakaladı, içinde onu rahatlatan bir fırtına koptu. "Yaşıyormuş!" dedi sevinçle iç çekerek.

"Ondan bu kadar kolay kurtulamayacağımı bilmem gerekirdi," dedi Nim ama gülümsüyordu.

Diana, Theo'nun kıpırdayan bedenine baktı. "Tam olarak ne yapıyor böyle?"

Jason iç geçirdi. "Eminim dalga dansını yapıyordur."

Alia başını yana doğru eğdi. "Belki robot dansıdır?"

Diana kaşlarını çattı. "Sizin insanlarınız ölümü yenmeyi bu şekilde mi kutlar?"

"Yaptığın tam olarak nedir Theo?" diye seslendi Alia.

Jason kayışların arasında boş yere dönmeye çalıştı. "Alia?" diye bağırdı. "Çocuklar?" Ayakları yararsız bir şekilde havada pedallar çevirdi. Yerden sadece birkaç metre yükseklikteydi ama oldukça kritik birkaç metreydi bu.

"Çılgın bir Noel süsüne benziyor," dedi Nim. "Bir de aman Tanrım, şu pantolonu giymenin iyi bir fikir olduğunu ona kim söyledi?"

Alia şahsen bu pantolonun harika olduğunu düşünüyordu. Bir saniye önce ölü olduğunu sandığınız birinin poposunun ne kadar güzel göründüğünün farkına varmak yanlış bir şey miydi?

Diana'nın ağaca tırmanması ve Theo'yu kurtarması sadece birkaç saniye sürdü. Theo bir yığın halinde yere düştü ve tozun toprağın arasından onlara baktı. "Böyle bir şeyi bir daha hiç yapmasak nasıl olur?"

"Anlaştık," dedi Jason, elini ona uzatarak. Theo'yu yerden kaldırdı ve sırtına vurarak hızla kendine doğru çekip kucakladı. Alia, Theo'nun gülünç suratının her yanına öpücükler kondurmak istedi ama böyle bir şeyi yapmaya cesaret edebilmesi için birkaç uçaktan daha düşmesi gerekirdi.

"Bizi nasıl buldular?" dedi Nim. "Yunanistan'a gittiğimizi nereden bildiler?"

"Bilmiyorum," dedi Jason. "Jeti uydudan bulmuş olmaları mümkün. Belki de sadece nereye inmeye niyetlendiğimizi görmek için beklediler ve sınırı geçtiğimizde..."

"Ateş ettiler," dedi Theo.

"Jetin nereye düştüğünü görmüşlerdir," dedi Diana. "Gitmemiz gerek. Jetten kurtulduğumuzu çoktan öğrenmemişlerse bile çok geçmeden öğreneceklerdir."

"Ama neredeyiz biz?" dedi Nim. "Ve nereye gideceğiz?"

Theo telefonunu çıkardı.

"Yapma!" dedi Alia, ağabeyinin eline vurup telefonu yere düşürdü.

"Hey!"

"Belki de bizi ne şekilde bulacaklarının cevabı budur," dedi Nim.

Theo neredeyse hakarete uğramış gibi bir tavır takındı. "Gerçekten de herhangi birinin beni bu şey vasıtasıyla takip etmesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Eğer birileri Theo Santos'un peşine düşerse, benim Praia do Toque'ta güneşlendiğimi düşünecektir. Bu arada gerçekten de öyle olmasını çok isterdim."

"Bence de keşke orada olsaydın," dedi Nim.

"Başka kimsede telefon var mı?" dedi Jason.

Nim başını iki yana salladı. "Benimki partide el çantamdaydı."

"Ben yeni bir telefon almadım," dedi Alia. "Ve Diana'nın da telefonu yok."

Theo göğsünü kavradı. "Telefonun... telefonun yok mu? Hayatını nasıl sürdürüyorsun sen?"

Diana Theo'ya sanki doğrudan Nim'in taktik haritasından alınmışa benzeyen kibirli bir bakış attı. "Ben kullanışlı ayakkabılar giyiyorum ve zeytin ağaçlarının dallarından uzak duruyorum."

"Çok sert," dedi Nim sırıtarak. "Çok da doğru."

"*Şişşt,*" dedi Theo, sivri burunlu ayakkabılarına doğru. "Öyle demek istemedi."

"Şimdilik telefonunu kapalı tut," dedi Jason.

"Peki," diye sertçe cevap verdi Theo. "Ama biyoloji konusunda onca şey bilen birine göre, teknoloji hakkında bir halt bilmiyorsun. Bu şeyin kesinlikle izi sürülemez."

Sonunda Diana onları güneydoğuya doğru götürdü, batmakta olan güneş arkalarında kaldı. Saatler boyunca zeytinliklerin ve ekilmiş arazilerin arasından geçtiler, kendi düşünceleri arasında kaybolmuş vaziyette ilerlediler. Yollardan uzak durdular ve çiftlikler ile evlerin yanından geçerken aralarında geniş bir mesafe bıraktılar, birbirlerine hakaret etmekten bir türlü vazgeçmedikleri için, tehlikeyi umursamaksızın Theo'yu sıranın en önüne, Nim'i en arkasında bıraktılar. Alia yine de onları birbirlerine sinirli bakışlar atarken yakalıyordu.

Arada sırada Diana ya da Jason, yollarını tayin etmek için grubun önünde hafif tempoda koşuyordu ve Diana, Thines diye bir yerin kenar mahallelerinde olduklarını söylemek üzere geri döndüğünde neredeyse akşam olmuştu.

"Sence yeterince uzaklaştık mı?" diye sordu Alia. Şikâyet etmek istemiyordu ama ayakları ağrıyordu ve vücudu tümüyle bitkin düşmüştü. Ayak bileği sorun çıkarmıyor olsa da vücut ağırlığını bir süreliğine üzerinden almaya can atıyordu.

"Yeterince uzaklaşmamış olsak bile artık hava etrafı göremeyeceğimiz kadar kararda," dedi Jason. "Geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulmamız gerek."

"Bence kalacak bir yer arama riskine girmemeliyiz," dedi Diana. "Az ileride terk edilmiş gibi görünen bir bina gördüm."

"Sen nasıl yorulmuyorsun?" dedi Nim somurtkan bir şekilde.

Alia gülümsedi. O artık neredeyse Diana'nın limitsiz enerji rezervine alışmıştı. "Çok sinir bozucu, değil mi?"

Diana'yı bir buçuk kilometre boyunca meyve bahçeleri ve çöken akşam karanlığında taşların neredeyse bembeyaz parladığı kurumuş bir nehir yatağı boyunca takip ettiler, sonra bir başka zeytinliğin içinden daha geçtiler. Alia ağaçların arasından arada sırada ışıkları yanan pencereler ve binaların ana hatlarını görüyordu. Bir keresinde bir evin o kadar yakınından geçtiler ki pencereden mavi ışıkları yanıp sönen televizyonu bile görebildi. Alia bir an kendini, bir boyut kapısından başka gezegene bakıyormuş gibi hissetti. Onlar hayatlarını kurtarmak için kaçarken nasıl bu kadar sıradan şeyler olabiliyordu? Nihayet ekili tarlalardan ayrılıp onlara korunaklı bir ortam sağlayan sık bir ağaçlık alanın ve bir maki ormanının arasından, alçak bir tepeye tırmanmaya başladıklarında sevindi.

Sonunda, bir zamanlar küçük bir kilise olan ama uzun zamandır terk edilmiş gibi gözüken bir yapının yanına vardılar. Servi ve diğer ölü ağaçlardan oluşan bir koruluğun içinde saklandığı için neredeyse burayı gözden kaçırıyorlardı. Şansları varsa onları arayan adamlar doğruca civardaki diğer çiftliklere giderlerdi ve onları burada aramak akıllarına bile gelmezdi.

Alia el yordamıyla kapının yanındaki duvar boyunca ilerledi ve paslanmış kancaya asılı küçük bir fener buldu. "İçinde gazyağı var," dedi. Birkaç dakika daha el yordamıyla etrafı aradıktan sonra, duvardaki bir oyuğun içine sokulmuş, teneke bir kutuda kibritler buldular.

"Ateş fazla dikkat çekmesin," dedi Jason.

Alia fitili yaktı ve lambanın bronz anahtarını olabildiğince kıstı. Loş ışıkta, mavi emaye bir kubbeye dek uzanan badanalı duvarları ve ayaklarının altında uzanan sıkıştırılmış toprak zemini görebiliyorlardı. Paslanmış çiftlik aletlerinden oluşan hurdalar ve çürümeye yüz tutmuş kilise sıraları apsisin içinde rastgele yığılmıştı fakat içeride yine de genişçe bir alan vardı.

"Geceyi burada geçirebiliriz," dedi Jason.

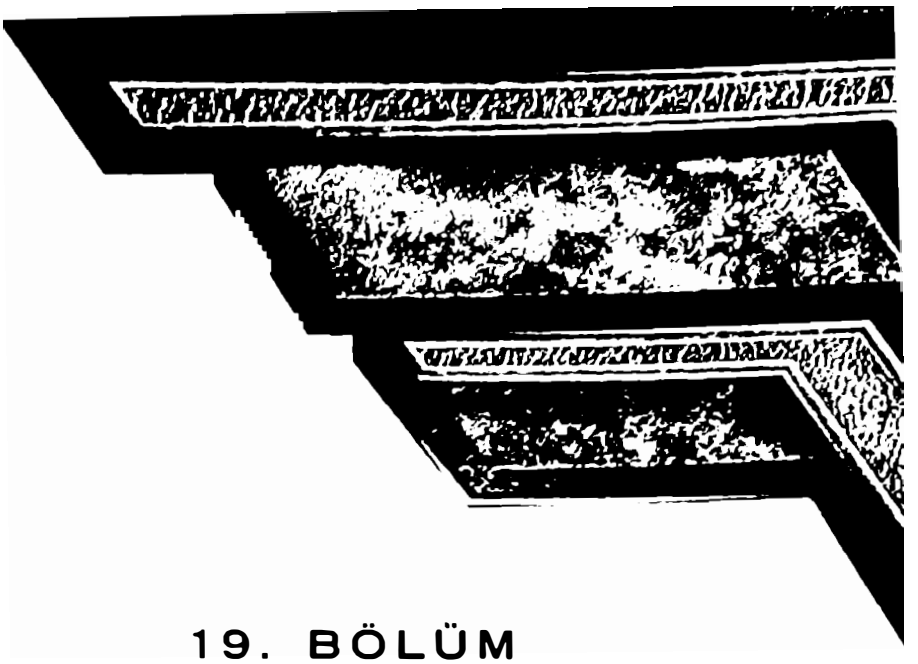
"Çiftlik evlerinden yeterince uzakta mıyız?" dedi Diana.

"Sanırım öyleyiz."

"Ve bu geceyi geçirmek için mi mola veriyoruz?"

"Evet."

"Güzel," dedi. Tek bir hareketle kemendi kalçasından çözerek çıkardı ve Jason'ın omuzuna fırlattı. "Peki söyle bakalım, sen tam olarak nasıl birisin, Jason Keralis?"

19. BÖLÜM

Diana kemendi sıkıca çekti ve bir an için sanki telleri kilisenin loş ışığında parlar gibi oldu. Jason sendeledi ama yere düşmedi, halatın ucunda, oltaya yakalanmış bir balık gibi kıvranıyordu. Jette gördüklerine karşın, Jason'ın gücünün gerçekliği yine de onda büyük bir şaşkınlık yaşatıyordu.

"Diana!" diye bağırdı Alia.

"Ah, lanet olsun," dedi Theo.

"O şey neyden *yapılmış* öyle?" dedi Nim.

Diana onları duymazdan geldi. "Kimsin sen?" diye sordu. "Nesin sen?"

"Ben tam olarak söylediğim kişiyim," dedi Jason sıktığı dişlerinin arasından.

"O hızdaki bir jetin kanadını nasıl yakalayabildin? Nasıl asılı kalabildin? Nesin sen, Jason Keralis? Konuş."

Jason öfkeyle homurdandı, kasları kasıldı, boynundaki tendonlar gerildi. Fakat yine de kemendin gücüyle baş edemezdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Theo, sesinde çılgınca bir ton vardı. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şey olmuyor," dedi Diana fakat bunun doğru olup olmadığından pek emin değildi. "Kement doğruyu söyletir."

Jason yüzünü buruşturdu. "Ben de tıpkı Alia gibi, Helen ve Menelaus'un soyundanım."

Elbette öyleydi – sonuçta o Alia'nın ağabeyiydi – fakat bu, yeteneklerini açıklayamazdı. "Sen de bir başka Savaşgetiren misin?"

"Başka... bir şeyim." Kelimeler ağzından, sanki zorla çekilip alınıyormuşçasına çıkıyordu. "Ben kahramanların kanını taşıyorum. Menelaus'un ve ondan önceki kralların kanını. Annem ve babam, gücümü bir sır olarak saklamam için bana yardım ettiler."

"Neden bize söylemedin?" dedi Alia. Diana onun ağabeyi için duyduğu endişeyi hissedebiliyordu fakat sesindeki incinmiş ton da son derece belirgindi.

"Annem ve babam kimsenin bilmesini istemediler," dedi Jason. "Bu hepimiz için tehlikeliydi."

"Otelde seninle mücadele ederken kendini geri çektin," dedi Diana, durumun giderek farkına varırken.

"Ben hayatım boyunca sürekli kendimi geri çektim," diye tısladı Jason. "Şimdi şu şeyi üzerimden çek."

"Bırak onu," dedi Alia. "Bu yaptığın yanlış."

Diana gözlerini kıstı ama ipin gevşemesine izin verdi.

Jason kemendi başının üzerinden geçirerek çıkardı ve bir yılanı fırlatıp atar gibi attı. "Nedir bu şey böyle?"

Diana kemendi geri çekti. "İnsanların dünyası için bir gereklilik. Bunca zamandır yalan söylüyordun. Hepimize."

"Sen çok mu açık sözlüydün peki?" Parmağını suçlarcasına ona doğru uzattı. "Birdenbire ortaya çıktın. Kurşun yaralarını kâğıt kesikleri gibi geçiştirebiliyorsun. En iyi güvenlik elemanlarımı alt edebiliyorsun."

"Ben yeteneklerimi saklamak için bir şey yapmadım," diye cevap verdi Diana. "Koruduğum sırlar yalnızca bana ait değil."

"Bu seni kurtarır mı sanıyorsun yani?" Jason nefretini belirten bir ses çıkardı ve sessizce kilisenin kapısından içeri girdi. Yalnızca bir kez, omuzunun üzerinden geriye baktı. "Gerçeği öğrenmeyi bu kadar çok istiyorsan belki bunun karşılığında sen de bana gerçeği sunmayı düşünebilirsin." Jason akşam karanlığının içinde gözden kayboldu.

Alia takip etmek üzere harekete geçti ama Theo elini onun omuzuna koydu. "Ona biraz zaman ver bence. Jason'ın hayatta en çok nefret ettiği şey, kontrolü kaybettiğini hissetmektir."

"Bunu yapmamalıydın," dedi Alia Diana'ya. "O şeyi onun üzerinde kullanmamalıydın."

Diana halatı tekrar beline bağladı, bu sırada geçen zamanı da sinirlerini yatıştırmak için kullandı. Alia haklıydı. Belki Jason da haklıydı. Ama aynı zamanda ikiyüzlü biriydi. Onca zamandır Diana'dan bilgi almak için onu sıkıştırıyordu ama kendi gücünü bir sır olarak saklıyordu.

"Eh," dedi Theo sessizlikte. "Sanırım şimdi beni basketbolda nasıl hezimete uğrattığını anlıyorum."

Alia ona kuşku dolu bir bakış attı. "Seni basketbol oynarken gördüm, Theo. Seni berbat oynadığın için yendi."

Theo büyük bir ciddiyetle, "Benim basketbolda top hâkimiyetim çok iyidir."

Nim onu ıslıkladı. "Ben de Hollanda kraliçesiyim." Jason'ın çıkıp gittiği yöne baktı. "Ama bu bir yönüyle mantıklı geliyor. Alia, Jason hayatı boyunca hiç hastalandı mı?"

Alia başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Okula gitmediği tek bir gün bile olmadı. İşten hiç izin almadı. Ben onun sadece... bilemiyorum, Jason gibi davrandığını sanıyordum işte. Yani gribin falan onun yanına yaklaşamayacağını."

"Ayrıca teri de çam kozalakları gibi kokuyor," dedi Nim.

Alia'nın bakışları birden ona kaydı. *"Ne?"*

Nim kızardı ve omuz silkti. "Neden kirli tişörtlerine o kadar meraklıyım sanıyorsun? Seksi bir orman gibi kokuyor."

Jason'ın *gerçekten de* hoş bir kokusu vardı. Neredeyse yeni alınmış arabadan bile güzel bir kokuydu bu. Fakat Diana'nın bunu tartışmaya niyeti yoktu.

Alia kusacak gibi oldu. "İğrençsin."

"Dürüstüm," dedi Nim etrafı koklayarak.

"Kullandığı kokular konusunda onunla dalga geçmeyi kesinlikle bırakmam," dedi Theo.

Artık hava neredeyse tamamen kararmıştı. Diana iç geçirdi. "Jason fazla uzağa gitmese iyi olur."

"Ben peşinden gideceğim," dedi Theo.

"Harika fikir," dedi Nim. "Belki içine düşecek bir hendek bulursun."

Alia paraşütlerin izini süren ekranı cebinden çıkardı. "İşte," dedi, bunu Theo'ya vererek. "Ekran oldukça parlak. Bunu fener gibi kullanabilirsin."

"Keşke sandviç olarak kullanabilseydim. Bir dahaki sefere kendimizi bir uçaktan atarken bana yanıma bir paket kraker almam gerektiğini hatırlatın."

Alia bahçeyi işaret etti. "Elimizin altında zeytinler ve yine zeytinler var."

"Belki Nim'i pişirip yiyebiliriz," diye mırıldandı Theo, kapıya doğru ilerlerken.

Nim elini simsiyah saçlarının arasından geçirdi. "Çok lezzetli olurdum."

Diana Theo'nun yerine Jason'ın peşinden gitmeyi düşünmüştü ama henüz ondan özür dilemeye pek hazır olmadığını ve Jason'ın da bunu ondan duymaya pek hazır olmadığını biliyordu. Ayrıca birinin Alia'yla birlikte kalması gerekiyordu.

En azından inanarak dileyebileceği bir özür vardı. "Kontrolümü kaybettiğim için özür dilerim," dedi sessizce.

Alia uzun bir soluk verdi. "Ona ben de kızgınım," dedi. "Sadece hayatta olduğuna o kadar sevindim ki sinirlenmekte zorlanıyorum."

Belki de Diana'nın sinirlendiği şey kısmen, Jason'ın ortadan kayboluşunu seyrettiği, onun tamamen yok olup gittiğine inandığı o korkunç andı. Bir an jette arkalarında bıraktıkları askerleri, hiçbir zaman tanışmadığı, parti elbisesi içinde Nim'in yanında yatan sarışın Gemma Rutledge'ı düşündü. Ben'in kurşun delikleriyle dolan göğsünü düşündü. Daha önce hiç ölen birini görmemişti. Ben'i pek tanımıyordu ama yine de bu adamın kaybının, tüm cesaretinin ve espri anlayışının sonsuza dek yok olup gidişinin ağırlığını hissediyordu. Jason haklıydı. Burada ölmek çok kolaydı.

Birlikte soğuk, sıkıştırılmış toprağın üzerinde yattılar. Sonunda Theo, ilk nöbeti Jason'ın alacağı haberiyle geri döndü.

"Bırakalım da surat assın," dedi omuz silkerek. Daha sonra da Nim ve Alia'dan biraz ötede, arkasını dönerek yattı.

Diana henüz Theo'ya güvenmeye hazır değildi. Diğerlerinin solukları derinleşmeye başladığında o gizlice kiliseden çıktı ve ağaçlarla çalılıkların arasından sessizce geçerek karanlıkta Jason'ı seçebilene dek ilerledi. Jason'ın arkası dönüktü, başını yıldızlara doğru kaldırmıştı. Taştan yontulmuş bir şekle, etrafındaki her şey yerle bir olmasına karşın hâlâ ayakta kalmış olan bir kahramanın heykeline benziyordu. Ya da belki sadece yıldızlarla birlikte nöbet tutan yalnız bir adamdı. Kendine dair gerçeği en yakın arkadaşından, kardeşinden saklamak onun için nasıl bir his olmuştu?

Diana bunu ona sormadı. Hiç ses çıkarmadan döndü ve kiliseye gitti. Alia'nın yanına uzandı ve derin, rüyasız bir uykuya daldı.

Jason onu geceyarısından sonra bir ara uyandırdı. Hiçbir şey söylemedi ve o kilisede yere uzanırken Diana da tek kelime etmeden nöbeti devralmak üzere gitti.

Saatler, kendi düşünceleri ve ona arkadaşlık eden ağustosböceklerinin bitmek bilmez vızıltılarıyla ağır ağır geçti fakat sonunda gökyüzü aydınlanmaya başladı ve şafağın gri ışıkları

aşağıdaki zeytin bahçesine döküldü. Diana o günkü yolculuğa başlamak için sabırsız halde kiliseye geri döndü. Çürümeye yüz tutmuş kapıyı açtı ve Alia'nın huzur içinde yan dönmüş bir halde, Jason'ınsa sanki rüyalarında bile bir şeyleri reddediyormuş gibi kaşları çatık bir halde sırtüstü uyumakta olduklarını gördü.

Ve Nim, elleri genç adamın boğazına kenetlenmiş vaziyette Theo'nun üzerine çömelmişti. Theo onun kollarını tırmalıyordu, yüzü kollarından bulaşan kanlarla kıpkırmızıydı.

"Nim!" diye bağırdı Diana.

Genç kız başını ona doğru çevirdi ama arkasına bakan şey Nim değildi. Gözleri bomboş birer çukurdu, saçları yıldızlı bir geceye benzeyen bir yeleden ibaretti ve sırtından, bir akbabanın simsiyah, pis kanatları çıkmıştı. Bu imge birden gözlerinin önünde belirip kayboldu.

Diana Nim'in üzerine atılarak onu Theo'nun üzerinden devirdi ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar.

Jason ve Alia uyanırken, "Neler oluyor?" dedi Jason uykulu bir halde.

Fakat Theo derin soluklar alıp öksürerek ayağa kalkmıştı bile. Kükreyerek Diana ve Nim'in üzerine atıldı.

Jason göz açıp kapayıncaya dek yerinden fırladı ve Theo'nun kollarını kavrayarak onu geri çekti. "Dur!" diye emretti. "Kes şunu."

Theo onun kolları arasında kıvranıyordu. "Şu küçük kaltağı öldüreceğim..."

"O uçak düşerken ölmeliydin!" diye bağırdı Nim, Diana zarar vermeden onu engellemeye çalışırken tıslarcasına sesler çıkarıp etrafa tükürükler saçıyordu. "Burada olmamalıydın bile! Tıpkı babanın söylediği gibi değersizsin sen!"

Theo hırıldadı. "Seni şişman, çirkin, aptal..."

Jason Theo'nun çenesini elleriyle kavradı ve onu zorla susturarak kapadı. "Kapat şu kahrolası çeneni, Theo."

Diana Nim'in ayaklarını yerden keserek onu omuzundan aşağı doğru sarkıttı, ufak tefek kızın ciğerlerindeki havanın hoş-

nutsuz bir *hoff* sesiyle birlikte dışarı çıktığını işitti. En azından artık hakaretler yağdırmaya devam edemeyecekti. Fakat Nim, birkaç yüz metre ileride, servi ağaçlarından oluşan bir ağaç kümesinin içine girene dek hırlamayı ve debelenmeyi kesmedi.

Diana onu seyrek çimenlerin arasında yere attı.

"Nim," dedi Alia, ikisinin arkasından gelerek. "Neler oluyor böyle?"

"Ben..." Nim nefes nefeseydi. "Ben..." Sıktığı yumruklarını açtı, yüzüne dehşet dolu bir ifade çöktü. Gözyaşlarına boğulurken omuzları çöktü. "Onu öldürmek istedim. Onu öldürmeye *çalıştım*."

Alia, Diana'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Durum daha da kötüye gidiyor, öyle değil mi?"

Diana başıyla onayladı. Belki son birkaç gün boyunca yaşadıkları dehşet Theo ve Nim'i Alia'nın gücüne karşı daha duyarlı hale getirmişti ya da belki de sebep yeni ayın yaklaşıyor oluşuydu. Kesin olan tek bir şey vardı: Vakitleri azalıyordu.

"Onları birbirlerinden ayrı tutmanın bir yolunu bulmamız şart," dedi Alia.

"Beni burada bırakmayın," dedi Nim, gözyaşlarını silerek.

Alia ona elini uzattı. "Önereceğim şey bu değildi, seni salak. Ama siz ikiniz birbirinizi öldürmeden önce bir şeyler yapmalıyız."

"Mümkün olduğunca ikisini birbirinden uzak tutmaya çalışmamız gerekecek sadece," dedi Diana.

"Senin yanında olmak iyi geliyor," dedi Nim.

Alia kaşlarını kaldırdı. "Bunu güzel bir kız tarafından un çuvalı gibi taşınmak hoşuna gittiği için mi söylüyorsun sadece?"

Nim ellerini kalçalarına dayadı. "Ben ciddiyim. Diana beni Theo'dan ayırır ayırmaz zihnimin arınmaya başladığını hissettim. Geri kalan kısımlarımın da düzelmeye başlaması çok kısa bir zaman aldı."

"Bu mümkün," dedi Diana. "Adada benim yanımdayken kendini daha iyi hissediyordun, hatırladın mı?"

"Tamam," dedi Alia. "Ama gözümüz üzerlerinde olmalı. Arkadaşlarımın birbirini öldürmelerinin sorumluluğunu..."

Diana aşağıdaki zeytinlikte bir hareketlenme olduğunu fark etti. "Sessiz olun," diye fısıldadı.

Ağaçların arasında ilerleyen karanlık şekiller vardı. Karaltılar hâlâ Diana'nın sadece hatlarını seçebileceği kadar uzaktaydı ama giderek yaklaşıyordu ve Diana gelenlerin sadece Alia ve Nim'le yaptıkları konuşmayı duymamış oldukları için sessizce şükredebildi. Daha dikkatli olması gerekiyordu. Hepsinin daha dikkatli olması gerekiyordu.

Diana, Alia ve Nim'e onu takip etmeleri için işaret etti ve ellerinden geldiğince sessiz bir şekilde tekrar kiliseye döndüler.

"Belki de bizi aramıyorlardır?" diye mırıldandı Nim.

"Evet," diye fısıldadı Alia. "Muhtemelen o silahları da zeytinleri ağaçlardan toplamak için kullanacaklar."

Theo ve Jason girişin yakınlarında oturuyorlardı. Onlar yaklaşırlarken Theo'nun gözleri irileşti fakat Diana elini onun omuzuna koyunca o an sanki bedenindeki gerilimin bir kısmı geçti.

"Kiliseye yaklaşan silahlı adamlar var," dedi Diana.

Jason hemen ayağa kalktı. "Kahretsin," dedi. "Buradan çıkmamız gerek."

"Bize bir araba lazım," dedi Alia.

Jason başını iki yana salladı. "Ya yolları kolluyorlarsa?"

"Haklı," dedi Diana. "Yollara barikat bile kurmuş olabilirler. Kaza alanından uzaklaşana kadar yola yaya devam etmemiz daha iyi olur."

Kilisede geçirdikleri gecenin izlerini saklamak için ellerinden geleni yaptılar ve tepenin güney ucundaki yokuştan aşağı hızla indiler, ana yoldan uzak durdular, onları pek de gizlemeyen arazilerden, kahvaltılarını ağaçlardan topladıklarıyla yaptıkları meyve bahçelerinden, sıska bir keçinin yanlarından geçerken öfkeyle onlara melediği küçük bir otlaktan koşarak geçtiler. Daracık bir avluda, üzerinde nemli çamaşırların asılı olduğu

bir ip buldular ve Nim ile Theo üzerlerindeki Keralis Laboratuvarları tişörtlerini keten bir fanila ve açık mavi düğmeli bir gömlekle değiştirdiler.

Önceki gece doğuya doğru ilerlemişlerdi ama şimdi, kampçıların ve kumsala gidenlerin, bu tuhaf giyimli ekibi kamufle edebilecekleri kıyı tarafına döndüler. Bir yerden sonra, bir dizi alçak tepeyi tırmanmak zorunda kaldılar ve Diana İyonya Denizi'nin parlak sularını görme fırsatını yakaladı. Bu denizin mavisi kendi denizinin rengine, Atlantik'in o kasvetli arduvaz renginden daha çok benziyordu ama yine de Themyscira'nın kıyılarıyla kıyaslanınca hiçbir şeydi. İnsanların dünyasına geçtiği andan beri ilk kez evine bu kadar yakındı ama yine de kendini bu kadar uzak hissetmemişti.

Hep birlikte denize bakarlarken Diana Nim'in, "Bu sabah için kusura bakma, Theo," dediğini duyunca şaşırdı.

Theo gözlerini denizden ayırmadı. "Sana kötü sözler söylediğim için üzgünüm. Şişman ya da çirkin falan değilsin."

Nim ona bir bakış attı. "Ben şişmanım Theo ve senin o uyuşuk kıçın için fazlasıyla seksiyim."

Theo'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sanırım değersiz kıçım demek istedin."

Diana onların, öfkelerinden kurtulma isteklerine elinde olmadan büyük bir saygı duydu. Bu hakaretlerin can yaktığını biliyordu.

Birbirlerini gözden kaçırmadan, aralarındaki uzlaşmanın bozulması ihtimaline karşı, Theo ile Nim arasına ellerinden geldikçe mesafe koyarak ilerlemeye devam ettiler. Bu durum Diana'nın da işine geliyordu çünkü aynı şekilde onun da Jason'dan uzak durması gerekiyordu. Önceki geceden beri birbirleriyle tek kelime etmemişlerdi ve Diana, böylesinin herkes için en iyisi olduğu yönündeki hisleri ile bir özür cümlesi düşünmek arasında gidip geliyordu.

Diana adımlarını Theo'nunkilere uydurdu. Theo yeni tişörtünü çıkarıp başının etrafına dolamış ve dar esmer tenli omuzlarındaki çilleri ortaya çıkarmıştı.

"Theo?" diye başladı Diana söze.

"Efendim, Koca Ana?"

Diana bu takma ismi duyunca tek kaşını kaldırdı. "Bu sabah, Nim seni..."

"Beni öldürmeye çalışırken mi?"

"Evet. Onda... tuhaf bir şeyler gördün mü?"

"İğrenç, kanatlı bir cehennem yaratığı gibi bir şey mi demek istiyorsun?"

Diana kendini daha rahat mı yoksa daha endişeli mi hissetmesi gerektiğini bilemedi. "Aynen öyle."

"Evet, gördüm onu," dedi Theo. Güneşin sıcaklığına karşın titredi. "Gözlerine baktığımda, gözleri... kadim zamanlardan bana bakıyormuş gibiydi ve hissediyordum..."

"Neyi hissediyordun?" diye üsteledi Diana.

"Mutlu olduğunu. Hayır, içinin *neşeyle dolup taştığını*." Theo ürperdi ve kendini bu anıdan kurtarmak istercesine kollarını salladı.

"Kanatları, simsiyah gözleri vardı, başka?"

"Darmadağın saçları vardı –aslında pek saç gibi değillerdi, daha çok karanlığın içine bakıyormuşsun gibiydi– ve bir de dudaklarının her yanına altın rengi bulaşmıştı."

Diana onun ağzındaki altın rengini fark etmemişti. Birden midesi büzüldü. Anlaşmazlık meyvesinin altın rengi. Bu, ihtilaf tanrıçası Eris'ti."

"*Tanrıça* mı?"

Diana başıyla onayladı, bu olasılığı düşündükçe midesi bulanıyordu. Çocukluğundan beri adanın tanrıçalarına tapınmak, gereken fedakârlıklarda bulunmak, uygun gelen duaları etmek üzere yetiştirilmişti. Tanrıçaların ihsanlarında cömert ve hükümlerinde korkunç olabileceklerini biliyordu. Fakat daha önce hiçbir tanrıyı *görmemişti* ve onların kendilerini ölümlülere

göstermek gibi bir alışkanlıkları olmadığını da biliyordu. "Eris bir savaş alanı tanrısıdır. İhtilafı fitiller ve yarattığı ıstıraplardan beslenir."

Theo yine ürperdi. "Sanki kafamın içinde beni kışkırtan bir koro vardı. Nim'den nefret ediyordum. Fırsatım olsaydı onu öldürürdüm. Kendini yalnızca çıldırmış gibi hissetmiyordum, haklı da hissediyordum." Bana göz kırptı. "Ve ben sevmekten yanayımdır, dövüşmekten değil!"

"Diğerleri de var," dedi Diana. "Algea, bir sürü gözyaşı getirir," dedi. "Até, yıkım getirir; Limos, kıtlığın en esaslı askeridir. Kardeş tanrılar, Phobos ve Deimos."

"Panik ve Korku," dedi Jason, onlara yetişerek.

"Ve Keres."

"Bunlar tam olarak ne yaparlar?" diye sordu Theo.

"Öldükleri sırada savaşçıların cesetlerini yerler."

Theo yüzünü buruşturdu. "Belki de öğle yemeği için durmamıza gerek yoktur."

"Alia'nın gücünün onları çekiyor olması mümkün mü?" diye sordu Jason.

"Artık neyin mümkün olup olmadığını bilmiyorum," diye itiraf etti Diana. Bu korkutucu bir düşünceydi.

Diana önlerinde uzanan araziyi keşfe çıkmak için hızla koştu. Düşünmesi gerekiyordu ve bir an için ölümlülerden, onların ağız dalaşlarından, açlıklarından ve isteklerinden uzak kalmak istiyordu.

Buradaki araziler ona Themyscira'yı hatırlatıyordu fakat buranın insanların dünyasından başka bir yere ait olmadığı da su götürmez bir gerçekti. Diana uzaklardan gelen araba seslerini duyabiliyor, havadaki benzin kokusunu alabiliyor ve telefon hatlarının uğultu ve çatırtılarını işitebiliyordu. Hepsinin ötesinde, kanının damarlarındaki vuruşunda, hâlâ kız kardeşlerinin adadaki acılarını ve endişelerini hissedebiliyordu. Onların acı çekmesinden, buna kendisinin sebep olmasından nefret ediyordu ama

bu bağlantı kurulduğu için, ona kim ve ne olduğu hatırlatıldığı için minnet duyduğunu da inkâr edemiyordu.

O ve Theo gerçekten de Eris'i görmüşler miydi? Savaş tanrıları Diana'nın küçük yaşlardan beri gördüğü kâbuslardaki yaratıklardan olmuşlardı. Onlar barışın düşmanlarıydılar, sıradan canavarlardan daha tehlikeliydiler çünkü sahip oldukları güç sivri dişlerinde ya da korkunç kuvvetlerinde değil, askerleri en korkunç zulümlere sürükleme, asla hayalini kurmadıkları şeyleri yapabilmeleri için savaşçıların sahip oldukları empati ve merhamet duygularını yok etme yeteneklerinde saklıydı. Ya Jason haklıysa ve bu tanrılar, savaş ihtimalinin çekiciliğiyle ölümlülerin dünyasına geliyorlarsa?

Saatler ilerlerken ve sıcaklık giderek artarken ekip de yavaşladı. Sabahın geç saatlerine geldiklerinde Diana Alia'nın adımlarının birbirine dolandığını ve Nim'in de bitkinlikten gözlerinin kızardığını fark etti. Jason'la konuşabilmek için adımlarını yavaşlattı.

"Bu şekilde ilerlemeye devam edemeyiz. Bir araba bulmamız ve barikatlara denk gelme riskini almamız gerek."

"Bence de," dedi Nim, omuzunun üzerinden geriye bakarak. "Yoksa beni yolun kenarında bırakıp gitmeniz gerekecek."

"Şey..." diye söze başladı Theo. Alia ona bir zeytin fırlattı.

"Yollardan sonsuza dek uzak kalamayız," dedi Diana. "Onlar da araştırdıkları alanı sürekli genişleteceklerdir. Ayrıca Taygetus Dağları'nı yaya olarak geçmemize olanak yok, özellikle de yeni aydan önce."

"Başka bir yol var mı?" diye sordu Theo.

Alia başını iki yana salladı. "Aynı yoldan kuzeye dönmediğimiz sürece yok. Therapne'nin doğusunda da batısında da dağlar var. Sparta'yı savunulması kolay bir yer hale getiren şeylerden biri de kısmen bu oldu."

Diana şaşkın bir halde gülümsedi ve Jason Alia'ya şüphe dolu bir bakış attı. "Bu konuda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Uçakta çok fazla şey okudum. Helen'i tanımak, nereden geldiğini öğrenmek istedim." Alia alnındaki teri sildi ve Diana'ya baktı. "Bize araba çalma önerisinde bulunduğunun farkındasın, değil mi?"

"Ben araba *ödünç almaktan* bahsediyorum," diye düzeltti Diana. "Arabanın sahibine bunun bedelini ödeyebileceğimiz bir yol mutlaka vardır."

Theo arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. "Benim yirmi altı dolarım ve Geç Olsun Güç Olmasın kartım var. Bedava kapuçino almak için sadece bir mühre daha ihtiyacım varmış."

"Bekle bir dakika," dedi Jason. "Aramızda araba kullanabilen biri var mı ki?"

"Ben," dedi Theo. "Bir kere kullanmıştım."

"O golf arabasıydı," dedi Alia."

"Ne olmuş yani? Onun da dört tekerleği vardı ve *vruum* diye gidiyordu."

"Ağaca çarpmıştın."

"Sana söyleyeyim, o ağaç alkollüydü."

"Herkes sakin olsun," dedi Nim. "Ben araba kullanabiliyorum."

"Araba kullanmayı nereden öğrendin?" diye sordu Alia kuşkuyla.

"Long Island'daki diğer çiftçilerle birlikte."

"Şoförümüz var," dedi Diana, içinde yeni bir umut doğuyordu. "Şimdi sadece bir araba bulmamız gerekiyor."

Eşyalarını topladılar ve arazide ilerlemeye başladılar.

"Bunun, radyo istasyonunu benim seçeceğim anlamına geldiğini biliyorsunuz herhalde," dedi Nim.

Theo sızlandı. "Beni ezip geçmene izin versem nasıl olur?"

Bir araba bulmaları, umduklarından daha uzun sürdü. Yanlarından geçtikleri birçok çiftlikte, eşeklerin çektiği arabalar, bisikletler ve bir keresinde de çimentodan bloklara gömülmüş, tekerlekleri çoktan görünmez hale gelmiş bir kamyonet haricinde pek fazla araç görememişlerdi.

Jason'ın önderliğinde, umut veren bir görünüme sahip bir çiftlik evine yaklaşırlarken Jason birden, "Yere yatın," dedi.

Evin ön kapısından iki adam çıkarken onlar da çimenlerin üzerinde yüz üstü yattılar.

"Polis mi bu?" diye fısıldadı Alia.

"O silahlar standart polis silahlarına pek benzemiyor."

Adamların üzerinde oldukça sıradan görünümlü mavi üniformalar vardı ama yanlarında taşıdıkları o uzun, korkunç silahlar, Diana'nın saldırganlarda gördüğü silahlara benziyordu.

"Bunlar sağlam ateş gücü olan silahlar," dedi Theo.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Jason.

"Yunanistan'ın kırsal kesimlerinde, yarı otomatik silahlarını sallaya sallaya gezmeye hevesli olmalarına mı? Biraz."

"Bize New York müzesinde saldırmaktan çekinmediler," dedi Jason. "Neden burada tereddüt etsinler ki? Tehlikenin farkındalar."

"Ve Alia'nın güçlerinin burada devreye girmiş olması da muhtemel," dedi Diana, "bariyerleri aşındırarak şiddetli tepki vermeye sevk ediyor olabilir."

"İronik," dedi Nim.

"Bu teknik olarak ironi değil," dedi Theo.

"Seni bu sabah boğmaya çalışmış olduğumu hatırlatmama gerek var mı, seni ezik?"

"Haydi ilerleyelim," dedi Alia aceleyle.

Adamlar oradan ayrıldıklarında, onlar da çiftlik evinin etrafından dolanarak viran haldeki ahıra geçtiler. Ahırın zarar görmemiş tarafındaki bölmelerin birinde bir at kişnedi. Diğer taraftaki çatı bölümü neredeyse tamamen göçmüştü ve brandayla kaplıydı fakat hemen alt tarafına iki araç park edilmişti: motorunun bir parçası kayıpmış gibi görünen kaportası açık bir kamyon ve mandalina renginde, komik görünümlü köpük şeklinde bir araba.

Theo başını iki yana salladı. "Dağları Fiat'la mı geçeceğiz?"

Diana arabaya kuşkuyla baktı. "Bu pek... sağlam gözükmüyor." Esasen, Nim'in onlara gösterdiği o hoş el çantaları bu arabadan daha çok araca benziyordu.

"Fazla seçeneğimiz yok," dedi Alia. "Ata binmeyi denemek istemezsen tabii."

"Ben pek süvari sayılmam," dedi Theo.

Diana iç geçirdi ve onları koyu renk gözleri ve sabit bakışlarıyla izleyen ata baktı. Aslında ata binmeyi tercih ederdi ama bu küçük arabanın hızına ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

"Peki..." dedi Alia. "İçimizde nasıl araba çalınacağını bilen var mı?"

"Eve gizlice girebiliriz," dedi Nim. "Anahtarları alabiliriz."

"Orada insanlar var," dedi Alia. "Ya bizi yakalarsalar?"

Nim gözlerinin üzerine düşen saçları geriye attı. "Eh, dâhi olan sizsiniz. Arabayı düz kontak falan yapamaz mısınız?"

"Biz biyoloğuz," dedi Jason. "Elektrik mühendisi değiliz."

"Sizden duyduğum tek şey bahane, dostlarım."

Fakat ilk kez Theo fikir belirtmiyordu. Sessizce arabayı süzüyordu. "Ben yapabilirim," dedi yavaşça. "Ama telefonumu kullanmam gerekecek."

"Olanaksız," dedi Jason.

"Size telefonumun izinin sürülemeyeceğini söylemiştim," dedi Theo.

"Öyle bile olsa..."

"Biliyorsun, izin verirsen gerçekten faydalı olabilirim." Theo'nun sesi hafif tonda çıkıyordu ama Diana sesindeki heyecanı duydu ve bu cılız çocuğa karşı bir sempati besledi. Değer görmemenin ne demek olduğunu iyi bilirdi. Fakat Theo güvenilir miydi? Onlara zarar vermek ya da onları kaçırmak isteyenlere yerlerini bildirmek istemiş olsaydı, şimdiye kadar bunun için kesinlikle eline fırsat geçmişti.

Jason'ın bakışlarıyla buluştu ve başıyla küçük bir işaret verdi. "Bırakalım da denesin."

Jason uzunca iç geçirdi. "Tamam."

"Tamam mı?" dedi Theo.

"Evet," dedi Jason daha kesin bir ifadeyle. "Yap şu işi."

Theo'nun yüzünde hafif ve halinden memnun, Diana'nın beklediğinden çok daha mahcup bir gülümseme belirdi.

"Tamam öyleyse." Theo telefonunu cebinden çıkardı, başparmakları hızla ekranda gezindi ve "Bu daha eski bir araba olsaydı mahvolmuştuk. Bluetooth yok. Kablosuz internet yok. Ama artık her şeyi dijital, öyle değil mi? Arabalar temel olarak sadece allanıp pullanmış, tekerlekli bilgisayarlardır."

Jason pek ikna olmamış bir ifadeyle kollarını kavuşturdu. "Peki sihirli bir telefonun mu var?"

"Bu *telefon* bazı ülkelerde satılmıyor çünkü içindeki bilgisayar bir füze güdüm sistemini çalıştıracak kadar güçlü ve bu telefonla, Darknet'te oluşturduğum sahte bir IP numarasıyla kendi masaüstüme erişebiliyorum."

"Tamam, tamam," dedi Jason. "Kudretli telefonuna selamlar olsun."

"Teşekkür ederim," dedi Theo. "Telefonum özür mahiyetinde nakit kabul ediyor. Şimdi, tek yapmamız gereken, anahtarın arabaya kilidi açması için gönderdiği sinyalleri taklit etmek. Anahtarın olup olmaması arabanın umurunda değil."

"İnsan beyni de aynıdır," dedi Alia. "Bir şey görürüz, gerçek ya da yapay olsun ve uyarana bağlı olarak tepki veririz. Bu iletim sadece elektriksel impulsların toplamından ibarettir."

"İlahi şimşek," dedi Diana.

Alia kaşlarını çattı. "Ha?"

"Benden de bir ha?" dedi Theo, gözlerini küçük ekrandan ayırmadan. Başparmakları o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse bulanıklaşıyorlardı.

Diana omuz silkti. "Sadece anlattıklarınız bana Zeus'u hatırlattı. O şimşek ve yıldırım tanrısıdır ama sizin beyinlerimizde olduğunu anlattığınız şeyler, o elektriksel impulslar... Tüm bunlar bu gücü düşünmenin bir başka yolu."

"İlahi şimşek," diye tekrar etti Alia. "Biliyorsunuz ki bu, düşünme şeklimiz üzerinde düşünmemiz için önemli bir nokta. Yani, doğru zamanda aklımıza gelen büyük bir fikir, şimşeği bir şişede yakalamak gibi bir şey."

"Ya da çok şaşırdığımız zamanlarda şimşek çarpmışa döndüğümüzü söylememiz," dedi Nim.

Jason'ın dudaklarının kenarları hafif bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı. "Ve biriyle ilişki kurabildiğimizde buna elektriklenme dememiz."

O sabahki uzun sessizliklere ve hâlâ süren öfkesine karşın Diana bu tebessümü gördüğüne yine sevinmişti. Elinde olmadan karşılık verdi. "Kesinlikle."

Theo telefonunu kaldırdı. "İlahi şimşek için hazır olanlar?"

"Yap şunu," dedi Nim sabırsızlıkla.

Theo parmağıyla ekrana vurdu. *"Hokus pokus!"*

Hiçbir şey olmadı.

"Ah, durun bir saniye." Theo'nun başparmakları yine ekranın üzerinde uçuştu. Boğazını temizledi. "Ben demin aslında *abra kadabra* demek istemiştim!" Ekrana sertçe dokundu. Arabanın kapılarından tatminkâr bir *çat* sesi yükseldi. "Alkışlarınıza hâkim olmanızı isteyeceğim sizden. Ve şimdi de motor..."

"Bekle biraz," dedi Jason. "Arabayı çalıştırmadan önce yola kadar itelim."

Diana tek kaşını kaldırdı. Jason kapıldığı yanlış düşünceden vazgeçecek gibi değildi. "Gerçekten itmemiz gerekiyor mu? Daha hızlı ve sessiz olmaz mıydı eğer..."

Bir dakika sonra arabayı başlarının tepesine kaldırmışlardı, Diana ön tampondan, Jason da arka tampondan tutuyordu.

"Belki de Nim'in araba kullanması gerekmez," dedi Theo, diğerleri onlara yetişmeye çalışırken o da soluk soluğa kalmıştı. "Jason ve Diana bizi taşıyabilir."

"Kendini arabanın tavanına bağlatma bana," diye homurdandı Jason.

Arabayı arazinin karşısına ve yolun aşağısına kadar götürdüler, ardından toprak yolun üstüne bıraktılar.

Nim direksiyonun ardına geçerken diğerleri aracın yanında beklediler. Şoför mahallinin kısa bacaklarıyla uyum sağlaması için koltuğunu gidebildiği yere kadar çekti. "Pekâlâ, haydi yapalım şu işi."

"En son gerçek anlamda ne zaman araba kullandın?" diye sordu Alia.

Nim parmaklarını esnetti. "Bu, insanın unutacağı bir şey değil."

"Hazır mısınız?" dedi Theo.

"Bekle biraz," dedi Diana. Elini Theo'nun omuzuna koydu. O küçük bilgisayarla neleri başarabileceğini bilmiyordu ama Nim'e karşı düşmanca bir şeyler hissediyor olması ihtimaline karşı onun mümkün olabildiğince sakin olmasını istiyordu. Theo'nun ona attığı mahcup bakış da bu durumu garantilemişti.

Bir an sonra Theo'nun parmakları ekran üzerinde hızla hareket etti ve araba gürültüyle çalıştı.

Theo birden, omurgasında kalıcı bir hasar bırakacakmış gibi gözüken bir dansa başladı ve arabanın etrafında bir zafer turu attı. "Kral kimmiş bakalım?"

Nim Alia'ya anlamlı bir bakış atarak, "Berbat bir zevkin var," diye fısıldadı.

"Her neyse," dedi Alia. "Çifte!"

Diana birden Alia'yı kaptı ve birlikte yere kapandılar, onu korumak için arabanın altına doğru itti. Kendisi de, her an saldırmaya hazır halde bilekliklerini kaldırarak doğruldu ama diğerleri sadece oldukları yerde durarak öylece bakıyorlardı.

"Şey, Diana," dedi Alia, Fiat'ın altından ona bakarak. "Bu sadece bir deyim."

Diana yüzünün kızardığını hissetti.

"Elbette," dedi, Alia'nın ayağa kalkmasına ve üzerini silkelemesine yardım ederken. Jason'ın yüzünde şaşkın bir ifade

vardı ve Theo'nun bedeni kahkahayla sarsılıyordu. "Öyle ya. Peki anlamı nedir?"

"Çifte dediğinde, şoförün yanındaki koltuğu kaparsın."

"Neden?"

"Bu bir kuraldır işte," dedi Alia.

"Eski Batı'da kullanılan bir deyim," dedi Nim. "Eskiden posta arabalarında, arabayı bir kişi sürer ve saldırıya uğramaları ihtimaline karşı da onun yanında oturan kişi de çifte taşırdı."

"Ya da birinin, gereksiz bilgiler vermeye başlaması ve vurulması gerektiği durumlara karşı," dedi Theo.

"Git arabanın önünde dur."

Herkesin nerede oturacağı konusunda anlaşma sağlamaları biraz zaman aldı. Sonunda Jason ön koltuğa geçti, Diana da arkada Alia ve Theo'nun arasına sıkıştı, dizleri neredeyse çenesine değiyordu– bu şekilde, gerektiği takdirde Alia'yı koruyabilecekti ve Nim ile Theo da mümkün olduğunca birbirlerinden uzakta kalmış olacaklardı.

Arabayı idare edebilmek ve Theo'nun telefonunun bataryasını harcamamak için, torpido gözünde duran eski tarz katlanmış haritayı kullandılar ve onları, tali yollardan ve daracık sapa yollardan geçirerek güneye götürecek olan bir rota tayin ettiler. Aynı zamanda bu yol onları arada sırada, eşeklerin çektiği, ağır bir şekilde ilerleyen arabaların arkasında esir etti ya da durup çarpık bacaklı keçi sürülerinin geçmesine izin vermeleri gerekti.

Acele etmeleri gerekmesine karşın, Diana neredeyse Nim'in bu kayıtsız süratindeki duraklamaları hoşgörüyle karşıladı.

"Tarzı Dez'den çok farklı," diye mırıldandı Alia'ya, siyah şehir arabasının trafikte yarıp geçtiği dümdüz yolları özlemle düşünerek.

Hep birlikte yoldaki küçük bir çimenlik alana doğru sarsılarak giderlerken Theo inledi, Fiat'ın tekerlekleri bir an için yolla olan temaslarını kaybetmişlerdi.

"Belki de beni yavaşça öldürmeye çalışıyordur," diye bir yorumda bulundu, rengi hafifçe yeşile çalıyordu.

Radyoyu açtılar ve kanallar arasında gezindiler, sonunda haberlere benzeyen bir şey buldular. Jason'ın ve Alia'nın Yunancası, seri bir biçimde ilerleyen sohbeti takip edebilecekleri kadar iyi değildi ama Diana her bir kelimeyi anladı. Dünyanın dört bir yanından birçok yeni çatışma haberi geliyordu, bir başka kanlı darbe girişimi daha yaşanmıştı, dünya liderleri öfke dolu tehditlerde bulunuyorlardı ama en son olarak spiker kazadan söz etti.

"Kazada uçağın hangi ülkeye ait olduğu henüz belirlenemedi," şeklinde tercüme etti Diana haberi. "Kazada can kayıplarının yaşandığı bildirildi ama cesetlerin kimlikleri de henüz belirlenemedi." *Cesetler.* Diana tekrar Ben'i düşündü. Jason'ın, insanların hatıralarda yaşamaları hakkında söylediklerini anımsadı. En azından bunu, büyük bir cesaretle yanında olan bu pilot için yapabilirdi.

"Uçağın bilgilerini tespit etmeleri an meselesi," dedi Jason, bakışları yanında akıp geçen manzaraya çevrilmişti.

"Herkes öldüğümüzü sanacak," dedi Theo.

"Ah Tanrım," dedi Nim. "Annem ve babam meraktan yataklara düşmüşlerdir. O partide sizlerle olduğumu biliyorlardı."

Diana kendi annesinin, kızının adada olmadığını fark ettiğinde ne düşüneceğini ilk kez merak etti. Üzüntü mü? Öfke mi? Diana ona, ne yaptığını açıklama şansını hiç bulamayabilirdi.

Uzanıp hafifçe Nim'in omuzunu sıktı. "Yakında yine onlarla beraber olacaksın."

"Evet," dedi Nim, sesi biraz titrek çıkmıştı.

"Babam hayatta olduğumu öğrenince fena halde hayal kırıklığına uğrayacak," dedi Theo.

"Bu doğru değil," dedi Jason.

"Ayrıca böyle bir şey söylemen çok kötü," diye ekledi Alia. Diana sesinde, yaşadığı kayıpların üzüntüsünden kaynaklanan o tonu işitmişti.

Theo başparmağını pantolonunun parlak diz kısmında gezdirdi. "Haklısın."

"O jette olduğumuzu bilen biri var mıydı ki?" diye sordu Nim. Bir başka virajı daha o kadar hızla aldı ki karşı şeride geçti ve direksiyonu şiddetle çevirmek zorunda kaldı.

"Bundan emin değilim," dedi Jason, ölümüne kavradığı kapı kolunu hafifçe bırakabilmişti. "New York'tan ayrılırken tam olarak uygun evrakları doldurmadık."

"Ama o uçağın bir Keralis jeti olduğunu anlayacaklar," dedi Alia.

"Öyle olsun," dedi Jason.

"Ama yönetim kurulu..."

"Yönetim kurulu ne yapacağını bilir," dedi Jason, omuzları dimdik bir şekilde. "Şirket kendini devam ettirir. Annemiz ve babamız Keralis Laboratuvarları'nı yeni keşifler yapabilmek için kurdular. Eğer bizi dışarıda bırakırlarsa, biz yeni keşifler yapmaya devam ederiz." Diana, Jason'ın kendi sözlerine inanıp inanmadığından emin değildi ama o inanmıştı. Jason'ın sesindeki demir gibi kararlı ifadeyi duyabiliyordu.

Yolda hiç polis görmediler ve takip edildiklerine dair etrafta hiçbir iz yoktu fakat sabit bir hızla güneye doğru giderlerken Diana yine de tetikteydi. Sadece bir kez, o da Fiat'ın deposunu doldurmak için durdular ve bu sırada diğerleri, hareketleri ve öfke dolu ünlemleri Amerikan parası kabul etmeyeceğini açıkça belli eden görevlinin yanına yaklaşan Jason'ı pencereden izledi. Jason eliyle başının arkasını ovarak görevliye arkasını döndü, bedeninin her bir hattından öfke yayılıyordu ve Diana bir an için onun adamı döveceğini düşündü. Fakat bunun yerine bileğindeki saati çıkardı ve adama verdi.

"O saat babamıza aitti," dedi Alia sessizce.

Görevlinin tavırları anında değişti. Jason depoyu doldururken görevli küçük dükkânın içinde gözden kayboldu ve ardından kolları patates cipsileriyle, şişe gazozlarla ve bir de açık camdan onlara uzattığı kocaman plastik bir şişe suyla dışarı çıktı. Diana suyun onlar için mi yoksa dağlardan geçerlerken bu küçücük

arabanın radyatörü için mi gerekli olacağından emin olamadı. Birkaç dakika sonra tekrar yola çıkmışlardı.

Jason doğruca karşısına baktı ve Diana onun parmaklarının bir anlığına, artık bomboş olan bileğine değdiğini gördü.

"Jason," dedi Alia tereddütle.

Jason başını kısaca, keskin bir hareketle salladı. "Sakın."

Sessizlik içinde yol almaya devam ettiler fakat henüz sadece birkaç kilometre yol aldıktan sonra Nim, birkaç arabanın park ettiği, arabaların sahiplerinin de aşağıdaki kumsallarda bir yerlerde olduğu bir yolun kenarında durdu.

"Neden durduk?" diye sordu Diana. Kaynağa ulaşmak için bir sonraki günün batımına dek zamanları vardı ama onları takip eden adamlardan ne kadar uzaklaşırlarsa o kadar mutlu olacaktı.

"Plakaları değiştirmeliyiz," dedi Nim. "Araba plakalarını. Benzin istasyonundaki o çocuk bizi hatırlayacaktır. Bu arabanın plakasının kayıp bir Fiat'la eşleşmesini de istemeyiz."

"Ya da başka bir araba daha *ödünç alabiliriz*," diye bir öneride bulundu Theo.

"Hayır," dedi Nim. "Araba çalarsak bu rapor edilir, hapse gireriz ve onlar da ne tarafa gittiğimizi anlarlar. Ama plakalara kimse dikkat etmez. Yaptığımız değişikliği biz buradan çok uzaklara gidene kadar fark etmezler, hatta hiç fark etmeyebilirler bile.

Alia öne doğru eğildi ve koltuğun arkasından Nim'e sıkıca sarıldı. "Sen harikasın."

Nim'in yüzü ışıldadı. "Beni ne kadar seviyorsun?"

"Çok."

"Ne kadar çok?" diye tısladı Nim.

Diana Nim'in parmaklarının Alia'nın kollarına derin bir şekilde battığını gördü. Bunlar simsiyah pençelerdi, kollarıysa tel tel adalelerden oluşuyordu. Arabanın içini pis bir koku, berbat bir çürüme kokusu kapladı. "Beni sevseydin onu öldürmeme izin verirdin. Hepsini öldürmeme izin verirdin."

"Nim!" diye bağırdı Alia, geri çekilmeye çalışarak.

"Bırak onu!" Jason Nim'in dirseğini yakaladı, hemen sonra geri çekildi, eli yanmış, kıpkırmızı olmuştu.

"Seni görüyorum Toprağın Kızı," dedi Eris. Kuyu gibi dipsiz, kapkara gözler dikiz aynasından Diana'nın gözleriyle buluştu. "Sen ve kız kardeşlerin çok uzun zamandır pençelerimizden uzakta yaşıyorsunuz."

Diana kendini ileri doğru atmak üzere kıpırdandı fakat Theo onu kolundan yakaladı.

"Zamanımız yaklaşıyor," dedi ve Diana onun Theo olmadığını gördü. Yüzü balmumu gibi solgundu, sapsarı dişlerinin uçları kanla kaplıydı. Başında ezilmiş, siyah bir miğfer vardı, bir Gorgon'un yüzüne sahipti.

Diana hırladı ve onu arabadan aşağı iterek kendisi de onunla birlikte yere devrildi.

"İn arabadan, Alia!" diye bağırdı Jason.

Diana arabanın kapısının açıldığını ve Alia'nın koşan ayak seslerini işitti.

"Phobos," dedi Diana, altında duran yüze bakarak. Korku tanrısı. Altında bir *tanrı* vardı.

Phobos, gülmeye başlayana kadar güzeldi, dişlerinin uçları, sivriltilmiş kemik uçları gibiydi. "Seni görüyoruz, Amazon. Kaynağa asla ulaşamayacaksın. Savaş geliyor. *Hepimiz* sizin için geliyoruz."

Diana gücünün içine yayıldığını, zihnini dehşetle kapladığını hissedebiliyordu. Kalbi çılgınca bir tempoda atıyordu; alnında soğuk ter damlacıkları oluşuyordu. Başarısız olmuştu. Annesini, kız kardeşlerini, kendi kendini hayal kırıklığına uğratmıştı. Hepsine felaketi getirmişti. Çılgınca, ne söylemek istediği anlaşılmayan bir panik tüm göğsünü pençeleriyle kavradı. *Kaç*, diye emretti zihni. *Saklan*. Yapmak istediği tek şey buna itaat etmek, bacaklarının onu olabildiğince hızlı, olabildiğince uzağa taşımasına izin vermek, başını eğip ağlayabileceği bir yer bulmaktı. Annesine seslenmek istiyordu. Annesine. Duyduğu

dehşetin arasında, kimseye tabi olmayan, savaşçı ve kraliçe Hippolyta'nın zihninde beliren imgesine tutundu.

"Biz daha güçlüyüz," dedi Diana soluk soluğa. "Barış daha güçlüdür."

"Buna inanırsan tabii." Phobos'un yüzündeki sırıtış daha da büyüdü. "Beni bekleyen zevkleri hayal edebiliyor musun? Çekeceğin acıların tadını şimdiden damağımda hissedebiliyorum... Ve çok tatlı." Son kelime dudakları arasından çıktığında dili de dışarı çıkıp tiksindirici bir biçimde sallandı.

Bu gerçek değil, dedi kendi kendine. *Korkunç bir şey yaşanmadı. Hâlâ kaynağa ulaşacak vaktimiz var. Bu korku bir yanılsama.*

Diana'nın gerçek, yok edilemez ve hakiki bir şeye, Phobos'un yarattığı sahte korkunun karşıtı olan bir şeye ihtiyacı vardı. Diana belindeki kemendi kavradı ve kemendin altın kıvrımlarını Phobos'un boğazına bastırdı. Phobos, Diana'nın kafatasını parçalarcasına, yüksek ve kemikleri takırdatan bir sesle çığlık attı.

"Çık dışarı," diye hırladı Diana.

"Nereden?" dedi Theo can havliyle, faydasız bir şekilde Diana'nın kollarına vururken. "Söyle bana hemen çıkıp giderim."

Diana topukları üzerinde geriye doğru sallandı. Theo serseme dönmüş bir halde doğrulup oturdu, yüzü her zamanki gibi sevimli ve sıradandı. Diana başını iki yana salladı, gözlerini öfkeyle kırpıştırıyor, bedeni hâlâ tüm benliğini kaplamış olan dehşetten titriyordu.

Diana ayağa kalktı ve Fiat'ın diğer tarafına doğru kaydı. Nim hıçkırarak ağlıyordu ama artık tekrar Nim olmuştu. Jason'ın elleri ve kollarının ön kısımları fena halde yanmış ve su toplamış gibi görünüyordu ancak Diana bunların çoktan iyileşmeye başladıklarını görebiliyordu. Görünüşe göre kralların kanı oldukça güçlüydü. Alia onlardan birkaç metre uzakta durmuş, kollarını sıkıca etrafına dolamıştı, göğsü şiddetle inip kalkıyordu.

Diana karşısındaki bu ölümlülerin kırılganlıklarını hissedebiliyordu ve ilk defa kendi içinde de bir şeyler kırılabilirmiş gibi hissetti.

"Gitmemiz gerek," dedi Alia. Kendini bin parçaya bölünmekten alıkoymak istercesine, kolları etrafında sarılı kaldı fakat sesi sağlam ve azimliydi. "Nim, arabayı kullanabilecek misin?" Nim titreyerek başını olumlu anlamda salladı. "Diana, Theo'yla birlikte plakaları değiştirebilir misiniz?"

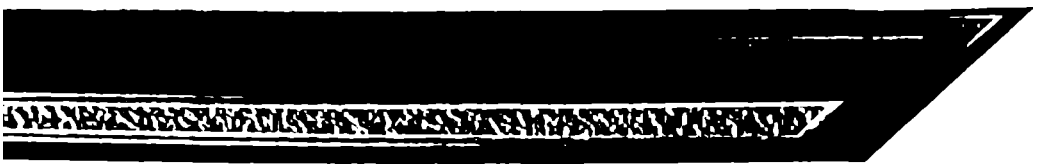
"Alia..." diye söze başladı Jason.

"O kaynağa gidiyoruz. Oraya ulaşacağımızı düşünmeselerdi, bizi korkutmaya çalışmazlardı."

Tanrılar işlerini bu şekilde görmezler, diye düşündü Diana ama bir şey söylemedi. Amazonlar ölümsüzdü. Onlar dakikalar ya da saatler, hatta senelerle düşünmezlerdi, yüzyıllarla düşünürlerdi. Peki ya tanrılar? Onlar sonsuzdular. Alia'nın gücü onları çağırmıştı ve onlar da tıpkı kış uykusuna yatan yaratıklar gibi bomboş mideleriyle uyanmışlardı. Diana hâlâ Phobos'un, *Beni bekleyen zevkleri hayal edebiliyor musun?* diye mırıldandığını işitebiliyordu. Eris'in, *Sen ve kız kardeşlerin çok uzun zamandır pençelerimizden uzakta yaşıyorsunuz,* derken sesindeki o neşeyi işitebiliyordu.

Diana Theo'yu tozun toprağın içinde sırtüstü, soluk soluğa yattığı yerden kaldırdı ve hemen işe koyuldu, Alia'nın yüzüne şimdi baktığı takdirde, gerçeği yüzünde göreceğinden korkuyordu. Çünkü Diana, Phobos ve Eris'in endişeli olmadıklarını biliyordu. Onlar kendilerinden emindiler, kibirliydiler. Ve açtılar. Alia'nın onlarda hissettiği şey endişe değil beklentiydi.

Şimdi Diana bu savaşın gerçekte ne anlama geleceğini anlamıştı ve etmiş olduğu o korkunç yeminin hakikati giderek üzerine çöküyordu. Kaynağa ulaşamazlarsa, ya Alia'yı öldürme dehşetiyle yüzleşecek ya da tanrıların korkunç iştahlarını tüm dünyanın üzerine salmalarına yardım ettiği ve ziyafet için kendi halkını onlara sunduğu gerçeğiyle yaşayacaktı.

20. BÖLÜM

Hep birlikte, yorgun ve sarsılmış bir halde yola devam ettiler. Mermilere, füzelere ve bir uçak kazasına göğüs germek zorunda kalmışlardı. Alia yine de ona karşı ittifak halindeki birliklerin sadece onlardan daha iyi eğitilmiş ve silahlanmış insanlardan değil de hepsini alaşağı etmeye çalışan gerçek tanrılardan oluştuğunu bilmenin farklı bir his olduğunu düşündü.

Diana ve Jason bir süre, Therapne'ye giden en mantıklı rotanın hangisi olabileceği üzerinde tartışarak haritayı elden ele geçirdiler. Başlıca ana yollardan birinden doğuya dönerek saatler kazanabilirlerdi ama aynı zamanda, büyük ihtimalle bu yollar en yakından izlenen yollar olurdu. Bunun yerine hepsi birden doğruca Taygetus'a çıkan dolambaçlı bir dağ yolundan gitmeye karar verdiler. Bu dimdik bir yoldu, hiç insan yoktu ve manzarayı seyretmek için gelen turistler haricinde nadiren kullanılıyordu. Sivri kayalıklar ve tepedeki kaya saçakları, aynı zamanda gözlerini yukarıdan da ayırmalarının güç olacağı anlamına geliyordu.

Güneş ufukta alçalıyordu ve Nim yavaşlıyordu. Ellerinden geldikçe uzunlarını yakarak ilerliyorlardı fakat bazen işaret

levhalarını kaçırdıklarında aynı yoldan geri dönmek zorunda kalıyorlardı ve hepsinin de uykusu geliyordu. Nim gittikçe daha sık esnemeye başlamıştı. Pencereleri açtılar, radyonun sesini yükselttiler. Jason sürekli ona, aldıkları şeyler arasından bol şekerli gazoz veriyordu. Fakat hiçbir yararı olmuyordu.

"Üzgünüm," dedi Nim. "Eğer durmazsak direksiyon başında uyuyakalacağım."

"Önemli değil," dedi Alia nazikçe. Diana'nın aldıkları yoldan pek memnun olmadığını hissedebiliyordu ama aynı zamanda Nim'in kendini olabildiğince zorladığını da biliyordu. Hepsi zorluyordu. Eğer tanrılar onları korkutup kaçırmak istemişlerse, kesinlikle başarısız olmuşlardı.

Bir süredir oldukça sarp bir tepe sırasının doğu tarafında ilerliyorlardı ve yeterince düz bir alana vardıklarında Nim arabayı dikkatlice yolun kenarına, arabayı yoldan geçen herhangi birinden saklayacak bir dizi yemyeşil kavak ağacının ve çalılığın arkasına park etti.

"Bu gece kamp kuracağız," dedi Jason. "Yarın yola erkenden çıkarsak gün batımından çok önce Therapne'ye ulaşmış oluruz."

"Ulaşmak zorundayız," dedi Diana. "Şafak söktüğünde yeni ay yükselir ve Hekatombaion başlar."

Nim bir düğmeye sertçe bastı ve arabanın motoru sustu. Farları kapadı.

"Yanımızda Diana'nın çiftlik evinden aldığı battaniyeler var," dedi Jason. "İki kişi arabada uyuyabilir."

"Ya da hepimiz arabada uyuyabiliriz," dedi Theo. "Ben karanlıktan korktuğum için söylemiyorum bunu. Ki korkmam da zaten."

Nim sıkıca direksiyonu kavradı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Yani eğer... arkadaşlarımız geri gelirse diye söyledim."

Fiat'ın kapılarını açtılar ve dışarı, ılık havaya çıktılar. Yıldızlar pırıl pırıl parlıyor, etraflarındaki ağaçları gümüş rengine boyuyordu. Diana hamle yapacakmış gibi bir pozisyona geçerek

uzun bacaklarını esnetti ve Alia ona karşı içinde bir sempati duydu. Bu arabanın içine sıkışarak kendini böylesine kaskatı hissetmişse, demek ki gerçekten acı çekiyor olmalıydı.

"Duydunuz mu?" dedi Theo. "Bir akarsu sesine benziyor."

Birlikte ağaçların arasından geçerek sese doğru gittiler ve kendilerini büyük bir kayanın geniş çıkıntısının üzerinde buldular. Alia derin bir nefes aldı, kalbinde bir şeyler, gördüğü manzaranın güzelliği karşısında gevşeyiverdi.

Bir şelale. Aslında iki şelale. İçlerinden biri, hemen alt taraflarındaki küçük gölcüğü besliyordu ve diğeri de sisli bembeyaz örtünün üzerinden çağlayarak alt taraftaki geniş, karanlık gölete dökülüyordu. Theo yerden bir taş aldı ve kayalıktan aşağı fırlattı. Taş, yankılanan bir *şap* sesiyle yüzeye çarparak kıyıya gümüşi dalgalar sıçrattı. "Oldukça derin görünüyor."

"Bakın," dedi Nim. "Bir çan."

Nim haklıydı. Kayalar arasına yerleştirilmiş metal bir çubuktan eski bir demir çan asılıyordu. "Sanırım arka tarafta bir mağara var," dedi Alia. "Ama neden bir çan var?"

"Bu bir münzevi mağarası olabilir," dedi Diana. "Mistikler..."

Fakat Diana'nın sesi, çırılçıplak koşarak yanlarından geçip kayalıktan aşağı atlayan Theo'nun haykırışıyla kesildi. Muazzam bir su şapırtısı duyuldu ve hepsi birden kayanın kenarına gittiklerinde onun yükselen suların içinden ortaya çıktığını ve başını bir köpek gibi iki yana salladığını gördüler.

Az önce gerçekten Theo Santos'u çıplak mı gördüm ben? diye düşündü Alia. *Sakın kıkırdama*, diye uyardı kendi kendini ama zihni sürekli Theo'nun, yıldızların aydınlattığı poposunun görüntüsünü getirip dururken bunu yapması oldukça güçtü.

"Güzel haberlerim var!" diye seslendi aşağıdan. "Su yeterince derin!"

"Bu çocuk *dengesiz*," dedi Nim.

Diana kaşlarını çattı. "Üzerindekileri nasıl o kadar çabuk çıkarabildi?"

"Bunun için vaktimiz yok," diye söylendi Jason.

"Bilemiyorum," dedi Alia. "Bu gece mola vermek zorundayız ve su da çok güzel görünüyor." Sadece bir an için, tanık oldukları onca dehşeti unutmak istedi. Bu aldatmacanın uzun sürmeyeceğini bilmesine karşın, sadece yolculuğa çıkmış sıradan bir kız gibi davranmak istedi.

"Alia..."

"Jason, yorgun, terli ve huysuzum."

"Sanki Yedi Cüceler'den üçünün adını saymışsın gibi oldu," dedi Nim. "Dördüncüye geçtiğinde neler olacağını bilmek istemiyorum."

"Ben yarı insanım!" diye seslendi Theo aşağıdan. "Ama yarı balığım!"

"Ayrıca," dedi Alia, Jason'ı omuzuyla dürterek, "şu an güzel bir şeylere ihtiyacımız var."

"Haklı," dedi Diana. "Yola devam edemiyoruz, o yüzden vakit de kaybetmemiş olacağız." Diana bluzunun kayışlarını açtı ve kafasından çekip çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Alia, ona bakmamaya çalışarak. "Neden bir anda herkes giysilerine karşı alerjikmiş gibi davranmaya başladı?"

"Yüzmek istediğini sanmıştım," dedi Diana, sandaletlerini çözüp deri pantolonunu çıkararak.

"Senin... senin..." dedi Jason. Gökyüzüne, kayalara ve sonra da tam Diana'nın omuzunun üzerinde bir yere baktı. "Üzerinde hiçbir şey yok."

Diana'nın kaşları çatıldı. "Theo'nun üzerinde bir şey var mıydı?"

"Ben... şey demek istedim..."

"Yanlış olan bir şey mi var?" diye sordu Diana, sanki her an amigo kızlar gibi dans etmeye başlayacakmış gibi ellerini kalçalarına koyarak.

"Kesinlikle," dedi Nim. "Jason, Alia, kapatın çenelerinizi. Bir uçaktan atladım. Bir savaş tanrıçası içime girdi. Biraz mutluluğu hak ediyorum."

"Bir şey düşündüm," diye bir şeyler saçmaladı Jason. "Aklıma bir şey gelmişti."

"Sen de yüzmelisin," dedi Diana. "Seni güneş çarpmış olabilir."

Diana arkasını döndü ve kayanın ucuna doğru hızla koştu, kollarını başının üzerine kaldırdı, kasları gerildi, saçları omuzlarının üzerinde parıldayan bir dalga gibiydi. "Haydi gelin!" diye seslendi onlara neşeyle ve hemen sonra atladı, bedeni havada kusursuz bir yay çizdi, teni sanki gizli bir ay ışığıyla aydınlatılıyormuş gibi parladı. Aşağıdan bir su sesi yükseldi.

"Daha sık cilt bakımı yaptırmalıyım," dedi Alia.

"Bu hayatımın en güzel anı," dedi Nim.

Görünüşe göre Jason konuşmaktan vazgeçmişti.

Bir saatten fazla yüzdüler. Alia, Jason'ın onlara katılmayacağından emindi ama sonunda Jason da şelalelerin tepesinden suya atlamış ve hiç de Jason'ın tarzında olmayan bir iniş yapmıştı.

Attıkları kahkahalara ve Theo'nun sürekli, "Don't go chasing waterfalls," şarkısını mırıldanmasına rağmen Alia, herkesin ne kadar ihtiyatlı davrandığının, Nim ve Theo'nun aralarındaki mesafeyi nasıl koruduklarının, Diana ve Jason'ın onları ne kadar temkinli bir şekilde izlediklerinin farkındaydı. Ama yine de Alia haklıydı: Güzel bir şeye ihtiyaçları vardı ve suyun üzerinde sırtüstü uzanmak, göletin sakinliğinin kulaklarına dolması, tepedeki pul pul yıldızların sanki zamanın kendisinin ta içine bakıyormuşçasına yoğunluğu çok güzeldi.

Ertesi gün kaynağa ulaşacaklardı. Teninde değen kaynağın suyu daha mı farklı hissettirecekti? Alia içindeki bir şeylerin sonsuza dek değiştiğini anlayacak mıydı?

Tamamen ıslanıp iyice buruştuktan sonra Diana yavaşça tepeye koşarak deri giysilerini aldı ve diğerlerinin giysileri ile arabadaki battaniyeleri aşağı getirdi. Yoldan uzakta oldukları için ateş yakmak onlara güvenli gelmişti ve yeterince çalı çırpı topladıktan sonra Diana bu küçük yığını kolaylıkla tutuşturdu.

"Bütün kız izciler onun gibi olsaydı kesinlikle katılırdım," diye mırıldandı Nim.

"Peki o yeşil üniformayı giyer miydin?"

Nim öğürür gibi yaptı. "Aman neyse."

Diana ormanda tavşan olduğunu iddia etti ve bunları avlama teklifinde bulundu ama Nim vejetaryendi ve kimse kendini, bu kadar vahşi bir eyleme girişecek kadar aç hissetmiyordu. Benzin istasyonundan aldıkları abur cuburdan geriye kalanları yediler ve yanan ateşin çatırtıları eşliğinde kendilerini ısıttılar.

"Çok yorgunum," dedi Alia sonunda. "Ama uyuyabilir miyim bilmiyorum."

"Biz Theo'yla birlikte bu gece dışarıda yatacağız," dedi Jason. "Siz arabada kalabilirsiniz."

"Bu hiç hoşunuza gitmeyecek, biliyorum," dedi Diana. "Ama sanırım hem Theo'yu hem de Nim'i kontrol altında tutmamız gerekiyor."

"Benim için önemli değil," dedi Nim. "Bir daha o şeyin kafama girmesini istemiyorum."

Theo ürperdi ve başıyla onayladı.

"Theo için battaniyeyle birlikte bir şeyler uydurabiliriz," dedi Jason. Bir an duraladı. "Nim üzerinde kemendi kullanabilir misin?"

Diana'nın parmakları, kalçasına bağlı olan ipin altın düğümlerini okşadı. "Aslında bu o şekilde kullanılmıyor. Bu kemendin kıvrımlarına uzun süre bağlı kalıp deliren insanlar olduğunu duymuştum."

"Neden?" diye sordu Alia.

"Hiç kimse hakikatle bu kadar uzun süre yaşayamaz. Bu çok fazla."

"Kesinlikle," dedi Nim. "Jason sanki her an kafası patlayacakmış gibi görünüyordu."

"Nim!" dedi Alia. Gerçekten de özellikle bu arı kovanına çomak sokmak zorunda mıydı?

Fakat Diana sadece Jason'ın gözlerine baktı ve "Bu benim hatamdı. Kendi rızası olmadan bir müttefikim üzerinde bunu kullanmamalıydım. Bu bir daha olmayacak, söz veriyorum."

Jason bakışlarını kaldırdı ve Alia kendini sanki özel bir şeye tanık oluyormuş gibi hissetti. "Sana söylemeliydim. Bana bu şansı verdin ama ben kullanamayacak kadar korkak davrandım." Biraz sonra sanki bir kamp ateşinin etrafında oturduklarını hatırlamış gibi oldu. "Hepinize söylemeliydim. Annem ve babamın, gücümün nereden geldiğine, bu gücün soyumuza dayandığına ve bir şekilde babamı es geçmiş olduğuna dair bazı teorileri vardı ama... ben buna hiçbir zaman pek inanmadım."

"Yani bu şey," dedi Nim, kemendi işaret ederek. "Yani bu insana zorla gerçeği mi söyletiyor?"

"Evet," dedi Diana.

"Bunu daha önce kullandın mı?" dedi Jason.

"Hayır," diye itiraf etti Diana.

Jason tek kaşını kaldırdı. "Ya işe yaramasaydı?"

Diana'nın dudaklarının ucunda hafif bir gülümseme belirdi. "Ben gerçeği istiyordum. Bunu elde edecektim."

"Ama nereden geldi bu?" dedi Nim. "Nasıl yaptın bunu?"

"Ben yapmadım. Bu, Hestia'nın ateşinde dövülmüş bir eğirme makinesinde, Gaia'nın ilk ağacından elde edilmiş liflerle Athena tarafından örüldü."

Birkaç gün önce olsa Alia buna gülerdi fakat birkaç kindar savaş tanrısıyla birbirine girdikten sonra alay etmeye hiç de niyeti yoktu.

"Ne fark eder ki?" dedi Theo. "Muhtemelen eBay'den bir tane alabilirsin."

"Orası hangi tarafta?" diye sordu Diana.

Theo ağzını açtı. Kapadı. "Güzel bir soru."

"Yani bu esasen organik, yerel kaynaklı bir süper ip," dedi Nim. "Athena savaş tanrıçasıdır, değil mi?"

"Athena savaş tanrıçasıdır ama aynı zamanda bilgi tanrıçasıdır ve bilginin arayışı da temel olarak..."

"Hakikatin arayışıdır," dedi Jason.

Diana başıyla onayladı. "Ve tıpkı hakikat gibi, kement de değiştirilemez ya da bozulamaz. Sanırım bu yüzden onu Phobos'a karşı kullanabildim. Onun hakikati, Phobos'un telkin ettiği dehşetin olmadığı şekilde gerçek."

"Hiçbir şey yok edilemez değildir," dedi Nim.

Diana kemendin bir kıvrımını elinin etrafına sardı ve ipi ateşe doğru fırlatarak bir kıvılcım demetini havaya kaldırdı.

Alia bir an soluksuz kaldı ama kement alev almadı. Şekli bozulmamış bir halde, berrak suyun içinden görülebilen bir taş misali alevlerin arasında öylece durdu.

Diana kemendi geri çekti ve Nim'e verdi. "Gördün mü?" dedi.

Nim bağırdı. "Isınmamış bile!"

"Bunu denemeliyiz!" dedi Theo.

"Ateşe atlamayı mı?" dedi Nim. "Kesinlikle dene."

"Kemendi, *Nim*."

"Kement oyuncak değildir," dedi Diana.

"Haydi ama," dedi Theo. "Hepimize tek bir soru. Doğruluk mu cesaret mi oyunu gibi."

"Bilemiyorum..." dedi Alia.

"Lütfen?" diye yalvardı Nim.

"Gerçekten Theo'yla aynı fikirde misin sen?"

"Merak ediyorum! Hem Jason da bundan kurtulmayı başardı."

Jason başını iki yana salladı. "Buna bulaşmayı hiç istemezsiniz. Ben kemendin gücünü hissettim ve bundan hiç hoşlanmayacaksınız."

"Yani sen bununla başa çıkabilecek kadar güçlüydün ama biz değiliz mi demek istiyorsun?" dedi Theo, ses tonu hafifti ama Alia sözlerindeki gerilimi hissedebiliyordu.

"Demek istediğim bu değildi."

"Haydi ama Diana," dedi Theo. "Yapalım."

Diana bir an tereddüt etti ve Alia onun, o an için Theo'nun gururunu ne denli bir kenara koyduğunu bilip bilmediğini merak

etti. Diana, "Tamam ama sadece bir saniyeliğine," dediğinde hafifçe, minnettar bir ifadeyle iç geçirdi.

"İlk önce ben!" diye bağırdı Nim.

"Ama ben..." diye itiraz etti Theo.

"İlk ben söyledim ve Kutsal İlk Ben Söyledim Benimdir kuralları çerçevesinde birinci sıra benimdir."

Theo gözlerini devirdi. "Haydi bakalım," dedi. "Umarım o şey senin o küçük beynini eritir."

Diana kendini tuttu ve kemende bir ilmek şekli verdi. "Emin misin?"

Nim başını salladı. "Yolla bakalım."

Diana ipi Nim'in başından omuzlarına doğru kaydırdı.

Bir anda Nim'in gözleri bomboş bakmaya başladı. Nim ağzı açık halde, dimdik oturdu.

"Nim?" dedi Alia.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye cevap verdi Nim. Sesi tuhaf bir şekilde resmiydi.

"Hımm... ne sorsak?" dedi Alia. "Çabuk olun!"

Diana kaşlarını çattı. "Emin değilim. Daha önce hiç kimsenin bu şekilde tepki verdiğini görmemiştim."

"Amerikan Tarihi dersi final sınavında kopya çektin mi?" dedi Alia.

"Sistem yozlaşmış. Düzeni bozmak benim görevimdi."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Alia.

"*Dooooğruyu* söylemeliyim," dedi Nim. "Birden fazla renkte dudak *parlatıcııının* olmalı."

Alia Nim'in koluna vurdu. "Çok kötüsün."

"Ben en iyisiyim. Gördün mü bak? Gerçek. Ayrıca bana bu kadar sıkıcı bir şey sorduğuna inanamıyorum. Tabii ki tarih dersi finalinde kopya çektim. Bay Blankenship berbat bir hoca. Eğer o beni dersinde sıkıntıdan öldürmek istiyorsa, o salak sınavında kopya çekmeme razı olması gerekir."

"Sana başka ne soracaktım ki? Alicia Allen'ın dolabına tıraş kremi koyan sen miydin?"

"Evet ama bunu yapmamın sebebi beni hasat festivalinde öpmesi ve sonra hiç öyle bir şey yaşanmamış gibi davranıp bütün arkadaşlarıma lezbiyen olduğumu söylemesiydi." Nim elleriyle ağzını kapadı.

Alia ona baktı. "Ciddi misin sen?"

"Ben... ben bunu söylemek istemedim." Nim'in gözlerinde hafif bir panik ifadesi belirdi. "Ben..." Alnında terler belirdi ve kesik kesik soluk almaya başladı.

Diana ipi bıraktı. "Üzgünüm! Seni uyarmıştım."

Nim'in vücudundan bir ürperti geçti. "Çok tuhaftı."

"Alicia Allen mı?" dedi Alia. "Gerçekten mi? Hep o kızın ne kadar korkunç biri olduğundan bahsedersin. Yüzü sansara benziyor demiştin."

Nim kaşlarını çattı. "O rezil arkadaşlarıyla olmadığı zamanlarda aslında biraz insan gibi olabiliyor. Bilemiyorum. Bizim okuldaki kızların birçoğu pek ilgi göstermiyor, tamam mı? Lezbiyenleri seçme gibi bir şansım yok."

"Sıra bende!" dedi Theo.

Jason yerden bir çubuk aldı ve ateşe doğru uzattı. "Bu kötü bir fikir. Bence durmalıyız."

Theo dizleri üzerinde süründü ve arkası alevlere dönük bir halde Diana'nın önünde durdu. "Hazırım."

Alia, Jason ve Diana arasındaki bakışmayı gördü. Jason belli belirsiz bir şekilde başını salladı. Gerçekten de Theo'nun incineceğini mi düşünüyordu? Yoksa Theo'nun söyleyebileceği şeylerden mi çekiniyordu?

Diana bunu bir an düşündü, ardından kemendi Theo'nun bedenine geçirdi.

Alia, ona soracak aptalca bir şey bulabilmek için zihnini taradı. Ne sormak istediğini biliyordu ama ikisi yalnız olsalardı bile bunu sormaya cesaret edemezdi. *Beni Jason'ın sinir bozucu küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak gördün mü hiç? Görebilir misin?* Bunları düşünmek bile yanaklarının alev alev yanmasına neden olmuştu.

Fakat Alia henüz düşüncelerini bir düzene sokamadan Nim, "Müzeye saldırmaları için o Almanlara sen ya da baban mı haber verdi?" dedi.

"Nim!" dedi Jason sertçe ama Diana ipi geri çekmek için herhangi bir harekette bulunmadı.

"Elbette hayır," dedi Theo, şaşkın bir yüz ifadesiyle. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum ben."

"Peki ya baban?" dedi Nim sertçe.

"Hayır!" diye bağırdı Theo.

Alia kaburgalarının altındaki minik bir gerginlik düğümünün çözüldüğünü hissetti.

Theo ipi üzerinden çıkarıp bir kenara bıraktı. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebildin sen?"

"Bunu hepimiz düşünüyorduk," dedi Nim. "Baban tam zamanında ortadan kayboldu."

Theo topukları üzerinde geriye doğru sallanarak onlara irileşmiş, incinmiş gözleriyle baktı. "Gerçekten de böyle bir işe karışmış olabileceğimi mi düşündünüz?" İncinmiş bakışlarını Alia'ya çevirdi. "Sana zarar verecek insanlara yardım edeceğimi mi düşündün?"

Alia şiddetle başını salladı. "Hayır! Ben..." Alia neye inanmıştı? Ayaklı felaket olduğuna. Eğer Theo ya da babası ondan kurtulmak isteseydi, bu konuda tamamen haklı olurlardı.

"Jason'ın güvenlik ekibinde casuslar var," dedi Diana nazikçe. "Keralis Laboratuvarları içindeki muhbirler. Kimse ne düşüneceğini bilemedi."

"Peki ya sen, Jason?" diye sordu Theo.

Jason eliyle yüzünü ovuşturdu. "Farkına bile varmadan birilerine bilgi vermiş olabilirsin."

"Yani ben kötü değilim, sadece beceriksizim, öyle mi?"

"Theo..." diye söze başladı Jason. Fakat Alia'nın içinde, söyleyeceği şey her neyse durumu daha kötü bir hale getireceğine dair bir his vardı.

"Sıra bende!" diye ağzından kaçırdı Alia. Hepsi birden ona baktılar. "Kement için," diye devam etti. "Kemendi bana dola, Diana."

"Ciddi misin?" dedi Jason.

Diana bir an tereddüt etti ama Alia'nın gözlerindeki yalvaran ifade işe yaramış olmalıydı çünkü başını kuşku dolu bir şekilde sallayarak, "Pekâlâ," dedi.

"Harika!" dedi Alia sahte bir hevesle. "Ama sadece tek bir soru." Fısıltıyla, "Nim, yardım et bana," dedi.

"Bendesin," diye mırıldandı Nim.

"Bu konuda emin misin?" dedi Diana.

Kesinikle hayır. Neden konuyu değiştirmek için başka bir yol düşünmemişti? *Yaratıcı bir dans. Peki ya Mets'in durumu ne olacak?* Gerçekten de seçenekler sonsuzdu.

Diana kemendi omuzunda usulca ilmek haline getirirken Alia sakin görünmeye çalıştı. Kemendin tenine değen iplikleri soğuktu ve Alia üzerine tuhaf bir hafifliğin çöktüğünü hissetti. Her şeyden korktuğu için kementten korktuğunu anladı. Dünyadan, Theo'nun, Nim'in ya da Jason'ın korkmadığı bir şekilde korktuğunu fark etti. Mesela Nim'i seviyordu ama onun insanlarla kolayca arkadaş olabilmesine içerliyordu. Nim'in ondan sıkılacağından, onunla arkadaş olmak istemeyeceğinden, ondan daha eğlenceli biriyle maceralara atılacağından korkuyordu. Ona son birkaç gündür yaşattığı travma yüzünden Alia'yı asla affetmeyeceğinden korkuyordu. Alia'nın bunca sıkıntıya değmeyeceğini düşünecekti. Bütün bu gerçekler bir saniyede aklından geçmişti, bu kadar açık ve net olmaları korkunçtu. Kendi kendine söylediği her bir ufak yalan, altındaki korkunç ama serbest kalmış bir şeyleri ortaya çıkarıyordu.

Alia Nim'in soru sormak üzere ağzını açtığını gördü ama Theo, "Şimdiye dek yaptığın en utanç verici şey ne oldu?" dedi.

"Ah, buna vereceği cevabı biliyorum," dedi Nim rahatlıkla. "Spor salonunda bayılmıştı."

Alia ona katılmak üzere dudaklarını araladı ama bunun yerine, "Theo'ya bir aşk mektubu yazmıştım," dedi.

"Ne?" diye bağırdı Nim.

"Ne?" diye haykırdı Jason.

"Ah," dedi Theo, hafiften sersemlemiş gibiydi. Yoksa tamamen dehşete mi kapılmıştı? Bunu anlayamadı.

Diana kemendi çözmek üzere öne doğru eğilmişti bile.

Alia inkâr belirten bir şeyler söylemek istedi. Dudakları "Şaka yapıyorum" diyebileceği kelimeleri oluşturmaya çalıştı ama bunun yerine kendi sesiyle, "On üç yaşındaydım. Pembe, prensesli bir kırtasiye kâğıdına yazmıştım ve parfümüm olmadığı için üzerine limon kokulu mobilya cilası sıkmıştım. Mektubu kitaplarından birinin arasına koymuştum."

Bu, yakın zamanlarda yaşadığı ölüm tehlikeleri de dahil olmak üzere, hayatının kesinlikle en berbat anıydı. Diana ipi Alia'nın başından çıkarmak üzere çekti ama yeterince hızlı bir şekilde çıkaramadı. İp saç örgülerinde kıvrıldı ve Alia alev ateş yanan yanaklarıyla ayağa kalktı.

Buracıkta öleceğim, diye düşündü. Gözleri Nim'in buruşturduğu yüzünden Jason'ın çarpık suratına, oradan da Diana'nın endişe dolu bakışlarına kaydı. Theo'ya bakmak istemedi. Çünkü yeryüzü ona bir cömertlikte bulunup da hemen oracıkta açılıp onu yutmayacaktı ve Alia öylece bulunduğu yerde ölmeyecekti. Theo'ya baktığı her seferinde onu yakıp kavuracak bu utançla yaşayacak, tıpkı o notu ona verdikten aylar sonra hissettiği gibi hissedecekti.

Theo o zamanlar on beş yaşındaydı, çalı fasulyesi gibi zayıftı, mükemmeldi ve Alia ona, o sıralar kendisine kaçınılmaz gelen bir şekilde deli oluyordu. Theo ödevini yaparken kendi kendine Portekizce bir şeyler mırıldanırdı ve Alia bunun gördüğü en sevimli şey olduğunu düşünürdü.

Alia notu süslü bir şekilde imzalayıp Theo'nun matematik kitabının sayfaları arasına yerleştirdikten sonra duyduğu sevinç evde yatak odasına çıkana dek sürmüştü. Daha sonra paniğe

kapılmıştı. Koşarak oturma odasına gitmişti ama Theo çoktan masaya geri dönmüştü ve artık yaptığı şeyi geri almanın imkânı yoktu. Sonunda Theo kitaplarını toplamış, hepsini çantasına doldurmuş ve dışarı çıkmıştı, bu sırada Alia öylece oturmuş, kusacağından emin bir şekilde Fransızca fiil çekimlerine çalışıyor gibi yapmıştı. Mektubu ertesi gün okul çıkışında almayı denemişti ama matematik kitabını açtığında mektup çoktan gitmişti.

Alia o an hissettiği o korkunç, mide bulandırıcı utancı asla unutamazdı. Özellikle de şimdi hepsini yeni baştan hissederken.

Theo hiçbir zaman hiçbir şey söylememişti ama o günden sonra bir daha hiç Alia'yla aynı odada yalnız kalmamıştı. Ya da belki de öyle bir şey yoktu ve tüm bunlar Alia'nın hayal ürünüydü. Alia hiçbir zaman emin olamamıştı. Fakat son birkaç ay hiçbir şey yokmuş gibi davranmak için harcadığı büyük çaba onu tamamen bitkin düşürmüştü. Daha sonra Theo yaz tatili için babasıyla São Paulo'ya gitmiş, bu sırada Alia ve Jason da Martha'nın Bağı'nda kalmışlardı ve Alia neredeyse tamamen rahatlamıştı. Theo geri döndüğünde aşağı yukarı on beş santim uzamıştı, yüzünde tek tük beliren sivilceler de yok olmuştu. Artık insan gibi bile görünmüyordu. Ve Alia tamamen aynı görünüyordu.

Alia, nemli tişörtünü düzeltti. "İşte," dedi. "Başıma gelen en kötü şey buydu."

"Alia," dedi Theo, şimdi ayağa kalkmıştı. "Önemli değil. Gerçekten de bu harika bir şey."

Theo onu görmezden gelmiş, onunla alay etmişti... ama şimdi bir de ona acıyor muydu?

"İyi geceler millet!" dedi Alia zoraki bir neşeyle ve Diana'nın kendisine "Alia!" diye seslenişine aldırmadan sendeleyerek patikaya doğru gitmeye başladı.

Alia tepeyi tırmanmaya başladı, gözyaşları boğazını tıkıyordu. Bunun sebebi duyduğu utanç değildi. Anıları değildi. Bunlarla birlikte gelen her şeydi, kendisiyle ilgili kurduğu bütün nefret

dolu düşünceler kafasının içinde bir koro oluşturmuştu. Kement tıpkı günü geçirmek için kullandığınız, her türlü aldatıcı dış görünümü, düşmemek için gösterdiğiniz bütün çabayı sıyırıp atan bir aynaya bakmak gibiydi. Ve sonra geriye sadece *siz* kalıyordunuz. Fazlaca küçük göğüslerle. Fazla büyük bir popoyla. Fazla solgun bir tenle. Fazla eski kafalı, fazla tuhaf, insanların etrafındayken fazla sessiz bir şekilde. Kement vücudunu sardığı sırada Alia, Nim ile Theo'nun arasının iyi olmadığına sevindiğini anlamıştı çünkü Nim, Alia'nın hiçbir zaman olamayacağı kadar komik, atak ve ilgi çekici biriydi. Alia, onca alevin karşısında kor halinde, kümelenmiş bir ateşken Nim parlak bir ateş topu gibiydi. Theo'nun günün birinde Nim'e bakıp onu isteyebilecek, onu tercih edebilecek olması düşüncesi Alia'nın her ikisinden de biraz nefret etmesine, kendindense daha da çok nefret etmesine neden oluyordu.

Alia yavaşça ilerleyerek Fiat'ın arka koltuğuna geçti ve arabanın kapısına doğru tortop vaziyette oturdu. Hâlâ camdan yıldızları görebiliyordu fakat artık kendini sadece küçücük hissediyordu.

Bir süre sonra Nim'in kapıyı açtığını ve sürücü koltuğuna geçtiğini işitti. "Uyanık mısın?" diye fısıldadı Nim.

"Evet," diye yanıt verdi Alia. İçinden numara yapmak gelmiyordu.

"Ne gösterdi sana?"

Alia bir an için Nim'e baktı. Nim yüzü ileriye dönük, bakışları ön cama odaklanmış vaziyette oturuyordu. Belki de bu şekilde, karanlıkta, birbirlerinin gözlerine bakmak zorunda kalmadan konuşmak daha kolaydı.

Alia sırtını cama dayadı. "Esasen ufak tefek, kıskanç bir pislik olduğumu. Ya sana?"

"Bir korkak olduğumu."

"Saçma. Sen tanıdığım en cesur insansın. Bir okul dansına jartiyerle birlikte şort giymiştin."

"O görünüm işe yaramıştı."

"Söylediğim gibi."

Alia, Nim'in koltuğunda kıpırdandığını işitti. "O kadar yüksekten atmama rağmen, eve hiç kız atmadım. Annem ile babama o konuda herhangi bir imada bile bulunmadım. Bunu yaparsam her şeyin yerle bir olmasından korkuyorum."

Alia şaşkın bir halde gözlerini kırpıştırdı. Nim'in, kendini hazır hissettiğinde annesi ve babasına her şeyi söyleyeceğini düşünmüştü. Alia'nın tanıdığı en sevgi dolu ailelerden biri onunkiydi. "Bence bu doğru değil."

"Doğru olup olmaması önemli değil. Bana doğruymuş *gibi geliyor.*"

Alia bir an tereddüt etti. Tırnaklarını avucunun içine batırdı. "Benden sakın vazgeçme, olur mu?"

Nim koltuğunda döndü ve simsiyah saç tutamını yüzünden geriye itti. "Ne?"

Alia kendini Nim'in bakışlarıyla buluşmak için zorladı. "Kaynağa gittiğim zaman her şey değişecek. Artık dışarı çıkmaktan korkmayacağım. Her şey daha iyi olacak. Daha çok partiye gideceğim. Ne istersen yapacağım."

"Alia, sabahlara kadar depolarda verilen partilere katılmaya başlasan da, yapmayı istediğin gibi odanda kalıp hücre yuvarlarına baksan da benim için fark etmez. Dünyaya karşı her zaman sen ve ben olacağız."

"Neden?"

"Çünkü diğer insanlar beş para etmezler ve bunun doğru olduğunu bilmen için büyülü bir kemende de ihtiyacın yok."

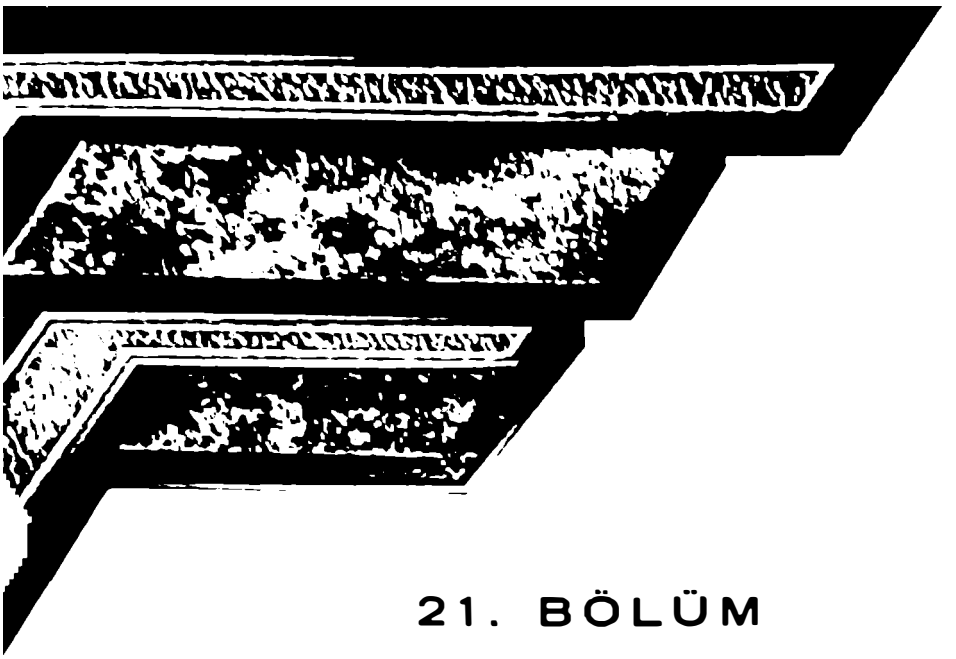
Alia güldü, duyduğu utanç ve acı silinip gitti. Bir anda gerçekten uykuya dalabilecekmiş gibi hissederek gözlerini kapadı.

"Alia," diye mırıldandığını işitti Nim'in.

"Hımm?"

"Üzerine alınma ama bu şimdiye dek çıktığım en berbat tatil."

Yorgunluk galip gelmeden önce Alia, "Sana Büyük Kanyon'a gitmemiz gerektiğini söylemiştim," demeyi başardı ve kendini, uykunun o derin denizinde sürüklenmeye bıraktı.

21. BÖLÜM

Diana, tekrar alev almayacağından emin olmak için kamp ateşinin korları üzerine toprak attı ve Alia'dan özür dileyip dilememesi gerektiğini merak etti. Alia koşarak tepeyi tırmandıktan sonra, gergin bir sessizlik içinde uzun süre boyunca hepsi birbirine bakmışlardı, Theo beceriksizce ateşin kenarında ayakta duruyordu.

"Sizce ben..." deme cesaretini göstermişti Theo.

"Hayır," demişti Nim. "Bırak da bu olayı üzerinden atsın ve asla yaşanmamış gibi davransın."

"Ama..."

"Nim haklı," demişti Diana fakat kendisi de Alia'nın peşinden gitmek istemişti. O da kendi payına düşen utançları yaşamış, her zaman en yavaş, her zaman en sona kalan, onların dünya algılarından dışlanmış biri olarak annesinin ve Amazon kardeşlerinin peşinde gezmişti. Gururu incindiğinde o da kendisine hatalarının anımsatılmasını istemezdi. Kayalıkların tenhalığını isterdi. Acısı azalana, tamamen silinecek kadar küçülene dek yalnız kalmak isterdi. "Onu kendi haline bırak yeter."

Jason başını kaldırıp Theo'ya baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Sana *aşk* mektubu mu yolladı?"

"Önemli bir şey değildi."

"Nasıl oldu da bundan bana hiç söz etmedin?"

Theo ellerini cebine sokmuştu. "Sadece çocuktu. Onu utandırmak istemedim."

"Neden o aptal soruyu sordun ki ona?" dedi Nim huysuz bir şekilde.

Theo omuzlarını kulaklarına dek kaldırdı. "Aptalca bir şey söyleyecek sandım, mesela çok fazla meyveli panç içip kampta ranzasına kustuğunu falan anlatacak diye düşündüm."

"Bu çok belirgin bir olay gibi geldi bana," dedi Diana.

"Evet, yani bu herkesin başına gelebilir. Biraz dinlenmemiz gerekmiyor mu? Yarın büyük gün, ha? Mistik arınma falan?"

"Ben arabaya dönüyorum," dedi Nim. "Alia'nın yalnız başına kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum ama burada daha fazla kalırsam Teo'yu gölün içinde boğmaya çalışabilirim."

Nim tepeyi tırmanmıştı fakat boş cips paketlerini ve gazoz şişelerini toplayıp ateşi söndürdükleri sırada Diana'nın aklı hâlâ Alia'daydı. Kemende ve yapabileceği şeylere dair anlatılanlar çok değişken olmasına ve ne bekleyebileceğini bilememesine rağmen yine de kendini suçlu hissediyordu.

Ölümlülerin bu tür şeylerle oyalanmaması gerekiyordu ve annesi Diana'nın kutsal bir silahla parti oyunları oynadığını bilseydi çok kızardı. Ancak Diana bunun, annesinin en son kızacağı şeyler arasında olacağını tahmin ediyordu. Başparmağını altın iplikler üzerinde gezdirdi, o dokununca kement hafifçe parıldadı. Kement ona tuhaf bir şekilde arkadaş gibi, sanki onlarla yolculuk eden bir yoldaşmış gibi gelmişti. Bu silah, soğuk bir odada camın ardında durmamalıydı. Bir keresinde bir yerlerde, parıltılarını korumaları için takılmaları gereken mücevherler olduğunu okumuştu. Diana elinde olmadan bileziklerin, kemendin, hatta hâlâ cebinde duran kalptaşının bile kilit altında tutulmaması gereken hediyeler olduklarını düşünüyordu.

Başını kaldırıp baktığında, Jason'ın onu incelemekte olduğunu gördü. "Ne düşünüyorsun?"

"Neden sordun?" diye sordu Diana, tepeyi tırmanmaya başladıklarında ayağa kalkıp ellerindeki toprakları deri pantolonuna sildi.

"Onu düşündüğünü umuyor," dedi Theo gülerek.

Jason Theo'yu hafifçe itti ve Theo neredeyse sendeleyerek bir ağaca çarptı.

"Hey!" dedi Theo. "Tepki verirken sözcük kullan!"

Diana Jason'a çabucak bir bakış attı. Jason'ın çenesi dimdikti, omuzları her zamanki gibi kaskatıydı. Merak ettiği şey gerçekten de bu *muydu*? Yoksa Alia'nın da dediği gibi, Theo sadece Theo'luk mu yapıyordu?

Diana boğazını temizledi. "Yarın bizi bekleyen şeylerin neler olabileceğini düşünüyordum," dedi. "Olayın sadece kaynağı bulmak gibi kolay bir şeyden ibaret olacağını sanmıyorum. Bizi bekleyen şeylerin neler olabileceğini bilmiyoruz."

"Elbette biliyoruz," dedi Theo, bir ağaç dalına vurarak. "Biz kaynağa gideceğiz, Alia iyileşecek. Sonra da Dünyayı Kurtardık zafer dansımız için en uygun seçim üzerinde biraz tartışacağız."

"İyimserliğin gerçekten hoşuma gidiyor," dedi Diana.

"Ben de senin tek damla ter dökmeden bir arabayı başının tepesine kaldırabilme ve bunu yaparken bir içim su gibi görünebilme yeteneğine hayranım," dedi Theo onu başıyla selamlayarak.

"Neden içimde bunun düşündüğün kadar kolay olmayacağı gibi bir his var acaba?" dedi Jason.

"Çünkü sen bardağın yarısını boş gören türde birisin."

"Sen her-şey-yoluna-girecek-girmezse-başkaları-icabına-bakar diyen türde biri olduğun için mi acaba?"

"Bu hiç de adil değil."

"Ben ciddiyim, Theo. Bu iş kötüye giderse sistemi yeniden başlatmak ya da yeniden yüklemek falan gibi bir şansın olmayacak."

"Yeniden kurmak demek istedin herhalde. Ayrıca benim bir tür hain olduğumu düşünmüş olmana rağmen, kaygılandığını bilmek iyi oldu."

"Theo..." diyecek oldu Jason.

Theo Jason'ın sırtına vurdu. "Anlıyorum, tamam mı? Sadece bana biraz daha güvenin. Siz benim ailemsiniz. Babamın olduğundan daha çok hem de. Ayrıca ben olmasaydım bir dağın tepesinde eşeğe biniyor olurdunuz."

"Eşek daha az konuşurdu," dedi Jason.

"Muhtemelen daha da güzel kokardı," dedi Theo.

Bu gerçekten bu kadar basit miydi? Bir şakalaşma, sırta hafifçe vurma, özür dilenmeden affedebilme mümkün müydü? Diana, Theo'nun düşünmeden ettiği sözler karşısında Jason'ın öfkesini, Jason'ın onu kolayca gözden çıkarması karşısında Theo'nun tepkisini görmüştü. Fakat ikisi de bunların hiçbirinden söz etmedikleri için oldukça mutlu görünüyorlardı. Erkekler tuhaf varlıklardı.

Diana, Jason ve Theo'yu, arabanın karşısındaki açıklıkta eğreti kamplarını kurmaları için yalnız bıraktı. Fiat'ın camlarından, Alia ve Nim'in çoktan uykuya dalmış olduklarını görebiliyordu. Onları uyandırmaktan istemiyordu hiç.

Düğüm atılmış iki çorapla Nim'in ellerini bağlarken ona, "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Önemli değil," dedi Nim uykulu bir halde. "Suçiçeği olduğumda annem ellerime fırın eldivenlerini bantlamıştı."

Diana çiçekler ve bulaşıcı hastalıkların arasında nasıl bir alaka olabileceğinden emin değildi ama bu sözler üzerine nazikçe bir mırıltı çıkardı.

Diana ön koltukta kıpırdandı ve gecenin sessizliğini dinleyerek kendine rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Uyumak istiyordu ama arabanın içi inanılmaz sıkışıktı ve zihni tamamen devreden çıkmak istemiyordu. Koşuya çıkmanın ona faydası olabilirdi.

Diana elinden geldiğince sessiz bir şekilde dışarı sıvıştı. Açıklığın öteki ucunda biri yüksek sesle horluyordu ve sesin

tınısından anladığı kadarıyla bu kişi Theo'ydu. Diana gerindi, ardından şelalenin sesini dinlemek ve başka bir yol bulup bulamayacağını görmek için kayanın çıkıntısına doğru tekrar yürüdü.

Diana, Jason'ın da orada durup şelaleye baktığını görünce şaşırdı. Muhtemelen Theo'nun ellerini bağlamak için yine tişörtünü çıkarmıştı ve şelalelerden yükselen sis teninde boncuk boncuk olmuştu.

Jason, Diana'nın varlığını hissetmiş gibi keskin bir hareketle ona döndü.

"Özür dilerim," dedi Diana. "Seni gözlemiyordum. Uyuyamadım." Yani, belki de biraz gözlüyor olabilirdi. Jason'a bakmak hoşuna gidiyordu. Fakat Nim birçok kızın bunu yapmaktan hoşlandığını söylememiş miydi?

"Ben de uyuyamadım," dedi Jason. "Theo horluyor."

"Ben de işittim."

Jason başını çevirip şelalelere baktı. "Ya işe yaramazsa?" dedi sessizce.

Diana ona ne demek istediğini sormadı. "Kâhin yalan söylemez."

"O halde belki de hata yapmıştır. Kâhinlerin daha önce yanıldıkları görülmüştür."

"Bu yanılmaz."

Jason çanın yanındaki kayaya yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Devam etseydik oyuna sen de dahil olur muydun?"

"Kementle olan oyuna mı? Bilemiyorum. Ya sen?"

Jason kısacık, keskin bir kahkaha attı. "Kesinlikle hayır."

Diana Jason'ın hemen yanında, kayanın üzerine tünedi. "Söylediklerimde ciddiydim. Kemendi üzerinde kullandığım için üzgünüm."

Jason omuz silkti, teninin altındaki kaslar düzenli bir biçimde hareket etti. "Ne olduğumu, neler yapabildiğimi uzun zaman boyunca bir sır olarak sakladım. İnsanları uzakta tutmak artık bir alışkanlık haline geliyor."

"Bunu sana zorla yaptırmamalıydım. Hür iradeyle verildiğinde hakikat bambaşka bir anlama gelir."

Jason başını geriye atarak yıldızları seyretti. "İlk zamanlarda, annem ve babam diğer çocuklardan güçlü, onlardan daha hızlı olduğumu fark ettiler. Ve ben de kavga etmeyi severdim. Bir kabadayı olma yolunda ilerliyordum. Annem ve babam bana kendimi zapt etmeyi, kimseye zarar vermeme konusunda dikkatli olmayı öğrettiler. Ama bazen bu hissi, bu gücü kullanma, kendimi kanıtlama isteğini kanımda duyuyorum."

Diana şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Bu tam olarak, insanların dünyasından beklemesi gereken bir davranıştı. Ve işte Jason da kendisine Keralis soyuyla geçmiş olan şiddet dürtüsünün farkına varmıştı. Bunun etkisini azaltmak için mücadele vermişti.

"Kontrol meselesine bu kadar önem vermenin sebebi bu mu?"

"O da var. Ama aynı zamanda yetiştirilme tarzım da bunda etken. Annem Alia ve bana, paramızın bizi bir yere kadar koruyabileceğini öğretmiştir. İnsanlar bizim başarısız olmamızı, elimizde olanları hak etmediğimizi kanıtlamayı bekleyecektir."

"Bunun nasıl bir his olduğunu iyi bilirim," diye itiraf etti Diana.

Jason ona kuşku dolu bir bakış attı. "Bilir misin? Bu bizim için bir tuzak. Alia'yla her zaman çok daha iyi olmak zorundayız. Her zaman bir adım ileride olmak zorundayız. Ama hayatta güçlenip daha çok şey başardıkça, insanlar konumunun farkında olup olmadığından daha çok emin olmak istiyorlar." Başını arkasını hafifçe kayaya vurdu. "Bu çok yorucu bir şey. Ve bu kadar ihtiyat, büyük işler yapmaya pek fırsat bırakmıyor."

Belki de Diana düşündüğünden daha azını anlamıştı. Adadayken, başarısızlıklarının daha çok şey ifade ettiğini ama aynı zamanda başarılarının da kendisine ait olduğunu, yeterince hızlı koşarsa, yeterince sıkı dövüşürse, hızlı düşünürse kız kardeşlerinin, zaferlerini saygıyla karşılayacağını bilirdi.

Diana koluyla Jason'ın kolunu dürttü. "Aslında aptalca değildi. Uçakta söylediğin şey. Hepimiz başarıyı tatmak istiyoruz."

Jason ona bakmak için başını çevirdi. "Ya tatmaktan daha fazlasını istiyorsan?"

Bu sözlerdeki bir şeyler Diana'nın kalp atışlarını hızlandırdı. "Ne kadar daha fazlasını?"

"Bilmiyorum." Jason'ın bakışları tekrar gökyüzüne çevrildi. "Bir ısırık alırsın. Bir tane daha alırsın. Doyacağını nasıl anlarsın?"

Seni görüyorum, Toprağın Kızı. İhtişam dolu rüyalarını görüyorum.

"Öyleyse, Keralis Laboratuvarları'nı yönetme isteğin, annen ve babanın bıraktıkları miras..."

"Bıraktıkları miras," diye tekrarladı Jason ve acı bir kahkaha attı. "Bir yanımın, annem ve babamı öldüren kazaya Alia'nın güçlerinin sebep olduğuna inanmayı istediğini biliyor muydun?"

Diana derin bir nefes aldı ve koyu renk gözleri parlayan Jason'a baktı.

"Al sana gerçek," dedi Jason. "Michael'ı soruşturma konusunda bu kadar zorlamamın sebebi buydu. Ortada bir suikast, bir açıklama, tüm bunlara sebep oluşturacak bir şey olsun istiyordum. Büyük işler yapmayı istemek aptalca bir şey değilse bile bu aptalca. Ancak küçük çocuklar bu şekilde düşünürler."

Tek bir gecede bu kadar çok şeyini kaybeden birine neler olmazdı ki? Kim olsa biraz düzen, biraz kontrol isterdi.

"Ölümlerine bir anlam bulmak istedin," dedi Diana. "Bunda yanlış olan bir şey yok."

Jason yaslandığı kayadan ayrıldı ve yavaşça kayalığın kenarına doğru gitti. "Dünyayı yeniden yaratmaya çalıştım. Benim anlayabileceğim bir hale sokmaya çalıştım." Jason profilden gökyüzüne dönmüş vaziyette kollarını kavuşturdu ve Diana onu meyve bahçesinde yalnız başına, taştan yapılmış bir gözcü gibi nöbet tutarken gördüğü zamanı hatırladı. "Hâlâ da bunu yapmaya çalışıyorum."

"Bu yüzden şirketin kontrolünün sende olmasını istiyorsun."

Jason başını yana doğru kaldırdı ve bir kez daha yavaşça kayaya doğru yaklaştı. "Neden her zaman senin konuşman gerekirken sonunda ben konuşuyormuşum gibi hissediyorum?"

"Ben harika bir dinleyiciyimdir, ondan olabilir mi?" deme cüretini gösterdi Diana.

Jason güldü. "Seninle bir anlaşma yapalım. Sana yirmi soru soracağım. Sen de cevap vereceksin ve ben de kement olayı için seni bağışlayacağım."

Diana eliyle havada keskin bir hareket yaptı. "Yirmi çok fazla."

"On."

"Üç."

"Üç mü?" dedi Jason şaşkınlıkla. "Üç hiçbir şey!"

Diana onun ne soracağını bildiğini düşündü ve kim olduğuna, ne olduğuna dair gerçekleri ona söylemek için kendini hazır hissetti. Belki hepsini değil de bir kısmını söylerdi. Bu kadarını ondan zorla almıştı. Şimdi kendisi de geri verebilirdi.

Diana omuz silkti. "Masallarda hep üçtür. Üç dilek. Üç soru."

Jason iç geçirdi ve tekrar kayanın üzerinde Diana'nın yanındaki yerini aldı. "Tamam. Ama gerçeği söylemek zorundasın."

"Elimden geldiğince."

Jason beklentiyle ellerini birbirine sürttü. "Pekâlâ, Diana Prince, geldiğin yerde bir erkek arkadaşın var mı?"

Diana güldü. Beklediği hiç de böyle bir soru değildi.

"Hayır."

"Kız arkadaşın?"

"Hayır. Bu oyunda berbat olduğunun farkındasın, değil mi? İki soru etti bile."

"Ama..."

"Kural kuraldır. Tek soru hakkın kaldı, Jason Keralis."

Diana bekledi. Jason'ın bundan sonra ne soracağını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Çifte yıldızın hikâyesi nedir?"

Diana gözlerini kırpıştırdı. Şaşırmıştı. Geldiği yer hakkında soru sormayacak mıydı? Diana'nın halkı hakkında? "Onu hatırlıyor musun sen?"

"Evet ve bana bunu anlatmak istemediğini de biliyorum."

Diana kaşlarını çattı. "Ne düşündüğüm bu kadar kolay mı anlaşılıyor?"

"Belki de ben harika bir dinleyiciyimdir. Haydi bakalım. Hikâye."

Diana kayaya yaslanarak çamların arasından esen rüzgârın sesini dinledi. Bu paylaşacağı farklı bir sırdı. Bunun en sevdiği hikâye olduğunu itiraf etmişti zaten. Aptal gibi görünmek istemiyordu.

Gece göğünü inceledi. "Büyükayı'yı nasıl bulacağını bilir misin?"

"Büyükayı Takımyıldızı'nı mı?" dedi Jason. "Elbette."

Diana gökyüzünde bir yol çizerek parmağıyla gösterdi. "Şu kıvrımı izlersen, hemen yanında Arcturus'u göreceksin. Ve oradan da devam edersen, Boynuz ya da Azimech olarak bilinen yıldızı göreceksin. Azimech gökyüzündeki en parlak yıldızdır."

"Gözden kaçırması imkânsız."

"Ama onun bir sırrı var."

Jason dilini şaklattı. "Bu asla iyi bir fikir değildir."

"Asla," diye hak verdi ona Diana. "Azimech aslında, aynı kütle çekim merkezinin yörüngesinde dönen iki yıldızdan oluşur, bunlar birbirlerine o kadar yakındır ki ayırt edilmeleri olanaksızdır. Efsaneye göre bir zamanlar, kendi denginden başkasına yenilmeyeceğine ant içmiş, Zoraida adında büyük bir savaşçı varmış. Fakat kimse onu savaşta alt edemezmiş."

"Sanırım tam da burada kahramanımız devreye giriyor."

"Kahramanımız Zoraida. Fakat bir başka şampiyon onu alt etmeye çalışmış, tıpkı onun gibi gururlu ve güçlü bir adammış bu. Zoraida'yı yeneceğine ya da bu uğurda öleceğine ant içmiş ve böylece, kan kırmızısı bir şafak vakti bu iki savaşçı karşı

karşıya gelip çarpışmışlar, Zoraida'nın elinde çok güvendiği baltası, Agathon'un elinde de gün gibi parlayan kılıcı varmış." Diana, efsaneyi dile getireceği kelimeleri anımsayarak gözlerini kapadı. "Karşılaşmanın daha en başından, bu ikisinin birbirine uygun rakipler oldukları belli olmuş ve vadi, iki savaşçının birbirleri üzerine yağdırdıkları darbelerle yankılanmış. Saatler ve günler boyunca, hiç durmaksızın çarpışmışlar. Zoraida'nın baltası Agathon'un zırh eldiveni üzerinde parçalandığında ve Agathon'un kılıcı da Zoraida'nın kalkanı üzerinde kırıldığında bile savaşmaya devam etmişler, ikisi de elde edecekleri zaferden feragat etmek istemiyormuş."

"Kim kazanmış peki?"

Diana gözlerini açtı. "İkisi de kazanamadı. Ya da ikisi de kazandı. Olaya bakış açına göre değişir. Savaşırlarken, birbirlerine karşı duydukları saygı da büyümüş. Birbirlerine âşık olmuşlar ama güç bakımından ne kadar denkseler, inatçılık bakımından da o kadar denkmişler. İki savaşçı birbirlerinin kollarında can vermişler ve son nefeslerinde yeminlerini etmişler. Tanrılar onları, sonsuza dek kalabilecekleri, ikisinin de birbirinin ışığını azaltmayacağı, mağrur bir yalnızlık içinde kendi köşelerinde hüküm sürecekleri gökyüzüne yerleştirmişler."

"En sevdiğin hikâye *bu* mu yani?"

Jason'ın kaşları, artık Diana'nın ondan gelmesine alıştığı o şaşkınlık dolu ifadeyle kalktı.

"Evet," dedi Diana kendini savunurcasına.

"Çok ümitsiz bir hikâyeymiş. Romeo ve Juliet'i de sever misin sen?"

Diana dudak büktü. "Pek değil. Benedick ve Beatrice'i tercih ederim."

"Ama onlar ölmemişti!"

"Sonlarının ölüm olması ön şartım değil ki."

"Sadece hikâyeyi şenlendiren hoş bir unsur mu yani?"

Diana ellerini havaya kaldırdı. "Bu trajik bir aşk hikâyesi."

"Yani, kesinlikle *trajik* bir hikâye."

"Çok romantik. Denklerini bulmuşlar." Diana Zoraida'nın hikâyesini ilk duyduğu andan itibaren büyülenmişti. Bu hikâye sanki insanların dünyasının tüm tehlike ve çekicilikleriyle doluymuş gibiydi. Birini bu kadar arzu edip yine de inançlarına bağlı kalmak nasıl bir şey olabilirdi? Diana kalbini Agathon'a kaptırmış olsaydı pes mi ederdi yoksa yeminine sadık mı kalırdı? Belki de bu hikâye *biraz* melodramdı ama bu, hikâyeden vazgeçeceği anlamına gelmiyordu. Döndüğünde Jason'ı yine kendini seyrederken buldu. "Neden bana ada hakkında bir şey sormadın?" dedi. "Neden nereden geldiğim hakkında bir soru sormadın?"

Jason gülümsedi ve gamzesi yüzünde bir gölge oluşturdu. "Hür iradeyle verildiğinde hakikat bambaşka bir anlama gelir." Başını vadiye doğru salladı. "Sence şu dağın tepesi ne kadar uzaktadır?"

Diana güldü. "Haydi öğrenelim."

Bir kahkahayla birlikte, ikisi de hızla tepeden aşağı indiler, göleti geçtiler ve gümüşi ormanlık alana doğru gittiler.

Diana Jason'ın önüne geçti, devrilmiş bir ağaç kütüğünün üzerinden atladı, alçak bir dalın altından geçti, orman gözlerinin önüne serildikçe kalbi şen bir ritimle çarpıyordu. Diana ormanın ağaçları arasından çakıl taşı kaplı bir yamaca doğru geçti, toz gibi toprak ayaklarının altında bir çakıl taşı sağanağı halinde dağılırken koşmaktan çok kayıyordu. Arkasında bir yerde Jason'ın neşeyle haykırdığını işitti, ayakta durmakta zorlanıyordu ama her bir dakikasından büyük zevk aldığı belli oluyordu.

Şimdi açık bir alana varmışlardı, iri kaya parçaları ve fundalıklarla dolu alçak engebeli tepeler sert granit alanlarla yan yanaydı. Diana, Jason'ın düzenli ayak seslerini duydu ve biraz sonra Jason hemen yanında koşmaya, adımlarını onunkilere uydurmaya başladı. *Artık saklanmıyor*, diye düşündü Diana. Güldü ve Jason'ın tebessümü de karanlıkta bembeyaz parıldadı.

Diana ona bakmayı bıraktı ve koştu. *Bir yarışa kaybetmek için girilmez.*

Sandaletlerin toprağa vuruşunu, yıldızların tepesinde dönüşünü hissetti. Kendini belli bir tempoya sokma ya da dağın ne kadar uzakta veya yüksekte olduğu konusunda endişelenme zahmetine girmedi. Sadece koştu, bir geyiğin peşine düşmüş tazı misali, Jason'ın ayak sesleri onu daha da hızlandırdı fakat Diana korku duymuyordu, duyduğu şey yalnızca neşeydi. Kaybetmenin ne anlama geleceğini ya da bir prenses olarak nasıl davranması gerekeceğini düşünüp endişe etmek zorunda değildi. Düşündüğü tek şey yarıştı, kazanma arzusuydu, ikisi de kayalık bir suyolunun üzerinden atlayıp tepenin dimdik eğimini tırmanmaya başladıklarında Diana'nın çılgınca çarpan kalbinin ritmi Jason'ınkine uyuyordu. Biraz sonra dikenlerle dolu bir fundalığı ve mis kokulu bir çam ağacını geride bıraktılar ta ki... ileride, üzerini yabani otların kapladığı ve ağaç köklerinin delik deşik ettiği, güçlükle seçilebilen eski bir patikaya varana dek koştular.

Ayakları patikayla buluşunca Diana zafer duygusuyla haykırdı, ağaçların daha seyrek olduğu, gövdelerinin rüzgârın etkisiyle eğilip bükülmüş olduğu yere doğru daha da hızla koşmaya başladı. Bu ağaçlar, çılgınca bir dans esnasında öylece donup kalmış, karmakarışık saçları coşkunlukla öne doğru atılmış, sırtları yaşadıkları esriklikle geriye doğru kavislenmiş ya da yalvarırcasına eğilmiş, Diana'yı dağın tepesine götürecek olan profesyonel dansçılardan oluşan kadınlara benziyorlardı.

Koş, diyordu ağaçlar, *çünkü ayaklarının kök salmasına izin verirsen halin bizim gibi olur.* Fakat bu, Diana'nın kız kardeşlerinin seçmiş oldukları hayat değil miydi? Tek bir yere bağlanıp kalmış, güvende ama zamanın dışında kalmış, hiçbir zaman gelemeyecek bir savaş için hazırlanan kadınların hayatı.

Diana bir virajı döndü ve tepenin zirvesini tam karşısında gördü, zirve noktasının yakınında küçük bir tapınak vardı, bir Meryem Ana tasvirinin etrafı solmuş çiçekler, şekerleme paketleri gibi ufak tefek adaklarla çevrilmişti. Diana burada ta-

pınaklar, tanrıların isimlerinin zikredildiği, kapkara ve sonsuz gökyüzünün altında dualaların edildiği kutsal yerler olduğunu içten içe çok iyi biliyordu.

Diana adımlarını daha da büyüterek olağanüstü bir hızla koşmaya başladı ve tapınağın yanından geçip dağın tepe noktasına ulaşırken bir çığlık atarak ellerini zafer ifadesiyle havaya kaldırdı.

Jason da onun arkasından geldi, geriye kalan birkaç metreyi hafif tempoda koştu. Elleri dizlerinde öne doğru eğilirken soluksuz bir halde kahkaha atıyordu. "Böbürlenmen hiç de hoş değil," dedi nefes nefese.

Diana güldü. "İddiaya girmeliydik."

Karşısındaki vadiden, uzaklardan görünen Taygetus'un zirvelerine, siyah ve gümüşi tonlara bürünmüş dünyaya, yıldızlardan oluşan simsiyah bir kubbe olan gökyüzüne baktı. Gökyüzü sanki denizler ya da bariyerler tarafından engellenmeksizin sonsuza dek uzayıp gidiyormuş gibiydi, keşfetmek için belki de yüzlerce insan yaşamının yetmeyeceği bir dünyaydı karşısındaki. Fakat kaynağa ulaştıklarında tüm bu ufukları geride bırakması gerekecekti.

"Eh, sanırım ben Agathon değilim," dedi Jason. "Sana güç bela yetişebildim."

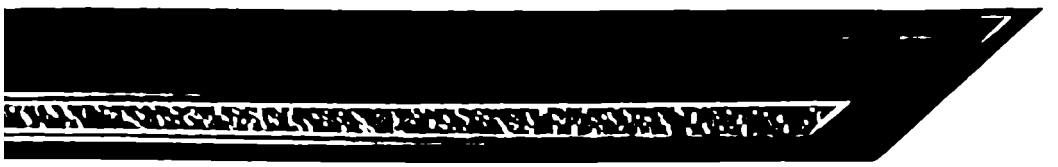
Diana ona haset dolu bir ifadeyle başını salladı. "İyi idare ettin."

"Öyle mi?" diye sordu Jason ve Diana bir şekilde, onun asıl sorduğu sorunun bu olmadığını anladı. Jason ona doğru dönerken yıldızların ışıkları profilinin hatlarını ortaya çıkardı.

"Evet," dedi Diana, sesi soluğuyla birlikte çıkmıştı.

Jason öne doğru eğildi ve Diana, sanki onun çekimine, dudaklarının biçimine, teninin altında hareketlenen kaslarına kapılmış gibi kendi ağırlığının da yer değiştirdiğini hissetti. Jason'ın ılık ve pürüzsüz, yeteri derecede olgunlaşmış bir ilkyaz eriği gibi dudakları onunkilerle buluşurken Diana'nın içinde arsız asmalar misali yayılan bir açlık oluştu, sanki filizlerinin

kıvrımları karnının derinliklerde dolanıyordu. Jason elini Diana'nın saçlarının arasına kaydırarak onu kendine doğru çekti. Fakat Diana, Jason'ın gücü ve hızının ardında onun nasıl bir ölümlü olduğunu, hayatının bir öpücük gibi, bir an için yakalanan bir alev gibi geçici olduğunu hissedebiliyordu. Jason sonsuza dek yaşamayacaktı. Bu yüzden Diana, onun kalbinin şiddetli çarpıntılarını, teninin sıcaklığını, kısacık bir süre için yanıp sönen, bir an belirip bir an kaybolup gidebilecek olan yaşamının vahşetini hissetmek için kendine izin verdi.

22. BÖLÜM

Alia kuş sesleri eşliğinde şafak vakti uyandı. İncecik, mükemmel bir tırpan biçimindeki hilal ufukta hâlâ görülebiliyordu. Hasat ayı. Hekatombaion başlamıştı. *Neredeyse vardık*, diye hatırlattı kendi kendine. *Sadece günbatımından önce kaynağa ulaşmamız gerek.*

Ya Theo ve Nim'i gece bağlamak işe yaramıştı ya da savaş tanrıları rahatsız edecek başka insanlar bulmuştu çünkü gece boyunca kimse çığlık atmamış ya da cinayet işlemeye çalışmamıştı. Diana ve Jason çoktan uyanmışlardı, birlikte Therapne'ye hangi yoldan gitmeleri gerektiğini ve oraya vardıklarında kaynağı nasıl bulacaklarını tartışırlarken yiyeceklerinden geriye kalanlar bir kayanın üzerine yerleştirilmişti. Birbirlerine yakın oturuyorlardı, omuzları neredeyse birbirine değiyordu, Good Night'ta ilk kez karşılaştıklarında aralarında oluşan husumet görünüşe göre silinip gitmişti. *Belki de aralarında husumet yoktu*, diye düşündü Alia, başını çevirip boynundaki tutukluğu gidermeye çalışarak. *Ah.* Jason, arkadaşlarına asılıyorsa bile Alia bunu bilmek istemiyordu. *Gerçi kesinlikle daha kötüsünü de yapabilirdi.*

Alia Nim'i, arabanın arkaya yatırılmış şoför koltuğunda uyur halde bıraktı ve şelalelerin yukarı kısmındaki gölde elini yüzünü yıkamaya gitti. Theo'yu görmeden önce onu işitti, ıslıkla çalınan bilmediği bir şarkı patikadaki eğimin ötesinden ona doğru geliyordu. Alia dönüp oradan kaçma fırsatını bulamadan Theo parlak, yıpranmış pantolonu ve şimdi sanki kolları eksikmiş gibi görünen çalıntı, mavi gömleğiyle köşeyi döndü. Theo önündeki dolu su testisini cılız kollarıyla taşıyordu ve Alia'yı görünce bir anda durdu. Kırpık saç lüleleri, ondan daha ayık görünüyordu.

"Selam," dedi Theo.

Eh, bu pek de tuhaf bir durum olmayacak. "Selam," dedi Alia, sesinin normal çıkması için elinden gelen çabayı göstererek. "İyi uyuyabildin mi?"

"İyi, iyi uyudum. Ya sen?"

"Çok iyi uyudum," dedi onun yanından geçip şelalelere doğru ilerlerken. *Sakin. Şimdi onunla bir arabaya tıkılmış halde sadece birkaç saat daha geçirmen gerekecek. Sorun yok.*

Alia *pat* diye bir ses ve Theo'nun ayak seslerini işitti ve Theo'nun testiyi yere bırakıp ona yetişmek için koştuğunu fark etti. Belki de Alia kafasını suyun altına sokup o gidene dek nefesini tutabilirdi.

"Dinle..." diye söze başladı Theo.

"Theo, söyleyeceğin her şey durumu daha berbat bir hale sokar. Önemli bir şey değil bu. On iki yaşındaydım. Sana abayı yakmıştım işte."

"Gözlerim gün batımında denizin aldığı renkle aynı olduğu için mi?"

Bir an için Alia'nın kafası karıştı, daha sonra bu anı gözlerinin önünde midesini sıkıştıran bir netlikte belirdi. *Gözlerin gün batımında denizin aldığı renk gibi. Onlarda binlerce kez boğulabilirim.* O korkunç mektup.

"Ah Tanrım," diye inledi Alia. "O mektubu hiç okumamış olmanı umuyordum."

Theo sırıttı. "Okudum."

"Pekâlâ, bu uzun zaman önceydi," dedi beceriksiz bir şekilde gülerek. "Onun gibi on mektup falan yazmıştım. Birini de Zac Efron'a yazmıştım."

"Ah." Theo gerçekten de biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Çok kötüymüş. Bu, birinin şimdiye kadar bana söylediği en güzel şey olabilir."

Alia, son birkaç sene içinde Theo'nun yanında görmüş olduğu bir yığın kızı düşündü. "Tabii ya."

Theo elini saç bukleleri üzerinde ileri geri gezdirdi. "Ne yazdığını hatırlıyor musun bari?"

"Tam olarak değil. Zihnim o anıya her gittiğinde o kadar utanıyorum ki hemen durmam gerekiyor yoksa beynimde bir baloncuk falan oluşur."

Theo ayağındaki sivri burunlu klasik ayakkabılarına baktı. Ayakkabıları artık onarılamayacak kadar yıpranmıştı, yanlarındaki pötikare desenler toz topraktan neredeyse görünmez hale gelmişti. "Benim zeki biri olduğumu ve insanlar şakalarımı her seferinde anlayamıyorsa bunun sebebinin zekâma erişememeleri olduğunu söylemiştin."

"Öyle mi söylemiştim?" Aslında bu konuda haklıydı da. Alia, Michael'ın Theo'ya sataşmasından ne kadar nefret ettiğini, okuldaki çocukların ona tuhaf ve ahmak dediklerini hatırladı. Yaşları biraz daha büyüdükçe herkes Theo'nun müzik, giyim kuşam ve diğer her türlü şey konusundaki zevklerinin tuhaftan ziyade enteresan olduğunu fark etmeye başlamış gibiydi. Zaman içinde kızların ona yaltaklanmaya başladıklarını görmüştü ve kendini sürekli şikâyet eden bir hipster gibi hissetmişti. *Ben onun karizmatik biri olduğunu sizden önce anlamıştım.*

"Beni tabanca karidesleriyle kıyaslamıştın," dedi Theo.

Alia gözlerini kapadı. "Bana kendimi boğdurmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, bu inanılmazdı. Tabanca karideslerinin çok küçük olduklarını ama kıskaçlarının çıkardığı sesin..."

"Bir jet motorundan daha yüksek olduğunu söylemiştim," dedi Alia. "Evet, hatırlıyorum. O sene deniz biyolojisine fazlasıyla merak salmıştım."

"Öyle olsun," dedi Theo memnuniyetle. "Yani bu karides büyük bir balığı falan şoka sokabilecek bu sesi çıkarıyormuş ama sen mektupta, bu karideslerin diğerlerinin arasına karışmaya çalışarak değil de gürültü çıkararak hayatta kaldığını söylemiştin."

"Bütün bunları nasıl hatırlayabiliyorsun?"

Theo'nun yüzündeki gülümseme çarpık bir hal aldı. Ellerini ceplerine soktu ve topukları üzerinde sallandı. "Mektubu sakladım."

"Gerçekten mi?"

Theo omuz silkti. "Benim için güzel bir hatıraydı. İşler pek iyi gitmediği zamanlarda."

Alia kollarını kavuşturdu. "Madem mektup senin için bu kadar anlamlıydı, neden bir şey söylemedin?"

Theo gözlerini devirdi. "Çünkü mektupta bir sürü saçma sapan yılışık şey de vardı ve sen *on iki* yaşındaydın ve en yakın arkadaşımın kız kardeşiydin. Oturma odasında üzerime atlayıp benden seninle evlenmemi isteyebileceğini düşündüm. Yani, mektubunda ikimizin birbirimizin ruh eşi olduğunun işaretlerine ayrılmış yarım sayfalık bir kısım vardı. Bu işaretlerden biri de ikimizin de ketçap sevmesiydi."

Alia elleriyle başını örttü. "Dur artık."

"Bir sürü kaçık, saplantılı muhabbet, ciddi anlamda çetrefilli mecaz."

"Tamam, bu kadarı yeter. Git buradan ve rezilliğimi huzur içinde yaşamama izin ver."

"Ama benim söylediğim şey de bu zaten. O mektup seni utandırdığı için üzgünüm." Alia tek kaşını kaldırdı. "Tamam, aslında o kadar da üzgün değilim çünkü utanınca çok hoş oluyorsun ama o mektup benim için her şeydi. Bana herkes gibi olmamama bayıldığını söylemiştin ve bu o zamanlar duymam gereken bir şeydi."

"O halde... sanırım rica ederim demem mi gerekiyor?" dedi Alia, başka ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Bir parça utançla yaşayabileceğini düşünüyordu. "Ama yine de gitmek zorundasın."

"Neden?"

"Çünkü benim gerçekten gitmem gerek."

"Doğru, kaynağa."

"Hayır," dedi Alia, yanaklarını ateş basmıştı. "*Gitmem* gerek işte."

Theo ona iki başparmağını kaldırdı. "Ben de gittim o zaman."

Theo tekrar patikaya yöneldi ama su testisini kaldırdığında Alia, "Hey, Theo?" dedi.

"Evet?"

"Müzedeki gece neden ben hariç herkese iltifat ettin?"

Theo sırıttı. "Çünkü o altın renkli elbise beynimi lapaya çevirmişti."

Alia gözlerini devirdi. "Tabii ya."

Theo birkaç adım ilerledi, ardından durdu. "Alia?" diye seslendi ona.

"Ne var Theo?"

"O geceki parti var ya? O gece gömülü bir hazine gibiydin."

Alia hiç acele etmeden arabaya doğru ilerledi. Bunun sebebi daha çok yüzündeki aptalca sırıtışı bir türlü yok edememesiydi ve açıklığa geri döndüğü sırada, Diana bir aşağı bir yukarı yürüyor, Jason da karakterine oldukça uygun bir şekilde huysuz görünüyordu. Onları içeri sokmak için Fiat'ın kapısını açtı ve Alia o an eğer kol saati hâlâ kolunda olsaydı Jason'ın sabırsızca parmaklarıyla üzerine vuracağından emindi.

Arabaya, önceki gün oturdukları düzende sıkıştılar: Nim direksiyonun ardındaydı, Jason yanındaki koltuktaydı ve diğerleri de arka koltuğa sıkışmışlardı. Diana, Alia ve Theo'nun arasına sıkışmış olmasına rağmen harika görünüyordu. Alia,

Nim'in arkasında kapladığı yer için kendini neredeyse suçlu hissediyordu ve arkadaşının kısa bacakları için sessizce şükretti.

Langadha Geçidi'ni kullanma yönündeki planlarına bağlı kaldılar ve birkaç saat sonra –Diana'nın ele aldığı konuşma sayesinde çok daha sorunsuz geçen bir anlaşmanın ardından– yalnızca benzin almak için durarak Kalamata kentinden geçtiler, sonra da tepelerin arasından doğuya giden yola girdiler.

Yerel halkın neden bu yolu kullanmadığını anlamak uzun zamanlarını almadı. Yol, daracık bir kurdele biçiminde uçurumun hemen kenarından ilerliyordu, bir yanında aman vermez gri kayalıklar, diğer yanında da ağaçlarla tıkanmış bir dağ geçidine açılan sarp bir eğim vardı.

Bir başka U dönüşü yaparlarken Alia mide bulantısını kontrol altına almaya çalıştı. Yol bazı kısımlarda, karşı taraftan kimin ne hızda geleceğini görmeye imkân bırakmayacak şekilde tek şeride düşüyordu. Yol iki şeritliyken bile o kadar sıkışık durumdaydılar ki yanlarından bir araba geçip gittiğinde Fiat sallanıyordu. Alia kendi kendine, bunun sebebinin sadece iki araç arasındaki basınç değişimi olduğunu söyledi fakat Bernoulli prensibini bu sarsıntıya uyarlamak, onları dağın eteklerine çarpmaya ya da boşluğun içine gönderecek bir kazadan sadece dikkatsiz bir sürücü uzakta olduklarını unutmalarını sağlamadı.

"Bu çok eski bir yoldur," dedi Diana, Alia'nın yanındaki camdan dışarı bakarak. "Telemachus, Nestor'un sarayından çıkıp Sparta'da Menelaus'la buluşmaya giderken savaş arabasıyla bu yolu kullanıyordu."

"Helen'in kocası olan Menelaus mu?" diye sordu Alia.

"Bahse girerim Telemachus bir tur otobüsünün arkasına takılıp kalmamıştır," diye homurdandı Nim, kornaya asılarak.

"Hey," dedi Jason. "Dikkat çekmemeye çalışıyorduk, hatırlıyor musun?"

"Merak etme," dedi Nim, her bir kelimeyi kornaya basarak vurguladı. "Kimse. Bana. Dikkat. Falan. Etmiyor."

Sonunda otobüs yana çekilecek bir yer buldu ve Alia Diana'nın kolunu sıkıca kavrayıp gözlerini yumarken Nim de otobüsün yanından hızla geçti.

"Nim," dedi nefes nefese, "hayatımızı kurtarmak için acele ettiğimizi biliyorum ama bu yolculuktan sağ salim çıkamazsak bunun da bir önemi kalmayacak."

"Sorun yok!" dedi Nim ve öyle büyük bir coşkuyla bir virajı daha aldı ki arabadaki herkes sertçe sola yattı.

Tepeyi tırmanmak için arabanın klimasını feda etmek zorunda kalacaklardı ve artık otobüsün egzoz dumanından kurtuldukları için Alia başını açık duran camdan dışarı çıkararak derin soluklar alıp vermeye başladı.

Beyninin, kusmamaya çalışmakla aşırı meşgul olmayan kısmı manzaranın güzelliğine, kalabalık çam yığınına, geçidin sarp doruklarına ve kıvrılarak uzanan tepelerine hayran kalıyordu. Yol üzerinde, kıyıya çarpıp parçalanmadan hemen önce öylece donup kalmış dalgalara benzeyen kayalıklardan oluşan bazı yerler vardı, bazı yerlerdeyse yol daralıyor ve araba kayalar üzerindeki daracık, yontulmamış bir izin üzerinden geçiyordu. Bu kayayı kırıp bir yol yapmaya çalışan kişi her kimse, her iki tarafta da pek az yer bırakmıştı. Alia sanki Fiat bir canavarın yemek borusuna takılıp kalmış ve yaratık her an boğazını temizleyebilecekmiş gibi hissediyordu.

Bir işaret levhasının yanından hızla geçtiler ve Jason, "Orası Kaiadas Kuyusu'ydu," dedi.

"Ne kuyusu?" dedi Alia.

"Spartalıların kimse bulamasın diye düşmanlarını attıkları yer. Kuyunun dipsiz olduğu varsayılıyor."

"Evet, çocuklarını da atarlarmış," dedi Theo. "Bebekler istedikleri gibi değilse."

"Bu korkunç bir şey," dedi Alia.

"Onlarınki savaşa dayalı bir kültürdü," dedi Jason. "Farklı öncelikleri varmış."

Theo, Jason'ın kulağına bir fiske attı. "Yani adamların, senin gibi fiziksel anlamda mükemmel bir örnek teşkil etmeyen herkesi çöp gibi bir kenara atmaları normal mi diyorsun?"

"Ben sadece farklı bir zamanda yaşadıklarını söylüyorum."

Nim ürperdi. "Acımasız bir zamanmış."

"Yaşadığımız dünya o zamankinden çok mu güzel?" dedi Jason.

"Sifonlu tuvaletler var," dedi Nim.

"Antibiyotikler var," dedi Alia.

"Akıllı telefonlar var," dedi Theo.

"Ama benim demek istediğim de bu zaten," dedi Jason. "Antibiyotikler yeni süper bakteri türleri yarattı. İnsanlar telefonlarına o kadar bağımlılar ki artık kendileri için hiçbir şey öğrenme zahmetine girmiyorlar."

Alia öne doğru eğildi ve Jason'ın koluna vurdu. "Bilim hakkında ileri geri konuştuğuna inanamıyorum."

Jason kendini savunurcasına ellerini kaldırdı. "İleri geri konuşmuyorum! Ben sadece, hayatlarımızı bu kadar kolaylaştıran şeylerin bir bedeli olduğunu düşünüyorum. Teknolojinin, modern zamanlardaki savaşları nasıl değiştirdiğini bir düşünün. Bir bilgisayar ekranının ardından bir hava saldırısı düzenlemek için ne kadar cesarete ihtiyacınız olabilir ki?"

"Doğru," dedi Diana. "Siz becerikli katillersiniz."

"Kuşkusuz," dedi Alia, annesi ve babasının Keralis Laboratuvarları'nda kaydettikleri bütün gelişmeleri, hatta İkinci Çocuk Projesi üzerinde yaptıkları çalışmaları düşündü. "Ama aynı zamanda da becerikli şifacılarız."

"Ve bunun da bir bedeli var," dedi Jason. "Her bir nesil bir öncekinden daha dayanıksız oluyor. Aşılarla, gen tedavileriyle desteklenmeden ortama adapte olup gelişemiyorlar."

Theo, Jason'ın koltuğunun arkasını tekmeledi. "Tanrım, Jason, gitgide daha çok Spartalı gibi konuşuyorsun."

"Bu sadece biyoloji," dedi Jason. "Ben iyidir ya da değildir demiyorum."

Theo oturduğu yerde arkasına yaslandı. "Tamam, her neyse, ben şu kadarını biliyorum: uçurumdan atılacak ilk kişi ben olurdum. Spartalılar muhtemelen kendi *savaş kültürlerinde* cılız, inek tipli bebeklerden pek hoşlanmıyorlardır."

"Bu bir mit," dedi Diana.

Alia artık bunun ne anlama geldiğinden bile emin değildi. "Savaşgetirenler ve savaş tanrıları gibi mi demek istiyorsun yani?"

"Hayır, şöyle demek istiyorum: en ünlü Spartalı ozanlardan biri doğuştan kördü. Çarpık ayaklı bir kralları vardı. Bir savaşçı olmak için güçten fazlasına sahip olmak gerektiğini biliyorlardı. Bebekleri ölüme terk etmeleriyle ilgili anlatılan her şey Atina propagandasından ibaretti."

"Hey," dedi Nim. "Persler onlardan silahlarını bırakıp teslim olmalarını istediklerinde Spartalılar ne demiş biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Theo. "Ama bahse girerim hemen ardından bir sürü bağırış çağırış ve ağır çekim savaş sahnesi gelmiştir."

"*Molon labe*," dedi Jason.

"'Gelin de alın,'" diye mırıldandı Diana.

"Vay!" dedi Theo. "Birileri bizim ukaladan daha fazlasını biliyor."

Nim onları bir sonraki virajdan hızla geçirdi. "Theo, o dipsiz kuyuya tali bir yoldan gidebilecek kadar vaktimiz olduğundan eminim."

Gelin de alın. Alia Diana'nın, gün içinde bir savaşla karşı karşıya kalmalarını bekleyip beklemediğini merak etti. Diana korkuyor muydu? Yoksa kendini çalma fırsatını yakalamak için bekleyen bir konser kemancısı gibi mi hissediyordu?

"Alia," dedi Theo, Nim'i duymazdan gelerek, "bütün bu 'Savaşgetiren'liğinden arındıktan sonra yapmak istediğin ilk şey nedir?"

Alia ağzını açtı, ardından duraladı. Kaynağa ulaşmak için duyduğu onca korku ve ümitsizlik arasında, daha sonra olabilecekler hakkında pek düşünmemişti. "Sence kendimi farklı hissedecek miyim?" diye sordu Diana'ya.

"Bilemiyorum," dedi Diana, "ama sanırım dünya farklı hissedecek."

Theo güldü. "Yani hepimiz el ele tutuşup türküler mi söyleyeceğiz demek istiyorsun?"

"Bu kulağa pek de hoş gelmiyor," dedi Diana.

"Haydi ama!" dedi Theo. "Barış, sevgi, Akvaryum Çağı."

"Aquarius," diye düzeltti onu Nim.

"Gerçekten de barışın böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsun sen?" dedi Diana, eğlendiği açıkça belliydi. "Tek sahnelik kötü bir oyuna benziyor bu."

"Hayır, hayır, hayır," dedi Theo. "Kesinlikle bir müzikale benziyor."

"Ah Tanrım," diye sızlandı Nim.

"*Aaaaaay* bilmem neye girince," diye mırıldandı Theo.

Nim direksiyonu sıkıca kavradı. "Theo, kapa çeneni."

"Ve *Jüpiteeeeer pantolooon* giyince..."

"Theo!" diye homurdandı Nim. "*Kes sesini.* Arkamızda bir şey var."

Alia arka pencereden dışarıyı görebilmek için boynunu uzattı. Arkada, onlara selektör yapan bir kamyon vardı. "Belki de sadece bizi sollamak istiyordur."

Fakat tam o anda kamyon hızlandı, tamponu Fiat'ın arka tarafını öptü ve herkes çığlık çığlığa bağırırken arabayı öne doğru itti.

Alia tekrar arkaya baktı ve pencereden, kamyonun sürücüsünün bomboş bakan simsiyah gözlerini, sabit ve anlamsız bir sırıtışla geriye doğru kıvrılmış dudaklarını, aslan yelesiyle çevrelenmiş korkunç yüzünü gördü. Bir an kamyonun görüntüsü titreşti ve Alia dört iri at tarafından çekilen iki tekerli bir savaş arabasının biçimini gördü, atların gözleri kan kırmızısıydı, kocaman toynakları asfalt üzerinde kıvılcımlar saçıyordu. Alia'nın içi korkuyla doldu. Bu arabadan çıkmalıydı.

Diana onun elini yakalayıp kapı kolundan uzaklaştırdı.

"Korkuya teslim olma. Bu Deimos," dedi, sesinin alçak ve sakin çıkmasını sağladı ama Alia onun göz bebeklerinin büyüdüğünü ve alnını bir ter tabakasının kapladığını görebiliyordu. "Korku tanrısı. Phobos'un ikizi. Nim, yavaşlamalısın."

Kamyon sürücüsü kornaya bastı, aşırı yüksek ses Alia'nın kulaklarına doldu. Korna sesinin içinde savaş borazanlarını, ölen insanların çığlıklarını duydu.

Kamyon hızla ileri atıldı ve tekrar tamponlarına vurdu. Araba sarsıldı, sol şeride kadar savruldu, neredeyse karşı taraftan gelen arabayla çarpışıyordu.

Nim direksiyonu sıkıca kavrayarak onları tekrar bulundukları şeride çekti ve kamyonu geride bırakmaya çalışarak gazı kökledi. "Ne yapacağım ben?" dedi soluk soluğa, sesi titreyerek. Alia dikiz aynasından bakınca Nim'in yüzündeki dehşeti gördü, direksiyonu kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı.

"Yavaşla," diye talimat verdi Diana.

"Adam tam kıçımda!" diye bağırdı Nim.

"Diana haklı. Bizi öldürmeye çalışmayacak," dedi Jason, yumruklarını sıkmıştı, eklemleri bembeyaz yıldızlar gibiydi. "Yavaşla. Savaşgetiren'in ölmesini istemezler."

"Haydi Nim," dedi Alia, ancak içindeki tüm sesler, arkalarından gelen canavardan olabildiğince hızlı bir şekilde olabildiğince uzağa kaçmaları için çığlıklar atıyordu. Uzanıp Nim'in omuzunu sıktı. "Yap şunu."

Nim hafifçe iç çekti, parmaklarını esnetti ve ayağını gazdan çekti. Araba yavaşladı.

Kamyonun kornası bir kez daha kükredi ve Alia kulaklarını tıkadı. Bütün seslerin ötesinde, motorun uğultusunu, toynakların gürültüsünü işitiyordu. Kamyon karşı şeride geçmişti ve yanlarına yanaşıyordu.

"Bizi uçuruma sürükleyecek!" diye bağırdı Theo.

"Durmamız gerek," dedi Jason.

"Duramam!" dedi Nim hıçkırıklarla. "Arkamızda arabalar var."

Masum sürücüler. Onlar ne görmüşlerdi? Yavaşlayan ve hızlanan, düzensizce ilerleyen, turistlerle dolu olan minik bir Fiat nı? Onları sollamak isteyen bir kamyon mu? Yoksa daha kötü bir şey mi? Eğer Nim arabayı durdurursa diğer sürücüler yavaşlayıp güvenli bir şekilde durmak için zaman bulabilirlerdi, yoksa bu insanlar da yalpalayarak uçuruma düşüp geçide çakılacaklardı.

Savaş arabasının sesi sanki minik arabayı sarsıyordu, toynakların gürültüsü havan topunun patlama sesini, arabanın tekerleklerinin takırtısı patlayan silahların sesini andırıyordu.

Theo güldü ve Alia Phobos'u Diana'nın hemen yanında gördü. Diana onu engellemek için kolunu uzatırken, vahşi bir neşe ifadesiyle Jason'ın koltuğunu tekmeledi. Fiat hızla ileri doğru atıldı.

"Nim, *yavaşla!*" diye bağırdı Alia.

Fakat Nim'den çıkan tek ses cırtlak bir kıkırtı oldu, üzerine yıldızlar serpiştirilmiş gibi duran saçları parıltılı bir karışıklık içindeydi, bu sırada Eris ayağını gaz pedalına bastırarak savaş arabasını geçti.

Deimos sırıttı ve elinde kaygan derili bir engerek gibi parlayan upuzun, siyah bir halka şeklindeki kırbacını şaklattı. Savaş arabası hızla ileri atıldı –bir araba, iki araba kadar ilerledi– ve onların şeridine girdi. Tiz bir gıcırtı sesiyle durdu ve Alia kamyonun römorkunun kayarak yolu tıkadığını gördü. Çarpışacaklardı.

Çığlık atmak üzere ağzını açtı. Jason direksiyona yapıştı ve sertçe sola kırdı. Fiat sarsılarak otoyoldan çıktı ve bir yan yola girdi, araba kayarak dönüp sarsılarak çalıların arasındaki çakıl kaplı yola girerken arka tekerlekleri asfaltta gıcırdadı, dallar ön cama çarparak takırdadı. Alia, Diana'nın bedenini kendisine siper ettiğini fark etti, ardından şiddetli bir *güm* sesi duydu.

Lastiklerinden biri patlamıştı. Araba yavaşladı ve sonunda takırdayarak durdu.

Ortam birden sakinleşti, sessizlik Alia'nın kulaklarında inanılmaz bir biçimde gürültülüydü, sonunda sıradan dünyanın

sesleri birer birer geri döner gibi oldu: böcekler, kuş cıvıltıları, kendi soluklarının çılgınca ritmi.

Jason kollarını uzattı, ön panelin üzerinde duran elleri dümdüzdü, gözleri kapalı bir şekilde nefes alıp verirken burun delikleri şişiyordu. Theo başını Jason'ın koltuğunun arkasına yaslamış, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyordu.

Diana'nın yüzü bembeyazdı, masmavi gözleri iri iri açılmıştı. Alia'nın yüzüne dökülen saç örgülerini geriye itti. "İyi misin?"

Alia başını onaylarcasına sallamayı başardı.

Nim iterek şoför mahallinin kapısını açtı, birbirine dolanan iki adım attı, dizleri üzerine çöktü ve kustu.

Alia kapı kolunu zorladı. Parmaklarını bir türlü çalıştıramıyordu. Diana öne doğru eğildi ve kilidi açtı. Alia da lastik gibi olmuş dizleriyle Nim'in ardından indi. Bir an için etrafı belli bir yöne eğilir gibi oldu ve bayılacağını sandı. Biraz sonra Nim'in yanındaydı, ikisi de titrerken ona sıkıca sarılıyordu.

Alia araba kapılarının açıldığını işitti ve etrafa doğru düzgün bakabilmek için kendini zorladı. Zeytin ağaçlarıyla kaplı, fazla derin olmayan küçük bir vadideydiler. Bu ağaçlardan birine çarpıp arabayı tamamen enkaza çevirmemiş olmaları düpedüz şanstı.

"Demek bizi öldürmeye çalışmıyorlardı, ha?" dedi Theo, Fiat'ın yan tarafına yaslanarak.

"Kamyonu durdurmalarının bir sebebi olmalı," dedi Diana. Ellerini arabanın bagajına daldırdı ve su testisini Nim'e getirerek yanında diz çöküp ona uzattı. "İç," dedi nazikçe.

Jason minik çemberler çizerek volta atıyordu. "Yavaşlamamızı istediler. Yan yolun burada olduğunu biliyorlardı. Bizi otoyoldan kasıtlı olarak ayırdılar."

"Savaş arabası," dedi Alia, sesi şaşkınlık doluydu. "Büyük Çimenlik'ten havalandığımızda bir savaş arabası görmüştüm. Sanırım bu da onlardan biriydi. Sanırım o anda askerleri geri çekerek oradan gitmemize, benim de hayatta kalmama yardım ediyordu."

Nim bir yudum su aldı, ağzını çalkalayarak suyu yere tükürdü, ardından büyük bir yudum daha aldı ve dudaklarını sildi. "Yedek lastik var mı?"

"Nim..." dedi Alia. Nim'in tekrar yola çıkmaya hazır olmasının imkânı yoktu.

"Yedek lastik var mı?" diye yineledi Nim, öfkeli bakışlarla.

"Evet," dedi Theo, bagaja bakarak. "Var."

"Öyleyse işe koyulun," dedi, Diana ve Jason'a el sallayarak. "Siz insan kılığındaki krikolardan birinin bu lastiği seri bir şekilde değiştirmesi lazım."

Diana elini usulca Nim'in omuzuna koydu. "Nim, bunu yapabileceğinden emin misin? Sen gücünü ispatladın zaten."

Nim başını iki yana salladı. "Hayatımızın yarısı boyunca insanlar Alia'ya ve bana sataştı. Eğer o psikopatlar bizi korkutup onlarla mücadele etmemize engel olabileceklerini sanıyorlarsa o zaman bir ders almaları gerekiyor."

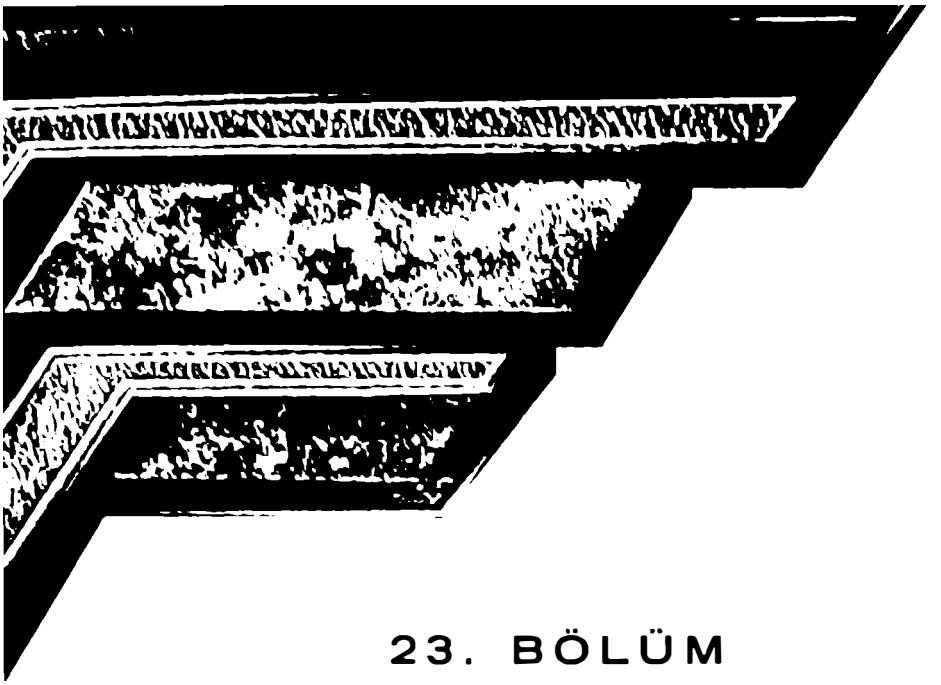
Nim sağ elinin serçeparmağını kaldırdı ve Alia kendi parmağını onunkine geçirdi. Sol elini de kaldırdı ve Diana anlık bir kafa karışıklığı yaşadıktan sonra kendi serçeparmağını Nim'inkine geçirdi, ardından diğerini Alia'ya uzattı.

"Yoksa cadılar meclisini mi topluyorsunuz?" diye seslendi Theo, yedek lastik kemikli omuzunda asılıyordu.

"Acı ve keder," dedi Nim, yüzünde azim dolu bir gülümsemeyle.

Alia serçe parmaklarını sıktı ve Nim ile Diana'nın da onunkileri sıktıklarını hissetti.

Nim ve Diana birlikte cevap verdiler. "Bu kadar bela bize yeter."

23. BÖLÜM

Geçide geri dönmek yerine arka yollardan ilerlediler. Sebep Deimos ve kardeşinin korkusu muydu yoksa sadece üç sağlam lastikleri kalmış olduğu gerçeği miydi bilinmez ama Diana yine de Nim'in o coşkulu sürüş tarzını biraz yumuşatmış olmasından ve çok daha makul süratte yol alıyor olmalarından memnundu. Fiat'ın fena halde haşatı çıkmıştı, arka tamponu çökmüştü ve etrafa neşe saçan turuncu boyası iki tarafı boyunca çizilmişti fakat motoru hâlâ çalışıyordu ve yoluna devam ediyordu. Sanki Fiat ve Nim arasında bir akrabalık ilişkisi vardı, ikisi de ufak tefekti ama yorulmak bilmiyorlardı.

İnsanların cesareti Amazonların gözüpekliğinden farklıydı. Diana bunu şimdi görmüştü. Annesinden ve kız kardeşlerinden, ölümlülerin dünyasıyla ilgili duyduğu onca kuşku ve alaya karşın, birlikte yolculuk yaptığı bu insanları takdir etmemesi elde değildi. Onların yaşamları şiddet dolu, istikrarsız, kırılgandı ama yine de hayatta kalmak için mücadele veriyorlardı ve bu dünyadaki kısacık yaşamlarının bir önemi olabileceği umuduna tutunuyorlardı. İnancı muhafaza etmenin değerine inanıyorlardı.

Geçitten ayrılarak girdikleri yol çok daha az virajlıydı ve Eurotas Nehri'yle sulanan, biraz ötedeki Parnon Dağları'nın tepeleriyle sınırlanan kocaman, yemyeşil bir vadiye bağlanıyordu. Modern bir yol gibiydi, geniş şeritleri ve hafif virajları onları tekrar medeniyetin emarelerine geri döndürüyordu. Yanlarından geçtikleri manzara tuhaf bir uyumsuzluk sergiliyordu, çatılarında televizyon antenleri olan kutu gibi evler ve garaj yollarındaki parlak arabalar, eski bir manastırın devrilen taş harabelerinin ya da mazgallı duvarlarının içine sokulmuş gibiydi.

Burası ne şehirdi ne de köydü ama sonunda küçük bir kasabadan geçtiler, ana meydandaki otellerin avluları iri palmiyelerle doluydu. Badanalı duvarların üzerinden portakal ağacı öbekleri asılıyordu ve havada bu ağaçların meyvelerinden yükselen tatlı bir koku vardı.

Biraz sonra yollarına devam ettiler, metal çitlerle çevrelenmiş dümdüz zeytinliklerin arasından hızla geçtiler, terkota çinilerle kaplı ve Themyscira'daki teraslar gibi altın renginde parıldayan taşlardan inşa edilmiş bir kiliseyi geride bıraktılar, sonunda yol çınar ağaçlarının ve eğreltiotlarının titreyen yapraklarının gölgeleriyle alacalı bir tona büründü. Kırsal bölge yerini kenar mahallelere, oralar da yerlerini apartmanların, ofislerin, plastik şemsiyeleri olan üstleri açık kafelerin çevrelediği geniş bulvarlarıyla modern bir kente bıraktı; metal sokak lambaları istikrarlı bir biçimde kent merkezine doğru ilerliyordu.

"Tanrım, burası çok sıradan bir yer gibi görünüyor," dedi Nim.

Diana henüz böyle bir kenti sıradan olarak algılayamayacak kadar yeniydi ama etrafları araçlarla ve insanlarla çevriliydi. Bir şekilde onlara kendilerini güvende hissettiriyordu, sanki modern dünya kadim tanrıların dehşetini yenebilirmiş gibi. Çok geçmeden kuzeye doğru hızla yol almaya ve Eurotas Nehri'ni geçmeye başlamışlardı.

Nehri geçerlerken Alia, "Yaklaştık, değil mi?" diye mırıldandı.

"Sadece birkaç kilometre kaldı," dedi Jason. Bacağı üzerinde parmaklarıyla gergin bir ritim tutturmuştu, bedenindeki her bir kas endişeyle gerilmişti. Bunun, yıldızların altında kahkahalarla koşmuş, dağın zirvesinde onu öpmüş olan delikanlı olduğuna inanmak güçtü. Diana bu düşünceyi kafasından sildi.

"Burası sizde de farklı his uyandırıyor mu?" diye sordu Alia. Manzara yine belli belirsiz bir biçimde değişmiş, daha gür, yemyeşil bir hal almıştı. Etrafları çevrilmiş taş ocaklarının yanından geçtiler ve bu bölgede, zeytin ağaçlarının kıvrımlı gri gövdeleri yumuşacık, yemyeşil çimenlerin arasından beliriyordu. Kayaların rengi bile griden capcanlı bir yeşile dönüşmüştü.

Alia elini pencereden dışarı çıkardı ve rüzgârla birlikte süzülmesine izin verdi. "Burası bana tanıdık geliyor."

Bulutlar gökyüzünde hızla süzülüyordu ve yol alçak tepeleri tırmanmaya başlarken rüzgâr, Diana'nın tenini serinletiyordu.

"Burada hiç araba yok," dedi Theo. "Tur otobüsleri yok. Sanırım mezar sadece bize kalacak."

"İnsanlar onu unutmuşlar," dedi Alia. "Herkes Truvalı Helen'i hatırlıyor. Ama o Spartalıydı; orası onun yuvasıydı. Burada yaşayıp ölmüş olan kraliçeyi unuttular."

Yolun geniş, ağır bir biçimde uzanan virajlarını alırken Nim'in hızı iyice azaldı. "Burası size... ne bileyim, fazlaca sessiz gelmiyor mu?"

Alia ürperdi ve kollarını ovuşturdu. "Yani bir şeyler fena halde ters gidecekmiş gibi mi demek istiyorsun?"

"Ne derler bilirsin," dedi Theo. "Üzümünü ye bağını bağlama."

"Onu öyle demediklerinden eminim ben," dedi Nim.

Alia derin bir nefes aldı. "Herkes biraz... gevşesin."

Jason koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandı, çenesindeki bir kas seğiriyordu. Diana hepsinin aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Geçitte yaşadıkları dehşetin ardından, kaynağa yaklaştıkça onları bekleyen daha korkunç bir şeyler olmalıydı ama hâlâ ortada herhangi bir sıkıntı yaşanacağına dair bir belirti yoktu.

Yol muntazam bir biçimde yukarı doğru ilerliyordu, dört bir yanı kayalıklarla kaplı çayırlarla, daha çok zeytin ağaçlarıyla ve telefon direklerinin pek de iç açıcı görünmeyen gövdeleriyle kaplıydı. Tepeler arasında öylesine belirivermiş gibi görünen küçük bir kasabanın ve otları bembeyaz haçlardan oluşuyormuş gibi görünen, bir kilisenin etrafını sarmış olan geniş bir mezarlığın yanından geçtiler.

Daha sonra anlaşılacağı üzere, mezarın tabelası o kadar küçüktü ki bulana kadar iki kez aynı yoldan dönmeleri gerekti. Aklı karışmışçasına metal direği üzerinde yan yatmış, üzeri oyuklarla kaplı ve sarı kır çiçekleri tarafından neredeyse tamamen gizlenmiş olan metal bir dikdörtgendi bu. Üzerindeki sözcükler Yunanca ve İngilizce yazılmıştı: *Menelaion, Menelaus ve Helen'in Mabedi.*

"En azından tabelaya adını yazmışlar," diye mırıldandı Alia.

Fiat'ı saklayabilecekleri bir yer yoktu, bu yüzden aracı yolun toprak yamaç kısmına park etmek zorunda kaldılar.

"Bu kızı burada böyle açık alanda bırakmak bana tuhaf geliyor," dedi Alia.

"Fiat kız mı yani?" dedi Theo.

"Elbette. Açıkça belli olmuyor mu?"

Birbirleri ardından yola koyulurlarken Diana, "Bu iş çok kolay oluyormuş gibi geliyor bana," diye mırıldandı Jason'a.

"Bize jette saldıranlardan kurtulmuş olmamız muhtemel," diye yanıt verdi Jason, gözleri çevreyi inceliyordu. "Ücra yerdeki bir mezara doğru yola çıkacağımızı bilmelerine olanak yoktu."

"Öyle olsa bile, Eris nerede? İkizler nerede? Onların izimizi sürmek için uydulara ihtiyaçları yok."

"Onlar hâlâ ortaya çıkabilirler," dedi Jason.

Gerçekten de ortaya çıkabilirlerdi. Fakat Diana'nın içinde başka bir ses dile gelmişti: ya bunların hepsi bir tezgâhsa? Kâhin ona Therapne'deki kaynak demişti ama ya Diana bir şekilde onu yanlış anlamışsa? Belki de Helen için kutsal olan bir başka yer vardı. Belki de Eris ve o korkunç kuzenleri sadece onların

dikkatlerini dağıtmaya, ilerlemelerini sağlamaya, Hekatombaion vaktine dek kalan saatleri tükenirken onların yanlış hedef üzerine odaklandıklarından emin olmaya çalışmışlardı.

"Diana," dedi Jason, onu irkiltip düşüncelerinden ayırarak. Eli Diana'nın elinin tersini okşayıp geçti ve Diana birden, gece göğünün altında onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı. "Tüm bunlar sona erdiğinde evine geri dönecek misin?"

"Evet," dedi Diana hiç düşünmeden.

"Ah." Jason gözlerini yere dikti. "Temelli mi?"

Diana ona adanın kurallarını nasıl anlatabilirdi? Tüm bunlardan sonra, bu işten başarıyla çıksalar bile, yine de adadan sürgün edilebileceğini düşünmüştü. Fakat Themyscira'da zaman farklı bir biçimde geçiyordu. Diana yargılanıp hüküm giydiği zaman, ölümlülerin dünyasında seneler geçmiş olurdu. Ayrıca Diana arkadaşlarının yanına dönmek için bir yol bulsa bile bu, yuvasını kaybetmenin acısını azaltabilir miydi? Annesini ya da kız kardeşlerini bir daha hiç görememenin acısını yani?

"Bilmiyorum," dedi Diana. "Ben buraya ait değilim, Jason."

"Ama olabilirsin," dedi Jason, gözleri hâlâ yerdeydi. "Zamanla."

"Burası mı?" dedi Theo yukarıdan, elleri kalçalarında, tepenin zirvesinin yakınlarında duruyordu.

Harabeler, Diana'nın umduğundan daha az dramatik durumdaydı. Bir zamanlar burada kocaman bir yerleşim alanı, Helen'e ve kocasına adanmış tapınaklar ve mabetler olduğunu biliyordu. Fakat şimdi geriye kalanlar yalnızca, bir höyük ile taş duvarları kır çiçekleri tarafından yutulmaya başlamış, bir zamanlar bir tapınak olabilecek bir yapı arasında gidip gelen, pek de etkileyici olmayan bir toprak yığınını çevreleyen birkaç devasa yapı temeliydi. Bunların ötesinde, vadinin yemyeşil hazne biçimli yapısı altın sarısı rengiyle parlıyordu, sanki güneş ışınları sıradağlar arasına dolmuştu ve çok aşağılarda akan Eurotas'ın kıyılarına çarparak ışıldıyordu.

"Pek benzemiyor," dedi Nim. "Hem kaynak nerede?"

"Belki de bu mecazi bir kaynaktır," dedi Theo. "Yani kaynak hepimizin içindedir, gibi bir şey."

"Neden elime fırsat geçmişken seni ezip geçmedim ki?"

"Diana?" dedi Alia.

Diana'nın içindeki bulantı daha da kötü bir hal aldı. "Kâhin bana yalnızca Therapne'deki kaynak dedi."

"Başka bir yeri kastetmiş olabilir mi?"

"Nereyi peki?" dedi Diana. "Therapne'de Helen için dikilmiş başka bir anıt yok. *'Helen'in ebedi istirahatte olduğu yerde Savaşgetiren arınabilir.'*" Diana'nın içindeki yılgınlık giderek büyüyordu. "Helen'in ebedi istirahat mekânı burası. Menelaus'a ait olmadan önce burası onun tapınağıydı."

"Burada hiçbir şey yok," dedi Jason.

Theo yavaşça kendi etrafında döndü. "Bunca yolu bir hiç için mi geldik yani?"

Jason başını iki yana salladı. "Alia, seni buradan götürmemiz gerek. Hâlâ tehlikede olabilirsin."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum." Gözleri Diana'nınkilerle buluştu. "Diana, ben anlaşmamızın benim üzerime düşen kısmına uydum. Güneş çok geçmeden batacak."

Hayır. Kaynağı hiç aramamışlardı. Bu işi doğru düzgün düşünmemişlerdi.

"Hâlâ vaktimiz var," dedi Diana. "Başka bir çözüm yolu buluruz."

"Ne kadar zamanımız kaldı? Bir saat mi? Bir buçuk mu? Başka çözüm yolu yok. Bunu durdurabilmiş olabileceğimi bilerek yaşayamam."

"Alia," dedi Jason sertçe. "Kendini öldürmene izin vermiyorum."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Alia. Sesi açık ve netti, güçlüydü ve birbirine sürtünen çelik misali inançla yankılanıyordu. "Bu, ben ve Diana arasında."

Savaştaki kız kardeşim. Bu işin buraya varmaması gerekiyordu. Diana, kaynağa birlikte varmaları gerektiğini içten içe *biliyordu.* Kendine başka hangi yalanları söylemişti?

"Ciddi olamazsın," dedi Nim umutsuzca. "Ya tüm bunlar büyük bir hataysa? Bildiğimiz kadarıyla bu Savaşgetiren meselesi sadece..."

"Nim, gördüğün onca şeyden, yaşadığımız onca şeyden sonra bunun gerçek olduğunu sen de biliyorsun."

"Seni sırf ihtiyati bir önlem almak için öldürmeyeceğiz," dedi Theo. Alia'nın omuzunu kavradı, şimdiye dek hiç görmediği kadar ciddiydi ve ürkmüştü. "Bunu rayına koymanın bir yolu olmalı."

Fakat Alia silkinerek ondan kurtuldu. Diana'ya bir adım daha yaklaştı ve Diana kendini ondan uzaklaşmamaya zorladı.

Senin davan benim davamdır.

Diana katil olmaya, ellerini bir masumun kanıyla kirletmeye ant içmişti. Yeminini etmişti fakat hiçbir zaman gerçek anlamda bunu yerine getireceğine inanmamıştı. Bunu yapamazdı; *yapmayacaktı* ama Alia'nın bakışlarındaki kararlılığa nasıl sırt çevirebilirdi? Kaynağa, Diana'nın sahip olabileceğini vaat ettiği geleceğe ulaşmak için her şeyiyle mücadele vermişti.

"Savaştaki kız kardeşim," dedi Diana, sesini çatallaştıran gözyaşlarından utanarak. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Uğratmadın," dedi Alia, ona doğru bir adım daha atarak. "Henüz değil."

Jason yolunu kesmek için harekete geçti. "Bu kadarı yeter. Buraya hiç gelmemeliydik. Şu anda güvende olurdun..."

"Hayır," dedi Alia ve Diana sesindeki öfkeyi işitti. "Senin çözümün saklanmaktı. Bizimki mücadele etmekti. Uğraştığımız için sakın bizi suçlamaya kalkma. Diana, bana söz vermiştin."

Diana onu bağlayan, kement kadar güçlü, aynı şekilde yok edilemez yemini hissedebiliyordu. Yeminini bozduğu takdirde kendi kendiyle yaşayamazdı. Fakat Alia'nın canını almış oldu-

ğunu bilerek nasıl yaşayacaktı? Diana ölümsüzdü ve bu da ona, bu korkunç utançla yaşayacağı bir sonsuzluğu vaat ediyordu.

"Seçimini yap, Toprağın Kızı."

Eris. Demek gelmişti. Olanları zevkle seyretmek için. Diana bir canavarın yüzünü görmeyi bekleyerek Nim'e baktı fakat Nim'in, kahverengi gözleri irileşmiş, ağzı bir karış açılmış halde harabelerin tepesine tünemiş, kapkara kanatları genişçe açık, pis tüylerinin uçları neredeyse yere değmekte olan bir figüre bakmakta olduğunu gördü. Saçları, karanlıktan çıkan filizler halinde yüzünün etrafında süzülüyordu ve altın rengiyle kaplı dudakları güneşte parlıyordu. "Soylu bir maceraya çıkmış ve kalbi övgü için çarpan aptal kız. Bunu yapabilir misin? Bizi uzaklaştırmak için onun boğazını kesebilir misin?"

"Böyle mi görünüyordum ben?" diye sordu Nim dehşetle.

Etraflarındaki toprağı havalandıran bir rüzgâr çıktı ve toynak sesleri her yanı kapladı. Havaya kalkan tozlar iki savaş arabasının şeklini alarak etraflarında bir yol açtı, arabalara bağlı atların toynakları sanki yerden yüksekte uçuyormuş gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi Theo, bir adım geriledi ve böylece mezarın uç kısmında birbirlerine sokulmuş halde durabildiler. "Ben oldukça havalı görünüyorum." Phobos gülümsedi, iğrenç, sivri dişleri ortaya çıktı. "Ya da görünmüyormuşum."

Gün batımına bu kadar zaman kala savaş tanrıları daha da mı güçlenmişti? Artık Nim ve Theo'nun içine girmemelerinin nedeni bu muydu? Yoksa işin o kısmı sadece bir oyun muydu?

"Bize bir ziyafet sundun," diye bağırdı Phobos, sesi tekerleklerin ve toynakların takırtısı arasında tiz bir tonda çıkmıştı.

"Ve sen, ey genç savaşçı," diye bağırdı Deimos sevinçle, kırbacının şaklaması bomba sesi gibiydi, "biz de karnımızı doyuracağız!"

Eris kılıcını kalkanına vurarak havalandı, çıkan gürültü dayanılmazdı. Diana elleriyle kulaklarını kapadı fakat pişmanlığının sesini engelleyemedi. Yanlış anlamıştı, hem de her şeyi.

"Hasat ayı gelip çattı. Bir saat içinde güneş batacak ve karanlık çökecek ama siz hâlâ burada sürünüyorsunuz," diye kükredi Eris. Gökyüzünde daha da yükseldi, kocaman kanatları güneşin önünü kapatıyor, onları gölgeler arasında bırakıyordu. "Kız kardeşlerine ne söyleyeceksin? Annene ne söyleyeceksin?"

"Ve sen, Savaşgetiren," dedi Deimos alayla, savaş arabası giderek hızlanırken. "Öbür tarafta annene ne söyleyeceksin?"

Phobos haykırırcasına bir kahkaha attı. "Annen ölüler diyarında bir peçe takacak ve onu utandırdığın için yüzünü saklayacak, *haptandra*, lanetli çocuk."

Savaş arabaları etraflarında dönerken, altın dizginlerini ısırmaya çalışırken dudakları geriye doğru çekilen, ağızlıklarından kanlar ve benek benek olmuş köpükler dökülen atlar duman bulutlarını havaya kaldırırken Diana ve diğerleri dehşete kapılmış bir halde sırt sırta, omuz omuza durup bir çember oluşturdular.

Kalkanlar, toynaklar, kamçı, tekerleklerin gürültüsü, tüm bu bunaltıcı sesler Diana'nın kafatasına doluyor, dişlerini titretiyordu.

"Düşünemiyorum!" diye bağırdı Theo. "Çok fazla ses çıkarıyorlar."

"Ama neden?" diye bağırdı Alia. "Bu kez geçen seferden farklı! Neden bu kadar gürültü ediyorlar?"

Jason ellerini kulaklarına bastırmış halde başını iki yana salladı. "Kazandılar ve bunu biliyorlar!"

Jason haklıydı. Alia ve diğerleri sahte bir umuda tutunuyorlardı. Ölümlülerin tarzı buydu. Ama yine de madem Diana başından beri yanılmıştı, öyleyse neden bu işe müdahale etmişlerdi? Eğlence olsun diye mi? Themyscira'da sıradışı şeylere, tanrıların bazı taleplerde bulunduğu, adanın kurallarını onların iradelerinin belirleyeceği gerçeğine alışkındı. Fakat ölümlülerin dünyasındaki hiçbir şey Themyscira'daki gibi değildi ve savaş tanrıları da onun adasının tanrıçaları değildi. Onlar kana ve acıya açtılar. Buna gereksinim duyuyorlardı ve bunu sağlayacakları ölümlülere ihtiyaçları vardı. Öyleyse orada bulunmalarının

sebebi neydi? Sadece bu son saat içinde çekeceği acının tadına varmak için mi gelmişlerdi?

Çekeceği acının fakat duyduğu dehşetin değil. Diana korkuyordu, hüsrana uğramıştı, kendi kendine kızıyordu ama yine de o anlamsız şeyler geveleyen, sersemce korku içine yayılmamıştı. Neden savaş tanrıları onların dehşete kapılmalarını istemiyorlardı? Onların kaçmalarını istemedikleri için tabii. Ya sadece onların burada, hareketsiz, felce uğramış ve sağırlaşmış bir halde kalmalarını istiyorlarsa? Ya Theo haklıysa? Ya belli bir amaç için gelmişlerse? Ya tüm bu şamata, bir şeyleri bastırmak içinse?

Diana, kement değdiğinde Phobos'un nasıl tısladığını hatırladı. Kemendin dokunuşu bir tanrıyı öldürebilir miydi? Öldürmesi de gerekmezdi. Sadece onları geri püskürtmesi gerekiyordu. Sadece tüm bu gürültü patırtı arasında biraz zaman kazanması gerekiyordu.

Diana dişlerini gıcırdattı ve ellerini kulaklarından çekti, etraftaki ses çene kemiklerini titreten bir gürültüye dönüşmüştü.

Diana kemendini kancasından çıkardı ve kalp atışlarına uyan, sabit bir ritimde başının tepesinde salladı. Kemendi ellerine almak onu rahatlatmıştı ama yine de bu his belli belirsizdi. Bu, tanrılarla yüzleşmek için yapılmış bir silah mıydı? Diana kemendi giderek genişleyen bir düğüm halinde sallamaya devam etti, ardından şak diye bir sesle bıraktı. Kement ellerinde altın gibi ışıldadı, Phobos'un savaş arabasının tekerleklerine sapsarı alevlerden oluşan bir dil gibi saldırdı ve onu yolundan saptırdı. *Şak*. Kement Deimos'un miğferini aç bir yılan gibi yakalayarak dizginleri tutan ellerinin sarsılmasına ve atlarının yavaşlamasına neden oldu. Kalkanlarının ve arabalarının sesleri kesildi. Belki de Diana'nın ihtiyaç duyduğu silah *tam olarak* buydu.

Diana ipi giderek genişleyen bir açıda salladı, kement elinde inanılmaz bir şekilde uzuyormuş gibiydi, hızının yarattığı ani rüzgâr Eris'in sırtına çarpıp onu zorluyordu; korkunç bir çığlık atarken garip bir halde kanat çırptı ve güneş ışınları yeniden üzerlerine düştü.

"Diana!" diye bağırdı Alia. Yüzü ışıl ışıldı, saç örgüleri sanki görünmez bir rüzgâr tarafından havaya kaldırılmış gibi başının çevresinde bir hale oluşturmuştu. Her iki yanında, ışıldayan birer figür vardı. Bunlar Nim ve Theo'ydu fakat Diana onların aynı zamanda, Helen'in ikiz kardeşleri ve muhafızları, efsanevi savaşçılar Dioskurlar olduklarını da biliyordu.

"Diana," dedi Alia. "Onu duyuyorum!"

"Neyi duyuyorsun?" diye bağırdı Jason, yüzünde sert ve kuşku dolu bir ifade vardı. "Ben bir şey duymuyorum."

"*Dinle*," diye üsteledi Alia.

Jason, kız kardeşinin kolunu çekiştirdi. "Bu kadarı yeter, Alia! Buradan hemen *şimdi* gitmeliyiz."

Alia başını iki yana salladı. Gülümsedi ve etrafını saran hava sanki parıldadı. "Şarkı söylüyorlar."

24. BÖLÜM

Şarkı o kadar belli belirsiz, o kadar sessizdi ki Alia ilk başta bunun kendi hayal gücünün bir ürünü olduğundan emindi. Şarkıyı zihninden kovdu, kafası hâlâ gökyüzünde dönüp duran Eris yüzünden ve kemendi elinde bir yıldırım gibi tutan, Phobos ile Deimos'u uzaklaştırmaya çalışan Diana yüzünden bulanıyordu. Ve biraz sonra o ses belirdi: kulaklarında bir çınlama, ağaçlar arasından esen bir rüzgâr. Hayır, bunlardan daha fazlasıydı, bir melodiydi. Tek ses iki sese, on sese, yirmi sese dönüştü. Alia sözleri anlamıyordu ama onu nereye yönlendirdiklerini biliyordu.

"Kâhin ne demişti, Diana?"

Diana kafası karışık bir halde ona baktı, kement hâlâ elinde dönüyordu. "Sana söylemiştim..."

"Hayır, tam olarak sözleri neydi?"

"*'Helen'in ebedi istirahatte olduğu yerde Savaşgetiren arınabilir.'*"

Helen'in ebedi istirahatte olduğu yerde. "Kaynak burada değil," dedi. "Bu, nehri besleyen kaynaklardan biri." Sadece yüz metre kadar aşağıda uzanan, Melelaion'a yaklaşırlarken yola paralel bir biçimde yavaşça akan geniş nehir, Eurotas.

"Onun mezarı *burası*," dedi Jason. Artık sabrının her bir kırıntısı tükenmiş, yerini öfke dolu bir ivedilik almıştı. "Başka şeylerden medet ummaya çalışma, Alia."

Neden Jason onları duyamıyordu?

"*Hayır*," dedi Alia. Jason'ın anlamasını sağlamalıydı. Kızlar şarkı söylüyorlardı ve şarkıları bir ağıt, bir dosta yaptıkları veda gibiydi. "Anlamıyor musun? Helen öldüğünde artık çok geçti. O artık Helen değildi. Truvalı Helen'di. Menelaus'un karısıydı. Mezarında bile o ismi kalmadı."

"Yarış," dedi Diana, masmavi gözlerinde yepyeni bir umut alevleniyordu. Bu ışıltının bir an için bile olsa gitmiş olduğunu görmek çok korkunçtu. "O son andı, hâlâ arkadaşlarıyla yan yana yarışmasına izin verildiği son an."

Savaş tanrıları çığlıklar atıp uludular ve Alia haklı olduğunu anladı.

"Huzurlu olduğu son andı," dedi. "Gelin olmadan, koşuyu bırakmadan öncesiydi. Nehre inmemiz gerek."

"Öyleyse çabuk olmalıyız," dedi Theo, yolu işaret ederek.

Uzaklarda, zırhlı araçlardan oluşan bir kafile parıldayan böcekler misali virajlı yolda ağır ağır ilerliyor, arkalarından toz bulutları havalanıyordu.

"Keşke anlatabilseydik," dedi Nim.

"Bize bu fırsatı tanımayabilirler," dedi Diana. "Nehre. *Hemen*."

Tepeden aşağı doğru koşmaya başladılar, Eris Diana'nın kemendinden uzakta, tepelerinde daireler çiziyor, şarkıyı kendi çığlıkları ve kalkan sesleriyle bastırmaya çalışıyordu, Deimos ve Phobos da onun yanındaydı ve arabaları şiddetli bir ses çıkarıyordu.

Fakat Helen'in arkadaşları olan kızlar da onunla birlikte koşuyorlardı, saçları arkalarında süzülüyordu, hepsi de gülüyordu ve korkmuyorlardı. Ve artık şarkıyı duyabilen Alia sözleri anlayabiliyor, melodisini aklında tutabiliyordu. Bu, aralarından biri evlenmek üzere seçildiği zaman söyledikleri şarkıydı. Bir kutlama şarkısıydı ama aynı zamanda da kaybolup giden kız

için, edilen bir yeminle kaybolup giden özgürlük için, gelecekte koşamayacağı yarışlar için yakılan bir ağıttı.

Helen, hiç kimsenin dünyaya ne tür acılar getireceğini bilemediği, Menelaus'un gelini ya da kendi haricinde hiçbir şeyin Helen'i olmadan önceki zamanlarda bir yarış kazanmıştı. Günün birinde zırhlarını kuşanacak ve onun için ölümüne savaşacak delikanlılarla yan yana koşmuştu. Rüzgârı arkasına alarak yalınayak koşmuştu ve tanrılar onu zafere kavuşturduklarında Helen, Eurotas Nehri kıyılarına gidip orada büyüyen kocaman ağaca bir lotus tacı bırakmıştı; köklerinin üzerine bir yağ işreti dökmüştü. *İşret.* Bir adak. Bunlar eski sözcükler, eski fikirlerdi ama Alia hepsini iliklerinde hissediyordu. Kızlar seneler boyunca, Helen'e tapınmak ve arkadaşlarına şarkı söylemek için bu alana gelmişlerdi.

Patikanın bitimine ulaşıp asfalt yolda koşmaya başladıklarında Alia soluklanmaya çalıştı, ardından sendeleyerek, çalılıklarla ve bir şeyler fısıldayan çınar ağaçlarıyla dolu, hafif bir yokuştan aşağı indi. Ağaçların gövdeleri taş gibi griydi, dallarının kalın, eğri büğrü kolları adeta su içmek ister gibi nehre doğru eğilmişti ve ikindi güneşinin ışıkları, yapraklarının tuhaf bir biçimde ağırlıksız gibi görünmesine neden olmuştu, sanki yemyeşil bir kelebek öbeği dallara konmuş ama her an ortadan kaybolup dalları çıplak bırakacakmış gibiydi.

Uzaklardan bir yerden gelen motor gürültülerini işitti. Kızların sesleri giderek daha da yükseliyor, ilerlemesini sağlıyordu. Şimdi elli, hatta yüz tane kızın sesi vardı, müzikleri o kadar hoştu ki Alia'nın gözleri yaşadı. Ne zaman çocukluktan çıkmıştı? Okula giderken bir arabanın camından bir oğlan ona ilk kez ıslık çaldığı zaman mı? Hangi hızda koşacağını düşünmek yerine koşarken nasıl göründüğünü, nelerin sallanıp zıpladığını merak ettiği zaman mı? Fazla zeki ya da fazla istekli görünmek istemediği için sınıfta el kaldırmaktan kendini ilk alıkoyduğu zaman mı? Hiç kimse şarkı söylememişti. Yas tutma zamanı

çoktan geçip gidene dek kimse ona ne kadar çok şey kaybedeceğini söylememişti.

Fakat şimdi nehrin kumlarla kaplı kıyılarına varmışlardı ve artık üzülmek için yeterince vakit ya da nefes kalmamıştı. Alia kızları takip ederek yanları sıra koştu, onların neşelerine kapılmıştı. Kızlar her zaman genç ve korkusuz kalacaklardı. Sonsuza dek bu yarışta koşacaklardı.

"Geliyorlar!" diye bağırdı Theo fakat koşucuları kastetmiyordu. Yukarıda uzanan yolda, zırhlı araçlar tiz tekerlek gıcırtılarıyla durdular, gri kamuflaj giysileri içindeki adamlar araçlardan indiler ve yokuştan hızla nehre doğru ilerlediler. Bir Humvee son sürat nehir yatağından aşağı doğru ilerliyordu; adeta zemini yiyip bitiren tekerleklere sahip, kocaman, tehditkâr bir askeri arazi aracıydı bu.

"İşte!" diye bağırdı Alia. Kıyıda bir ağacın devasa gövdesi, ağır dallar şeklinde uzanıyordu. Ağacın dibindeki su nehrin başka hiçbir yerinde olmadığı kadar durgun ve pürüzsüzdü, ağacın şeklini öylesine parlak bir biçimde yansıtıyordu ki sanki su değil de aynaydı. Alia gözlerini kırpıştırdı ve nehir kenarında dans eden kızlar gördü, ağacın gövdesi lotus çiçeğinden çelenklerle doluydu, köklerinde ufak tefek bir sürü adak vardı.

"Ağacın yanındaki su!" dedi Diana, Alia'nın elini alıp onu ileri doğru çekerek. "Alia, oraya ulaşmak zorundasın."

Fakat şimdi askerler nehrin içine girmiş etraflarını sarıyorlar, kaynağa giden yolu tıkıyorlardı, botları etrafa su sıçratıyor ve incecik kum bulutlarını havaya kaldırıyordu. Kuvvetli bir rüzgâr çınar ağacının yapraklarını salladı ve bir helikopter alçalarak tepelerinde gezinmeye başladı. Alia, helikopter pervanesinin sabit vınlamasında Eris'in kanat seslerini işittiğine yemin edebilirdi.

"Lütfen!" diye bağırdı Diana, Alia'yı korumak için kollarını uzatarak. "Dinleyin beni! Bu kız sizin için bir tehlike teşkil etmiyor. Bu nehir kutsaldır. Suyu Savaşgetiren soyunu temizleyebilir ve bu çılgınlığı sonsuza dek yok edebilir!"

"Üzgünüm," dedi Jason arkalarından. "Buna izin veremem."

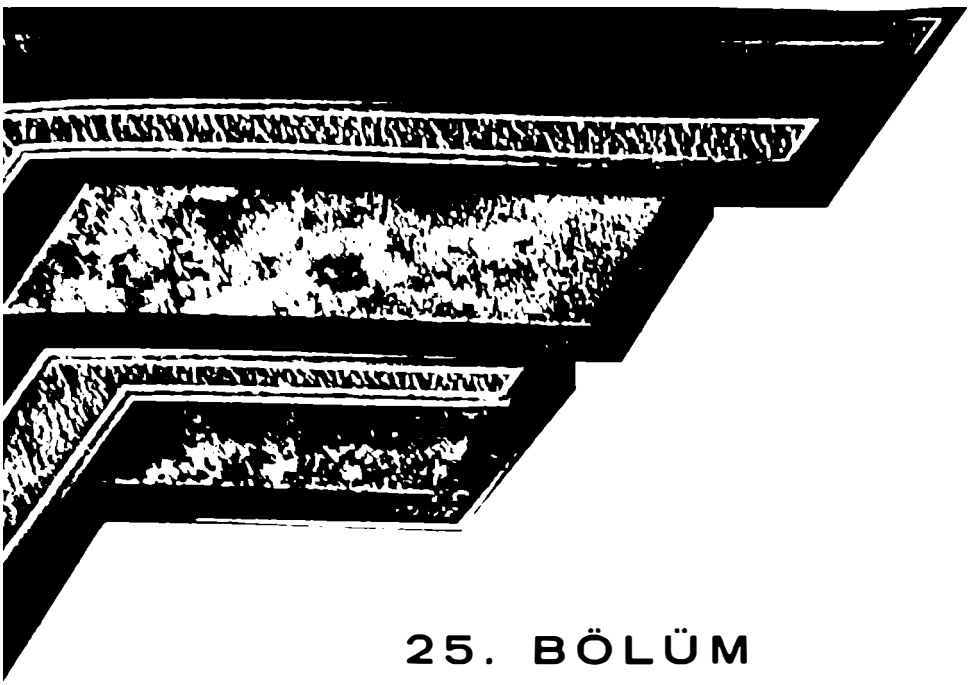
Alia'nın kolunu yakaladı ve onu yanına çekerek geri geri nehir kıyısından yukarı doğru çıktı.

"Jason," dedi Diana. "Anlamalarını sağlamalıyız."

"Onlar anladılar anlayacaklarını."

Alia yumuşacık kumun içinde sendeleyerek ağabeyinin ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?" dedi, kızların şarkısının sesi kaybolup gitmiş, rüzgâra karışmıştı.

"Sorun yok," dedi ağabeyi usulca. Sesi her zamanki gibi sakin, bilindik ve kontrollüydü. "Sen olman gerektiği gibisin. Her şey olması gerektiği gibi ve kimse sana zarar veremeyecek." Jason'ın gözleri parlıyordu. Gamzesi yanağını buruşturdu. Alia onun, şimdiye dek hiç görmediği kadar mutlu olduğunu fark etti. "Sen yaşamalısın, Alia. Ve savaş da gelip çatmalı."

25. BÖLÜM

Diana Jason'a, Alia'nın kolunu sıkıca bastıran parmağına, etraflarına yayılan askerlere baktı. Gözleri tetikteydi, etrafı tarıyorlardı fakat sonunda tüm gözler Jason'a dönüyordu. Bir hedef belirlemek için değil de bir emir beklermiş gibi. Humvee, yarısı nehrin içinde yarısı dışarıda olacak şekilde, büyük bir gürültüyle durdu ve Diana, helikopter pervanelerinin ritmik vızıltısı haricinde etrafın sakin olduğunu ancak o zaman fark edebildi. Eris ve ikizler gitmişlerdi. Mağlup olarak mı yoksa zaferlerinden emin oldukları için mi geri çekilmişlerdi?

"Nedir bu?" dedi Diana. "Ne yapıyorsun sen?"

"Üzgünüm," diye yineledi Jason. Sesi samimi geliyordu. "Bu kadar yaklaşabileceğimize inanmamıştım. Olaya müdahale etmek zorunda kalmayacağımı, zamanın geçeceğini ve güneşin batacağını ummuştum."

"Jason, dostum, neden bahsediyorsun sen?" dedi Theo. "Bizi buraya getiren jete sen bindirdin hepimizi."

"Biliyorum. İstediğim şey bu değildi. Ama Alia'yı güvende tutmanın ne kadar zor olduğunu anlamalısın." Jason kardeşine döndü, kolunun üst kısmını hâlâ sıkıca tutuyordu. "Önce İs-

İstanbul'a kaçtın ve sana engel olacak birilerini gönderemeden bir gemiye bindin. *Thetis* kaybolduğunda... neredeyse aklımı kaybediyordum." Jason derin bir soluk alıp verdi ve kaşları, artık Diana'ya oldukça tanıdık gelen o şaşkın ifadeyle kalktı. "Ama daha sonra, yanında bir *Amazon'la* birlikte sağ salim New York'ta ortaya çıktın."

Diana irkildi. "Biliyor muydun?"

"O otel koridorunda birbirimize girdiğimiz ilk andan beri hem de. Gerçekten de sıradan bir ölümlü gibi davranabileceğini mi düşündün, Diana? Sende sıradan hiçbir şey yok." Öfke tüm bedenine yayıldı. Jason bu yüzden ona nereden geldiğini ya da ne olduğunu sormamıştı. Ona saygı duyduğu için değil, zaten bunları bildiği için.

"Kardeşim için daha iyi bir koruma hayal edebilir miydim?" dedi Jason. "Alia'nın hayatını kurtarmak için hiçbir şeyin kendisini durduramayacağı ölümsüz bir savaşçı."

"Böylece kaynağa ulaşabilecektik," dedi Alia, simsiyah gözleri irice açılmıştı. Alia yitip gitmiş gibiydi, sanki birinin ona bunun bir tür şaka olduğunu söylemesini bekliyordu.

"*Kaynak*." Jason bu sözcüğü, sanki tınısını ağzından çıkarıp atmak istercesine söylemişti. "Siz ikiniz, kaynağı bulma konusunda kararlıydınız, neden sizinle tartışacaktım ki? Yunanistan'a gidecektik. İpuçlarını takip etmenize izin verecektim ve bu sırada da Diana tüm gücünü ve yeteneğini, Savaşgetiren'i korumak için kullanacaktı."

Diana'nın eli kemendine doğru indi ve Jason parmağını azarlarcasına kaldırdı. "Sakin ol bakalım. Tepede keskin nişancılar var. Sen beynine yediğin bir kurşundan kurtulabilirsin ama Nim ya da Theo'nun kurtulabileceğini sanmam."

Alia irkildi. "Jason, o lanet olası aklını mı kaçırdın sen?"

"Ben sadece ihtiyatlı davranıyorum," dedi Jason usulca. "Her zaman davrandığım gibi."

Nim ellerini kalçalarına dayadı. "Ama sen bize yardım ettin! O jetle bizi herhangi bir yere götürebilirdin ve..."

"Ekibim Araxos'ta bizi bekliyordu ama düşmanlarımızın başka planları vardı. Kazadan sonra o bölgede çok fazla düşman vardı. Birliklerimi çağırmış olsaydım, bu Alia'nın peşindeki ekipleri doğruca bize yönlendirebilirdi. Bu yüzden ben de ekibimin izimizi sürmesini ve güvenli bir mesafeden bizi takip etmesini sağladım."

"Paraşüt çantalarındaki iz sürücü," dedi Theo bir anda. "O sadece sinyalleri almıyordu. Aynı zamanda aktarıyordu."

Jason tek kaşını kaldırdı. "Bunu daha önce fark etmemiş olman beni şaşırttı."

Nim parmağını Jason'a doğru uzattı. "Arabayı çalıştırması için Theo'nun telefonunu kullanmasını bu yüzden istemedin. Bulunmamızdan korkmuyordun. Bizi yavaşlatmaya çalışıyordun." Nim'in gözleri irileşti. "Ah Tanrım... Arabayı kullandığım o ilk gün, bana gazoz uzatmıştın."

Diana Jason'ın jetteki ilkyardım çantasını karıştırıp içinden bazı haplar aldığını hatırladı. "Ona ilaç mı verdin?" dedi işittiklerine inanamayarak. Jason tüm ömrü boyunca tanıdığı bir kıza böyle bir şey yapmış olabilir miydi? Karşısında duran bu adam da kimdi böyle? Karanlıkta ona sırlarını fısıldadığı bu adam kimdi?

"Bundan gurur duymuyorum," dedi Jason ve utandığı *sesinden* de anlaşıldı. "Ama bir şeyler yapmalıydım. Hepiniz çok kararlıydınız."

"Savaşı durdurma konusunda kararlıydık!" diye bağırdı Alia, çatallı sesiyle.

"İnsanlar barışa uygun yaratılmamışlardır," dedi Jason. "Bunu tekrar tekrar ispat ettik. Bir fırsatını ele geçirdiğimizde uğruna savaşacak bir şeyler buluruz. Memleket. Din. Aşk. Doğal halimiz bu bizim. Diana'ya, neden halkının bize sırt çevirdiğini sor. Onlar insanların ne olduğunu biliyor."

"Diana?" dedi Alia.

Diana ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Ona hayatı boyunca, insanların savaşa aç oldukları, birbirlerini yok etme

dürtüsüne karşı koyamadıkları, katliamı önlemeye çalışmanın anlamsız olduğu öğretilmişti.

Jason sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi, "Yanıt bulmak için ona bakma. Onun halkı bizi umursamıyor. Hem neden umursasınlar ki? Ne hale geldiğimize bir bak. Korkaklar ve güçsüzler silahlarla oyuncak gibi oynuyorlar."

"Güçsüzler," diye yineledi Alia. "Her bir nesil bir öncekinden daha güçsüz..." Hızlıca gözlerini kırpıştırdı, ne demek istediği kafasına dank ettikçe giderek doğruldu. "Annemiz ve babamızın çalışması. Bu çalışmanın devamını getirmedin."

"Getirdim. Babamın çalışmasının devamını getirdim."

"Babamın bütün bunlarla ne ilgisi var?" diye sordu Alia çaresizce.

"Dosyalar," dedi Diana, kayıp sayfaları, gizlenmiş bölümleri hatırladı. "Sen o metni yeniden düzenledin."

"Babam, soyumuzun neler yapabileceğini, dünya için ne ifade edebileceğini annem olaylara müdahale etmeden önce gördü."

"Yani ona makul bir açıklama yapmadan önce mi demek istiyorsun?" diye atıldı Alia.

Jason onun kolunu hafifçe sarstı. "Aşılar. Gen tedavisi. Süper tedaviler. Soyumuzu kullanarak bunlara ulaştılar. Ajax ve Akhilleus gibi kahramanların soyunu kullanarak. Güçleri olmayan insanların yaşamlarını uzatmak için."

Kayalıklar arasındaki o dolambaçlı yolda Jason ne demişti? *Bu sadece biyoloji. Ben iyidir ya da değildir demiyorum.*

Alia ondan kurtulmaya çalıştı ve Diana öne çıktı. Bir kurşun Theo'nun ayaklarının yanından geçerek suya çarptı.

"Kahretsin!" diye bağırdı Theo, geriye doğru atıldı ve neredeyse yere düşüyordu. Nim çığlık attı.

"Jason," diye yalvardı Alia, "geri çek onları!"

"Arkama geçin," diye talimat verdi Diana, kollarını genişçe açtı, gözleri yukarıda uzanan yolu ve keskin nişancıları görebilmek için az ötedeki harabelerden oluşan tepeyi inceliyordu.

Grup tuhaf bir düzende duruyordu: Jason ve Alia kumlu nehir kıyısındaydı, Diana da arkasında toplanmış olan Nim ve Theo'yla birlikte, sanki dört bir tarafları adamlarla sarıldığı zaman onları koruyabilecekmiş gibi nehrin sığ kısmındaydı.

Theo ellerini havaya kaldırdı. "Jason," dedi makul bir ses tonuyla. "Söylediklerini bir düşün. Kimin güçsüz, kimin güçlü olduğuna sen mi karar vereceksin?"

Jason soluğunu verdi. "Senden anlamanı beklemiyorum, Theo. Sen dünyayla yüzleşmektense bir perdenin ardında saklanmayı tercih edersin."

Theo'nun başı, sanki Jason ona vurmuş gibi birden geriye gitti. "Hakkımda düşündüğün şey gerçekten bu mu?" Theo yavaşça ellerini indirdi, sersemlemiş gibi bir hali vardı. Jason'ın tüm o alayları ve düşünceleri arkadaşı için daha fazlasını isteyen birinin alayları değildi, gerçek anlamda küçümsemeydi. "Ben sanmıştım ki..."

"Arkadaş olduğumuzu mu sanmıştın? On iki yaşındayken çizgi roman biriktirdiğimiz için mi? Aynı çizgi filmleri sevdiğimiz için mi? Sen hayatını oyunlar ve hayal ürünü şeylerle geçirirken ben ne yapıyordum sanıyorsun?"

"Eğer 'büyüyordum' dersen kendini beğenmiş ifadeyi suratından bir yumrukla silerim."

Jason'ın gülümsemesi yüzünde tekrar belirdi. "Yumruğunu nasıl sıkacağını biliyor musun bari?"

Theo'nun dudağı kıvrıldı. "Madem ben o kadar ezik biriyim, neden vaktini benimle harcadın?"

"Babanı yakından gözlemlemenin basit bir yoluydu bu."

"*Babamı* mı?"

"Baban sürekli laboratuvarlardaki giderlerin takibini yapıyordu, benim onay vermek istediğim projeleri kontrol ediyordu. Tüm bunların para için olduğunu düşünüyordu. Hiçbir zaman para için olmadı. Hepsi geleceğimiz içindi."

Gelecek. Jason'ın şelalenin yanındaki sözleri geldi aklına. *Dünyayı yeniden yaratmaya çalıştım. Hâlâ da bunu yapmaya*

çalışıyorum, dediğinde gözlerinde beliren vahşi ifade. Tek bir korkunç anda annesi ve babasını kaybetmiş bir çocuk. Hatırlanmaya, insanlara sunduğu hediyelerin hatırlandığını görmeye can atan bir çocuk. Diana onun partide, etrafı düşmanlarla sarılmış bir asker gibi ayakta duruşunu görebiliyordu. Diana onu anlayabildiğini düşünmüştü ama onun bakış açısının kapsamını kavramaya yaklaşamamıştı bile. Helen'in mezarına yaklaştıkça onda hissettiği gerilim, güvenlikleri için duydukları korkudan sebep değildi. Sadece hazır olamadan gerçek hedeflerini açıklamak zorunda kalacağından korkuyordu.

"Hiçbir zaman bizim yanımızda olmadın," dedi Diana. Bu ihanet, beraberinde gelen utanç duygusu yüzünden daha da kötüydü. Tüm bunları tahmin etmesi gerekirdi, bu yarayı alacaklarını beklemesi, kanamayı durdurması gerekirdi. "Bu savaşı hiçbir zaman durdurmak istemedin."

"Savaşı *durduramayız*," dedi Jason. "Ama savaşılma şeklini değiştirebiliriz."

"Savaş savaştır," dedi Alia. "İnsanlar ölecek."

Jason eliyle ensesini ovuşturdu ve derin bir nefes aldı. Alia'nın kolunu bıraktı ve teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Bunun dışarıdan nasıl göründüğünü biliyorum," dedi, etraflarında toplanan ağır silahları ve ifadesiz yüzlü adamları işaret ederek. Kısacık bir kahkaha attı. "Sözlerimin kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Ama bir an düşünün. Ya birbirimizle savaşmıyor olsaydık? Ya efsanelerdeki canavarlar gerçek olsaydı ve onlarla karşı karşıya gelmek için toplansaydık? Ya savaş bizi birbirimizden koparmak yerine bir araya getirseydi?"

"Canavarlar mı?" dedi Alia.

"*Gerçek* düşmanlar. Scylla, Charybdis, Nemea Aslanı, Ekidne, tüm grotesk figürlerin anası."

Diana Humvee'nin içinden, kayma sesine benzer bir gürültü duydu, sanki devasa boyutlarda bir şey ağırlığını kaydırmış gibiydi.

Ve Diana o anda anladı. Tek'in Kâhin'in gösterdiği görüntülerde yüzleştiği şey, çakal başlı canavar; bu Jason'ın yarattığı

şeylerden biriydi. Bilgisayarda karşısına çıkan görselleri hatırladı. Bu canavarlardan kaçını bulmuştu? Kaçını geri getirecekti?

"Bu delilik," dedi Diana. "Dünyaya ne tür kötülükler salacağını anlamıyorsun. Çok sevdiğin efsaneler gibi olmayacak bu iş. Kahramanca bir serüven olmayacak. Bahsettiğin geleceği gördüm ben ve hiç de öyle parlak bir gelecek değil. Acılarla dolu bir kâbus."

Jason Diana'nın sözlerini geçiştirdi. "Kâhin'in sana gösterdiği şey her neyse, geleceğin yalnızca bir tasviri, tek bir muhtemel sonucu."

"Almaya değecek bir risk değil!"

"Ölümsüz birinin insanlık için bu seçimi yapma hakkı yoktur," dedi Jason, sesine sert bir ton hâkimdi. Sanki kendi ölümlülüğüne sinirleniyor, sanki *Diana* daha fazlası olduğu için ona sinirleniyordu. "Barış için bir şansı hak ettiğimizi söylüyorsun ama neden çok daha *büyük* olabilmek için bir şansı hak etmeyelim? Annem ve babamın o eski savaş alanlarında bulduğu biyolojik malzemeler, gen tedavisi konusunda yaptıkları araştırmalar. Onlar bunu bilmiyorlardı ama hepsi bunun içindi." Jason, birliklerini tarayan bir şekilde kollarını genişçe açtı. "Bunlar diğerleri gibi askerler değiller, Odysseus ve Akhilleus'a rakip olabilecek savaşçılar. Mitler ve kâbuslardan doğmuş yaratıklarla savaşacaklar ve tüm dünya bu askerlerin ardında bir araya toplanacak."

"Sizler öleceksiniz," dedi Theo, kaskatı suratları olan askerlere bakarak. "Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, öleceğiz," dedi Jason. "Ama efsaneler olarak yaşamaya devam edeceğiz."

"Yani hikâyenin birindeki bir kahraman gibi mi?" diye sordu Diana.

"Onlar sadece birer hikâye değil. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Efsaneler olarak yaşamaya devam edeceğiz. Jason, doğuştan olması gereken kahraman haline gelebilmek için bir fırsat istiyordu. Onun için bir anlam ifade eden bir dünyada yaşa-

mak istiyordu. Annesi ve babasından esirgenmiş olan, anlam ifade eden bir ölüm şekli, hatırlanmak için bir fırsat istiyordu. Ölümsüzlüğü istiyordu.

"Peki ya ben?" diye sordu Alia, kuşku dolu ifadesinin arasından öfke sızıyordu.

Jason kız kardeşinin koluna dokundu ve Alia onun elini vurarak uzaklaştırdı.

"Alia," dedi, "senin *yaşamanı* isteyen benim."

"Vicdanımda binlerce insanın ölümünün ağırlığını taşıyarak mı?" Bu sözleri söylerken sesi çatladı. "Onca masum insanın ölümüne sebep olduğumu bilerek mi?"

"Böylece yepyeni bir kahramanlar çağı başlayacak." Jason bakışlarını Diana'ya çevirdi. "Ben sana yalan söyledim. Sen bana yalan söyledin. Ama şimdi aramızda sadece gerçekler var." Jason öne doğru çıktı ve bir an için sanki bütün dünya değişti. Yine o kayalık tepenin üzerinde duruyorlardı, yıldızlar tepelerinde dönüyordu. "Amazonlar savaşçıdır. Zamanın dışında, o adada soyutlanmış halde yaşamamaları gerekir. Sen kahraman olabilme şansını yakalamak, hayatına bir anlam katabilmek için Themyscira'dan ayrıldın. Sence insanlık da bunu hak etmiyor mu?"

İkindi güneşinin son ışınları nehrin sularına çarparak ışıldıyor ve Jason'ın yüz hatları üzerinde parıldayan bir örtü meydana getiriyordu. Diana onun içinde kralların, kahramanların kanını, o cesareti ve hırsı gördü.

"Yanımda yer al," diye yalvardı Jason, "tıpkı olmamız gerektiği gibi yan yana duralım, birbirine eş iki savaşçı olarak zaferin peşine düşelim."

Diana önünde iki yol olacağını düşünmüştü: yuvasının o boğucu aşinalığı ya da sürgünün dehşeti. Jason ona başka bir gelecek sunuyordu:. ihtiyat ya da misilleme korkusu olmadan yaşayacağı bir hayat. Kan ve zafere bulanmış bir yoldu bu ve savaşçı yüreğinin bu çağrı üzerine özlemle dolduğunu hissedebiliyordu.

"İnsanlar barışı sürdüremezler, Diana," dedi Jason. Bakışları sabit ve katiydi ve Diana onun sözlerinde, annesinin sesinin yankısını duyuyordu. "Bizler caniyiz ve en başından beri de böyleydik. Barışı sağlayamıyorsak, o zaman en azından güzel bir ölüm tatmamız için bize bir şans ver."

"Diana," dedi Alia çaresizce. Ve Diana o anda, Alia'nın kendi ölümü için yalvardığını, her ne kadar korkuyor olsa da, dünyanın Jason'ın tasavvuruna kaldığını görmektense ölmeyi tercih ettiğini anladı. İşte bu cesaretti. Bu kendine özgü bir cesaretti. Diana herhangi bir savaşçı olmak üzere yetiştirilmemişti. O bir Amazon'du ve gerçek gücü gördüğü zaman hemen anlardı. Eğer Jason bu görkem dolu geleceği istiyorsa, Diana bunu öylece ona verecek değildi; bunun için mücadele etmesi gerekecekti.

Diana onun bakışlarıyla karşılaştı ve Alia konuştuğunda annesinin, Tek'in, Maeve'in sesini duydu. "Güç olarak benim dengim olabilirsin," dedi. "Ama Nim'in yaratıcılığına, Theo'nun zorlukları yenme gücüne, Alia'nın cesaretine denk olamazsın. Güç, kahramanlar yaratmaz. Binlerce asker yapabilirsin ve içlerinden biri bile bir kahramanın yüreğine sahip olamaz."

Jason öfkelenmedi. Yüzünde, sıklıkla sergilediği o mesafeli, kontrollü ifade yeniden kendini göstermedi. "Sen de benim için bir hikâyeydin, biliyorsun. Bir Amazon. Hayat bulmuş bir efsane," derken sesi nazikçe çıkıyordu. Jason'ın yüzünde tatlı, sevimli bir tebessüm belirdi ve bu sözler üzerine Diana'nın içinde bir şeyler buruldu. "Çok uzun zaman seni aradım, Diana. Themyscira'yı, bir Amazon DNA'sının canlı bir zerresine ulaşabileceğim kayıp bir medeniyetin kalıntısını bulmayı düşledim. Bunun yerine, seni buldum."

Diana'nın göğsündeki sızı, sert ve amansız bir şeylerin baskısına dönüşmüştü. Demek ki Jason'ın tutkusunun asıl sebebi buydu, ona değil de ondan elde edebileceği güce duyduğu bir tutkuydu bu.

"Senin kanından geliştirilebilecek askerleri görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Genlerinin bana sunacağı sırlar için sabırsızlanıyorum."

Diana savaş pozisyonunu aldı. *"Molon labe,"* dedi Jason'ın atalarının dilinde. *Gel de al.*

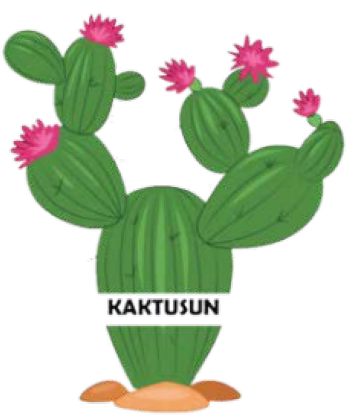
"Ah, alacağım," dedi Jason sakince. "Tanıştığımız ilk gün, senin DNA'ndan bir serum geliştirmeye başladım. Olağanüstü soyunun izlerini evimin her tarafında bıraktın. Saçlar. Deri hücreleri. Kanından alınan bir örneğin nasıl hazineler ortaya çıkaracağını kim bilebilir?"

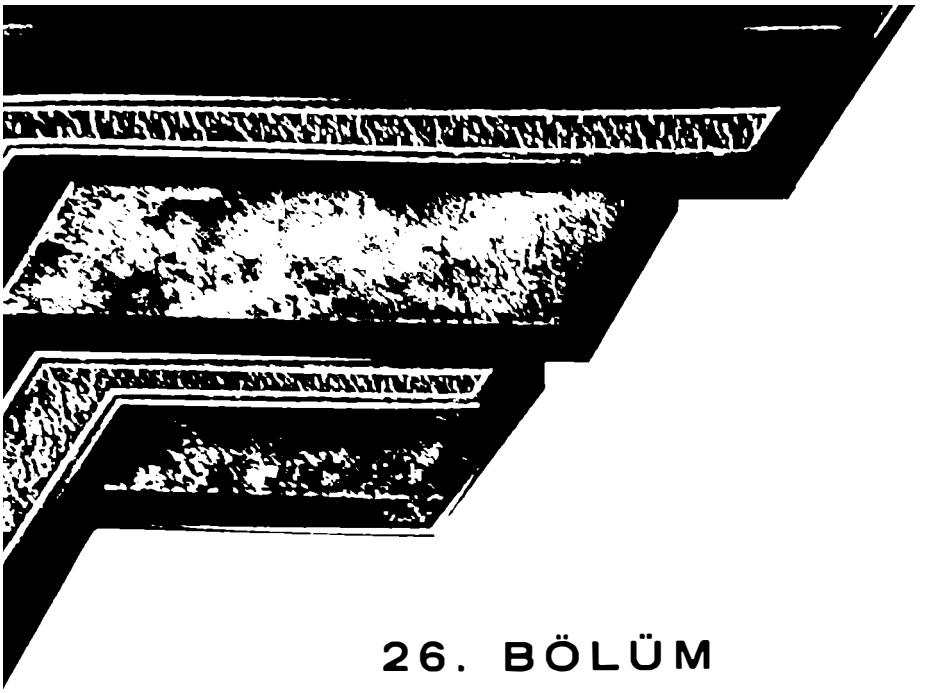
"Asla."

"Sen de kız kardeşlerin gibi güçsüzsün, onların ölümlü dünyaya sırt çevirmeleri gibi sen de güce sırt çeviriyorsun."

"Yakınıma gel ve bir daha kız kardeşlerim hakkında konuş bakalım."

"Hayır, Diana. Senin için başka planlarım var." Kumlarla kaplı alana park edilmiş Humvee'nin yanında esas duruşta bekleyen askerlere döndü. Diana aracın içinden, kanatlarını çırpan bir böceğin sesine benzeyen kulak tırmalayıcı vızıltıların yükseldiğini işitti, ardından da sanki... dudaklarını şaplatan bir şeyin sesi gibi ıslak, aç bir ses duydu. Emri verirken Jason'ın gözleri parladı. "Açın kafesi."

26. BÖLÜM

Diana, Nim ve Theo'ya, "Arkamda kalın," diye talimat verdi, gözlerini Alia'dan ve Humvee'den ayırmamaya çalışıyordu. Araç devasa tekerlekleri üzerinde sarsılır gibi olurken büyük bir çatırtı sesi duyuldu ve askerler ileri çıktı, içlerinden biri koruma ateşi açmak üzere silahını kaldırmıştı, bir diğerininse üzerindeki uzun bir metal çubuk tasma benzeri bir şeye iliştirilmişti. Elinde metal çubuk tutan asker hızla arka kapıları açtı. Bir an için gölgeler içinde kaldılar ve daha sonra gerileyerek güneşe doğru gittiler, Humvee'nin derinliklerinden kocaman bir şeyi sürükleyerek çıkarırlarken, diğer askerlere emirler yağdırdılar.

"Ben ona Pinon adını verdim," dedi Jason. "İçici." Yaratığın başı ve gövdesi bir kadına benziyordu, göğüsleri açıktaydı, kolları kaslıydı, tel tel kızıl saçları karmakarışıktı. Fakat bedeninin alt kısmı, parlak, siyah bir örümceğin boğum boğum vücudu gibiydi ve kocaman bir kuyruk grotesk bir biçimde arkasına doğru kıvrılıyordu. "Biraz savaşçı, biraz eklem bacaklı, biraz parazit. Düşmanının kanını birkaç dakika içinde emebilir ama bunu hazmetmez. İhtiyaç duyana dek. Ya da şu durumda olduğu gibi ben ihtiyaç duyana dek."

Askerlerden biri, Pinon'a bir şey atmak için bir kanca kullandı. Üstünde NEW YORK'U SEVİYORUM yazan bir tişörttü bu. *En iyinin tadını çıkar, en kötüsü için hazırlan.* Jason başından beri bunu planlıyordu. Pinon tek bir yumruğuyla tişörtü kaptı, Diana'nın kokusunu derince içine çekti ve elindekini bir kenara fırlattı. Capcanlı yeşil gözleri Diana üzerine odaklandı.

Jason, nehrin sığ kısmında duran Theo'nun ayaklarının yanına bir kılıç fırlatan askere işaret etti.

"Görünüşe göre çok âdil bir savaş olacak," dedi Nim acı bir ifadeyle.

"Jason," diye yalvardı Alia. "Yapma bunu."

"Dayanacağın bu destekler olmadan daha da güçleneceksin, Alia."

"Jason..."

"Amazon'un kanını em," diye emretti Jason. "Diğerlerini de öldür."

Jason'ın muhafızları hizaya girdiler ve çığlık atmaya başlayan Alia'yı tepeden yukarı doğru sürüklemeye başladılar.

"Alia!" diye bağırdı Diana fakat Pinon öne doğru sıçrayarak onun yolunu kesti. Yaratığın hareketleri Diana'nın tüylerini ürpertti. Bacaklarının yerde sürüklenmesinde, o boğumlu vücudun kayarak ilerlemesinde doğal olmayan bir şeyler vardı fakat bunlardan daha kötü olanı zekice bakan gözleriydi.

Diana kemendini eline alırken, "Sığınacak bir yer bulun!" diye bağırdı Theo ve Nim'e fakat arkada kalan askerler yarım çember şeklinde etrafa yayılmış, onların geri hamle yapmalarını engellemişler ve nehrin sığ suları içinde bir tür arena oluşturmuşlardı. Üzerlerinde silah yoktu, sadece kılıç ve kalkanları hazır vaziyette duruyordu. Görünüşe göre Jason'ın, dünyanın gerek duyduğuna inandığı temiz savaş biçimi buydu.

Nim kılıcı almak için eğildi fakat kılıç kendisi kadar ağır görünüyordu ve Theo kılıcı onun elinden alarak beceriksizce önüne doğru uzattı, daracık omuzları gösterdiği çabayla bükülüyordu.

Diana, Nim ve Theo bir araya toplandılar, sırt sırta verdiler ve nehrin daha derin kısmına doğru gittiler. Diana onları, kendilerine siper olabilecek kayalıklara doğru götürürken, nehrin suyu sandaletli ayaklarının etrafında giderek soğuyordu. Pinon da onları takip etti, kuyruğu arkasında bükülüp açılıyordu.

"Birden 'kesinlikle öleceğiz' seviyesine kadar bir sıralama yapmaya kalksan, bu hangi noktaya denk gelirdi?"

"Kes sesini, Theo," diye mırıldandı Nim, duyduğu korkuyla soluk soluğa kalmıştı.

Fakat ikisi de korkuyla bir köşeye sinmedi, ağlamadı. Jason'ın büyük bir küçümsemeyle gözden çıkardığı, kısacık birkaç sözcükle ölüme mahkûm edebileceği bu insanlar, her zaman oldukları gibi inatçı ve cesur bir şekilde Diana'nın arkasında duruyorlardı.

Pinon'u etkisiz hale getir. Askerlerin icabına bak. *Bir yolunu bul*, dedi Diana kendi kendine. *Onların güvenliğini sağlamanın bir yolunu bul.*

Diana saldıracakmış gibi bir hareket yaptı ve eli ileri doğru uzandı, parlak bir kamçı darbesiyle kemendi Pinon'un kuyruğuna doğru fırlattı. Fazla yavaş olmuştu bu. Yaratık inanılmaz bir hızla, sakin ilerleyişinin ona düşündürdüğünden çok daha hızlı bir şekilde bu darbeden kaçındı. Pinon birden şaha kalktı, ön bacakları iğrenç bir biçimde sallanıyordu. Yaratık başını eğdi, dudaklarını aralamadan yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, neredeyse cilveli bir gülümsemeydi bu. İleri doğru atıldı.

"Eğilin," diye bağırdı Diana, Theo ve Nim'in ona itaat etmesini umarak. Kemendi fırlattı, bir kayaya geçirdi, sıkıca çekerek sabitledi ve kayayı bir gürz misali salladı. Pinon kaçmaya çalıştı ama kaya omuzunun kenarına isabet etti ve insanın kemiklerini titreten bir kuvvetle onu arkaya doğru devirdi.

Canavar oldukça yüksek, miyavlamaya benzer bir çığlık attı, tekrar Diana'ya dönerken kuyruğu havayı kırbaçladı. Gözlerinde yine o zeka dolu, düşmanının cezasını çekeceğini vaat eden bakış belirdi.

"Koşmaya hazır olun," diye emretti Diana.

"Doğuştan hazırım," dedi Theo.

Diana kayayı tekrar kendine doğru çekti, hız kazanmak için bir kez salladı, ardından havalandırarak iki askerin üzerine doğru gönderdi. Geriye çekti, tekrar saldırdı, kaya tıpkı bir füze gibi fırlayarak adamlardan ikisini daha yere serdi.

"Gidin!" diye bağırdı Diana. Nim ve Theo sendeleyerek doğruldular fakat askerler çabucak safları sıklaştırarak kaçış yollarını kestiler ve çemberi daha da daralttılar.

Pinon sürünerek ilerliyor, yaralı omuzunu esnetiyordu, kuyruğu seğiriyordu. Diana kayayı ona doğru fırlattı ve yaratık tekrar sürünerek kumla kaplı alana doğru gitti.

Diana halatı daha sıkı kavradı ve kayayı daha geniş bir açıyla sallayarak tekrar askerlere doğru fırlattı, kaçabilecekleri bir alan açmaya çalışıyordu. Askerlerden ikisi kolayca yere düştü fakat diğer asker kendini korudu ve kollarıyla darbeyi engelledi. İri kaya parçaları etrafta uçuştu.

Kahramanların kanı. Hiçbir sıradan insan böyle bir darbeye karşı koyamazdı.

"Diana!" diye bağırdı Theo.

Pinon sıçrayarak yanına yaklaşmıştı. Çok yakın bir mesafedeydi.

Diana kayayı ipin ucundan çıkardı, kemendi elinde sallamaya başladı.

Pinon Diana'nın üzerine atıldı ama Diana bu hamleyi bekliyordu. Kemendi yaratığın başından geçirdi, onu kendine doğru çekti ve ayaklarını Pinon'un karnına sapladı.

Canavar acıyla cıyakladı, upuzun, beyaz parmaklarıyla halatı kavradı, kuyruğu birden öne doğru kapandı. Kuyruğunun ucunda akrep iğnesi gibi bir şey değil de bir kıskaç vardı ve yaratık hızla kaçıp kurtulmadan önce bunun sebebini merak etmek için Diana bir anlık vakit bulabildi, daha sonra kemendinin ucunu güçlükle kavrayarak rahatça Pinon'un boynunun etrafına doladı.

Yaratık kıvrandı, gözleri geriye devrildi. Diana, kemendin ne tür gerçekleri ortaya çıkarıp canavarın bu şekilde çığlık atmasına neden olduğunu bilmek istemiyordu. Jason onu yoktan mı var etmişti, bu yaratık bir laboratuvarda üretilmiş bir kâbus muydu? Yoksa bedeni dönüştürülmeden önce sıradan bir kız mıydı? Diana omuzlarını indirerek kemendi elinden bırakmamaya çalıştı.

"Kılıcı ver bana, Theo!" diye emretti Diana.

"Geliyorlar!" diye bağırdı Theo. Diana omuzunun üzerinden baktı ve askerlerin ilerlemekte olduklarını gördü.

Nim her iki eline de birer taş aldı. "Bunları ister misiniz?" diye bağırdı.

"Kostüm partisine gitmiş bir grup İskoçyalıya benziyorsunuz!" diye alay etti onlarla Theo.

Akıllarını mı kaçırmıştı bunlar? *Hayır, sadece ölümlüydüler.*

Askerlerden ikisi, inanılmaz sayılabilecek bir hızla ileri doğru atıldılar.

"Koşun!" diye bağırdı Diana. Fakat Theo koşmadı. Kılıcını havaya kaldırdı.

Asker hamlesini yaparken Diana bir *çınlama* sesi duydu ve Theo, rakibinin kılıcının yarattığı kuvvetle sendeledi. Birbirine hiç de denk olmayan iki rakiptiler.

Diana kemendi serbest bıraktı ve saldıran askerin üzerine atılarak onu sırtüstü yere serdi. Tam zamanında dönerek diğer askerin kılıcını şiddetli bir kavis çizerek indirdiğini gördü. İki asker daha Nim'e doğru koşuyordu.

"Hayır!" diye bağırdı ama artık çok geçti. Kılıç derin bir biçimde Theo'nun vücudunun yan tarafına girdi.

Theo dizlerinin üzerine çöktü, ardından yanlamasına suyun içine yığıldı, bedeninden akan kanlar dalga dalga kırmızılıklar halinde Eurotas Nehri'ne karışıyordu. *Hayır.* Diana çılgınca döndü.

Askerlerden biri tek eliyle Nim'i yakalamış ve onu delik deşik etmek için kılıcını kaldırmıştı. Fakat Nim, elinin içinde

sakladığı taşla bir yumruk salladı ve taşı sertçe askerin başının yan tarafına geçirdi. Asker ayakları üzerinde sallandı ve Nim ikinci bir kaya parçasıyla adamın sol şakağına vurdu. Asker Nim'i bıraktı ve Nim sırtüstü nehrin içine düştü.

Diana nehir yatağından Theo'nun kılıcını aldı ve Nim'e doğru hızla koştu.

Arkasında bir su şapırtısı duydu ve Pinon'un kendini kementten kurtardığını anladı. Dönüp öfkeyle saldırdı. Kılıcı yaratığın yan tarafına saplandı, dış iskelet kaplaması boyunca ilerledi. Diana bir kez daha döndü. Göz ucuyla çok hızlı bir hareketlenme olduğunu fark etti ve bir anda kendini sırtüstü suyun içinde buldu. Hava alabilmek için soluk soluğa kaldı, ayak bileğine bir şeyin bağlandığını ve onu yukarı doğru çektiğini hissetti.

Diana havada, Pinon'un karşısında baş aşağı sallanıyordu. Şimdi kuyruğunun ucundaki kıskacın ne işe yaradığını anlamıştı.

Küfürler sıralayan tiz bir ses işitti birden. *Nim.* Diana, Pinon'un ellerinde döndü ve askerlerden birinin Nim'i arkadan yakaladığını gördü. Nim debelendikçe adam gülüyor, neşeyle kafasını sallıyordu.

"Bu kadar yeter, seni pislik," dedi Nim ve kafasını geriye doğru attı. Nim'in kafatası adamın yüzüne çarpınca asker birden geri çekildi.

"Seni küçük kaltak," diye homurdandı adam.

Askerin elleri gevşedi ve Diana onun ne yapmayı amaçladığını gördü. Çığlık attı.

Çıkan ses kırılan bir dalın çıkardığı sese benziyordu. Nim'in vücudu gevşedi. Asker onu bir kenara fırlattı ve sanki pis bir şeyle uğraşmış gibi ellerini pantolonuna sildi. Nim'in incecik bedeni nehrin sığ sularında sırtüstü yüzüyor, başı kırık boynunun ucunda doğal olmayan bir açıyla duruyordu, bomboş bakan gözleri gökyüzüne çevrilmişti.

Hayır, hayır, hayır.

Pinon, dikkatini çekmek istercesine Diana'yı sarstı. Kıskaç, bacağının alt kısmını kaptı fakat onun tek düşünebildiği

şey, *Öldüler. Onları korumam gerekiyordu ama öldüler*, oldu. En başından kılıcı Theo'nun elinden almalıydı. Nim'i yakınında tutmalıydı. Kendi serüveni nasıl riske girerse girsin, onları güvenli bir yerin ardında tutmalıydı. Diana'nın göğsünden bir uğultu çıktı, acı ve öfke tüm bedenini sarsıyordu.

Pinon yine o tatlı, cilveli ifadeyle gülümsedi, sanki Diana'nın üzüntüsü ona zevk veriyormuş gibiydi. Dudakları birbirinden ayrıldı ve kancaya benzeyen iki çengel ortaya çıktı. Diana buna tepki vermeye fırsat bulamadan Pinon onu daha da yükseğe kaldırdı ve ıslak ağzını Diana'nın boğazına geçirdi, çengeller etinin derinliklerine battı. *O bunun için yaratılmış*, diye düşündü Diana, bu sırada Pinon'un dudakları derisi üzerine sıkıca kapandı ve Diana kanının hızla bedeninden çekildiğini hissetti. *Tıpkı kesime götürülen domuzlar gibi, tepetaklak çevirip kurbanlarının kanını akıtması için tasarlanmış.*

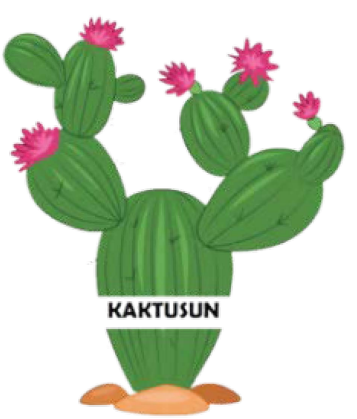
Sonrasında, Pinon kocaman, büyük yudumlar halinde kanını içerken yalnızca acıyı ve dalgalar halinde gelen ıstırabı duydu. Diana, giderek azalan kalp atışlarına uygun bir ritimde, her bir tatminkâr yutkunmanın sesini işitebiliyordu. Bedeninin kendini iyileştirmeye çalıştığını, gücünün geri gelmeye çalıştığını hissedebiliyordu ama Pinon çok hızlı ve çok etkiliydi.

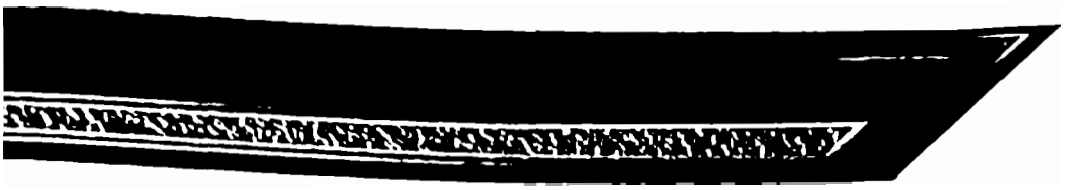
Diana güçsüz bir şekilde kıvranıyordu. Alia'nın uzaklardan gelen çığlıklarını, helikopter pervanelerinin sesini işitebiliyordu. Alia'yı bu korkunç kaderden kurtaracağına yemin etmişti ama hayal edebileceğinden çok daha kötü bir başarısızlığa uğramıştı. Kâhin haklı çıkmıştı, annesi, Tek haklı çıkmıştı. Hepsi haklı çıkmıştı. Asla Themyscira'yı terk etme cesaretini göstermemeliydi. Diana hiçbir zaman gerçek bir Amazon olamamıştı ve şimdi tüm dünya onun gururu yüzünden acılar çekecekti.

Hayatı bedeninden çekilirken ve görüşü yavaş yavaş bulanırken, "Koru onları, Athena," dedi Diana soluk soluğa. *Ölümlüleri ölümsüzleri, zayıfları güçlüleri, hak edenleri etmeyenleri. Hepsini koru. Alia'yı kaderinin yükünden koru. Annemi ve kız kardeşlerimi, gelip çatacak savaştan koru.*

Diana, Maeve'in teninin üzerinde yüzer gibi görünen çillerini, Rani'nin nazik tabiatını, Thyra'nın uçarı kahkahalarını düşündü. Onun yok olup gittiğini anlayacaklar mıydı? Şu anda çektiği acıyı hissedebiliyorlar mıydı? Sarayda Tek'in yanında masada oturan, koşarak merdivenlerden çıkarken Diana'yı selamlamak için dönen, ona eve hoş geldin demek için kollarını açan annesini düşündü. *Bugün neler öğrendin, Pyxis?* derdi Tek gülümseyerek. Diana o an hiçbir şekilde öfke hissetmedi, içinde sadece artık bunları yaşayamayacak olduğunu bilmenin acısı vardı. Pinon'un, bedeninden ayrılan ağzının ıslak sesini duydu.

Koru onları, diye dua etti Diana ve sonra hiçbir şey düşünemedi.

27. BÖLÜM

Alia kendisini zırhlı kamyonlardan ve Humvee'lerden oluşan bir sıranın yanından geçip yolun yukarısına doğru sürükleyen askerlerin kollarında kıvrandı.

"Jason, durdur şunu," diye yalvardı. "Ölmelerine izin vermezsin. Nim'in, Theo'nun ölmesine izin veremezsin. Onlar senin için tehdit oluşturmuyor. Diana'nın evine dönmesine izin verebilirsin. Lütfen. Jason..." Alia artık ne söylediğini bile bilmiyordu, artık sözleri, her biri bir öncekinden daha çaresizce çıkan yakarışlardan ibaretti. Ağladığının farkındaydı. Sesi boğuk çıkıyordu. Kollarının, Jason'ın askerlerinin tuttuğu yerleri sızlıyordu. Askerlerin parmakları olağanüstü bir şekilde kuvvetliydi, sanki etine çelik saplanmış gibiydi.

Kamyonların arka tarafına ulaştıklarında, askerlerden biri Jason'a suyla dolu bir matara uzattı. Jason suyu kana kana içti fakat matarayı kardeşine uzattığında Alia eline vurarak matarayı yere düşürdü. Askerler Alia'nın ellerini arkasında daha da sıkıca kavradılar ve Alia onlara homurdandı, askerler onu yerden kaldırırlarken havaya tekmeler savurdu. Jason iç geçirdi.

"Alia," diye bağırdı. Ellerini omuzlarına koydu. "Alia," dedi daha nazik bir şekilde. "*Dur.* Kendine zarar vereceksin."

Alia'nın boğazından hıçkırık ve kahkaha karışımı bir ses çıktı. Jason'a baktı. Ağabeyine. Koruyucusuna. Arkadaşına. Yüzü onunkine o kadar benziyordu ki ona bakmak neredeyse aynaya bakmak gibiydi. "Jason," dedi sessizce. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. Yardım et onlara."

Jason başını iki yana salladı ve Alia bu gözlerde gerçek bir keder ifadesi gördü. "Yapamam, Al. Savaş geliyor. Nim ve Theo gibileri bu savaşta hayatta kalamaz. Bu onlara bir lütuf."

"Böyle konuşmayı kes."

"Üzgünüm. Böyle olması gerekiyor."

İçinde giderek yükselen duygu ona kendini sanki tam orta yerinden kopuyormuş, iki parçaya bölünüyormuş gibi hissettiriyordu. Ona kitaplar okuyan, yanında kıvrılarak yatıp ağlayarak uykuya dalmasına izin veren, kazadan sonra arabaya binmekten korktuğu için aylar boyunca onunla birlikte okula kadar yürüyen Jason. Bunu, bu korkunç şeyi yapan kişi o olamazdı.

"Hayır, gerekmiyor," dedi Alia. Mantıklı, sakin olan Jason'dı. Bunu anlamasını sağlaması gerekiyordu. "Gerekmiyor. Bunu durdurabiliriz. Her şeyi yoluna koyabiliriz."

"Alia, bunu anlamadığını biliyorum ama işler uzun zamandır ters gidiyor." Jason omuzunun üzerinden baktı. "Ve korkarım ki artık çok geç."

Alia onun bakışlarını takip etti ve bir an öğürdü, midesi kalktı, zihni karşısındaki dehşet sahnesini algılamayı reddetti. Pinon, diyordu Jason ona, İçici. Pinon ağaçların arasında belirmişti, arkası açık bir Humvee'ye yönlendiriliyordu. Fakat bu sefer Jason'ın adamlarının onu nehrin kıyısında serbest bıraktıkları gibi gözükmüyordu. Vücudu şişmişti, derisi gri bir renge bürünmüş ve kabarmıştı; şişmiş kuyruğu hemen ardında, yerde sürükleniyordu. *Diğerlerini öldür. Amazon'un kanını em.*

Diana ölmüştü. Ölmüştü ve bu yaratığın içi onun kanıyla doluydu.

"İçini boşaltın ve ampulleri bana getirin," diye emretti Jason. "Üsse giderken verileri incelemeye başlamak istiyorum."

İki asker, Pinon'u Humvee'nin arkasına doğru sürükledi. Alia kapıların ardından, aracın bir kısmının kafese dönüştürülmüş olduğunu görebiliyordu.

Jason'ın adamlarından bir diğeri, "Üsse helikopterle mi gideceksiniz, efendim?" dedi.

Efendim.

"Hayır, Seahawk'ın etrafa göz kulak olmasını ve istenmeyen dikkatleri üzerimize çekmediğimizden emin olmasını istiyorum. Yerde daha güvendeyiz ve gün batımına çok kalmadı. Biz buradan birkaç kilometre uzaklaştığımızda bir ateş yak ve cesetlerin yanmasını sağla."

Bunları nasıl söyleyebilirdi? "Arkadaşlarımızı yakmaktan bahsediyorsun."

"Ben yapılması gereken şeyi yapıyorum."

"Seni asla affetmeyeceğim, Jason. Asla."

Jason'ın bakışları hüzünlüydü ama bir an bile tereddüt etmedi. "Affedeceksin, Alia. Çünkü başka kimsen yok. Sen Savaş-getiren'sin ve güneş battığında senin de alınyazın gerçekleşmiş olacak ve benimkinin gerçekleşmesi için de gereken zemini hazırlamış olacak. Bir gün, beni bağışlayabileceğini umuyorum. Ama eğer bağışlamazsan ben bununla baş etmenin bir yolunu bulurum. Değişen bir dünya için ödemeye razı olduğum bir bedel bu. Kahramanlar böyle yapar."

Bunun üzerine Alia güldü, kulak tırmalayıcı seslerden oluşan iğrenç bir kahkaha duyuldu. "Sen benim kahramanımdın. Bilge kahramanımdın. Mantıklı kahramanımdın. Ama aslında sen, annem ve babamın nefret edeceği türde biriymişsin."

"Babam beni anlardı."

"Tüm bunlar aslında babamla ilgili, değil mi?" dedi Alia, parçalar kafasında yerine otururken. "Generaller ve savaşlar hakkında o kadar konuştun ama bu olay babamla ilgili. Senin Mayeux yerine Keralis olmak için can atmanla ilgili."

"*Dikkatli ol. Tedbirli ol,*" diye güldü Jason, annesinin uyarılarıyla alay ederek. "Böyle mi yaşamak istiyorsun? Kendi kurallarını koymak yerine onların kurallarına göre oynamak mı istiyorsun?"

"Güçlüyü zayıfa tercih ederek, her zaman arkanda olan insanlara sırt çevirerek, *asıl* sen onların kurallarına göre oynuyorsun."

"Benim soyum *bunlar*," dedi Jason, kollarını genişçe açarak. "Kahramanlar. Galipler."

Alia başını iki yana salladı. "Dünyayı kurtaracağını ve sonunda herkesin sana bunun için teşekkür edeceğini mi sanıyorsun? Savaş sona erdiğinde tüm bu yeni, eli silah tutan arkadaşlarının senin tarafında olacağını mı sanıyorsun? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Sen bunu göremiyorsun, Alia ama eninde sonunda göreceksin."

"Kendine ne istersen söyle. Sen bir kahraman değilsin. Savaş oyunu oynayan küçük bir çocuksun."

"Bu kadarı yeter."

"Ne kadarının yettiğini zamanı gelince sana söylerim," diye karşılık verdi Alia.

Jason gözlerini kıstı. "Sen çocuksun, Alia. Ben sana göz kulak olduğum için çocuk kalabilme lüksüne sahip oldun çünkü zor kararları ben verdim. Seni sonsuza dek koruyamam."

Alia'nın içindeki acı kanlı canlıydı, tasmasını zorlayan yaralı bir hayvan gibiydi.

"Bana ne olacak, Jason? Birileri inandığım her şeye ihanet edip arkadaşlarımı mı öldürecek? Beni koruyacağın şey bu mu yani?"

"Şımarıklık yapmayı bırak."

Alia onun yüzüne tükürdü.

Jason irkildi. Gömleğinin koluyla yüzünü sildi. Bir an için sadece kirli tişörtü ve kot pantolonu içindeki bir çocuk oldu, ağabeyi oldu. Daha sonra konuşmaya başladı ve bütün illüzyon dağıldı.

"Arabaya bindirin onu," dedi yakınlarında esas duruşta bekleyen iki askere. "Ama dikkatli olun. Onun gücüne benim gibi bağışık değilsiniz. Aranızda kavga etmenizi istemiyorum. Giderken şoförleri değiştireceğiz."

Askerler onu Humvee'lerin arka koltuğuna doğru sürüklediler fakat Jason, "Alia, dünya çok berbat bir yer haline gelmek üzere. Herkesin bir dosta ihtiyacı olacak. Ne kadar yalnız olduğunu düşünsen iyi olur."

Jason onu, akşam yemeği yemeden yatmaya gönderilen bir çocuk gibi azarlıyordu. Alia ağabeyini seviyor, hatta onu bu yola iten acıyı da anlıyordu ama yaptıklarını asla affetmeyecekti.

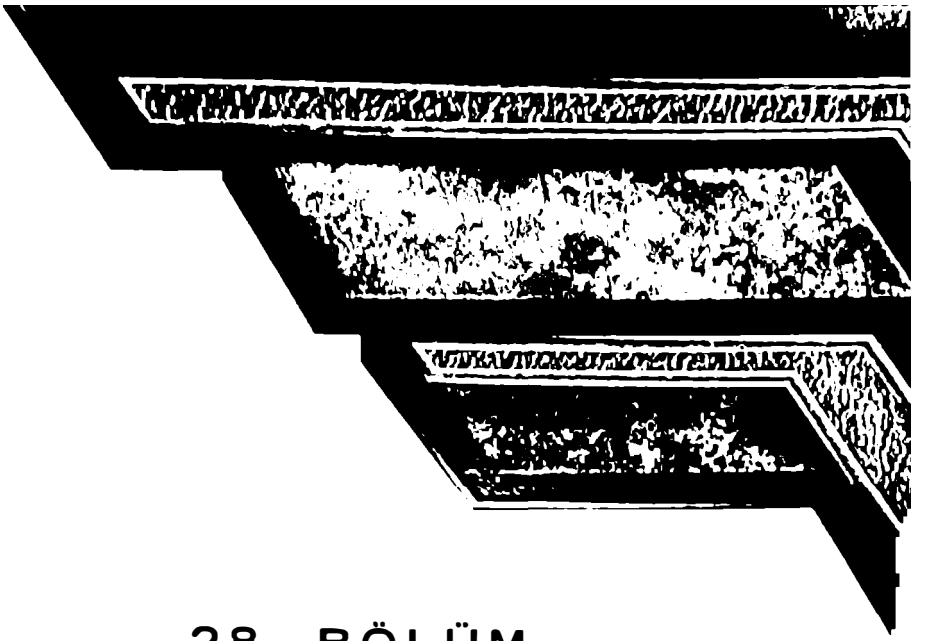
Alia tekrar konuşmaya başladığında, kendi sesini tanıyamadı. Sesi alçak, tok çıkan bir sesti, içindeki öfke bir pota misali yanıyor, sesini yeni bir şeye dönüştürüyordu.

"Ben Nemesis'in kızıyım," dedi, "ilahi intikam tanrıçası Nemesis'in. Nasıl kin tutabileceğimi biraz düşünmek istersin belki."

Askerler onu sürükleyip götürürlerken, "Kelepçeleyin onu," dedi Jason. "Dünyayı kurtarmak için hatalı bir girişimde bulunup kendine zarar vermesini istemiyorum."

Ben senin kalkanın, senin kılıcınım, diye tekrar etti kendi kendine. Askerler onu Humvee'nin arka koltuğuna attılar ve plastik kelepçelerle ellerini arka tarafı ayıran metal konsola bağladılar. *Ben nefes alıp verdiğim müddetçe düşmanların sığınak bulamayacaklar.*

Bir yolunu bulacağım, Diana, diye yemin etti Alia. *Senin için, Theo için, Nim için. Ben yaşadığım müddetçe, senin davan benim davamdır.*

28. BÖLÜM

Diana, Eurotas Nehri'nin gümüşi sularını, nehrin içinde yüzükoyun yatan, kolları ve bacakları kötü açılarla açılmış, kanı çekilmiş ve kemik gibi bembeyaz olmuş kendi bedenini görebiliyordu. Parçalanmış bir yıldız şeklini almıştı. Nim birkaç metre ötede yatıyordu ve Theo da az ilerideydi, kolu sanki ona tutunmaya çalışıyormuş gibi bir kayanın etrafına dolanmıştı, parmakları akıntıda çırpınıyordu.

Diana, Pinon'un yavaş hareketlerle yola ilerleyişini izledi, hareketleri ağırdı, o efendisine dönerken kanla dolup şişmiş kuyruğu da çalılar arasında sürükleniyordu. Sanki çok uzak bir yerden geliyormuş gibi, helikopter pervanelerinin sesini ve bağıran Alia'yı işitebiliyordu. Arkadaşının yanına gidemediği için üzgündü ama bu duygu çok uzaklarda olan bir şeydi, keder dolu bir anı gibi gelip giden bir düşünceydi. Diana hiçbir şey hissetmedi. Bedeni olmadan tutunabileceği, onu toprağa bağlayacak hiçbir şeyi yoktu.

Demek her şey böyle sona eriyordu. Bu ölümdü.

Evet, Toprağın Kızı, bu ölüm. Ve yeniden doğuş.

Biraz sonra Diana onu gördü: Kâhin, çınar ağacının kocaman, gri gövdesinde çömelmişti, kaynağın suyu üzerine eğilmişti ve suyu, sanki bu kaynak onun Themyscira'daki kehanet havuzuymuş gibi, upuzun parmaklarından biriyle karıştırıyordu. Kâhin gerçek miydi yoksa sadece ölmek üzereyken gördüğü bir hayal miydi?

Her şey kadar gerçeğim ben, dedi Kâhin. Giysisinin başlığı geriye doğru kaydı ve delici bakışları ile gri gözlerini, geniş ağzını, altın bir miğferle çevrelenmiş yüz hatlarını ortaya çıkardı. Diana onu ilk ziyarete gittiğinde Kâhin'i bu kılıkta görmüştü ama bir tanrının yüzüne bakmakta olduğunu fark etmemişti.

Athena.

Şimdi beni gerçekte olduğum gibi gör, Kızım. Bizi *gör.*

Sudan yükselen ışık değişti ve Athena'nın yüzü kayboldu. Şimdi parlak bukleleriyle Afrodit'ti; değerli taşlarla süslü güzelliğiyle Hera'ydı; ay gibi parlak Artemis'ti; kor gibi yanan, peçesi ardındaki Hestia'ydı; buğday tacını takan Demeter'di; ve sonra yeniden Athena oldu. Çok güzeldi. Diana o an, başka tarafa bakabilmek için gözleri olmasını diledi.

Biz Themyscira'yı, bir sığınak olsun diye Amazonlar için yaptık ve Kâhin kılığında kızlarımızı hâlâ gözlüyoruz.

Artık eve dönme ve kız kardeşlerin arasındaki gerçek yerini alma vaktin geldi, Diana. Sen masumlar için cesurca savaştın. Onurunla öldün. Ve yaşamının son anlarında bana seslendin.

Kâhin doğruldu ve Diana onun şeklinin değiştiğini gördü. Bir savaşçı, bir eş, dokuma tezgâhında oturmuş bir kadın, yayı çekilmiş bir okçu oldu.

Gel, Toprağın Kızı ve tıpkı kız kardeşlerinin bir zamanlar doğduğu gibi sen de hakkın olan gücüne kavuşmuş halde yeniden doğ. Savaş geliyor ve sen halkına hazırlanması için yardım etmek zorundasın. Sonunda, savaştan doğanlar arasındaki yerini kazandın.

Savaştan doğanlar. Diana hep bu sözlerin hayalini kurmuş, onların özlemini çekmişti. *Ben bir Amazon'um.*

Gerçekten Themyscira'ya dönebilecek miydi? Gelecek olan savaşta kız kardeşleriyle omuz omuza savaşabilecek miydi? Konsey buna asla izin vermezdi. Diana adanın en temel kurallarını ihlal etmişti.

Onlar asla bilmeyecekler, dedi Kâhin. *Adadan hiç ayrılmamışsın gibi olacak. Gel, Diana. Yuvana gel.*

Yuva. Zihnindeki imgeler canlıydı. Yatak odasının dışındaki pencereye tırmanan borazan çiçekleri. Hayat dolu saray mutfakları. Maeve'le saatler boyu dolaştıkları, kocaman ağaçlı ormanlar. Uçurumları ve gizli koylarıyla kuzey sahili. Herkesten daha iyi bildiği, Alia'nın yardım çağrısını ilk kez duyduğu uçurumlar.

Alia. Birlikte yemin ettikleri Alia. *Ben nefes aldığım müddetçe, düşmanların sığınak bulamayacaklar. Ben yaşadığım müddetçe, senin davan benim davamdır.* Bu dönülmez bir sözdü, tıpkı altın kement gibi bağlayıcıydı.

Diana, jete son derece sakin bir kendine güven hissiyle pilotluk etmiş olan, çok daha iyi silahlanmış olduklarını bildiği saldırganlarla yüzleşen Ben'i düşündü; daha iyi bir dünya yaratmaya çalışmış olan Alia'nın annesi ile babasını düşündü. Nim'in parmağına dolanmış serçeparmağını düşündü; nasıl kullanacağı hakkında hiçbir fikri olmamasına karşın yerdeki kılıcı alan Theo'yu düşündü. Amazonlar onun halkıydı ama bu insanlar da onun halkı olmuştu. Onları korumanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Bu insanlar, –kırılgan, ahmak, sağduyunun ötesinde bir cesarete sahip– bu ölümlüler de barışı yakalamak için bir şansı hak ediyorlardı. Çok geç değildi. Güneş henüz batmamıştı.

Kızım, dedi Athena, *senin güzel yüreğini görüyoruz. Ama bu mümkün değil.*

Lütfen, diye yalvardı Diana. *Kalmama izin verin.*

Hayır, dedi Tanrıça, sesi katıydı.

Fakat Alia'yla tanıştığı ilk andan itibaren Diana, ona söylenenleri yapmayı reddetmişti. Şimdi neden yapmaya başlayacaktı ki?

Bana bir şans daha verin, diye yalvardı. Ne istiyordu böyle? Tanrılar ne gibi bir bedel talep edeceklerdi? *Theo ve Nim'e bir şans daha verin.*

Bu mümkün değil. Onların zamanı doldu.

Sizler tanrıçasınız, dedi Diana, cesaretini takınarak. *Neyin mümkün olacağına siz karar verirsiniz.*

Ölümlülerin hayatı için pazarlık mı yapıyorsun? Bu kez bambaşka bir ses duydu, ava çağıran borunun sesi gibiydi bu. *Neden?*

Onlar benim askerlerim, dedi Diana. *Bu savaşı kendi başıma kazanamam.*

Seçtiğin savaşçılar bunlar mı yani? diye sordu o berrak, mesafeli ses; keyifli bir ifade ses tonunda ay ışığı gibi dalgalanıyordu.

Kulağa lir gibi tatlı gelen başka bir ses konuşmaya başladı. *Bu kız aptalca bir seçim yapmak istiyorsa bile, bunu yapan ilk kişi olmayacak.*

O halde, eğer pazarlık yapacaksak, dedi bir diğer ses, *gel şartlarımızı belirleyelim. Bize ne sunuyorsun, Toprağın Kızı?*

Hiçbir şey. Arkadaşlarının yaşamları için değiş tokuş edebileceği bir şeyi yoktu. Onlara sunabileceği değerli bir eşyası ya da edebileceği bir yemini, feda edebileceği değerde bir şeyi yoktu. Fakat bu doğru değildi, öyle değil mi? Ona biraz önce verilmiş olan hediye vardı.

Kendi hayatını, kendi geleceğini riske atabilirdi.

Düşün Kızım, dedi Kâhin, yine o altın miğferli generale dönüşmüştü. *Yaşamları kısacık, anlaşılması imkânsız yaratıklar olan bu ölümlüler uğruna nelerden vazgeçeceğini düşün.*

Fakat Diana'nın daha fazla düşünmeye ihtiyacı yoktu.

Bir Amazon olarak hayatımı sunuyorum size. Eğer bu savaşı durdurmayı başaramazsam, eğer Jason'ın ellerinde can verirsem, adaya dönme hakkımdan feragat edeceğim.

Gerçek ölümüne mi gideceksin yani? dedi Kâhin.

Evet.

Bir koro yükseldi: binlerce lisan, binlerce tanrıçanın sesi, kızlarını Themyscira'nın mabedine emanet etmiş, savaşın neler getireceğini bilen tüm ilahlar konuştu.

Sonra birden, Kâhin'in sesi kesildi. Tanrıçalar tartışmalarını kendi aralarında devam ettirdiler ve Diana'nın yapabileceği tek şey beklemek oldu. Aradan bir asır geçti. Sadece bir saniye geçti.

Ardından Athena konuştu ve Diana onun sesinde hem gurur, hem de ihtiyat duydu. *Dileklerine karşılık vereceğiz. Dostların bir şansa daha sahip olacak, sen de öyle. Zaferin ardına düş ve bulduğunda gerçek bir Amazon olarak kız kardeşlerinin yanına dön. Fakat sakın bizden, Toprağın Kızı, son şansını da takas etmiş oldun.*

Diana bu sözler üzerine tüm benliğini sarsan bir korku duydu. Tanrılar kimsenin tarafını tutarak iş yapmazlardı. Her zaman her şeyin bir bedeli vardı.

İşte anlaşmamızın şartları: İnsanların dünyasında ikinci bir kez daha ölürsen, tıpkı ölümlüler gibi Ölüler Diyarı'na gideceksin. Bir daha Themyscira'nın sahillerini, anneni ya da kız kardeşlerini göremeyeceksin. Athena bir an durdu. *Anladın mı, Diana? Yaşamın sona erecek. Geri adım atma şansın kalmayacak. Bizler sana şefaat etmeyeceğiz. Merhamet dilemek için adlarımızı anma.*

Diana, yer sarsılırken ve rüzgârlar uğuldarken, zırhı çıkmış halde sahilde duran, sürgün edilmiş Nessa'yı düşündü. Şairin dizelerini hatırladı: *Onun çektiği acılar için, bir anlık olmasından başka ne dileyebiliriz?*

Diana o uçurumdan ilk atladığı anda, denize ilk daldığında seçimini yapmıştı. Annesi ve kız kardeşleri, insanların dünyasına sırt çevirmeyi, temeline barışı koydukları yeni bir dünya inşa etmeyi seçmişlerdi. *Onların işi bitti,* diye düşündü Diana. *Ama benimki daha yeni başlıyor.*

Bu benim savaşım, dedi Kâhin'e. İzin verin ona sahip çıkayım.

Gökgürültüsüne benzeyen bir ses, bir *çatırtıyla* havayı adeta yırtıp geçti.

Diana can havliyle soluk almaya çalıştı, fırtınanın uğultusu onun kendi kalp atışlarıydı, damarları yeniden kanla, akciğerleri havayla dolarken ses kulaklarında yankılanıyordu. Gözleri birden açıldı. Gri renkli suyu, sazları gördü. Nefes aldı ve su burun deliklerine doldu. Kolları ile bacaklarının farkına vardı, dönmek için kendini zorladı ve öksürerek doğruldu.

Etrafındaki hava sanki elektrik yüküyle çatırdıyordu.

Demeter elini kaldırdı ve nehir kıyısındaki sazlar daha da uzayarak onları gözlerden uzak tuttular.

Hera, Nim'in yanında diz çöktü. Tanrıça onun başını kucağına aldı, boynunun açısını düzeltti, bu sırada Afrodit de bir deniz kabuğunu nehrin sularına batırdı ve içindekileri Nim'in gevşekçe duran bedenine serpiştirdi. Nim'in göğsü şişmeye başladı. Gözlerini bir kez, ardından ikinci bir kez daha kırpıştırdı, şaşkınlıkla doğrulup oturdu, saçlarından sular damlıyordu ve çılgınca etrafına bakınıyordu fakat tanrıçalar çoktan gitmişlerdi.

Hestia'nın parmaklarından Theo'nun yarasının üzerine alevler damladı ve alevler kılıcın vücudunun yan tarafında açtığı yarığa temas ettiğinde etler birbirine kaynadı, derisi yine pürüzsüz ve hiç yaralanmamış gibi oldu. Artemis kılıfından bir ok çıkardı, bir hayalet gibiydi ve sanki ay ışığından yapılmış gibi parlıyordu. Oku göğsüne batırdığında Theo kıpırdandı, kalbi bir kez daha atmaya başlarken soluk almaya çalıştı. Gözleri birden açıldı ve elleri üzerinde güçlükle geriye çekildi, saldırganlarını arayarak silahına uzanmaya çalıştı.

"Diana? Neler oldu az önce?" dedi Nim. "Alia nerede? O...o şey nerede?"

Etrafta tanrıçalardan ya da Kâhin'den hiçbir iz yoktu ama Diana, Athena'nın sözlerinin kulaklarında çınladığını işitti: *Merhamet dilemek için adlarımızı anma.*

Yamaçtan aşağı inmekte olan adamlar vardı; ellerinde benzin bidonları vardı.

Theo, bir zamanlar yarasının olduğu yere dokundu. "Öldüm mü ben? Ah, kahretsin, zombi miyim yoksa?"

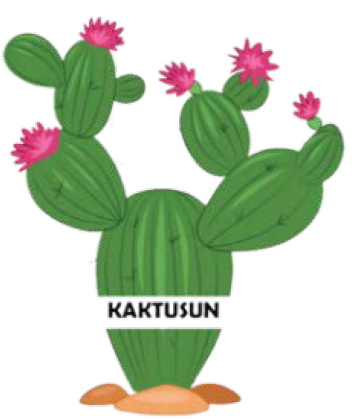
"Açıklama yapacak zaman yok," dedi Diana. "Alia Jason'ın elinde."

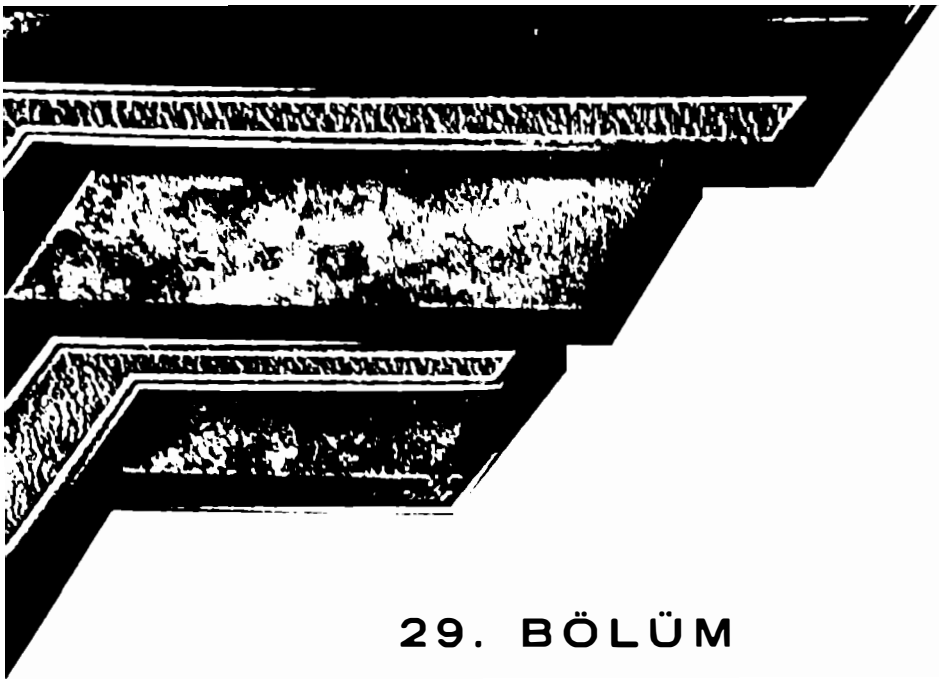
Theo'nun yüz ifadesi katılaştı. "O halde gidip onu alalım."

Diana ufka baktı. "Ve güneşin batmasına yarım saatten az kaldı."

Nim başıyla onayladı. "Öyleyse onu *hemen* gidip alalım."

Diana askerlerini seçmişti. Artık savaşa gitme vaktiydi.

29. BÖLÜM

Üçü birlikte sürünerek çalıların arasına girdiler, nehir kıyısına ulaşan ve ortada hiçbir ceset olmadığını fark eden askerlerin etraflarından dolandılar.

"Bu da ne böyle?" dedi adamlardan biri. "Pinon'un o Amazon'un işini bitirdiğini gördüm ve Rutkoski de o cılız çocuğun icabına bakmıştı."

"O Hintli veledin boynunu da ben kırmıştım," dedi bir diğeri.

"Pis herif," diye mırıldandı Nim.

"Neredeler öyleyse?"

"Belki de nehir onları akıntıyla birlikte taşıyıp götürmüştür?"

Askerler yola koyuldular, botları nehrin sığ suları içinde şapırdıyordu.

"Haydi," dedi Diana. "Onlar Jason'a durumu haber verene kadar fazla vaktimiz yok."

Yolun kıyısında durakladılar. Jason'ın araçları yolu kesmişti ve Diana bir an Jason'ın birliklerinin, trafiğin normal akışını durdurmak için yola tali yol işaretleri ya da barikatlar kurup kurmamış olduklarını merak etti. Diana kafilenin başında, iki Humvee'nin etrafında dolaşan adamlar olduğunu gördü. Üç

zırhlı kamyon, üçüncü bir Humvee'yle birlikte saklandıkları yere daha da yaklaştılar. Bu üçüncü Humvee, Pinon'u taşıyan araçtı. Diana bunu, arka kapılara eklenmiş ağır sürgülerden anlayabiliyordu fakat ortada yaratıktan hiçbir iz görmediği için rahatlamıştı. Neyse ki yaratık güvenli bir şekilde kilit altındaydı ve ziyafetinin ardından aracın içinde uyuyordu. Helikopter havalanmıştı ve vadinin üzerinde geniş bir daire çiziyordu.

Bir grup asker, zırhlı kamyonlardan birinin içine doluşuyordu. Diana bir diğerinin açık kapılarından, minik bir cephanelik ve mobil bir laboratuvara benzer bir şey görebiliyordu. Jason, bir bilgisayarın önünde oturmuş bir adamla konuşuyordu, kanla – onun kanıyla– dolu olan test tüpleri, üzerlerinde oynayabilmesi için ayrıştırılmıştı. İhanetin mide bulandırıcı utancı içine doldu. Jason ona yalan söylemiş, onun güvenini kazanmış ve canını bedeninden çekip almıştı.

"Nasıl bu kadar sakin görünebiliyor bu?" dedi Theo. Diana onun öfkesinin ardında, Jason'ın onlara sırt çevirdiği anın yaşattığı tüm incinmişliğin ve şaşkınlığın tonunu işitebiliyordu.

"Daha da kötüsü," dedi Nim, sesinden tiksintiden başka hiçbir şey yoktu. "Halinden çok *memnun* görünüyor."

Nim haklıydı. Jason'ın üzerindeki o kaskatı gerginlik gitmişti. Üzerindekileri değiştirip temiz bir tişört ve bir asker ceketi giymişti ve bunları üzerinde sanki altından bir kumaş gibi taşıyordu. Yalnızca tacı eksik olan bir krala benziyordu ve bu onun göğe yükseleceği andı.

Diana elini sıkıp yumruk yaptı. O bir kral değildi; bir hırsızdı. Ve ondan yeteri kadarını almıştı.

"Theo," dedi, "eğer şu bilgisayarlardan birine erişebilirsen, oradan da şey yapabilmenin bir yolunu bulabilir misin, bilemiyorum yani..."

"Jason'ın ağına sızabileceğim ve veri deposunun büyük kısmını yok edip toplamış olduğu her bir bilgiyi bozarak bütün araştırmasını işe yaramaz bir hale getirmenin bir yolunu mu?"

"Şey, evet o dediğinin yolunu."

"Elbette."

"O kadar kolay mı yani?" dedi Nim.

Theo omuz silkti. "Jason'ın iletişim ağlarını ve güvenlik duvarlarını kurmasına ben yardım ettim."

Nim bir ıslık çaldı. "Ölmeni istemiş olmasında şaşılacak bir şey yok."

Jason kamyondan aşağı atladı ve kafilenin ön tarafına doğru yönelerek ikinci Humvee'nin yanında durdu.

"Alia orada olacak," dedi Diana. "Pusuya düşürülme riskine karşı, kafilede ikinci sırada gidecekler. Ona ulaşabilirim."

"Emin misin?" dedi Theo. "Orada, kanlarına kahraman kanı karıştırılmış bir sürü asker var."

"Ona ulaşabilirim," diye yineledi Diana, söylediklerinin doğru olmasını umarak. Tek bir şansı olacaktı. "Ama seni de laboratuvarın olduğu kamyona götürmemiz gerek. Jason bazı noktalara keskin nişancıların yerleştirildiğini söylemişti ve kafile hareket edene kadar onlara çekilmelerini söyleyeceğini hiç sanmıyorum."

Nim, Menelaion'un tepesinin yakınlarında bir noktayı, ardından da daha aşağılarda yer alan bayırların sol ve sağ taraflarını işaret etti. "Orada olacaklar," dedi.

"Keskin nişancılar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Theo.

"Hiçbir şey ama görüş alanlarına dair epeyce bir şey biliyorum. Şu noktalar, onlara kafileyi ve yolun her iki tarafından yaklaşan herhangi birini direkt olarak görme şansı verecek olan noktalar."

"Çok güzel," dedi Diana. "Onların dikkatlerini çekmeden bizi laboratuvar olarak kullanılan kamyona götürecek bir yol bulabilir misin?"

Nim başını kaldırdı. "Sizi oraya götürebilirim ama bunu, Pinon'un bulunduğu Humvee'deki adamlar bizi görmeden yapamam."

"O halde ilk durağımız orası olacak," dedi Diana. "Nim, öne geç. Haydi gidelim."

Üçü birden dizlerinin üzerine çöktüler ve Nim'i takip edip çalılıkları ve ağaçları siper olarak kullanarak yolun kenarında sürünerek ilerlediler. Araçlara yaklaşırlarken Nim'in zikzakları Diana'ya mantıksız geliyordu fakat Nim'in görsel şeylere karşı olan o özel yeteneğine sahip olmadığını itiraf edebilirdi. Çalıların arasından tekrar ortaya çıktılar, solucanlar gibi kıvrılarak doğruca zırhlı kamyonlardan birinin altına girdiler, daha sonra da kamyonun karşı tarafı boyunca sürünerek ilerlediler. Oradan da Humvee'nin sürücü tarafının yanındaki geniş bir gölgelik alana girdiler.

"Yakınımda durun," dedi Diana ve sürücü tarafının kapısını şiddetle çekerek açtı.

Afallamış haldeki asker tek bir kelime edemeden Diana onu araçtan çekip çıkardı ve Humvee'nin yan tarafına doğru fırlattı. Adam betonun üzerine düştü.

"Hey!" dedi yolcu tarafında oturan asker, eli telsizindeydi. Diana araca girdi, askeri gömleğinin ense kısmından kavradı ve kafasını aracın ön paneline vurdu. Asker öne doğru yığıldı.

Diana arkasına baktı. Humvee'nin arkasında iki büyük kafes vardı. Birinde, yan tarafına doğru kıvrılmış ve horlar vaziyette Pinon yatıyordu.

Diana telsizi aldı ve Humvee'den indi. Nim ve Theo, sürücünün bilinçsiz haldeki bedenini aracın altına doğru yuvarlıyordu.

"Nim," dedi Diana. "Bizi laboratuvar olarak kullanılan kamyona götür."

Birkaç seri adımda kamyonun yanına vardılar. Diana arka kapıları hızla açtı ve içeri atladı.

Bilgisayarın başındaki adam, el yordamıyla belindeki silahı yoklayarak geri geri gitti.

Diana tabancayı kılıfından yakaladı ve kolayca adamın ulaşamayacağı bir yere attı.

Adam ellerini kaldırdı. "Lütfen. Ben biliminsanıyım."

"Sana zarar vermeyeceğim." Diana adamın elinin yavaşça sarı bir panik butonuna doğru gittiğini gördü ve tabancanın dipçiğini kafasına indirdi. "Fazla zarar vermeyeceğim yani."

Elini sallayarak Theo ile Nim'i içeri çağırdı ve kapıyı arkalarından kapadı.

"Gözünüzü ondan ayırmayın," dedi. "Biri burada olduğunuzu fark ederse..."

Nim duvarda asılı olan yarı otomatik bir tüfeği aldı. "Hazırlıklı oluruz."

Theo çoktan bilgisayarın üzerine eğilmişti, parmakları klavyenin üzerinde uçarcasına hareket ediyordu.

Çalışma yerinde bir makine vızıldıyordu, sıra sıra test tüpleri koyu kırmızı kanla doluyor, ardından diğer sıranın dolabilmesi için her biri sol tarafa kayıyordu.

"Ah, kahretsin," dedi Nim. "Bu senin kanın mı?"

Diana gözlerini kısarak baktı. Kamyondaki ufak çaplı cephaneliği inceledi ve el bombalarının dizili olduğu sırayı işaret etti. "Theo'nun işi bittiğinde açıklığa gitmenizi, ardından bu kamyonu ve içinde Pinon'la birlikte arkadaki taşıyıcı aracı da havaya uçurmanızı istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?"

"Evet," dedi Nim.

Nim'in cevabı, Diana'ya göre fazlaca çabuk ve kendinden emin bir şekilde verilmiş bir cevaptı. "Kendinizi havaya uçurmadan yapabilecek misiniz bunu?"

"Herhalde," dedi Theo.

Telsiz hışırdadı. "Gitmeye hazırız. Collins, alan temizlenene kadar yerinde kal, tamam." Hepsi birden kara kutuya baktılar. Ses tekrar duyuldu. "Collins, duyuyor musun?"

Theo hemen telsizi kaptı, beceriksizce şöyle bir yokladı, ardından bir düğmeye basarak, "Duyuyorum... dostum."

"Üsse varınca görüşürüz, tamam."

Theo telsizi bir kenara koydu ve tekrar işine geri döndü. Diana cephaneliğin raflarından kısa bir kılıç ve bir kalkan aldı.

"Anlamıyorum," dedi Nim. "Tüm bu kılıçlar falan. Jason'ın askerleri gerçekten de mermilere ve bombalara karşı koyabilecek kadar zorlu mu yani?"

"EMD'leri devreye sokacak," dedi Theo. Upuzun bir yazı dizisinin kayarak aktığı ekranı işaret etti. Diana'nın yaşadığı kafa karışıklığı yüzünden anlaşılmış olacaktı ki sözlerine devam etti. "Elektromanyetik darbe. Şimşekten pek farklı bir şey değil, sadece çok daha kuvvetli. Bütün ana silah sistemlerini etkisiz hale getirecek. Nükleer silahlar, füzeler kullanılamayacak, silah depolarına erişim sağlanamayacak."

"Âdil bir savaş," diye mırıldandı Diana. *Dünyayı yeniden yaratmaya çalıştım.*

"Elbette," dedi Theo. "Kahraman kanı vitaminlerini alıyorsan tabii. Keralis Vakfı'nın tüm dünya çapında sığınabileceği sağlam mekânları var. Jason bizi Taş Devri'ne geri döndürecek."

"Tunç Devri'ne," diye düzeltti Nim.

"Bugün bir kere ölmek sana yeterli gelmedi mi?" dedi Theo.

Diana, bu görevi tamamlayana dek birbirleriyle iyi geçinebilmelerini umarak her ikisinin de omuzuna dokundu.

"Sessiz ve güvende olun," diye fısıldadı, kapılara doğru yönelerek. "Ve kapıyı arkamdan kilitleyin."

"Diana," dedi Nim. "Jason'ın kıçını tekmele."

Diana kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Özellikle kıçını mı?"

"Evet."

"Neden?"

Theo gözlerini klavyenin tuşlarından ayırmadan, "Bu bir New York geleneğidir," dedi.

Diana başını salladı ve kapıları açtı. Dışarı çıktı. Günün son ışıkları yola gölgeler düşürüyordu. Jason'ın aracına gizlice yaklaşabilmeyi umdu ama gizlice hareket etmek için vakti yoktu. Kafile yola çıkmıştı bile.

Diana koşmaya başladı. Hemen o an silah sesleri duydu. Kalkanını kaldırdı, mermilerin metalin üzerinden sektiğini işitti. Hızla koştu, kafiledeki son kamyona ayak uydurup bu aracı siper olarak kullanarak yanında ilerlemeye başladı. Bağırış çağırış sesleri duydu ve yanındaki kamyon, tekerleklerini gıcırdatarak dururken öndeki arabaların hızlandığını gördü.

Diana, kamyondan neyin çıkacağını görmek için bekleyebilecek durumda değildi. Hızla ileri doğru koştu ve Humvee'nin arka kısmına atılarak metal tamponunun altını kavradı, tek eliyle kalkanını başının üzerinde tuttu ve diğeriyle de aracın arka ucunu yerden kaldırdı.

Humvee yalpalayarak ilerlemeye çalışırken ön tekerlekleri döndü. Diana harcadığı kuvvetle homurdandı ve ayaklarını yere sabitledi. Bir mermi sol uyluğuna isabet etti; bir diğeri baldırına saplandı, duyduğu acı tüm bedenini sarsan parlak şok dalgaları halinde geldi. Diana arkasına baktı ve diğer kamyondan akın akın inerek silahları çekilmiş halde üzerine gelen askerleri gördü. Askerler, silahları fazla zarar veremeyecek kadar uzaktaydılar ama Diana durumunu muhafaza edemiyordu.

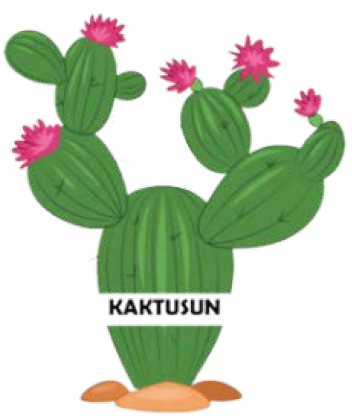
Diana derin bir nefes aldı ve kalkanını, geniş bir kavis çizecek şekilde askerlere doğru savurdu. Humvee'yi bıraktı. Araç ani bir hızla gürleyerek ilerledi. Diana koşup aracın arkasına atladı, yukarı sıçrayarak tavana çıktı. Etrafında silahlar patlıyor, mermiler acı veren bir sağanak halinde bedenine çarpıyordu. Diana bunları görmezden geldi ve Humvee'nin kaportasının üzerinden doğruca aracın yolunun üzerine atladı.

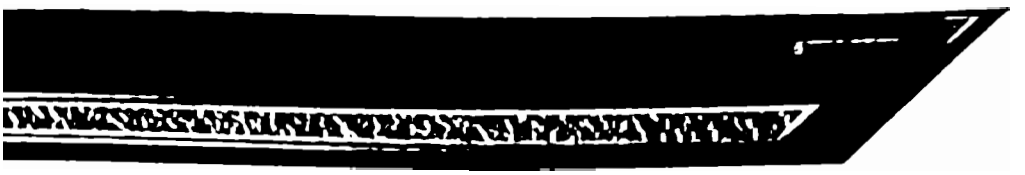
Bir takla attı, ayağa kalktı ve ellerini önünde havaya kaldırmış bir halde ayaklarını yere sabitleyerek arkasını dönecek zamanı güçlükle bulabildi. Humvee hızla üzerine doğru gelerek onu geriye itti, sandaletleri beton zemin üzerinde kayıyordu. Bu darbenin gücü avuçlarından kollarına doğru bir sarsıntı gönderiyordu ve Humvee'nin motoru kükrerken Diana dişlerini sıkarak omuzlarını sağlamlaştırdı.

Diana ayak sesleri duydu, askerler ona doğru koşuyorlardı. Kaç kişiydiler? On mu? Yirmi mi? Daha mı fazla? Ne kadar hızlıydılar? Ne kadar güçlüydüler? Diana hepsiyle mücadele edebilir miydi?

Diana gözlerini batıya çevirdi. Güneş, tepelere iyice yaklaşırken ateş kırmızısına dönüşüyordu. Tamamen batana kadar ne kadar vakti vardı? En son şansları da ortadan kaybolana ve karanlık çökene dek ne kadar zaman vardı?

30. BÖLÜM

Telsizden, "Efendim, yeni bir düşmanla karşı karşıyayız," diye bildiren bir ses geldiğinde, Jason pek endişeli görünmemişti.

"Kolluk kuvvetleri mi yoksa ordu mu?"

"Şey, ikisi de değil, efendim. Yine o kız."

Bunun üzerine Alia oturduğu yerde daha da doğrulmuştu, bileklerini bağlayan kablolar etine batıyordu.

"Kız mı?" demişti Jason, arkalarında silahlar patlarken boynunu uzatarak.

Alia bakmaktan, umut etmekten çekiniyordu ama yine de dönüp bakmak için kendini zorlamıştı.

Diana bir mermi sağanağının arasında hızla koşuyordu, kalkanını başının üzerine kaldırmıştı. Öne doğru sıçramış ve Humvee'nin arka tamponunu kavramıştı.

"Bu *mümkün* değil," demişti Jason, kaşları sanki çok zor bir denklemi çözmeye çalışırcasına çatılmıştı. "Pinon bütün kanını içti. Kimse bundan sağ kurtulamaz."

Askerler Diana'nın üstüne geliyorlar, hızla ona doğru yaklaşıyorlardı, silah sesleri giderek yükseliyordu. Diana kalkanını fırlattı ve Humveeyi bıraktı fakat bir an sonra Alia aracın tava-

nında bir ses duydu. Hemen ardından Diana Humvee'nin yolu üzerinde duruyordu.

"İndir onu," dedi Jason.

Sürücü motoru tam gazla çalıştırdı ve Alia çığlık attı.

Doğruca Diana'ya çarptılar, darbenin etkisiyle Alia emniyet kemerinin ardından ileri doğru savruldu. Fakat diana yerinden kıpırdamamıştı. Ayaklarını sağlam bir şekilde yola sabitlemişti, dudakları dişleri üzerinde geriye çekilmişti, ellerini Humvee'nin ön demirine dayamıştı.

"Tanrım," dedi Jason, ön camdan dışarı bakarak, sesi hayranlık doluydu. "Şuna bakın."

Jason'ın sesi korku dolu değildi, Alia sesinin korku dolu çıkmasını istiyordu.

"Efendim?" dedi sürücü, kendinden pek de emin olmayan bir ifadeyle.

"Prota muhafızlarını istiyorum. Kılıç ve kalkanlar olacak, silahlar olmayacak. Ha bir de, eğer yapabilirlerse hayatta kalmasını sağlasınlar."

Jason nasıl böyle konuşabilirdi? Sanki bu bir oyundu –hayır, bir deneydi– ve neticeyi kaydetmek için sabırsızlanıyordu.

Asker emri telsizden verdi ve Humvee'nin tekerlekleri vınlayarak dönerken Alia, birkaç saniye içinde dalgalar halinde yayılan adamların Diana'ya her iki yandan saldırdığını gördü.

"Bunlar benim en iyi askerlerim," dedi Jason. "Onlar, bu dünya üzerinde gelmiş geçmiş en büyük kahramanların güçleriyle kutsandılar ama daha önce Diana gibi bir engelle karşı karşıya kalmadılar hiç."

Alia ona dik dik baktı. "Onunla başa çıkamazlar."

"Olabilir," dedi Jason. "Ama güneşin batmasını beklerken onu iyice yorarlar."

Alia öfkenin içinde şahlandığını hissetti. Bağlı ellerini boş yere çekiştirdi. Diana oradaydı, ölümden dönmüştü ve Alia ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordu. Çığlık atmak

istedi. İçinde bunca büyük bir güç, gelip çatmayı bekleyen bir kıyamet vardı ama bunun ona ne faydası vardı?

"Keşke savaşırken onu izleyebilmek için kalabilseydik," dedi Jason, prota muhafızları kılıçları, kalkanları ve... ağlarıyla ilerlerken.

"Neden ağları var, Jason?" diye sordu Alia, ancak bunu bilmeyi istediğini pek sanmıyordu.

"Daha önce bunu öngörememişim. Pekâlâ," diye kabullendi hafif, ona özgü, acı verici bir şekilde omuz silkerek, "fazla sabırsızlanmışım. Pinon'un kanını tamamen içmesine izin vermemeliydim. Hayattayken bana, üzerinde çalışabileceğim daimi bir genetik materyal temini sunar."

Alia'nın içinde karanlık bir şeyler kopup serbest kaldı. Jason annesi ile babası konusunda haklı olmayabilirdi ama tamamen haksız da değildi. Tüm hayatı boyunca ona dikkatli olması, sesini alçak tutması, yalnızca olması gerektiği kadar dikkat çekmesi söylenmişti. Sakin ol. Onlara herhangi bir sebep verme. Sakın onlara bir sebep verme. Fakat o zamanlar Alia'nın öfkelenmek için haklı sebepleri vardı ve şimdi de vardı. Hem dikkatli olmak onu nereye getirmişti ki? Theo'nun, Nim'in, Jason'ın sebep olduğu tüm acıların hesabı görülmeliydi. Dikkatli olmakla bu hesap görülemezdi. *Nemesis. İntikam tanrıçası.*

Alia kanat sesleri duydu ve Eris'i düşünüp irkildi fakat bu ses onun içinden geliyordu, uzunca bir süredir uyuklamakta olan bir şeyin hışırtısıydı. *Haptandra. Savaşın eli.* Peki ya gücüne ulaşabilecek olan oysa?

Yeterince dikkatli davrandım. Yeterince sessiz kaldım. Şimdi öfkemi görsünler. Şimdi avazım çıktığı kadar bağırdığımı duysunlar. İçinde uyuyan şey simsiyah, gösterişli ve karanlık ateşle aydınlanan kanatlarını gerdi. O şey, elinde bir hançerle doğruldu.

Nemesis. Ya bu güç sadece bir lanet değil de bir armağansa, yönetilmesi zor ve tehlikeli, bir tanrıçadan kızına geçen ve bu

şekilde devam eden, kullanılmak için can atan bir şeyse? Ya bu, Alia'nın elinde bir silaha dönüşebilirse?

Alia gözlerini kapadı ve o karanlık, kanatlı şeye uzandı. Onu kavrayarak kendine bağladı, öyle ki artık yalnızca öfke haline geldi. Alia neredeyse kanatların hareketini kendi kürek kemikleri arasında hissedebiliyordu ve içinde hiç korku yoktu, sadece capcanlı bir kesinlik hissi vardı. *Bu benim. Bu benim hakkım.* İçindeki gücü dürtükledi ve o şeyin uçmaya başladığını hissetti.

Yolcu tarafındaki asker telsizini kaldırdı ve sürücü tarafındaki askerin başında parçaladı. Sürücü, kendisine saldıran askere karşılık verince Jason korkuyla geri çekildi ve iki asker ön tarafta boğuşmaya başladılar.

Sürücü ayağını gaz pedalından çektiğinde Humvee yavaşlarken, "Scholes!" diye bağırdı Jason. "Chihara! Ne halt ediyorsunuz siz?"

Alia gözlerini açtı, çember oluşturmuş askerleri gördü. Alia gücüne uzandı ve bu kez *itti*.

Bir anda dışarıdaki askerler bağırmaya, çığlıklar atmaya başladılar, birbirlerine saldırırlarken kılıçları metalik sesler çıkarıyordu.

"Kahretsin," dedi Jason. "Gün batımına çok yaklaştığımız için böyle davranmaya başlamış olmalılar."

"Evet," dedi Alia. "Onun için olmalı."

"Yoksa..." diye söze başladı Jason, ardından Humvee öne doğru eğilirken ve aracın ön kısmı şiddetli bir metalik sesle yola çarparken bir çığlık attı. "Neler oluyor..."

"Sanırım ön tekerlekleri çıkardı." Humvee'nin arka tarafı ani bir *tak* sesiyle yere çöktü. "Ve bunlar da arka tekerlekler olmalı."

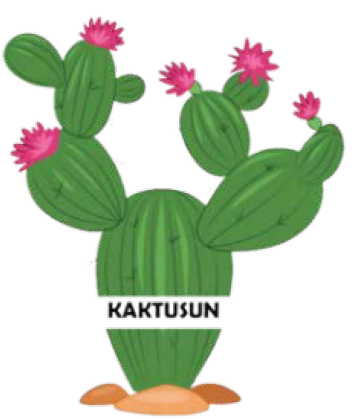
"Nerede o?" dedi Jason, koltuğunda dönerek.

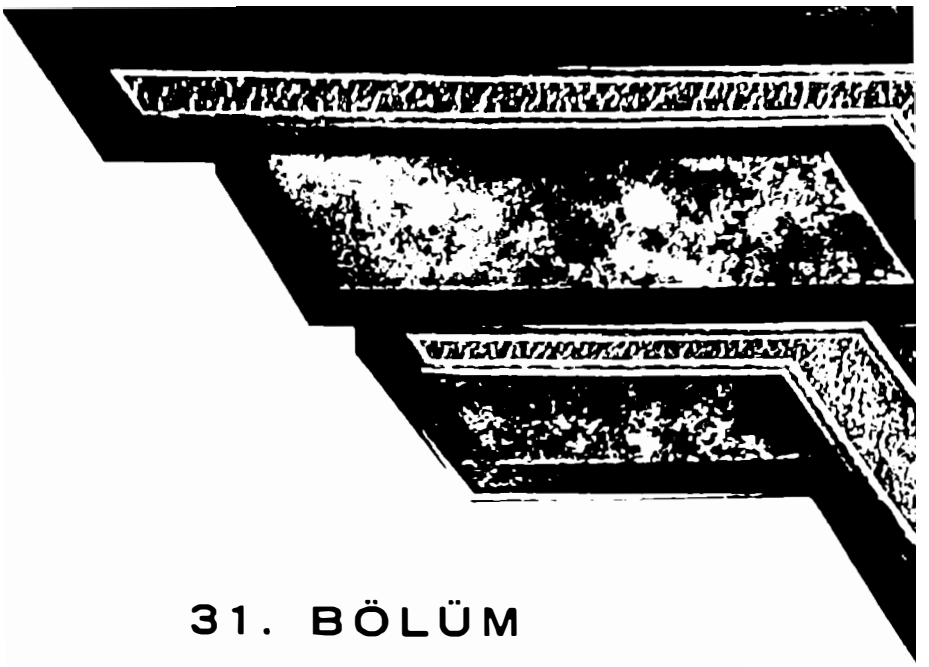
"Seni yakalamaya geliyor." Alia pencerelerden dışarı baktı ve çıkardığı karışıklık üzerine gülümsedi. "Seni yakalamaya *geliyoruz*."

"Halinden bu kadar memnun görünme, Alia," dedi Jason ve Alia o an onda yalnızca hayal kırıklığı sezdi, korku ya da endişe yoktu. Aksine, Humvee'nin ana kompartımanından uzun bir kılıç alırken neredeyse sabırsız görünüyordu. "Bu savaş daha yeni başlıyor."

Kılıcı elinde parıldarken Jason kapıyı itip hızla açtı.

31. BÖLÜM

Diana geri kalan tekerlekleri tam zamanında bir kenara atarken Jason'ın, bir zamanlar Humvee olan kutunun içinden sürünerek çıktığını ve hemen ayağa sıçradığını gördü. Elinde bir kılıç vardı ve yerdeki askerlerinden birinin etkisiz hale gelmiş kolundan bir kalkan almak için durdu sadece.

Etrafındaki karışıklığı incelemek ve laboratuvar olarak kullanılan kamyonda, Theo ve Nim'in de bu savaş çılgınlığına yenik düşüp düşmediği konusunda endişelenmek için vakit yoktu.

Diana'nın en yakınındaki asker rakibini yere sermişti ve kalkanını karşısındakinin yüzüne vuruyordu. Asker kalkanı kaldırdığında Diana onu yakaladı ve askerin kafasına tek bir kez vurarak kırdı. Asker öne doğru yığıldı, arkadaşıyla yanak yanağa uzandı.

Şimdi Jason'la yüz yüzeydi. Etrafları birbirleriyle dövüşen askerlerle sarılıydı. Diğer kamyon yoldan çekilmişti.

Diana kılıcın ağırlığını elinde sınadı. Kılıç oldukça kısaydı ama şekli gereği hem kesmek hem de saplamak için uygundu. Çeliği orta kalitede olmasına rağmen yeterince keskin görünüyordu.

"Adamların yardımına gelmiyor," dedi Diana.

Jason omuzlarını yuvarladı. "Yardıma ihtiyacım yok benim."

"Dağa tırmanırken bana kaybetmiştin."

"İnanmak istediğin şeye inanmana izin verdim diyelim."

Diana yıldızlarla aydınlanan o zirvede Jason'ın yorulmuş gibi davrandığını fark ederek başını iki yana salladı. "Nefes alıp verdiğin gibi kolayca yalan söylüyorsun. Kendini her zaman geri çektin. Pekâlâ öyleyse," dedi, "elinden gelenin en iyisinin bir Amazon karşısında neler yapabilecek bir görelim bakalım."

Birbirleri etrafında yavaşça döndüler. Fakat Jason'ın Diana'nın gücünü değerlendirmek üzere beklemek için hiçbir nedeni yoktu. Günlerdir bunu yapıyordu zaten. Hamlesini yaptı.

Kılıçları birbiriyle buluştu, birbirine çarpan çeliklerin sesi yamaçlarda yankılandı. Diana, Jason'ın darbesinin kuvvetini tüm kolunda hissetti. Jason güçlüydü ve ağırlığını nasıl kullanacağını biliyordu.

Birbirlerinden ayrıldılar, kılıçları kıvılcımlar saçıyordu. Jason saldırdı ve Diana saldırıyı savuşturdu, sola döndü, Jason kaburgalarına doğru yeni bir hamle yaparken o da kalkanını kaldırdı. *Güçlüymüş*, dedi kendi kendine, *ama aynı zamanda bir zamanlar sahadaki en güçlü oyuncuymuş*. Jason, Diana'nın sırtüstü yere düşmesi beklentisiyle kalkanını onunkine çarptırdı. Fakat karşılığında Diana Jason'ı iterek havaya fırlattı.

Jason, kamyonlardan birinin yan tarafına çarptı ama göz açıp kapayıncaya kadar yine ayakları üzerindeydi. Darbenin etkisini hemen üzerinden attı ve gülümsedi. "Senin kanından yaratacağım askerler."

Jason ona doğru koşarken, *Theo izin verirse tabii*, diye düşündü Diana, kılıcı bir bulut kümesinin içinde çakan şimşek misali parlıyordu. Hızla hareket ediyor, kuvvetli darbeler indirip onu sıkıştırıyor, geri püskürtüyordu. Diana ağırlık merkezini değiştirerek her bir darbeye karşılık verdi. Bu şaşırtıcı, tuhaf bir şeydi. Böyle bir an için hayatı boyunca kaç saat hazırlanmıştı? Ama yine de bu, cephaneliğin eğitim odalarında yaptığı

idmanların hiçbirine benzemiyordu. Çünkü şimdi karşısındaki rakip ona öldürücü bir darbe indirmeye hazırdı.

"Hızlısın," diye belirtti Diana.

Jason gülümsedi ve Diana'yı kolayca büyülemiş olan o gamze yine ortaya çıktı. "Sadece benimle dövüşmüyorsun," dedi, solukları düzenliydi. "Aynı zamanda Amazonları yenmiş olan savaşçılarla da dövüşüyorsun. Penthesilea'ya galip gelen Akhilleus. Melanippe'yi küçük düşüren Telamon. Hippolyta'yı yenen Herakles."

Diana onun ağzından kız kardeşlerinin, annesinin ismini duymaktan hiç hoşlanmadı.

Tek kaşını kaldırdı. "Akıllı bir savaşçı, geçmiş hatalarından bir şeyler öğrenir." Duruşunu düzeltti. "Ayrıca sen bana dövüşmeyi kimin öğrettiğini unutuyorsun."

Diana öfke dolu bir hareketle kılıcıyla bir kavis çizdi. Jason darbeyi engellemek için kalkanını kaldırdı fakat sendeledi. Diana sağ ayağıyla bir tekme attı, topuğunu Jason'ın karın boşluğuna indirerek ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Jason bu kez o kadar hızla doğrulamadı. Diana, şimdiye dek öğrenmiş olduğu tüm becerileriyle ona saldırdı, her bir hareketinde kız kardeşlerinin öğretileri, onların öğrendikleri ve Diana'ya öğrettikleri yankılanıyordu.

Jason Diana'nın darbelerine karşılık verdi fakat hareketleri yavaşlamıştı. Hâlâ Diana'nın tekmesinin kuvvetini hissediyor, soluklanmaya çalışıyordu. Diana kılıcını savurdu ve Jason sağa dönerek darbeden kaçındı fakat Diana zaten kılıcı ona isabet ettirmeye çalışmamıştı. Diana yön değiştirerek saldırısını kontrol altına aldı ve kılıcını şiddetle, Jason'ın kalkan tutan koluna indirdi. Jason, kolunda kanlar belirirken hafifçe tısladı. Diana açıkta kalan bölgeyi yakaladı ve kılıcının kabzasını hızla Jason'ın kalkanına indirerek kalkanı elinden düşürttü. Kalkan tok bir çınlamayla yere düştü.

Diana rakibini sıkıca tutan elini değiştirdi ve kılıcını sertçe sağa doğru sallayarak Jason'ın kılıcını da bir kenara fırlattı.

Jason güçlükle geriledi, sol kolundan kanlar damlıyordu. Korkmuş gibi değil de sanki silahlarının nereye gittiğini pek anlayamıyormuş gibi, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Hayır," dedi. "Tüm bu olanlarda bir terslik var. Akhilleus, Herakles, onlar galip gelmişlerdi. Bütün hikâyelerde onlar Amazonlara galip gelmişlerdi. Kazananlar onlardı."

"Onlar sizin şairlerinizin hikâyeleri, benimkilerin değil. Teslim ol, Jason Keralis."

Jason öfkeyle homurdanarak sola doğru döndü. "Paris gelinini elinden aldığında Menelaus teslim olmuş muydu? Bana öldürücü bir darbe indirmek istemediğini biliyorum."

"Galip gelemezsin. Âdil bir mücadelede yalnızca kız kardeşlerim benimle boy ölçüşebilir."

Jason'ın gözlerinde hararetli bir ifade belirdi. "O halde silahlarını bir kenara bırak. Benimle göğüs göğüse dövüş. Bana üstün gel ve beni yen."

Bu her şeyi sonlandıracak mıydı? Peşinde olduğu, dürüst mücadelede yenilgiyi kabullenmesini sağlayacak mıydı? Bundan kuşkuluydu. Diana omuz silkti, kılıcını ve kalkanını erişemeyeceği bir yere fırlattı.

Jason iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "Ne kadar dürüst, ne kadar erdemli." Dudakları kıvrıldı, kılıç gibi keskin bir gülümseme belirdi yüzünde. "Aldatılması ne kadar kolay. Yalnızca kız kardeşlerin seninle boy ölçüşebilir, ha?" Cebinden bir şırınga çıkardı. "O halde Amazonların gücü karşısında yenileceksin."

Diana onun, Eurotas Nehri'nin kıyısında kendisine söylediklerini hatırladı. *Tanıştığımız ilk gün, senin DNA'ndan bir serum geliştirmeye başladım.* Diana'nın hücreleri, onun gücü.

"Hayır!" diye bağırdı Diana.

Jason iğneyi uyluğuna batırdı ve şırınganın arkasına bastırdı, ardından içi boşalmış şırıngayı bir kenara attı. Vücudunu dikleştirdi, boynunu kütürdetti. Sırıtışı tüm yüzüne yayıldı. Diana bir adım geriledi.

"Güneş batıyor," dedi Jason, yeni gücünü denemek istercesine parmaklarını esneterek. "Kahramanların çağı başlıyor. Ve sanırım ben sana güzel bir ölüm vaat etmiştim."

Jason ona doğru ilerlerken Diana temkinli bir şekilde ona bakarak geriledi. "Artık kaçacak hiçbir yer yok. Merak ediyorum," dedi, ellerini sıkıp yumruk yaparak. "Kendi kanından elde edilmiş bir güçle alt edilmek nasıl bir his olacak acaba?"

Jason hızla sola dönerek hamle yaptı. Diana bu darbeyi savuşturdu. Jason sertçe sağa doğru atıldı muazzam bir kuvvetle onu karnından sıkıca kavradı. Jason'ın yumruğu inerken Diana homurdandı. Jason *huff* diye soluğunu bıraktı ve afallamış bir halde geri çekildi.

Jason silkindi ve tekrar Diana'nın üzerine atıldı. Diana, ayak bileğini onunkine dolamak ve onu yere indirmek için hızını kullanmak amacıyla kendi etrafında döndü. Fakat Jason daha hızlıydı. Bir anda durdu, Diana'yı omuzlarından kavrayarak döndürdü ve yere savurdu.

Jason, sanki sırtüstü yere çalınan oymuş gibi homurdandı, arkasında birini bulmayı ummuş gibi döndü.

Diana geriye doğru sallanarak birden ayağa fırladı.

Jason onun üzerine atıldı, yumruklar sallamaya ve dirsekler atmaya başladı; Diana sola eğildi, sağa eğildi, Jason'ın karnına bir yumruk indirdi. Jason, kızın çenesine vurmak için avuç içini yukarı doğru salladı. Diana'nın boynu birden geriye gitti; kanın metalik tadı ağzına doldu.

Jason sendeleyerek geriye çekildi, sanki darbe ona inmiş gibi elini çenesine götürdü. Parmaklarıyla ağzına dokundu ama dudaklarında kan yoktu. Gözleri çılgınca bir ifadeyle irileşmişti. "Nedir bu?"

Diana dudağındaki kanı yaladı. Şimdi gülme sırası ondaydı. "Amazon olmak böyle bir şeydir işte. Benim acım onlarındır, onların acısı da benimdir. Bana indirdiğin her darbenin acısını sen de çekeceksin."

"Ama bu sadece..." Jason bu düşünceyi zihninden silmek istercesine kafasını salladı. Diana'ya doğru bir adım attı, durdu. "Nedir bu *ses*?"

"Gel Jason, gel de vur bana. Bana vadettiğin o güzel ölümü tattır. Ama bana indirdiğin her bir darbeyle birlikte, savaşlarda ölmüş olan her bir Amazon'un acısını da duyacaksın. Her bir saldırında onların çığlıklarından oluşan koroyu duyacaksın."

Jason ellerini kulaklarına götürdü. "Durdur şunu."

"Yapamam."

Jason sendeleyerek ilerledi, dizlerinin üstüne çöktü. "Durdur şunu!" diye bağırdı. "Sen duymuyor musun? Hissetmiyor musun?"

"Elbette," dedi Diana. "Her bir Amazon, kız kardeşlerinin acılarını duyar, bununla yaşar ve buna dayanmayı öğrenir. İşte bu yüzden merhamete bu kadar değer veririz." Rakiplerinden daha güçlü, daha hızlı ve daha yetenekli olmalarına karşın, bir başkasının ıstırabı karşısında zaferin vaadinin hiçbir şey olmadığını hatırlamalarına yardımcı olan şey buydu. Diana diz çöktü ve Jason'ın çenesini parmakları arasına alarak gözlerine bakması için onu zorladı. "Acımızı taşıyamayacaksan, gücümüze sahip olmak için de uygun değilsin demektir."

"Bunu bilerek yaptın," diye tısladı Jason. "Beni kandırdın."

Bu doğruydu. Jason, Diana'nın onu öldürmeyeceğini biliyordu ve Diana da onun onca özlemini duyduğu kahramanların kanı olmadan asla teslim olmayacağını anlamıştı. "İnanmak istediğin şeye inanmana izin verdim diyelim."

"Öldür beni," diye haykırdı Jason. "Beni bu şekilde bırakamazsın!"

"Onurlu bir ölümü hak etmiyorsun. Güzel ya da sessiz bir ölümü de. Bunun yerine utanç içinde yaşa, Jason Keralis, kimse senin için yas tutmayacak ve kimse seni hatırlamayacak."

"Sen beni hatırlayacaksın," dedi nefes nefese, terle kaplı yüzü parlıyordu. "Ben senin ilk öptüğün kişiydim. Her şey için ilkin olabilirdim. Bunu her zaman hatırlayacaksın."

Diana gözlerinin derinliklerine baktı. "Sen benim hiçbir ilkim değildin, Jason. Ben ölümsüzüm, sense bir dipnotsun. Seni geçmişimden sileceğim ve bu dünyadan hatırlanmamış biri olarak yok olup gideceksin."

Jason şiddetli, ağıta benzer bir çığlık koyuverdi, tüm bedeni titriyordu. Bir yanı üzerine yığıldı, çocuk gibi tortop oldu ve kollarını başının etrafına sararak ileri geri sallanmaya başladı, öfke dolu iniltileri hıçkırıklara dönüşüyordu.

Diana şiddetli bir patlama sesi duydu ve Theo ile Nim'i kamyonda bıraktığı yerden alevlerin yükseldiğini gördü. Bir saniye sonra başka bir patlama sesi duyuldu. Pinon'un kafesiydi bu.

Diana, geleneğe uygun olarak, aceleyle Jason'ın kıçına bir tekme vurdu, ardından zırhlı kamyonlardan birinin kapısını koparak sıkıca Jason'ın etrafına doladı. En azından kısa bir süre için onu durdururdu bu.

Diana omuzunun üzerinden geriye baktı. Güneş batmak üzereydi. Sadece birkaç dakikaları kalmıştı ve kaynak neredeyse çeyrek kilometre ötedeydi.

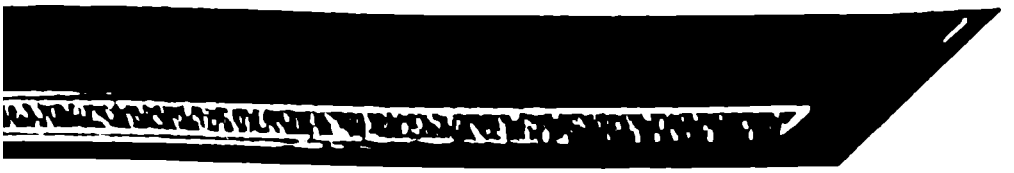
Hızla Humvee'ye doğru koştu ve yolcu kapısını sertçe açtı.

"Ne yaptın ona?" diye sordu Alia, ağabeyinin metal kozasının içinde ağladığını duyunca.

Diana, Alia'nın bileklerindeki plastik kelepçeleri kopardı.

"Hiçbir şey," dedi Diana. "Bunu kendi kendine yaptı." Alia'ya sırtını döndü. "Şimdi, atla bakalım."

Bu kez Alia onunla tartışmadı. Diana'nın sırtına atladı ve birlikte kaynağa doğru koştular.

32. BÖLÜM

Birlikte koşarak kaynağa giderlerken Alia, yarattığı karmaşayı kavramaya ve Jason'ın sızlanmalarını unutmaya çalışarak sıkıca Diana'nın boynuna sarıldı. Theo ve Nim neredeydiler? Ne kadar vakitleri kalmıştı?

Nehre doğru olan yokuştan aşağı inerlerken, nehrin kumlarla kaplı kıyılarında koşarlarken ağaç dalları Alia'nın yüzüne çarpıyordu.

"Ya çok geç kalmışsak?" dedi Alia soluk soluğa, *kendisinin* neden soluksuz kaldığını bilemiyordu.

"Geç kalmayacağız."

"Ama ya kalmışsak?"

"Bilemiyorum," dedi Diana, çınar ağacına yaklaşırlarken onu sırtından indirdi. "Sanırım mücadele etmeye devam edeceğiz. Birlikte."

Nehir yatağındaki sığ sulara birlikte girdiler, kaynağa doğru ilerlerken su giderek daha da derinleşiyordu. Alia dört bir yanında koronun tekrar şarkıya başladığını işitti, beline dek nehrin sularına girerken, kaygan taşlara basıp sendelerken, sırılsıklam olmuş spor ayakkabıları nehrin kumlu zemininde tutunacak

bir yer ararken kızların sesleri giderek çoğalıyordu. Tepelerinde Eris'i gördü, iğrenç çığlığını işitti, nehir yatağı boyunca savaş arabalarıyla hızla ilerleyen ikizleri gördü, her ikisi de tiz ve muzaffer bir ifadeyle gülüyordu.

Çok geç. Çok geç.

Güneş ufkun ardında batarken, Alia kendini kaynağın ışıldayan sularına bıraktı. Yüzeyden derinlere daldı ve tüm dünya bir anda kapkara olup sessizleşti. Su, beklediğinden çok daha derindi; soğuk sanki etrafında, bedenini yumruk halinde sıyırıp geçen bir el gibiydi. Alia ayaklarını çırpıyordu ama altında hiçbir şey hissedemiyordu. Artık yüzünün hangi yöne çevrili olduğundan ya da yüzeyin nerede olabileceğinden bile emin değildi. Dört bir yanında sadece karanlık vardı.

Alia içindeki o kanatlı şeyin kıvrandığını hissedebiliyordu ama içine sıkıca tutunmaya mı yoksa serbest kalmaya mı çalıştığını anlayamıyordu.

Gitme. Bu düşünce kendiliğinden zihninde belirdi. Böyle bir şey düşünmek istememişti. Dünyayı bu lanetin getireceği acılardan kurtarmak için çok büyük bir mücadele vermişti. Fakat bir yanı, bu gücün bir parçasını kendine saklamak istiyordu. Bu güçle işleri iyi idare etmiş, Diana'yı kurtarmıştı. Kısacık bir an için, o haklı öfke kalbinde ışıldamıştı ve bu, ondan başkasına ait değildi.

Havaya hasret kalan akciğerleri sıkıştı. Kaynak yapacağını yapmış mıydı? Alia bilmiyordu ama bunu öğrenmeye çalışırken boğulmak da istemiyordu. Ciğerlerinde son kalan havayı da boşalttı, hava kabarcıklarının çıkışını seyretti ve hangi yöne gideceğini anladı. Yukarı doğru bir hamle yaptı ve nehrin kavrayışından kurtuldu, kendini tekrar daha sığ bölgeye atarak içine kocaman soluklar çekti.

"Eee?" diye bağırdı Nim kıyıdan, alacakaranlığın mavimsi ışıkları altında Theo da onun yanındaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Diana, elini Alia'ya uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti.

"Hiçbir şey."

Alia alacakaranlıkta gökyüzünde beliren incecik ay dilimine baktı, duyduğu çaresizlikle yüreğine bir ağırlık çöküyordu.

Birden gökyüzünü bir gürültü kapladı. Alia yola bakarak başlarına ne türlü bir yeni felaketin gelmekte olduğunu merak etti fakat ses oradan geliyormuş gibi değildi.

"Nedir bu ses?" dedi Theo.

Ses her yerden geliyordu. Alia, gürültünün farklı parçalarını seçmeye başladı: top ateşi gürültüsü, tankların gümbürtüsü, savaş uçaklarının feryatları. Ve çığlıklar. Ölmekte olan insanların çığlıkları.

"Ah Tanrım," dedi Alia. "İşte başlıyor."

Diana, solmakta olan gün ışığında koyu maviye dönüşen gözlerini kırpıştırdı. Omuzları çöktü ve sanki görünmez bir taç başından kayıp düşmüş gibi oldu. "Başaramadık. Çok geç kaldık."

Bu benim suçum muydu? diye merak etti Alia. O son anda mı onları bu kötü kadere mahkûm etmişti? O gizemli gücün bir kısmını kendine saklama konusundaki bencilce isteği mi neden olmuştu buna?

Sesler yükselir, toprağı ve çınar ağaçlarının dallarını sallarken, onlar da kalçalarına dek gelen suyun içinde durdular. Ses bir dalga gibi üstlerine doğru yükseldi, insanların ıstıraplarıyla dolu bir gelecekti bu.

Ve sonra, tıpkı bir dalga gibi, bu da parçalanıp yok oldu.

Ses hemen alçaldı, dalga önce geri çekildi, ardından yok olup gitti.

Diana'nın soluğu kesildi. "Alia," dedi. "Bak."

Çınar ağacının yanında üç figür duruyordu, bedenleri çöken akşam karanlığının içinde altın gibi parlıyordu. Yüz hatları ayırt edilemiyordu ama Alia bunlardan birinin bir kız olduğunu görebiliyordu.

Helen. Kız ileri çıktı, ayakları yere hafifçe basıyordu, Eurotas Nehri kıyılarında yarışlara katılmasına izin verildiği zamankinden daha yaşlı görünüyordu. Helen, çınar ağacına lotus çiçeklerinden

parlayan bir taç yerleştirdi ve parmaklarını tek bir kez, ağacın gri gövdesine dokundurdu.

Alia, kaynağın sularının üzerine düşen altın rengi parıltıda orduların geri çekildiğini, askerlerin silahlarını bıraktığını, öfkeli kalabalıkların yürüyüşlerini kestiklerini gördü. Parıltı yavaşça soldu ve Helen ile erkek kardeşleri nehirden uzaklaşırken Alia onları seyretti, sonunda gölgeler arasında bedenlerinin şekillerini seçemez hale geldi. Her nereye gidiyorlarsa, Alia orada huzuru bulabilmelerini ümit etti.

Neredeyse konuşmaktan korkarak Diana'nın gözlerine baktı. "Bitti mi?"

Diana titrek bir soluk aldı. "Sanırım bitti," dedi tereddütle, sanki buna kendisi de inanamıyormuş gibiydi. "Geleceği değiştirdik. Savaşı engelledik."

Alia ana yoldan gelen siren çığlıklarını duydu, polis ve itfaiye araçlarının yanıp sönen ışıklarının yaklaşmakta olduğunu gördü.

Diana'yla birlikte nehir kıyısına doğru ilerlediler ve Nim Alia'yı sıkıca kucakladı.

"Öldün sandım," dedi Alia, gözyaşlarının sızısı genzini yakıyordu.

Nim'in kahkahası yarı hıçkırık şeklinde çıktı. "Öldüm gibi oldu zaten."

"Hey, ben de öldüm," dedi Theo. "Güzel öldüm hem de."

"Ayrıca Jason'ın güvenlik duvarına bir de yıkım güllesi savurdu," dedi Nim.

"Evet," dedi Theo, ellerini komik görünümlü pantolonunun ceplerine soktu. "Ama Keralis Laboratuvarları'nda bir tür çöküntü yaşanmayacağının garantisini veremem."

Alia yüzünü buruşturdu. "Bahse girerim tüm bu olanlardan sonra beni ya da Jason'ı şirketin yakınlarında bile istemezler."

Theo'nun omuzları kalktı. "Üzgün müsün?"

"Değilim," dedi Alia. "Toparlarım. Kendim bir şeyler geliştireceğim."

Yolun aşağısından, Yunanca bağırıp çağıran öfkeli sesler yükseldi.

"Yola çıkmalı mıyız?" dedi Diana.

"Hayır," dedi Alia. "Bence gitmemeliyiz. Bırakalım da bir kasaba yolunun orta yerinde neden silahlı milis kuvvetler topladığını Jason açıklasın."

"Ona ne olacak?" dedi Nim.

Bir söğüt ağacının sarkık dalları altında oturdular. Karanlığın içinde, yukarıdan aşağıya bakan kimse onları göremezdi ama inceleme yapmaya gelen birileri yerlerini kolayca belirlerdi. Fakat neden geleceklerdi ki? Savaş yolda devam etmişti. Çatışmanın nehrin kıyılarına dek yayılmış olduğuna, bir çınar ağacının dalları altında bir katliam çağının önlenmiş olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

"Bilmiyorum," dedi Alia. "Umarım ona ulaşabilmenin, yardım edebilmenin bir yolu vardır. Hâlâ bunu yapanın ağabeyim olduğuna inanamıyorum."

"Benim de en yakın arkadaşım," dedi Theo.

"Alınma ama," dedi Nim, "Jason beni öldürmeye çalışan psikopatın biriydi, umarım hapislerde çürür."

Theo başıyla onayladı. "Doğru söyledin."

Diana Alia'nın kolunu kavradı. "Alia, aynı fikirdeler."

"Hey," dedi Nim, "bu doğru. Ayrıca tam on beş dakikadır seni bıçaklamak istemiyorum Theo."

"Peki ya şimdi?" diye sordu Theo.

"Hayır."

"Şimdi?"

"Theo..."

"Şimdi?"

Nim suratını buruşturdu.

"Merak etme," dedi Alia. "Ben bile onu bıçaklamak istiyorum."

Hasat ayının parlak tırpan biçimi vadinin üzerinde, oldukça alçakta görünüyordu ve üçü birlikte yan yana oturarak yıldızların ortaya çıkışını ve şehrin ışıklarının uzaklarda giderek çoğalı-

şını seyrettiler. Bir süre sonra daha çok arabanın geldiğini ve diğerlerinin olay yerinden ayrıldığını duydular.

"Sanırım birileri kararlar alıyor," dedi Alia.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Diana.

"Yorgun," dedi Alia. "Üzgün. Sinirli."

"Peki kendini farklı hissediyor musun?"

"Hayır," dedi Alia ihtiyatla. "Her yanım çürükler içindeymiş gibi hissediyorum ve saçmalayan bir kâse jöleye dönüştürdüğün ağabeyimle ne halt edeceğim konusunda fazlasıyla paniğe kapılmış haldeyim ama kendimi kendim gibi hissediyorum."

"Kendin olman gayet iyi," dedi Theo ve Alia yanaklarının kızardığını hissetti.

"Şu an kendimi epeyce aç hissediyorum," dedi neşeyle.

Nim kendini yere bıraktı. "Hiç paramız yok."

"Yiyeceklerimizi tarlalardan temin ederiz!" dedi Theo.

Nim sızlandı. "Tarlalarda pizza yetişmiyorsa unut gitsin."

Alia kendi omuzuyla Diana'nın omuzunu dürttü. "Bence kalmak için Good Night'tan daha iyi bir yer bulalım ama kalacağımız yerin parasını ödeyebileceğimizden pek emin değilim." Diana hiçbir şey söylemeyince tavrını değiştirdi. "Söz veriyorum, çalmayacağız. Ya da kimseden ödünç almayacağız."

"Mesele o değil," dedi Diana. Dizlerini çenesine dek çekti. "Gitmeye hazır olduğuma emin değilim."

"Ciddi misin?" dedi Nim. "Bana hayatım boyunca yetecek kadar Güney Yunanistan gördüm ben."

"Hayır, evimden söz ediyorum. Themyscira'dan."

Alia donup kaldı. "Ama... gitmek zorunda değilsin, değil mi? Hemen gidemezsin."

"Geri dönmeliyim. Adanın durumunun iyi olup olmadığını, arkadaşım Maeve'in iyileşip iyileşmediğini öğrenmem gerek. Ben..." Kendi kendine moral vermek istercesine, uzun bir nefes aldı. "Annemle yüzleşmem gerek."

"Annen sana benziyor mu?" diye sordu Theo.

Diana güldü. "Benden daha güçlüdür, daha hızlıdır ve çok iyi lir çalar."

Fakat Alia şaka yapmak istemiyordu, o anda yapamazdı. Bu akşam zaten çok fazla şey kaybetmişti.

"Geri gelebilecek misin peki?" dedi Alia.

"Bilmiyorum. Sürgün edilebilirim, ceza alabilirim."

"Öyleyse gitme!" dedi Nim. "Bizimle kal. Bennett mezuniyetinde eşim olabilirsin. Alicia Allen aklını kaçırır."

"Ya da benim korumam olabilirsin," dedi Theo. "Pek de insanların gözünü korkutan bir tip olmadığımı söylerler."

"Sen kendini tam on saniye boyunca kılıcınla koruyabildin," dedi Diana gülümseyerek.

"En azından on beş!" dedi. "Sayıyordum ben."

Neden herkes bu durum normalmiş gibi davranıyordu? Alia, Nim ve Theo'yu ne kadar severse sevsin, şu an onların çenelerini kapamalarını istiyordu.

"Gitme," dedi Diana'ya. "Şimdi gitme. New York'u sevdiğini biliyorum. Bunu anladım. En pis taraflarını bile sevdin. Ya seni o tarikat adasına geri almaya karar verirlerse? İstediğin gerçekten bu mu? Sonsuza kadar orada yaşamak mı?"

Diana yavaşça başını salladı. "Hayır," dedi ve bir an için Alia'nın yüreği umutla doldu. "Ama ailem orada. Benim halkım orada. Bir korkak gibi yaşayamam."

Alia iç geçirdi. Elbette böyle yaşayamazdı. O Diana'ydı. Alia başını hafifçe Diana'nın omuzuna koydu. "Bir gün geri döneceğine söz ver."

"Deneyeceğime söz veriyorum."

"Yemini et bana." Bu sözcükler büyülüydü. Diana bunu hissetmişti.

"Savaştaki kız kardeşim," diye mırıldandı Diana, "Ben senin kalkanın, senin kılıcınım."

"Ve arkadaşımsın."

"Ve her zaman arkadaşınım." Gözleri, akıtamadığı gözyaşlarıyla parlıyordu.

Belki de bu kadarı gerçekken yeminin pek de önemi yoktu.

"Seni asla unutmayacağım," dedi Diana. Nim'e, Theo'ya baktı. "Hiçbirinizi unutmayacağım, dünyayla cesaret ve mizah anlayışıyla yüzleşen hiç kimseyi..."

"Ve mükemmel stiliyle?" dedi Nim.

"O da var tabii."

Daha sonra Diana, Alia, Nim ve Theo, bunun son olduğunu bilmelerine karşın, tıpkı bir maceraya atılmak üzere olan küçük çocuklar gibi serçe parmaklarını birbirlerininkine doladılar.

Diana ayağa kalktı.

"Şimdi mi?" diye sordu Alia da ayaklanarak.

"Cesaretimi kaybetmeden önce gitmeliyim."

Bu sözler üzerine Alia elinde olmadan güldü. Diana'nın ne zaman korkakça davrandığını görmüştü ki?

Alia arkadaşının kaynağın sularında yürüdüğünü ve cebinden kalptaşını çıkarıp avucunda sıkıca kavradığını gördü. Nehir etrafında çalkalanmaya başladı, sular bembeyaz köpüklere dönüşüyordu. Etrafında yıldızların ışıkları toplandı, her biri Diana'nın saçlarının simsiyah dalgalarında parlıyordu. Alia onu geri çağırmak, kalması için ona yalvarmak istedi ama kelimeler boğazında tıkanıp kaldı. Diana'nın önünde kendi yolu vardı ve Alia'nın kendi başına ayakta durma zamanı gelmişti. Uzun zamandır Jason onun kahramanı, koruyucusu olmuştu ve Diana da onun kahramanıydı. Farklı bir tür şövalye gibiydi, dünyanın yok etmek istediği bir kızı korumayı seçmiş bir şövalye; ejderhaları katletmek ama belki de aynı zamanda onlarla arkadaş olmak üzere dünyaya gelmiş bir şövalye.

Diana elini kaldırdı, vücudunun şekli artık karanlıkta neredeyse bir siluet halini almıştı.

Alia da ona sallamak üzere kendi elini kaldırdı ama bunu yapmaya fırsat bulamadan Diana kaynağın girdap yapmış suları arasına dalıp gitmişti.

Bir süre sonra nehir duruldu ve Diana ardında tek bir dalgalanma bile bırakmadan gitti.

Nim ve Theo kollarını omuzuna sararlarken, Alia yanaklarına akan gözyaşlarını sildi.

"Eve daha çok arkadaşını getirmelisin," dedi Nim usulca.

"Çocuklar," dedi Theo bir dakika sonra, "şehre nasıl döneceğiz?"

Nim omuz silkti. "Eminim Fiat park ettiğimiz yerdedir."

Üçü birlikte, artık ıssızlaşmış olan yola gittiler, Alia yavaşça iki arkadaşının arkasından gidiyordu.

Alia, Diana'ya karşı tamamen dürüst davranmamıştı. *Gerçekten* de kaynağa girdikten sonra kendini farklı hissediyordu. Alia içindeki o karanlık, kanatlı şeye uzandı – artık biçimi farklıydı, bütünüyle daha çok ona aitmiş gibiydi ve elinde tuttuğu hançer de kılıfındaydı. Alia hançeri çok hafifçe dürttü.

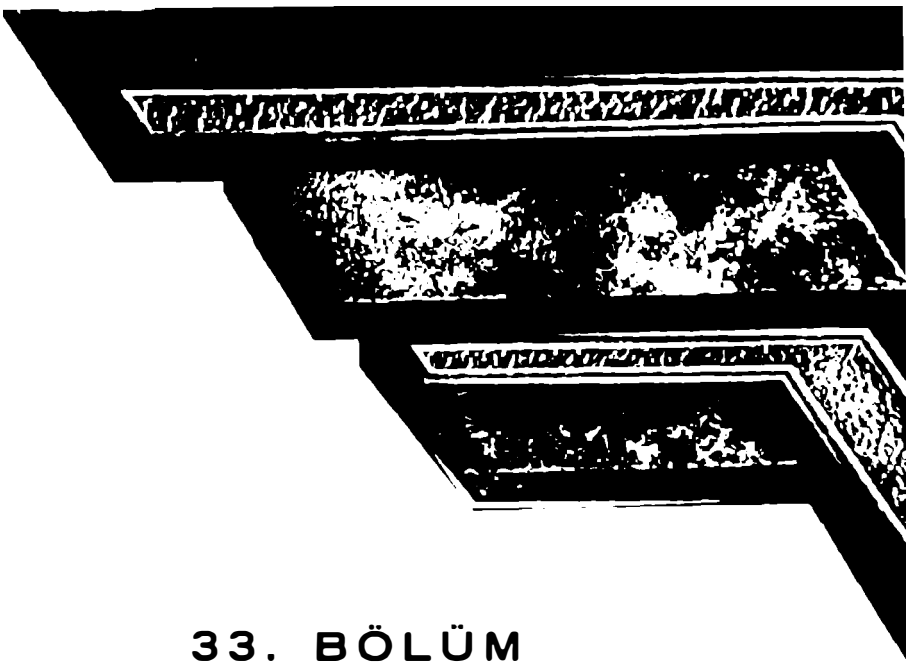
Nim yumruğunu uzattı ve Theo'nun koluna indirdi.

"Of!" diye bağırdı Theo ve Nim'i pek de nazik olmayan bir şekilde itti.

Alia hemen gücünü geri çekti. Artık bir Savaşgetiren değildi. Kaynak, içindeki mirası değiştirmişti fakat her şeyi alıp götürmemişti. O güç hâlâ oradaydı, istediği takdirde onundu, artık bir lütuftan çok bir lanet gibiydi, kullanmayı ya da umursamamayı seçebileceği bir şeydi. *Belaya yol açabileceği bir şey.* Bunu yapabilirdi. Uygun insanlar için. Bu güçle daha önceleri iyi şeyler yapmıştı. Belki de yine iyi bir şeyler yapmanın bir yolunu bulabilirdi.

Alia dönüp bir kez nehre, kaynağın gümüşi sularına baktı ama bir zamanlar orada yaşayan ruhlar artık gitmişti.

"Savaştaki kız kardeşim," diye fısıldadı bir kez daha, bir yeminden ziyade, her nerede olursa olsun Diana'nın bu sözleri hatırlayıp sözünü tutması için bir dua gibiydi bu. Alia'nın günün birinde arkadaşını bir kez daha görebilmesi için bir duaydı.

33. BÖLÜM

Diana nefes alamıyordu; su onu içine almıştı, akıntı inanılmaz bir hızla onu önüne katmış götürüyordu. Diana ellerini dümdüz önünde uzatmıştı, karanlığın içinde ok gibi sıyrılıp geçen bedeni gergindi, suyun şiddeti kulaklarında gökgürültüsü gibi uğulduyordu. Bir yanı ardında bıraktığı arkadaşları için sızlıyor, onu nelerin beklediğini düşünerek korkuyla titriyordu ama dikkatinin dağılmasına izin vermedi. Bu kez hata yapamazdı.

Diana tüm iradesini, tek düşüncesini kalptaşına aktardı: *Ev.* Themyscira'nın parlak sahilleri, kuzeydeki kıyıyı ayıran küçük koy, hemen üzerinde yükselen kayalıklar, kalbinin manzarası.

Diana kapalı duran göz kapaklarının ardında ışığı hissetti ama suyun gücü karşısında gözlerini açamadı ve biraz sonra, müthiş bir hızla karaya doğru savruldu. Kemiklerini titretecek ve başını döndürecek bir kuvvetle kumsala çakıldı. Hayır, kum değildi altındaki, taştı. Diana, Kâhin'in tapınağının mavi ışıklı oyuğunun içinde yatıyordu, böğürtlen çalılarıyla kaplı duvar boyunca uzanan hendeğin üzerinde ıslak ve üstü başı darmadağın bir halde yayılmıştı.

Kâhin, bronzdan yapılmış üç ayaklı iskemlenin yanında oturuyor, mangalından gece göğüne incecik bir duman kıvrımı yükseliyordu.

Diana yavaşça, yüzüne yayılmış ağır saç düğümünü geriye attı ve ayağa kalktı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kâhin'le bundan önce yüzleşmek zaten ona yeterince ağır gelmişti fakat şimdi bizzat Themyscira'yı kuran, ona kendisini ve Alia'yı kurtarması için ikinci bir şans veren tanrıçaların huzurunda olduğunu biliyordu. Sunabilecek bir şeyi olmadığı zaman bir insan bir tanrıçaya ne diyebilirdi? Belki basit bir "teşekkür ederim."

Fakat bir an sonra sesler duydu. Sesler, kendisinin sadece birkaç gün önce Kâhin'i ziyaret etme cüretini gösterdiği tünelden geliyordu.

"Bu kaçınılmazdı." Tek'in sesi. "Çok az vaktimiz kalmıştı zaten..."

"Bir daha kızımın ismini söyleme," dedi Hippolyta ve annesinin ses tonunu duyunca Diana'nın kalbi sıkıştı. "Burada söyleme bari."

"Umalım da Kâhin kurbanlarımızı kabul etsin," dedi yine tanıdık ama daha az bildiği bir ses.

Diana ne yapacağından emin olamadan öylece kalakaldı. Saklanmalı mıydı? Onlarla burada, Kâhin'in tapınağında mı yüzleşmeliydi? Kâhin kolunu uzattı, upuzun parmağı bir yönü işaret ediyordu ve Diana hemen arkasında bir fısıltı işitti. Böğürtlen çalıları aralandı. Diana bir an tereddüt etti, ardından ellerini, birbiri içinde kıvrılıp bükülen gri sarmaşıklar arasına geçirdi ve duvara tırmandı.

Çalılar etrafında kapandı ama Diana yalnızca bir an için paniğe kapıldı. Şimdi dallar usulcacık hareket edip birbirlerinden ayrılıyorlardı, böylece Diana dönüp aralarındaki boşluklardan Kâhin'in odasını gözleyebiliyordu.

Diana annesinin ve Tek'in tünelden Biette, Sela, Arawelo, Marguerite ve Hongyu'yla birlikte çıktığını gördü. Bunların

her biri Amazon Konseyi üyesiydi. Az önce duymuş olduğu da Hongyu'nun sesiydi.

Amazonlar hendeğin diğer tarafında saygı dolu bir sessizlikle bekliyorlardı.

Kâhin ayağa kalktı. Başlığı geriye kayarak çok yaşlı bir kadının yüzünü ortaya çıkardı. "Yay ve Mızrağın Kız Kardeşleri, adağınızı sunmaya mı geldiniz?"

"Evet," dedi Hippolyta. "Sana hediyeler getirdik ve bunları uygun bulman için dua..."

"Bugün adak kabul etmeyeceğim."

Konsey üyeleri birbirlerine üzgün bir şekilde baktılar.

Hippolyta bir an gözlerini kapadı. "Öyleyse çok geç kaldık. Adadaki hastalık, depremler..."

Öncelikle Diana annesinin, adadan ayrıldığı gün üzerinde olan mor ipekten giysileri giydiğini ve aynı ametist taşları taktığını fark etti. Konsey, Kâhin'e danışıp danışmama konusunda karar vermek üzere toplanıyordu ve gönderdikleri heyet de bu olmalıydı. Bu da, Themyscira'da yalnızca birkaç saat geçmiş olduğu anlamına geliyordu. Durum buysa, Diana umudunu güçlendirmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Adaya döndüğünde sürgün ve cezayla karşılaşacağından emindi ama ya kız kardeşleri adadan gittiğini hiç anlamamışlarsa? Diana sessizce şehre dönebilir ve bir saatten daha kısa bir süre içinde Maeve'in yatağının başucunda olabilirdi.

"Neden tapınağımı ziyaret etmek için bu kadar uzun süre beklediniz?" diye sordu Kâhin.

Hippolyta'nın kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Konsey toplantısı alışılmadık şekilde tartışmalı geçti. Bir yerden sonra yumruk yumruğa kavga edeceğimizi sandım."

Bu da Alia'nın gücü yüzünden mi oldu? diye merak etti Diana. Konsey, Alia hâlâ adadayken toplantıda olabilirdi.

"Themyscira'yı kurtarmanın hiçbir yolu yok mu?" diye sordu Tek birden. "Biz..."

Tapınağın içinde şimşekler çaktı ve gök gürledi. "Hiçbir şekilde adak kabul etmedim ama sen yine de bu soruları sorma cüretini mi gösteriyorsun?"

Tek başını eğdi, ellerini sıkarak yumruk yaptı. Sessiz sakin durma konusunda pek iyi değildi. "Affınızı diliyorum. Ben sadece halkımızı korumak istiyorum."

Gökgürültüsü kesildi ve Kâhin'in sesi sakinleşti. "Halkın için endişelenmene gerek yok, Tekmessa." Tek birden başını kaldırdı. "Ada için de. Felaketler zamanı geçti."

Dillerini tutmalarına karşın Konsey'dekiler birbirlerine kaygı dolu gözlerle baktılar ve Diana onların kafalarının karışıtığını hissetti.

Kâhin hoşnutsuz bir şekilde mırıldandı. "Hâlâ açıklama duymak için bekliyorsunuz." Boğum boğum olmuş elini salladı. "Ada, insanların dünyasında yaşanan bir kargaşa nedeniyle dengesizlik yaşadı ama artık huzursuzluk sona erdi."

Hongyu'nun yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve sanki bir anda tüm Konsey üyeleri rahatlayarak iç geçirdiler. Hippolyta şaşırtıcı bir şekilde, bir kraliçeden beklenmeyecek bir soluk verdi ve Tek gülümseyerek kolunu onun omuzlarına attı. Hippolyta Tek'in eline uzandı ve parmakları birbirine kenetlendi.

"Daha kötü bir şey olduğundan çok emindim," diye mırıldandı. "Daha önce böyle bir şey hiç yaşanmamıştı."

"Sadece artık sona erdiğine sevin," dedi Tek. "Bunu yapabilir misin?" Hippolyta onun gülümsemesine karşılık verdi.

Fakat Kâhin tekrar konuştu. "Rahat bir nefes alacağınızı düşünmeyin, Themyscira'nın Kızları. Ben sularımın içine baktım ve insanların dünyasında başlamış olan bir savaş gördüm. İçinizden biri, bu karmaşayla yüzleşmek üzere ölümlülerin bu mücadelesine dahil olacak, bu aynı zamanda onu test edecek ve bu adanın, hepimizin kaderine karar verecek bir girişim olacak."

Tek omuzlarını dikleştirdi. Hongyu başını kaldırdı. Diana annesinin gözlerinde bile savaş ateşinin parladığını görebiliyordu.

Diana, Kâhin'in tarif ettiği zorlu görevle Konsey'in hangi büyük savaşçılarının yüzleşeceğini merak etti.

"Şimdi gidin," dedi Kâhin. "Surlarınızı onarın, şehirlerinizde işleri yoluna koyun ve bana daha fazla zahmet vermeyin."

Amazonlar onu başlarıyla selamladılar ve çalılarla kaplı tünelin içinde sessizce gözden kayboldular. Diana annesinin gidişini korkuyla seyretti. Onların ardından koşmak, onlara aptalca bir açıklamada bulunmak, annesine sıkıca sarılmak istedi. Tek'i bile kucaklamak istedi. Ama bunun yerine, durup beklemek için kendini zorladı.

Konsey üyelerinin ayak sesleri kesildiğinde, Kâhin ona döndü ve sarmaşıklar aralanarak Diana'nın duvardan geçmesine izin verdi.

"Görüyorsun, Toprağın Kızı, sırrını sakladım."

Diana ona bunun nedenini sormayı çok istedi ama Kâhin'e soracağı herhangi bir sorunun bir bedeli olacağını biliyordu.

"Artık sen de onlardan birisin," dedi Kâhin. "Savaşta test edildin. Bunu onlar bilmese bile sen biliyorsun."

Sonunda o da savaştan doğmuş bir Amazon olmuştu. Diğerleri onun yaptığı şeyi, sonunu getirdiği macerayı asla bilmeyeceklerdi. Mücadelesi hakkında söylenecek bir şarkı, paylaşılacak zafer hikâyeleri olmayacaktı. Ama bunun hiçbir önemi yoktu. Diana kim olduğunu ve yüzleştiği çetin sınavı biliyordu. O bir Amazon'du. Onu hangi isimle çağırırlarsa çağırsınlar bu bilgi, içinde gizli bir ateş, kimsenin söndüremeyeceği bir alev gibi yanıyordu. Diana bu adadaki yerini hak ettiğini ve bu adadaki yaşamdan daha fazlasının olduğunu artık biliyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Diana.

"Tıpkı umut ettiğimiz gibi, karşına çıkan şansı değerlendirdin," dedi Kâhin. "Biz bir şey yapmadık."

Fakat bu doğru değildi. "Size Alia hakkında sorular sormaya geldiğimde, bana gerçek bir Amazon olmadığımı söylemiştiniz."

"Öyle mi söylemiştik?"

Aslında tam olarak öyle değildi fakat söylenenlerin anlamı açıktı. "Bana başarısız olacağımı söylemiştiniz."

"Başaracağını bilemezdik."

Diana birden durumun farkına vardı. Sanki beklenmedik bir dalga üzerine çarpmıştı. "Gitmemi istediniz. Bu yüzden o sözleri ettiniz."

"Üzerine yük olarak almaktansa, kendini kanıtlaman gerektiğini hissettiğin bir maceraya atılmak daha iyidir. Bizim bir şampiyona ihtiyacımız vardı, senin de neler yapabileceğini öğrenmek için bir şansa ihtiyacın vardı."

"Ama neredeyse başarısız oluyordum!" dedi Diana, serseme dönmüş gibiydi. "Dünya neredeyse bir savaş çağına girmek üzereydi! Ya mücadeleyi kaybetseydim?"

"Ama kaybetmedin."

"Bana bu şansı sunduğunuzda ya Jason'la yüzleşmek yerine Themyscira'ya dönmeyi tercih etseydim?"

"O zaman umut ettiğimiz kahraman olmadığını anlamış olurduk."

"Ama..."

Gökyüzü, uzaklardan gelen bir gökgürültüsüyle sarsıldı. Diana yaşadığı hayal kırıklığıyla dişlerini sıktı. Belki de Kâhin haklıydı. Belki de yolunu kendisinin tayin etmesi gerekmişti. Belki de kendisine inanacak kimsenin olmadığını bildiği için daha sıkı bir mücadeleye girişmişti. Ardından Nim'in galada, *Seninki de şu, her şeyi iyiliğin için yapan ailelerden mi yoksa? Ben buna hiç inanmıyorum*, deyişini hatırladı.

"Nim haklıymış," diye mırıldandı Diana.

"Ah, çok güzel," dedi Kâhin. "Yakınıma gel, kızım ve hediyelerimizde cömert olmadığımızı asla söyleme."

Kale hendeğinin suları parıldadı ve Diana suyun içinde, bir şehrin gri yükseltileri arasına zümrüt gibi yerleştirilmiş büyük bir yeşil alan gördü. *Park*, diye düşündü. Alia'nın yatak odasının pencerelerinden gördüğü parktı bu. Daha sonra görüntü değişti ve kemerleriyle göze çarpan taş bir teras, tam orta yerinde ka-

natlı bir kadının bulunduğu yuvarlak biçimli bir süs havuzu gördü. Havuzun kenarında, yüzleri güneşe dönük halde iki kişi oturuyordu.

"Alia," diye fısıldadı Diana. Alia, Theo'nun elini tutuyordu. Nedense ikisi de daha yaşlı görünüyordu ve Diana hangi zamana bakmakta olduğunu, kaynağın yanı başındaki mücadelenin üzerinden ne kadar geçtiğini, bu anıların onların zihninde yok olup olmadığını merak etti.

Bir başka figür belirdi suyun içinde: Nim patenleriyle iki arkadaşının yanından kayarak geçti, gamzeli dizlerinden birinde pembe bir bandaj vardı. Önlerinde çemberler çizdi, çiçekli eteği kabarıyordu. Bir şeyler söylüyordu ama Diana ne söylediğini anlayamıyordu.

Başka bir kız yanından hızla geçti. Kız uzun boylu, sarışın ve –biraz kurnaz görünümlü bir yüzü olsa da– güzel bir kızdı. Kız Nim'in elini yakaladı ve birlikte gülerek döndüler.

Theo ve Alia, Nim'in teklif ettiği maceraya atılmaya hazır halde ayağa kalktılar ve Theo parmaklarına bir öpücük kondurmak üzere elini kaldırırken, Diana Alia'nın bileğinde bir şey gördü, yıldız biçiminde kırmızı bir dövmeydi bu. Kalptaşı. *Bir gün geri döneceğine söz ver.*

Diana suya uzandı ve görüntüler ortadan kayboldu.

Bu tutabileceği bir söz müydü? Ona imkânsız geliyordu ama Diana pek çok şeyin imkânsız olduğunu düşünmüştü ve tekrar tekrar haksız çıktığını görmüştü.

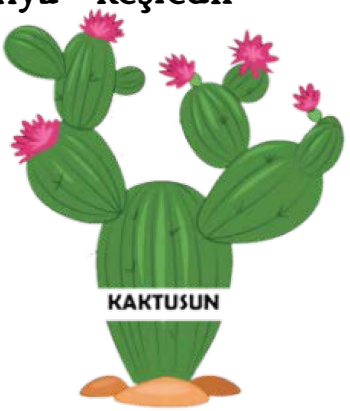
"Onları özlüyorum," dedi. Sesi, Kâhin'in gökyüzünün yıldızları altında hafifçe çıkmıştı. "Onlar için savaşmaya değerdi."

"Prenses," dedi Kâhin. Bir an için, Diana'nın daha önce hiç görmediği, yeni bir surete –elinde kılıç ve kalkanıyla duran bir asker suretine– büründü. Üzerinde zırhlı bir göğüslük, kalçasına bağlı bir kement vardı. Masmavi gözleri parlıyordu, saçları uzaklardan esen rüzgârla dalgalanıyordu. Yüz hatlarında ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. "Onlar için savaşma şansını bir kez daha elde edeceksin."

Asker gözden kayboldu, yerini tekrar yaşlı kadının görüntüsü aldı. "Evine git, Diana," dedi Kâhin. "Maeve seni bekliyor." Minnet dolu gözyaşları Diana'nın gözlerini yaktı, arkadaşı iyiydi. Kâhin başıyla Diana'nın bileklikleri işaret etti. "Önce cephaneliğe uğramayı unutma."

Diana gülümsedi. Kâhin'e teşekkür etti ve koşarak tünelden geçti, adımları giderek hızlanıyordu, kalbi sevinçle doluydu. Gelecekte onu nelerin beklediğini bilmiyordu, sadece dünya –tehlikelerle, zorluklarla ve mucizelerle dolu dünya– keşfedilmeyi bekliyordu.

Diana geleceğiyle buluşmak üzere koştu.

YAZARIN NOTU

Sakın Büyük Çimenlik'e jet indirmeye kalkışmayın. Aslında o bir iniş değil bir kazaydı ve bir daha kalkışa geçemeyebilirsiniz. Diana ve arkadaşlarının ziyaret ettikleri şelale gerçekte yok ama Polylimnio ve Platania şelalelerinden esinlenilerek yaratılmıştır, ayrıca burada bir münzevi mağarası ve kayalığın içine inşa edilmiş küçük bir kilise bulabilirsiniz. Nemeseia genelde Hekatombaion'un 19'unda kutlanırdı. Ayrıca, Platanistas'ın (Çınar Ağaçları'nın Helen'ine adanmış olan tapınağın) yeri konusunda birtakım tartışmalar olsa da buranın ilk olarak, tıpkı bu sayfalarda anlatıldığı gibi, Eurotas Nehri yakınlarında, Menealaion'dan fazla uzak olmayan bir yerde bulunduğuna inanılırmış. Daha yakın zamanlarda ortaya atılmış olan teoriler burayı, antik Sparta şehrinin kuzeyinde, Magoula Nehri'ne daha yakın bir bölgede gösterirler. Azimech Boynuzu olarak bilinen yıldız da halk arasında daha çok Başakçı olarak bilinir. Themyscira'nın yeri konusundaysa sizlere, güvenilir bir Amazon'a danışmanızı öneririm.

TEŞEKKÜRLER

Diana'nın hikâyesinden bir bölümü kaleme almış olmak benim için bir onur ve çok da keyifliydi fakat bunu asla kendi başıma yapamazdım. Şanslıyım ki birçok kahraman tanıyorum; onlara kocaman teşekkürler borçluyum.

Chelsea Eberly bana bu projede sabrı ve zekâsıyla yol gösterdi. Harika bir editör ve mükemmel bir diplomat olduğun için teşekkürler. RHCB'deki bütün ekibe, özellikle de Michelle Nagler, Nicole de las Heras, Dominique Cimina, Aisha Cloud, Kerri Benvenuto, John Adamo, Adrienne Waintraub, Joseph Scalora, Kate Keating, Hanna Lee ve Jocelyn Lange'e teşekkürler. Ayrıca DC Entertainment'a ve özellikle Melanie Swartz, Ben Harper ve Thomas Zellers'a da teşekkür ederim.

Joanna Volpe, Jackie Lindert, Hilary Pechone ve New Leaf Yayıncılık'taki ailemin geri kalanına, namı diğer Sert Çocuklar'a, bu projede bana devamlı destek oldukları için sevgiler. (Son dakika dil desteği için Pouya ve Mel Shahbazian'a da özel olarak teşekkürler.)

Angela DePace, Kelly Biette ve Clarissa Scholes bu hikâyenin bilimsel kısmını halletmemde bana yardımcı oldular ve devasa

beyinleriyle Keralis Laboratuvarları ve Alia'nın ilgi alanlarına katkıda bulundular. Güçlerini iyi yönde kullandıkları için mutluyum. Dr. Katherine Rask bana kadim dinler ve arkeogenetik konusunda cömertçe yol gösterdi ve beni Çınar Ağaçları'nın Heleniyle tanıştırdı. Kendisi Genç Yetişkin edebiyatının gözüpek bir destekçisidir ve onun uzmanlığı ve yaratıcılığı bu romanın yazımı için zaruriydi. Andrew Becker ve Dan Leon, antik Yunan konusundaki seçeneklerimi sınıflandırmamda bana yardım etme nezaketini gösterdiler. David Peterson, Savaşgetiren'in birçok isminin yorumu için yapay dil konusundaki yaratıcılığını devreye soktu ve Bulgarcamı düzeltmek için bana nazik bir arkadaş buldu. Thomas Cucchi uçuş protokolleri ve özel jetler konusunda bana ayrıntılı açıklamalarda bulundu. Poornima Paidipaty tanrıçalar konusunda bana mükemmel bir şekilde yol gösterdi ve Sarah Jae Jones paraşütle hava dalışı konusunda öneride bulundu ki bunun hayatım boyunca asla yapmak istemediğim bir şey olduğunu söyleyebilirim.

Kelly Link, Holly Black, Sarah Rees Brennan ve Robin Wasserman, ben hâlâ Diana'nın evcil bir leoparı olması gerektiğini düşündüğüm zamanlarda, bu kitabın ilk sayfalarını okudular. Daniel José Older (benimle uzun telefon görüşmeleri yaptı), Robyn Kali Bacon (gecenin geç saatlerine dek benimle mesajlaşmaya katlandı), Rachael Martin (her ikisine de katlandı), Gamynne Guillote (*prota adelfis*) ve Morgan Fahey (bir numaralı güvenilir okurum) Alia ve Jason'a dair dayanaklarımı bulmamda ve hikâyeyi bütünüyle nasıl devam ettireceğim konusunda bana yardımcı oldular.

Ayrıca Marie "Gotham'ın Bana İhtiyacı Var" Lu'ya, Amie Kaufman'a, Kayte Ghaffar'a, Susan Dennard'a, Gwenda Bond'a, insanüstü sevimlilikteki Flash Martin'e ve elbette onca yıl boyunca Wonder Woman saplantıma katlanmış olan anneme de teşekkür ederim. Bu arada, vıcık vıcık cumartesi sabahı gevrekli kahvaltılar sırasında beni Diana'yla tanıştıran süper arkadaşlarıma ve Wondy sevgimi pekiştiren Lynda Carter'a da minnettarım.

Savaşgetiren evrenini etkilemiş olan birçok kitap, makale ve denemeden bazıları arasında şunlar yer alıyor: *The Amazons: Lives and Legends of Warrior Women Across the Ancient World*, Adrienne Mayor; *Choruses of Young Women in Ancient Greece: Their Morphology, Religious Role and Social Functions*, Claude Calame; *On the Origins of War: And the Preservation of Peace*, Donald Kagan; *Planistas, the Course and Carneus: Their Places in the Topography of Sparta*, G.D.R. Sanders; *The Secret History of Wonder Woman*, Jill Lepore; *A Golden Thread: An Unofficial critial History of Wonder Woman*, Philip Sandifer; *Wonder Woman Unbound: The Curious History of the World's Most Famous Heroine*, Tim Hanley; ve elbette eşsiz benzersiz Gail Simone eserleri.

Ve son olarak, dünyanın tüm Amazonlarına, barış için ve birbirleri için savaşan bütün kadınlara ve kızlara, bana ilham kaynağı olduğunuz için teşekkür ederim.

